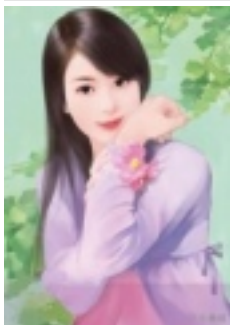

Câu Chuyện Mà Anh Không Biết

Contents

Câu Chuyện Mà Anh Không Biết	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	9
3. Chương 3	18
4. Chương 4	27
5. Chương 5	34
6. Chương 6	43
7. Chương 7	47
8. Chương 8	55
9. Chương 9	65
10. Chương 10	69
11. Chương 11	79
12. Chương 12	82
13. Chương 13	85
14. Chương 14	91
15. Chương 15	97
16. Chương 16	105
17. Chương 17	109
18. Chương 18	111
19. Chương 19	117
20. Chương 20	125
21. Chương 21	134
22. Chương 22	140
23. Chương 23	147

Câu Chuyện Mà Anh Không Biết

Giới thiệu

Một cô gái si tình một chàng trai, luôn tự trách mình tại sao không thể gặp anh sớm hơn được anh y

1. Chương 1

Mưa tấp vào cửa sổ tạo nên những âm thanh tí tách vui tai, như tiếng tầm ăn lá dâu trong kí ức của Lộ Chi Phán khi cô còn ở với bà ngoại.

Thực ra, cô không còn nhớ rõ dáng vẻ của bà, chỉ ấn tượng bởi lưng bà rất còng. Ông ngoại mất sớm, khiến bà nảy sinh bất mãn với cuộc đời, lúc thì chê bai con trai không biết làm ăn, khi thì than phiền con gái không nhanh nhẹn, sớm tối chỉ biết trông coi lũ tầm.

Đã nhiều năm trôi qua, tuy không còn nhớ rõ bà ngoại và mẹ trông như thế nào, nhưng kí ức của cô vẫn đầy ắp những hình ảnh tầm ăn lá dâu, đáng yêu và vui vẻ.

...

Lộ Chi Phán mở mắt. Khoảng không tối đen bao trùm lấy cô. Ngoài kia, tiếng mưa vẫn cứ vang lên đều đặn. Gian phòng yên tĩnh đến mức đáng sợ. Cô lần sờ vị trí bên cạnh theo bản năng. Cô nhú mày, bật đèn lên.

Hai mắt nheo lại vì chưa kịp thích ứng với ánh sáng. Lộ Chi Phán yên lặng nhìn chằm chằm nửa giường trống trơn. Đã muộn thế này, anh ấy còn đi đâu?

Cô trở dậy, xỏ dép rồi ra khỏi phòng ngủ. Cô bước đi rón rén, cố gắng không phát ra tiếng động, tránh làm bố mẹ thức giấc.

Quả nhiên là ở phòng sách.

Anh mặc chiếc áo mỏng, lặng yên đứng bên cửa sổ như thể đang chăm chú ngắm nhìn màn mưa ngoài kia. Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay lập lòe sáng.

Lộ Chi Phán vô thức nhú mày. Trước đây anh vốn không hút thuốc, hôm nay là vì sao?

Thần sắc Giang Thiệu Minh lộ rõ vẻ tịch mịch và có chút khó tiếp cận, giờ phút này trông anh càng thêm cô độc.

“Sao anh lại đứng ở đây?” Lộ Chi Phán lên tiếng.

Giang Thiệu Minh quay lại, mỉm cười nhìn vợ mình. Anh biết, nếu mình không có chút phản ứng nào đáp lại thì sẽ tạo cảm giác xa cách. Người khác thế nào anh không bận tâm, nhưng đây là vợ anh, anh không muốn cô cảm thấy mình quá khó gần.

Giang Thiệu Minh dụ tắt điều thuốc rồi ném vào thùng rác, sau đó mới đi về phía Lộ Chi Phán, “Anh khó ngủ, nên sang bên này một lát. Sao em ra ngoài mà không mặc thêm áo?”.

Trời đã chuyển lạnh nhưng cô chỉ mặc chiếc áo ngủ rất mỏng.

“Em không lạnh. Tỉnh dậy không thấy anh đâu nên lo lắng.”

Giang Thiệu Minh lắc đầu, khẽ néo mũi cô rồi ôm eo cô trở về phòng ngủ.

Lộ Chi Phán có thể cảm nhận được anh đang miễn cưỡng tỏ ra thân mật với mình.

Sau vụ tai nạn xe, Giang Thiệu Minh rơi vào trạng thái hôn mê. Bố mẹ anh không thể chấp nhận nỗi sự thật rằng con trai mình trở thành người thực vật.

Vậy mà, vào lúc tất cả mọi người đều đã buông xuôi, anh bỗng tỉnh lại. Mất đi kí ức, Giang Thiệu Minh đã phải nỗ lực rất nhiều để tập làm quen với mọi thứ, đồng thời vun đắp tình cảm với người thân.

Trở lại phòng ngủ, Lộ Chi Phán không suy nghĩ nhiều, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Chỉ có Giang Thiệu Minh vẫn thức. Anh lại nằm mơ. Từ một tháng trước, giấc mơ này đã xuất hiện và liên tục tái diễn. Trong mơ, anh thấy bóng lưng của một cô gái mờ mờ ảo ảo tràn đầy mê hoặc, khiến người ta tha thiết muốn được

nhìn chính diện cô gái đó. Hôm nay, anh còn nghe thấy cả tiếng cười lạnh lớt ngán vang như tiếng chuông bạc.

Anh không muốn thừa nhận rằng bản thân bị ảnh hưởng bởi giấc mộng kì lạ đó. Mỗi lần tỉnh giấc, anh đều có cảm giác nôn nóng một cách khó hiểu.

Giang Thiệu Minh nhìn người phụ nữ bên cạnh. Hình như cô đã ngủ say, nhịp thở đều đều. Anh ôm cô vào lòng. Đây là vợ anh, là người quan trọng nhất đối với anh kiếp này, là người sẽ bầu bạn bên anh suốt nửa đời sau, hơn nữa, hai người còn có một đứa con trai đáng yêu.

Trong giấc mộng kì lạ kia, mặc dù anh chưa có bất cứ hành động nào vượt quá giới hạn, nhưng anh vẫn cảm thấy hổ thẹn với vợ mình. Anh không hề muốn mơ thấy những cảnh tượng như vậy. Ôm vợ trong vòng tay, cơ hồ cõi lòng trống trải như được lấp đầy, anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, khi Giang Thiệu Minh tỉnh dậy, Lộ Chi Phán vẫn đang ngủ. Anh nhẹ nhàng rời giường, thay quần áo rồi sang phòng của con trai, gọi thằng bé dậy. Thành Húc tuy còn ngái ngủ nhưng miễn cưỡng dậy theo lệnh của bố.

“Mẹ vẫn đang ngủ nướng hả bố?” Giang Thành Húc nói bằng giọng ước ao. Cậu nhóc vô cùng ghen tị vì mẹ có thể ngủ thoải mái, trong khi bản thân cậu luôn phải dậy sớm để tới nhà trẻ.

Giang Thiệu Minh nhéo mũi con trai, “Nhanh thay quần áo rồi đi học!”.

Anh đích thân đốc thúc Thành Húc, cũng không để bất cứ ai giúp thằng bé thay đồ. Mặc dù tốc độ của trẻ con vô cùng chậm nhưng ít nhất cũng tập cho thằng bé thói quen chủ động làm những việc trong khả năng của mình.

Thành Húc bủi môi, mặc quần áo và đánh răng rửa mặt xong, cậu bé theo bố xuống tầng trệt.

Dì Lý giúp việc đã chuẩn bị bữa sáng đâu vào đấy. Vợ chồng Giang Trọng Đạt và Ôn Khả Vân cũng đã ngồi vào bàn. Nhóc Thành Húc chạy tới, gọi lớn: “Ông nội, bà nội!”.

“Chào Tiểu Húc!” Ôn Khả Vân tươi cười xoa đầu đứa cháu trai ngoan ngoãn.

Giang Thiệu Minh ngồi xuống ghế, nói: “Vợ con đem qua mắt ngủ, không cần gọi cô ấy dậy đâu.”

“Sao thế? Trong người không khỏe à?” Ôn Khả Vân lo lắng hỏi.

“Không sao đâu ạ. Con muốn để cô ấy ngủ thêm một lát cho đủ giấc thôi.”

Giang Thiệu Minh cười đáp, sau đó quay sang nhắc nhở Thành Húc ăn cơm. Về phương diện ăn uống, Giang Thiệu Minh có phần nghiêm khắc với con trai.

Trước kia, Thành Húc rất kén ăn, ông bà nội lại luôn chiều theo ý cậu nhóc.

Nhưng hiện giờ, tất cả đều do Giang Thiệu Minh làm chủ.

Nghe con trai nói xong, Ôn Khả Vân tủm tỉm cười. Bà lúc nào cũng mong gia đình hòa thuận, yêu thương nhau như thế, con trai và con dâu tình cảm mặn nồng, bé Thành Húc trưởng thành khỏe mạnh cả thể chất lẫn tinh thần.

Ăn sáng xong, Giang Thiệu Minh đưa con trai đến nhà trẻ, còn ông Giang đi tập quyền. Hồi đầu, Ôn Khả Vân không thích chồng mình luyện thứ này, nhưng giờ ông Giang đã tập thành thói quen nên bà cũng ít phản nản, chỉ thỉnh thoảng ở nhà trêu chọc chồng mình vài câu.

Chẳng mấy khi thấy bà xã đứng cạnh xem mình tập quyền, ông Giang liếc nhìn mấy lần nhưng không chủ động lên tiếng. Ông biết rõ bà có chuyện muốn nói. Quả nhiên không bao lâu, Ôn Khả Vân liền mở miệng: “Tôi đã bảo mà, con bé Chi Phán rất xứng đôi với thằng Thiệu Minh nhà mình. Ngày xưa tôi nói ông còn không chịu tin, giờ ông đã công nhận tôi có khả năng tiên đoán được sự việc chưa?”.

Giang Trọng Đạt nói với vẻ bất đắc dĩ: “Vâng, bà có mắt nhìn người sắc bén!”.

Thực ra ban đầu, Giang Trọng Đạt vốn không có thiện cảm với Lộ Chi Phán.

Nhưng trong suốt bốn năm Giang Thiệu Minh sống thực vật, Lộ Chi Phán đã hết lòng chăm sóc cho chồng, điều này vợ chồng ông đều ghi nhớ trong lòng.

Trước khi xảy ra chuyện không may, Giang Thiệu Minh là một người sôi nổi, hoạt bát, mê hoặc vô số phụ nữ. Những ngày anh nằm liệt giường, Lộ Chi Phán luôn ở bên cạnh, kiên nhẫn nói chuyện với anh, đọc sách báo cho anh nghe. Bình thường đã có y tá trông nom bệnh nhân, nhưng Lộ Chi Phán đều tự mình lau người và xoa bóp chân tay cho Giang Thiệu Minh. Ròng rã bốn năm trời như thế, thử hỏi có ai không cảm động trước hành động ấy? Giang Trọng Đạt vì thế cũng đã thay đổi thái độ với Lộ Chi Phán, hoàn toàn chấp nhận cô là con dâu.

Ôn Khả Vân dương dương tự đắc quay vào nhà. Lúc này, Lộ Chi Phán vừa mới từ trên gác đi xuống, ngưỡng ngừng nhìn mẹ chồng, “Mẹ, con xin lỗi vì dậy muộn quá.”

Trong lòng Ôn Khả Vân vô cùng thỏa mãn về cô con dâu này, chẳng những ngoại hình xinh đẹp mà tính tình cũng rất tốt, vừa kính trọng bố mẹ chồng, lại hết lòng yêu thương chồng con. Có một cô con dâu như thế, bà đã cảm thấy mình “lãi to”.

“Nói gì thế! Muốn ngủ thêm thì cứ ngủ, phụ nữ chúng ta không như cánh đàn ông sáng bảnh mắt ra đã chạy đi lo công to việc lớn!” Ôn Khả Vân không quá để bụng chuyện này.

Lộ Chi Phán cười, lần nào bố mẹ chồng cãi nhau, cô cũng thấy mẹ nói những lời này để châm chọc bố.

Lộ Chi Phán đi ăn cơm, Ôn Khả Vân sợ cô ngồi ăn một mình sẽ buồn nên đi cùng. Sau bữa sáng, Lộ Chi Phán cũng không có việc gì để làm. Ông Giang là một người có tư tưởng khá bảo thủ, không muốn để con dâu nhà mình phải lặn lội ngoài xã hội kiếm tiền. Lộ Chi Phán không muốn gây bất đồng với bố mẹ, hơn nữa, ngoài mấy công việc làm thêm khi còn là sinh viên, cô cũng không có kinh nghiệm gì cả. Cô vào làm dâu nhà họ Giang từ năm hai mươi một tuổi. Khi cô mang thai thì Giang Thiệu Minh gặp tai nạn, cô vừa tự lo cho bản thân, vừa chăm sóc chồng, sau khi sinh con, lại phải chăm sóc thêm thằng bé. Mấy năm tất bật giữa bệnh viện và nhà cứ thế qua đi, hiện giờ cô đã hai mươi sáu tuổi mà thậm chí không bằng một sinh viên mới tốt nghiệp.

Thực ra, không phải là không có tiếc nuối, đối với Lộ Chi Phán mà nói, bao nhiêu năm ăn học coi như uổng phí. Thế nhưng, cô không muốn suy nghĩ quá nhiều về chuyện đó, bản thân nếu đã chọn lựa con đường này thì quá khứ dẫu thế nào đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi.

Đầu óc Giang Thiệu Minh hết như một chiếc máy vi tính cấu hình cao. Sau khi một vài bộ phận trong công ti được anh quy hoạch lại từ đầu, hiệu suất công việc quả nhiên tăng lên đáng kể, anh đưa ra quyết sách cũng dễ dàng và nhanh chóng hơn. Giang Thiệu Minh không thích bắt bẻ hay trách mắng người khác, nhưng nhân viên trong công ti ai nấy đều kiêng dè và nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái. Nằm hôn mê trên giường bệnh bốn năm còn có thể tỉnh lại, hơn nữa chỉ trong vòng nửa năm đã nắm rõ tình hình hoạt động của công ti, chèo lái công ti gặt hái được lợi nhuận khổng lồ, thực sự là “quái nhân”.

Giang Thiệu Minh không phải tốn quá nhiều sức lực vào công việc bởi vì đã có một hệ thống phân chia cấp bậc rõ ràng trong công ti. Ngoài những vấn đề nan giải hoặc những hạng mục cực kì quan trọng cần anh phê duyệt ra thì hầu hết công việc đều giao cho những cá nhân cụ thể đảm nhận, hậu quả tự gánh vác, do anh thu hưởng hoa hồng. Vì thế, mọi người làm việc vô cùng hăng say, Giang Thiệu Minh cũng nhàn nhã hơn nhiều.

Giải quyết xong sớm những việc cần làm, Giang Thiệu Minh lái xe về nhà. Lộ Chi Phán đang đứng trong sân, hơi khom người xuống thưởng thức hương thơm của một nhánh hoa, vẽ hài lòng trên gương mặt cô khiến người ta không khỏi say mê.

Giang Thiệu Minh không muốn quấy rầy, mà cứ lặng yên nhìn cô. Rất ít khi anh ngắm vợ mình chăm chú như vậy. Trông cô lúc này như một bức họa, mái tóc đen nhánh khẽ đung đưa trong gió, bộ quần áo giản dị tạo cảm giác thanh xuân phơi phới. Lần đầu tiên anh phát hiện ra vợ mình là một mỹ nhân.

Anh xuống xe, đi về phía cô.

Lộ Chi Phán đang vuốt ve một bông hoa. Cô không đặc biệt thích một loài hoa nào cả, tất cả các loài hoa đều khiến cô muốn thưởng thức.

Giang Thiệu Minh đi tới bên cạnh, ngắt một bông hoa nhỏ màu vàng, gài lên mái tóc cô.

Lộ Chi Phán nghiêng đầu nhìn sang, hiếm khi thấy vẻ mặt anh nghiêm túc như vậy, thế nên cô không nói cho anh biết cài hoa lên tóc rất khó. Cô cười hỏi: “Hôm nay không bận à?”

“Ừ, không nhiều việc lắm.” Do dự giây lát, anh nắm lấy tay cô, “Đi đón Tiểu Húc nhé!”

Cô gật đầu, cô vốn đang định đi đón thằng bé.

Hai người đến cổng nhà trẻ, đã có rất nhiều phụ huynh đứng đó đợi. Thành Húc từ bên trong chạy ra, đang định nhào vào lòng mẹ thì đã thấy bố nhíu mày nói: “Giang Thành Húc!”.

Thế là cậu bé chỉ có thể ngậm ngùi cầm lấy tay mẹ. Bố đã căn dặn, không thể bắt mẹ bé mãi được.

Lộ Chi Phán thấy bộ dạng tủi thân của con trai, dù không có ý chống đối chồng nhưng vẫn lên tiếng: “Anh nghiêm khắc với con quá đấy!”.

Giang Thiệu Minh khẽ cốc đầu con trai. Đứa trẻ này bé tí mà sao đã biết cách lấy lòng mẹ rồi?

Thành Húc tròn xoe mắt nhìn bố, sau đó chìa tay còn lại cầm lấy tay bố.

Một nhà ba người nắm tay nhau đi trên đường, ai nhìn vào cũng cảm thấy họ thật hạnh phúc. Chồng anh tuấn phong độ, vợ xinh đẹp dịu dàng, con trai ngoan ngoãn láu lỉnh.

Lên xe, Giang Thiệu Minh khởi động máy rồi quay đầu lại nhìn vợ, “Mình ra ngoài ăn nhé?”.

Lộ Chi Phán ôm con trai trong lòng, mỉm cười gật đầu, “Thế gọi điện về nhà báo bố mẹ đã, kéo bố mẹ lại chờ cơm”.

Nói rồi, cô lấy điện thoại ra, ấn nút gọi xong lại đưa lên phía trước cho Giang Thiệu Minh nghe.

Giang Thiệu Minh hơi nhíu mày. Anh đang lái xe khá nhanh, bắt đắ dĩ cười nhận lấy điện thoại. Anh hiểu ý tứ của cô, lúc nào cũng phải là anh lên tiếng mới được.

Thành Húc thích nhất là ra ngoài ăn cơm, cậu nhóc mừng rỡ cười híp cả mắt. Lộ Chi Phán khẽ nhéo mũi con trai.

Giang Thiệu Minh trông thấy cảnh tượng này, trong lòng thỏa mãn, khóe miệng cũng lấp lánh nụ cười. Nếu có chuyện gì khiến anh tiếc nuối nhất thì đó chính là việc mất đi kí ức, anh không còn nhớ được gì về quá khứ, không được tận mắt chứng kiến con trai lớn lên. Thế nhưng, chỉ ít thì hiện tại, bên cạnh anh cũng có người thân, còn điều gì may mắn hơn thế nữa?

Nhà hàng mà Giang Thiệu Minh chọn vừa có cảnh quan đẹp lại đảm bảo vệ sinh. Nhóc Thành Húc cũng rất thích nơi này, bởi vì trẻ con tới đây còn được tặng quà. Cậu bé tỏ ra vô cùng thích thú với món quà vừa nhận được, ngoan ngoãn ngồi xuống ghế theo lệnh của bố.

Món ăn được dọn lên, Lộ Chi Phán theo thói quen gấp thức ăn cho Thành Húc. Giang Thiệu Minh thấy thế liền nhíu mày, “Em đừng chiều con như thế!”. Anh nhìn sang phía con trai, “Tự mình gấp lấy, lúc ăn cơm phải tập trung”.

Nhóc Thành Húc cúi đầu, lẳng lặng đặt món quà nhỏ sang một bên rồi nghiêm túc ngồi ăn.

Từ lúc cậu bé chào đời, Giang Thiệu Minh đã nằm hôn mê trên giường bệnh, nên hai bố con không hề có bất kì giao tiếp nào. Thế nhưng suốt quãng thời gian đó, Lộ Chi Phán gần như mỗi ngày đều đưa con trai đến bệnh viện, bởi vậy, cậu nhóc không hề có cảm giác xa lạ với Giang Thiệu Minh.

Lộ Chi Phán mới cầm đũa lên thử vài miếng, sau đó ngạc nhiên nhìn chồng mình, “Ngon thật đấy!”.

Giang Thiệu Minh mỉm cười, “Thế thì ăn nhiều vào, em gầy quá, ai không biết lại tưởng anh ngược đãi em!”.

“Làm gì đến mức ấy!” Cô lườm anh.

“Dù em có béo anh cũng không chê đâu mà sợ!” Anh trêu chọc cô.

Lộ Chi Phán nghe vậy bỗng đỏ bừng mặt. Nhóc Thành Húc ngồi bên ngạch nhiên thốt lên: “Mẹ, mặt mẹ đỏ như uống rượu ỹ!”.

Giang Thiệu Minh nhéo mũi con trai, cười nói: “Ừ, mẹ con uống trộm đấy!”.

Lộ Chi Phán cũng cười theo, không lên tiếng phản bác.

Ở một bàn ăn khác, có một đôi nam nữ đang ngồi ăn tối. Người đàn ông chăm chú quan sát gia đình họ. Cô gái ngồi đối diện anh ta cũng tò mò nhìn theo, “Mặc dù người phụ nữ kia đúng là rất xinh đẹp, nhưng rõ ràng là cô ấy đã có chồng có con. Đừng nói là anh nãy sinh hứng thú với kiểu phụ nữ đó rồi nhé?”.

“Vớ vẩn!” Người đàn ông có phần bức bối.

Biết anh ta thật sự không vui, cô gái không nói gì thêm nữa. Lát sau, người đàn ông bỗng nhiên đứng dậy, nói với cô ta: “Qua đó với anh!”.

Cô gái khá kinh ngạc, nhưng lập tức hiểu ra anh ta quen biết cặp vợ chồng kia.

Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh cũng không khỏi bất ngờ khi thấy Lưu Lỗi ở đây.

“Trùng hợp quá!” Lưu Lỗi nhìn Giang Thiệu Minh, mở miệng trước. Anh ta giới thiệu cô gái đi cùng mình, nói chuyện vài câu rồi rời đi.

Giang Thiệu Minh nhìn theo họ. Lưu Lỗi là một trong số những người bạn của anh trước khi anh bị mất trí nhớ. Anh ta khá thẳng tính và trọng nghĩa. Sau khi tỉnh lại, Giang Thiệu Minh cũng từng liên lạc với bạn bè của mình để tìm hiểu những việc trong quá khứ, mỗi lần tụ họp đều có mặt Lưu Lỗi.

Dùng bữa xong, Lưu Lỗi ra thanh toán và trả luôn bàn của Giang Thiệu Minh. Rồi khỏi nhà hàng, người phụ nữ đi cùng anh ta nhếch môi cười, “Anh không thích cô gái kia đúng không?” .

Lúc chào hỏi, Lưu Lỗi chỉ nhìn Giang Thiệu Minh, không hề liếc mắt về phía Lộ Chi Phán. Thái độ này rõ ràng là không tôn trọng người đẹp cho lắm!

“Cô ấy đắc tội gì với anh à?”.

“Đừng có tự cho mình là đúng!” Lưu Lỗi lên giọng cảnh cáo, nhưng trong lòng không khỏi nghi ngờ, chẳng lẽ bản thân biểu hiện rõ ràng đến vậy ư?

“Thôi được rồi, em không nói nữa là được chứ gì!”

Lưu Lỗi quan sát cô nàng. Đây là một trong số những người bạn gái mà anh ta qua lại, cũng là người thông minh nhất, thế nên anh ta mới không thấy phiền toái khi giữ cô nàng này bên cạnh lâu như vậy.

“Em thấy cô ta thế nào?” Lưu Lỗi đột nhiên hỏi.

“Ai cơ?”

“Em nói xem?” Lưu Lỗi nheo mắt.

Cô gái thẳng thắn nói: “Xinh đẹp, dịu dàng. Phụ nữ nhìn cũng không thấy ghét cô ta. Lúc cười có vẻ rất hiền lành. Đàn ông các anh hầu hết đều thích kiểu phụ nữ như thế, đúng không?”.

Lưu Lỗi cười khẩy. Người phụ nữ đó căn bản không xứng với Giang Thiệu Minh, chẳng qua vì quá nhiều nguyên nhân nên không thể vạch trần cô ta được thôi!

Lưu Lỗi đã rời khỏi nhà hàng nhưng nụ cười trên gương mặt Giang Thiệu Minh vẫn chưa tan biến. Về phương diện bạn bè, anh cảm thấy mình đã rất may mắn, cho dù anh bị mất trí nhớ, nhiều năm không gặp nhau nhưng dường như thái độ của họ đều không có gì thay đổi. Điều này chứng tỏ bạn bè anh trước kia vẫn luôn thật lòng thật dạ.

“Cậu ấy là bạn anh, tính khá thẳng thắn nên nhiều lúc hành xử không được chu toàn cho lắm.” Giang Thiệu Minh gấp thức ăn cho Lộ Chi Phán, nói như đang giải thích việc Lưu Lỗi không chào hỏi cô. Bạn bè anh mỗi người một tính nhưng lại có thể chơi với nhau rất thân, rõ ràng là quy luật bù trừ.

“Em biết.” Lộ Chi Phán hồ hững đáp. “Ngoài anh ấy ra còn mấy người nữa, thời gian anh nằm viện, họ thỉnh thoảng có đến thăm nên em nhớ rất kĩ.”

Giang Thiệu Minh sững sốt giây lát rồi lập tức hiểu ra. Lộ Chi Phán vẫn luôn ở bên chăm sóc anh suốt thời gian anh nằm viện, chạm mặt bạn bè anh là điều đương nhiên.

“Lưu Lỗi là bạn học hồi cấp hai của anh. Trần Song Bản và Thái Văn Hựu là bạn cấp ba, về sau bọn anh hẹn nhau cùng thi vào một trường đại học, chơi rất thân...”

Giang Thiệu Minh nói những lời này ra có phần gượng gạo, bởi vì toàn bộ đều là anh nghe người khác kể lại, bản thân anh không hề có chút ấn tượng nào. Thái Văn Hựu còn nói, năm xưa Trần Song Bản đã từ chối thẻ xanh của Mỹ để ở lại trong nước, mấy người họ tụ tập uống rượu, cao giọng nói không cần phải ra nước ngoài du học làm gì cả, nếu có xuất ngoại thì nhất định phải đi kiếm tiền về mới đúng... Nghe những gì đám bạn kể, Giang Thiệu Minh có thể hình dung ra tuổi trẻ của họ cuồng nhiệt và sôi nổi thế nào, chỉ tiếc là anh đã quên hết tất cả.

Nhận ra nét buồn thoáng qua trên gương mặt anh, Lộ Chi Phán khẽ gọi: “Thiệu Minh!”

“Ừm?”

“Họ mãi mãi là bạn tốt của anh, anh không hề mất đi thứ gì cả!”

Giang Thiệu Minh gật đầu. Người bị quan luôn u sầu về những thứ mà bản thân đã đánh mất, nhưng chúng ta sống trên đời nên học cách trân trọng những gì hiện có. Huống hồ, có thể tỉnh lại sau mấy năm hôn mê, đó đã là một kì tích, anh nên cảm thấy may mắn mới phải.

Ăn tối xong, biết Lưu Lỗi đã thanh toán cho bàn mình, Giang Thiệu Minh cũng không lấy gì làm ngạc nhiên. Anh chưa lái xe về nhà ngay mà quay sang nói với Lộ Chi Phán: “Mình đi siêu thị nhé, chẳng phải em định mua quần áo cho Tiểu Húc sao?”

Ánh mắt anh chan chứa sự dịu dàng. Có lẽ chính bản thân anh cũng không nhận ra, càng ngày anh càng trở nên gần gũi với vợ mình hơn. Ban đầu là xa lạ, bực dọc, nhưng dần dần, anh đã quen với sự hiện diện của cô, khoảng cách giữa hai người mỗi ngày một xích lại.

“Vâng.” Lộ Chi Phán đáp.

Thành Húc nghe thấy được mua quần áo mới, đôi mắt trong veo lấp lánh niềm vui.

Vào gian hàng thời trang trẻ em, Lộ Chi Phán hào hứng xem kĩ từng món đồ. Sở thích của cô không nhiều lắm, mua quần áo là việc khơi dậy hứng thú rất lớn đối với cô. Cô thích những bộ đồ nhỏ xinh này, kiểu dáng đa dạng, chất lượng cũng tốt. Lúc chọn quần áo, cô thường dùng tay để cảm nhận chất liệu vải. Mùa hè không thể mặc đồ quá dính da, gây cảm giác khó chịu; mùa đông nên chọn đồ bó sát nhưng không quá dày, đủ để giữ ấm là được.

Đang chọn đồ, Lộ Chi Phán bỗng nhiên dừng lại khá lâu. Giang Thiệu Minh đi tới, nói nhỏ: “Không cần ám chỉ cho anh thấy em đang muốn có một đứa con gái đâu!”

Hai má cô đỏ ửng lên. Đúng là cô đang mãi ngắm nghía một chiếc váy màu kem viền tím, trông có cảm giác gì đó rất “cổ tích”.

“Anh nói vớ vẩn cái gì thế, chẳng qua em thấy chiếc váy này rất đẹp mà thôi.”

“Giải thích chính là lấp liếm. Anh hiểu mà!” Giang Thiệu Minh cười tinh nghịch.

Lộ Chi Phán không bận tâm đến lời trêu chọc của anh nữa.

Đương nhiên không ai mua chiếc váy kia về cả!

Nhóc Thành Húc có thêm mấy bộ quần áo mới, cảm thấy cực kì thỏa mãn. Giang Thiệu Minh vẫn chưa có ý định kết thúc việc mua sắm, anh nói: “Chúng ta qua bên kia xem đi!”

Đó là khu trang phục người lớn, Lộ Chi Phán gật đầu. Cô rất thích cảm giác ấm áp khi gia đình quây quần bên nhau như thế này, nhất là vào thời điểm màn đêm đang dần bao phủ toàn thành phố, nhưng một vài nơi vẫn sáng trưng như ban ngày.

Giang Thiệu Minh lấy xuống một chiếc váy màu vàng, đưa cho cô, “Em thử cái này đi!”.

Lộ Chi Phán nhú mày, nhận lấy chiếc váy từ tay anh rồi mang vào phòng thử. Chiếc váy mặc lên người cô quả nhiên rất hợp, nhân viên bán hàng dùng hết từ ngữ hoa mỹ để khen ngợi, nhưng cô chỉ nhìn về phía Giang Thiệu Minh, đến khi anh gạt đầu mới thôi. Trước giờ cô luôn ăn mặc rất đơn giản, trang phục hầu hết là gam màu nhạt, tuy nhiên, dù cô có mặc đồ sặc sỡ một chút thì vẫn có thể dung hòa được, không hề tạo cho người khác cảm giác chói mắt.

Là đàn ông, hẳn là ai cũng sẽ tự hào khi vợ mình có phong thái cuốn hút.

Cô nhân viên thấy sự hiện diện của mình ở đây thật vô nghĩa, bèn bắt chuyện với nhóc Thành Húc. Thăng bé thật đáng yêu, giọng nói rất ngọt tai.

Giang Thiệu Minh đi tới bên cạnh Lộ Chi Phán, nhẹ nhàng gạt mái tóc của cô về phía sau gáy. Anh chạm khẽ vào tai cô. Vành tai cô rất đẹp, chỉ có điều hơi mỏng. Người ta nói, người có vành tai tròn và đầy đặn mới là người có phúc.

Anh nhìn hình ảnh hai người trong gương, mỉm cười hài lòng.

“Mặc dù anh mất trí nhớ, nhưng xem ra mắt nhìn vẫn tốt.” Giang Thiệu Minh nói đùa. Anh ra hiệu cho người bán hàng tính tiền, Lộ Chi Phán nhanh chóng bước vào phòng thử đồ, không để anh phát hiện ra vẻ mặt cứng nhắc và buồn bã của mình.

Cô cởi chiếc váy ra, trong đầu cứ nghĩ mãi về câu nói vừa rồi của anh.

Anh nói, mắt nhìn của anh vẫn tốt. Trước khi mất trí nhớ, anh yêu cô ấy, liệu sau khi đã quên hết tất cả, anh có còn tình cảm với cô ấy hay không?

Tình yêu chính là người trong trái tim mình trước sau luôn là một, dù cho anh mất đi kí ức thì người mà anh yêu vẫn chỉ là cô ấy.

Lộ Chi Phán chợt thấy lòng giá lạnh.

Ba người về tới nhà, Ôn Khả Vân niềm nở ra đón, bà ôm Thành Húc vào lòng, hỏi thằng bé hôm nay đã làm những gì. Thành Húc đồng dặc kể lại sau khi tan học đã đi đâu ăn tối, mua sắm được những gì. Vừa nói, cậu nhóc vừa lấy túi quần áo ra cho bà nội xem, không quên khoe rằng bố còn mua tặng mẹ một chiếc váy rất đẹp.

Ôn Khả Vân liếc nhìn Giang Thiệu Minh, cố tình nói bằng giọng hờn mát: “Người ta nói cấm có sai, con trai lấy vợ là quên mất mẹ. Mua váy áo cho vợ mà có thèm nhớ gì đến mẹ già này đâu!”.

Giang Thiệu Minh sờ mũi cười trừ, Lộ Chi Phán tiến đến khoác tay Ôn Khả Vân, “Con cùng mẹ đi mua sắm, mẹ muốn mua bao nhiêu quần áo thì mua bấy nhiêu!”.

Ôn Khả Vân một tay ôm cháu trai, một tay xoa đầu con dâu, “Đùng là con ngoan nhất!”. Sau đó, bà liếc nhìn Giang Thiệu Minh một cái rồi bỏ vào trong nhà.

Giang Thiệu Minh bất đắc dĩ nhìn Lộ Chi Phán, vì cô mà anh mới bị mẹ ghét bỏ như thế!

Lộ Chi Phán tủm tỉm cười vì vẻ mặt lúc này của chồng.

Lúc đi ngang qua cô để vào nhà, Giang Thiệu Minh bất chợt hôn nhẹ lên trán cô. Rất nhanh, đến nỗi Lộ Chi Phán không kịp có phản ứng. Anh quay đầu lại, vẫn thấy cô đứng ngẩn ra đó, đôi mắt mông lung như thiếu nữ mười tám đôi mươi chưa yêu bao giờ.

Anh mỉm cười. Có lẽ do chưa phải lăn lộn ngoài xã hội nên trong con người cô vẫn còn những nét đơn thuần như thế.

Lộ Chi Phán định thần lại, vội vàng đi vào nhà.

Đêm nay, Giang Thiệu Minh không thấy giấc mơ lạ lùng kia nữa, anh rất nhanh chóng ngủ thiếp đi. Trái lại, Lộ Chi Phán cơ hồ không thể chợp mắt. Câu nói của anh lúc ở siêu thị cứ lớn vồn bên tai, khuấy đảo nỗi bất an nơi đáy lòng cô.

Trần trọc hồi lâu, cô nhẹ nhàng xuống giường, khoác thêm áo rồi ra ngoài sân hóng gió. Cô rất thích nghe tiếng gió thổi, bởi vì khoảnh khắc đó, cô có thể cảm nhận được sự yên tĩnh thuần túy nhất, tâm hồn cũng trở nên thư thái hơn.

Không rõ qua bao lâu, cô chợt nghe có người gọi mình: “Chi Phán, sao một mình ở ngoài này?”.

Thần sắc Ôn Khả Vân trong bóng tối không rõ vui buồn, nhưng có thể nhận ra sự lo lắng của bà.

“Mẹ!”, Lộ Chi Phán quay lại, “Con không ngủ được nên ra đây hóng gió một lát”.

Ôn Khả Vân ngồi xuống đối diện cô, “Sao lại không ngủ được, nói mẹ nghe!”.

Bà chỉ có một đứa con trai duy nhất là Giang Thiệu Minh, làm gì cũng nghĩ cho anh trước tiên. Thấy Lộ Chi Phán yêu thương con trai mình thật lòng, đương nhiên bà cũng yêu quý cô. Hiện giờ Giang Thiệu Minh đã tỉnh lại, mọi việc đều trở về đúng quỹ đạo, đối với bà mà nói, không còn chuyện gì hạnh phúc hơn thế cả.

“Mẹ...”, Lộ Chi Phán bỗng cúi đầu, “Không hiểu sao con thấy rất sợ hãi...”.

“Sao thế?”

“Nếu anh ấy nhớ lại tất cả thì sao đây?” Cô ngẩng lên, nhìn thẳng Ôn Khả Vân.

“Không thể nào!” Giọng nói của Ôn Khả Vân vô cùng kiên định. “Bác sĩ đã nói rồi, nếu chịu cú sốc mạnh, Thiệu Minh có thể sẽ nhớ ra một vài điều, nhưng việc này tỉ lệ cực thấp. Hơn nữa mẹ thấy bây giờ chẳng có chuyện gì kích thích nó được cả. Con đừng tự dọa mình nữa, con là vợ của Thiệu Minh, là mẹ của Thành Húc, là con dâu của bố mẹ, tất cả những điều này đều không thể thay đổi.”

Lộ Chi Phán trầm mặc giây lát rồi gật đầu. Ôn Khả Vân cầm lấy tay cô như muốn tiếp thêm lòng tin. Cô mỉm cười đáp lại.

2. Chương 2

Hôm sau, Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán về thăm nhà họ Lộ. Trước khi đi, Giang Thiệu Minh còn đến tiệm đồ cổ, mua một chiếc bình hoa làm quà. Anh có hỏi Lộ Chi Phán về sở thích của ông bà Lộ, nhưng cô lại nói mình cũng không rõ lắm. Anh đương nhiên hiểu tâm tư của cô, chỉ cần anh đến thăm bố mẹ vợ đã là món quà ý nghĩa nhất rồi. Tuy vậy, anh vẫn cảm thấy cần chuẩn bị chút quà. Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên anh trịnh trọng tới thăm nhà vợ kể từ sau khi ra viện, hơn nữa lại đúng dịp ông Lộ mừng thọ năm mươi tuổi.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán vừa về tới nhà đã thấy vợ chồng Lộ Phong và Hoàng Hi Liên đợi sẵn ngoài cổng.

Hoàng Hi Liên chủ động đi tới trước mặt Lộ Chi Phán, tươi cười nói: “Chi Phán nhà chúng ta vẫn xinh đẹp như xưa!”.

Đứng bên cạnh Hoàng Hi Liên, Lộ Thi Tình nhếch miệng cười với vẻ châm chọc, “Còn phải nói, em gái lúc nào chẳng xinh đẹp!”.

Lộ Chi Phán nhìn chị gái, nói: “Chị và anh rể đã đến rồi ă? Em với Thiệu Minh đến muộn quá!”.

“Muộn hay sớm thì có sao chứ. Nếu nói muộn thì phải là anh trai hai đứa ấy, giờ này còn chưa thấy mặt mũi đâu!” Hoàng Hi Liên cười. Vừa nói, bà vừa nhìn sang phía Giang Thiệu Minh, cơ hồ rất để ý tới thái độ của anh.

“Còn đứng đây làm gì, vào nhà cả đi chứ!” Ông Lộ lên tiếng.

Vợ chồng Lộ Phong có ba người con. Con trai cả Lộ Cẩm Trình vẫn độc thân, hiện đang tiếp quản sự nghiệp gia đình. Cô con gái thứ Lộ Thi Tình đã kết hôn với con trai nhà họ Mạnh, Lộ Chi Phán là con út, nhưng chỉ kém chị gái một tuổi.

Sau khi vào nhà, ông Lộ ngồi hàn huyên với hai người con rể. Bầu không khí hết sức vui vẻ.

Thấy Mạnh Chính Vũ cứ nhìn về phía Lộ Chi Phán, Lộ Thi Tình vờ tươi cười nói: “Mọi người nói chuyện, con vào bếp giúp mẹ một tay.”

Vừa xoay người, nụ cười trên mặt cô ta lập tức vụt mất, thay vào đó là sự bất mãn. Cô ta vào bếp, hậm hực nói: “Mẹ với bố thật là, làm như Lộ Chi Phán từ trong bụng mình chui ra thật không bằng!”

Hoàng Hi Liên trừng mắt nhìn con gái, “Nói bé thôi!”

“Nói to nói bé cũng không thay đổi được sự thật Lộ Chi Phán không phải người nhà chúng ta!” Lộ Thi Tình hừ lạnh, vừa giúp Hoàng Hi Liên bóc tỏi vừa nói: “Mẹ, có phải bây giờ mẹ rất tiếc vì Lộ Chi Phán không phải con ruột của mẹ không?”

“Nói vậy nói bạ cái gì thế? Mẹ chỉ có một đứa con gái là con thôi! Đâu phải con không biết lí do bố mẹ đối xử tốt với nó. Công ti nhà mình đang gặp rắc rối, nếu như Giang Thiệu Minh có thể giúp thì anh trai con đỡ vất vả hơn rồi. Con đừng có nghĩ lung tung nữa!” Hoàng Hi Liên nói bằng giọng bất đắc dĩ. Ai muốn phải bỏ đỡ người khác chứ?

Lộ Thi Tình không phải là không rõ tình cảnh, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu trong lòng. “Nó đúng là số đỏ! Đang ở trong cô nhi viện thì được nhà mình nhận nuôi. Lấy Giang Thiệu Minh, đến một lễ cưới tử tế cũng không có, sau đó Giang Thiệu Minh xảy ra tai nạn, cứ tưởng đời nó thế là xong, nào ngờ Giang Thiệu Minh lại tỉnh dậy. Bây giờ thì tốt rồi, nó chẳng những có một thằng con trai ngoan ngoãn, còn có một ông chồng lí tưởng, ai nhìn cũng ngưỡng mộ. Sao chuyện gì tốt đều rơi vào đầu nó hết thế?”

Hoàng Hi Liên lắc đầu, “Thi Tình, đừng có nghĩ đến Lộ Chi Phán nữa, con lo cho bản thân trước đi đã. Con và thằng Chính Vũ làm sao thế hả? Kết hôn lâu như thế mà vẫn chưa có con là sao? Mấy năm rồi chứ ít đâu, ngộ nhỡ bên nhà thông gia không vừa ý thì làm thế nào?”

“Thôi thôi, mẹ đừng nói chuyện này nữa!” Lộ Thi Tình bực bội. Lúc nào cũng sinh con, sinh con. Cô ta đâu phải công cụ sinh đẻ chứ!

Lộ Cẩm Trình vừa về, cả gia đình bắt đầu ăn cơm. Ông Lộ mở món quà mà Giang Thiệu Minh tặng, tỏ ra vô cùng thích thú, luôn miệng khen chiếc bình quý giá.

Lộ Cẩm Trình không có biểu hiện gì trước thái độ của bố mình đối với Giang Thiệu Minh, anh ta quay sang hỏi chuyện Lộ Chi Phán: “Nhóc Thành Húc đâu, sao không đưa nó về? Lâu lắm rồi anh không gặp thằng bé”.

“Tiểu Húc đi nhà trẻ nên em không đưa nó tới đây.” Lộ Chi Phán đáp.

Lộ Thi Tình lại cất giọng bốn cột: “Chị thấy rõ ràng hai đứa muốn có thế giới riêng tư nên mới không để Thành Húc làm kì đà cản mũi ấy!”

Hoàng Hi Liên liếc nhìn con gái, “Nói vớ vẩn!”

“Thôi được rồi, coi như con chưa nói gì!” Cô ta lại bất mãn nhìn về phía Lộ Cẩm Trình, “Anh, tật cũ của anh vẫn chẳng sửa được gì cả. Cũng là em gái anh, nhưng từ nhỏ tới lớn anh đều quý Chi Phán hơn em! Sao không hỏi thăm em câu nào thế?”

Lộ Cẩm Trình gấp thức ăn vào bát Lộ Thi Tình, nói: “Thế này đã đủ bịt cái miệng em vào chưa?”

Lộ Thi Tình hậm hực, “Hóa ra trong mắt anh, em rẻ rúm thế này!”

Lộ Cẩm Trình bắt lực lắc đầu.

Lộ Chi Phán trầm mặc nhìn hai người họ. Trong lòng cô rất rõ ràng, Lộ Thi Tình làm vậy là đang cố tình khoe mẽ trước mặt cô. Ở cái nhà này, cô ta có thể tùy ý nói những gì mình nghĩ, làm những gì mình muốn, hệt như khi còn nhỏ vậy, còn Lộ Chi Phán thì không thể. Ngay cả người giúp việc cũng hiểu rõ sự tồn tại của cô trong gia đình này như thế nào, cô mang danh tiểu thư nhà họ Lộ, nhưng thực chất chỉ là có tiếng mà không có miếng.

Trong lúc Lộ Chi Phán đang ngẩn người suy nghĩ, Giang Thiệu Minh đã gấp thêm thức ăn vào bát cho cô. Cô quay sang nhìn anh.

Giang Thiệu Minh tiếp xúc với đủ loại người, đương nhiên có thể dễ dàng nhận ra tình cảm giữa cô và người nhà không được tốt lắm.

Ăn cơm xong, mọi người ngồi lại bàn bạc về tiệc mừng thọ của ông Lộ. Lộ Cẩm Trình là trưởng nam, đương nhiên mọi việc đều do anh ta làm chủ. Có điều Hoàng Hi Liên cố ý giao một vài việc cho Lộ Thi Tình làm, Lộ Chi Phán cũng là con gái trong nhà thấy thế tự nhiên cũng phải làm theo.

Vợ chồng Lộ Phong đều hiểu, sớm muộn gì toàn bộ sản nghiệp nhà họ Giang cũng sẽ nằm trong tay Giang Thiệu Minh. Hiện tại, quyền hành về cơ bản đã do Giang Thiệu Minh nắm giữ. Giang Thiệu Minh bị mất trí nhớ, Lộ Chi Phán không gốc gác đến nỗi nói ra chuyện mình không phải con ruột của họ. Mà dù có nói ra cũng không ảnh hưởng gì cả, nhà họ Lộ đã nuôi cô gần ấy năm trời, chỉ cần cô vẫn mang họ Lộ là được.

Lộ Phong đương nhiên không chủ động đưa ra yêu cầu gì quá đáng, điều ông ta cần chỉ là sự hiện diện của Giang Thiệu Minh tại bữa tiệc. Như vậy cũng đủ khiến những kẻ đang chĩa mũi nhọn vào nhà họ Lộ phải kiêng dè.

Sau khi lên kế hoạch xong xuôi, mọi người đồng loạt rời khỏi phòng.

Lộ Chi Phán ra ngoài sân, đứng dưới gốc cây ngọc lan mà cô thích nhất. Cây hoa này do cô và Lộ Cẩm Trình cùng trồng từ rất lâu rồi, nhưng hiện giờ cũng chỉ cao tới đầu người. Mỗi năm cây đều ra rất nhiều hoa, hương thơm ngọt ngào khiến lòng người thư thái. Cứ đến mùa hoa nở, cô lại ra đây ngồi dưới tán cây, vừa ngắm nhìn bầu trời, vừa thưởng thức mùi hương dịu dàng, bao nhiêu phiền muộn đều tan biến hết.

Chẳng bao lâu sau, bên cạnh cô đã có thêm một người.

“Sao không chịu về nhà thường xuyên?” Lộ Cẩm Trình hỏi.

Nhà ư? Cô cân nhắc từ này hồi lâu. Nơi đây không phải nhà cô, mặc dù nó đã che mưa che nắng cho cô rất nhiều năm. Nhà phải là một nơi luôn tạo cho con người ta cảm giác ấm cúng mới đúng. Đây chỉ là nhà của anh em Lộ Cẩm Trình và Lộ Thi Tình mà thôi.

“Không có việc quan trọng thì em không về nhà quá rất mọi người làm gì.” Cô thản nhiên đáp.

Lộ Cẩm Trình nở nụ cười trào phúng, “Không cần biết em có coi anh là anh trai hay không, anh vẫn luôn coi em là em gái, như Thi Tình vậy!”

Cô nhìn thẳng vào người đàn ông đối diện với vẻ cảm kích. Đúng thế, anh rất yêu thương cô, điều này cô hiểu rõ.

“Cảm ơn!”

“Cảm ơn?” Lộ Cẩm Trình muốn nói gì đó nhưng chợt cảm thấy bất lực, “Em... em bên đó sống tốt chứ?”

“Vâng. Mọi người đối xử với em và Thành Húc rất tốt. Em rất hài lòng với cuộc sống hiện tại.” Cô bình thản nói. “Anh cũng nên lập gia đình đi thôi, đừng để bố mẹ lo...”

Lộ Cẩm Trình trầm mặc. Anh không muốn nghe những lời này từ miệng cô, càng không muốn cùng cô nói về vấn đề này.

Giang Thiệu Minh về tới phòng ngủ thì không thấy Lộ Chi Phán đâu. Cô hẳn đã về phòng rồi lại đi đâu đó, vì điện thoại di động vẫn để trong này. Anh ra ngoài tìm cô, đúng lúc bắt gặp Lộ Thi Tình đi tới, bèn gật đầu chào hỏi.

Lộ Thi Tình tươi cười nói: “Chắc cậu vẫn chưa quen đường đi lối lại ở đây nhỉ? Để tôi đưa cậu đi tham quan một vòng nhé!”

“Cảm ơn chị, không cần đâu!” Giang Thiệu Minh không bận tâm tới cô ta.

Lộ Thi Tình vẫn chưa chịu thôi, “Nó không ở trong phòng à?”

Giang Thiệu Minh rút cuộc dừng chân.

“Có muốn biết nó ở đâu không?”

Lộ Thi Tình và Giang Thiệu Minh đứng trước một khung cửa sổ tầng ba. Đây là vị trí rất thuận lợi để quan sát toàn bộ cảnh vật xung quanh biệt thự. Từ nhỏ, Lộ Thi Tình đã thích đứng ở nơi này, đôi khi còn vô tình phát hiện ra một vài bí mật.

“Ấy, dưới đó không phải anh Cẩm Trình và Chi Phán ư?” Cô ta vờ kinh ngạc thốt lên. “Hai người họ xưa nay rất thân thiết, anh trai tôi thậm chí còn quý Chi Phán hơn cả tôi. Người ngoài không biết còn tưởng tôi mới là con nuôi...”

Giang Thiệu Minh chợt nhíu mày.

Lộ Thi Tình làm bộ lơ lửng, vội vàng đưa tay lên che miệng, không nói tiếp.

Qua ô cửa sổ, Giang Thiệu Minh chỉ có thể trông thấy Lộ Cẩm Trình và Lộ Chi Phán đang nói gì đó với nhau, không nhìn rõ mặt, cũng không nghe rõ lời.

Ô cửa sổ tầng ba quả thực là một địa điểm thú vị. Người đứng phía dưới nhìn lên sẽ không trông thấy gì vì bị tán cây che khuất, nhưng người đứng trên này lại có thể quan sát được rất nhiều thứ. Lộ Thi Tình đã quên mất mình phát hiện ra nơi này từ bao giờ, chỉ nhớ rất nhiều lần đứng ở đây đã bắt gặp Lộ Cẩm Trình và Lộ Chi Phán ngồi trên thảm cỏ, không rõ hai người họ nói những gì, chỉ biết họ cười đùa vô cùng vui vẻ.

Có lẽ từ lúc ấy, Lộ Thi Tình bắt đầu để ý tới mối quan hệ giữa Cẩm Trình và Chi Phán. Mỗi lần mua quà cho hai cô em gái, Lộ Cẩm Trình đều dựa vào sở thích của Chi Phán mà chọn đồ, mặc kệ cô ta có thích hay không. Cũng chính từ lúc ấy, Lộ Thi Tình bắt đầu nảy sinh ác cảm đối với Chi Phán.

Khi còn nhỏ, sức khỏe Lộ Thi Tình không tốt, thường xuyên đau ốm. Bà ngoại đi xem bói, nghe người ta nói nên nhận nuôi một bé gái có “bát tự” hợp với Lộ Thi Tình, vừa tốt cho vận mệnh của cô, lại vừa có lợi cho việc làm ăn của gia đình. Bởi vậy, nhà họ Lộ mới đến thăm cô nhi viện để tìm một đứa trẻ thích hợp.

Nhận nuôi trẻ con càng nhỏ càng tốt, Lộ Chi Phán khi ấy đã mười tuổi, đáng ra không nên nằm trong số được xem xét. Thế nhưng Lộ Cẩm Trình chỉ vừa trông thấy cô đã lập tức chọn không hề do dự. Khi Lộ Thi Tình hỏi lí do, anh nói, trước đó đã từng gặp Lộ Chi Phán, thấy cô ngồi bên thềm đá không chịu về nhà. Anh nói, cô rất đáng thương, vì thế muốn nhận nuôi cô.

Lộ Thi Tình liền chú ý quan sát Lộ Chi Phán. Những đứa trẻ được gọi đến đều nhìn họ bằng ánh mắt mong chờ, hy vọng mình sẽ được chọn để có thể thoát khỏi nơi này. Duy nhất Lộ Chi Phán là tỏ ra thờ ơ. Cô chỉ đứng ngây ra đó, không hề có chút biểu hiện nào gọi là háo hức.

...

Lộ Thi Tình định thần lại, quay sang nhìn sắc mặt Giang Thiệu Minh, tự hỏi, trên đời này liệu có thật sự tồn tại một người đàn ông hoàn hảo? Cô ta cảm nhận được ánh mắt mà Giang Thiệu Minh nhìn mình chỉ như nhìn hoa cỏ bên đường, thoáng qua, hờ hững, cơ hồ dừng lại một giây cũng là lãng phí thời gian. Cô ta dám chắc, nếu mình tiến gần một bước, Giang Thiệu Minh sẽ lập tức lùi lại một bước.

Dưới sân, Lộ Cẩm Trình đã dời đi, chỉ còn Chi Phán vẫn đứng đó.

Giang Thiệu Minh xoay người định đi thì Lộ Thi Tình gọi anh: “Ở lại thêm một lát đã, biết đâu còn có chuyện hay để xem!”

Giang Thiệu Minh không để ý tới cô ta, lúc này, trong đầu anh đã có kết luận: Lộ Thi Tình không ưa Chi Phán, rõ ràng cô ta không muốn Chi Phán được sống yên ổn.

Anh do dự giây lát, cuối cùng vẫn nán lại.

Chẳng mấy chốc, dưới sân có thêm một người.

Lộ Thi Tình nhếch miệng cười. Nụ cười chứa đầy sự châm chọc.

Gió đêm se lạnh, ngay cả hương ngọc lan cũng cuốn theo hơi lạnh lẽo. Lộ Chi Phán với một nhánh cây nhỏ xuống, đặt khóm hoa nhỏ trắng tinh khiết ngay chóp mũi. Lát sau, cô bất ngờ buông tay, nhánh cây bật lại về vị trí cũ, khẽ rung rinh.

Sợ Giang Thiệu Minh sẽ lo lắng khi không thấy mình đâu, cô định gọi điện cho anh, bây giờ mới phát hiện mình không mang theo điện thoại. Cô vốn chỉ định ra xem hoa đã nở hay chưa, không ngờ nán lại lâu như thế. Đang định quay vào nhà, nhưng vừa xoay người, cô liền trông thấy Mạnh Chính Vũ.

“Cuộc sống hiện tại của em có vẻ tốt quá nhỉ?” Mạnh Chính Vũ chủ động lên tiếng, gương mặt tươi cười nhưng hiện rõ sự chế nhạo. “Người đang sống thực vật bỗng nhiên tỉnh lại. Em có biết bây giờ mình đã trở thành đối tượng khiến người người ghen tị không? Nhà họ Giang xưa nay nổi tiếng kĩ tính trong việc chọn con dâu, em nghiêm nhiên có thể lấy lòng họ, quả thực là chuyện đáng mừng!”

Lộ Chi Phán nghiêm túc nhìn người đàn ông trước mặt. Anh ta vừa có vẻ ngoài tuấn tú, vừa có gia cảnh bề thế, lại thêm tư chất thông minh, kiểu đàn ông này thời đi học luôn là đối tượng thầm thương trộm nhớ của các cô gái. Anh ta cũng rất cao ngạo, đương nhiên, anh ta có đủ điều kiện để mà cao ngạo.

“Ừm, em sống rất tốt.” Lộ Chi Phán thản nhiên thừa nhận.

Nụ cười trên gương mặt Mạnh Chính Vũ nhạt dần rồi mất hẳn. Anh ta lặng yên nhìn cô hồi lâu, bỗng cười khẩy thành tiếng, “Hiện giờ có chỗ dựa vững chắc rồi nên nói chuyện cũng khác hẳn nhỉ!”

Lộ Chi Phán nắm chặt tay, nhúu mày, “Khuya rồi, em về phòng đây. Em nghỉ, vợ anh chắc cũng đang đợi anh đấy!”

“Vợ anh?” Mạnh Chính Vũ nhướn mày. “Đúng vậy, cô chị gái tốt của em đang đợi anh!”

Giọng điệu không che giấu sự mỉa mai.

“Anh đã có vợ, em cũng đã lấy chồng, chúng ta đi cùng nhau thế này thật sự không hay cho lắm.” Lộ Chi Phán lùi lại một bước, cô thực lòng không muốn có bất kì dính dăng gì tới người đàn ông này.

Sắc mặt Mạnh Chính Vũ sa sầm lại, “Lộ Chi Phán, em quả nhiên là loại người này! Hôm nay đã bám được cành cao, cả đời không phải lo lắng gì nữa, thế nên mới muốn tránh xa anh phải không? Năm xưa vì muốn bước chân vào nhà họ Giang, ngay cả chuyện bỉ ổi đó em cũng dám làm. Anh thật không biết vì sao em có thể thản nhiên làm bộ người vô tội được như thế? Thật khiến người khác kinh tởm!”

“Vậy anh hãy tránh xa kẻ đáng kinh tởm này ra là được!”

“Em...” Mạnh Chính Vũ tức giận không nói được lời nào, chỉ có thể hậm hực bỏ đi.

Lộ Chi Phán không nhìn theo anh ta nữa, cô vẫn đứng yên đó. Không rõ từ khi nào cô đã hiểu ra, tranh luận là một việc làm vô nghĩa, và rồi không bao giờ lên tiếng tranh luận bất cứ điều gì nữa. Bởi, mọi lí lẽ đều xuất phát từ quan điểm của bản thân và đều vì mục đích bảo vệ quyền lợi của bản thân mà thôi.

Lộ Chi Phán lại với nhánh cây ban nãy xuống, ngắt đóa ngọc lan kia. Hương thơm mát dịu vẫn vút nơi đầu mũi.

Lộ Chi Phán trở về phòng ngủ thì Giang Thiệu Minh đã có mặt trong đó rồi. Cô gượng gạo nhìn anh, bỗng chau mày, “Không thấy em đâu mà không lo lắng à?”

Giang Thiệu Minh bỏ cuốn sách trong tay xuống, lắc đầu nói: “Đây là nhà em mà!”

Đúng thế, là nhà cô, nên chắc chắn sẽ không có chuyện cô bị lạc được! Anh không cần phải lo lắng làm gì.

Lộ Chi Phán tiến lại nhìn cuốn sách anh vừa đọc. Đây là cuốn sách nói về cuộc đời của các nhân vật nổi tiếng.

“Ngày trước từng có một thời gian em rất thích loại sách này, về sau không thích nữa. Anh lấy ở chỗ nào thế?”

Giang Thiệu Minh chỉ tay về phía cô cất giữ sách, hỏi: “Vì sao lại không thích nữa?”

“Vì những người nổi tiếng này ai cũng có một cuộc đời gian truân và họ phải trả giá rất lớn. Em nghĩ, những thứ này không kích lệ em cũng chẳng thành công được như họ, vì thế em không đọc nữa. Với cả, em cũng không muốn đánh đổi nhiều như thế.” Cô mỉm cười, đem cất cuốn sách đi.

Giang Thiệu Minh nghe cô nói vậy không khỏi buồn cười, cảm thấy những suy nghĩ này của cô rất thực tế.

Càng về đêm, nhiệt độ càng giảm. Nằm trên giường, Giang Thiệu Minh quan sát toàn bộ gian phòng, chợt hỏi: “Phòng của em trước giờ vẫn như vậy à?”

“Ừm, vẫn như ngày xưa.”

Giang Thiệu Minh nhú mày, không nói gì thêm.

Lộ Chi Phán lấy làm lạ, bèn quay sang nhìn anh.

Giang Thiệu Minh bỗng nảy sinh hứng thú muốn tán gẫu cùng cô, bởi vì anh nhận ra còn quá nhiều điều anh chưa hiểu về vợ mình.

“Kể cho anh nghe vài chuyện khi em còn nhỏ đi!” Anh lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

“Lúc nhỏ... cũng chẳng có gì đặc biệt cả, giống như phần lớn mọi người thôi, đến trường, đi học múa...” Cô trả lời qua loa, chợt phát hiện ra điểm bất thường, “Sao đột nhiên hỏi em những chuyện này?”

Giang Thiệu Minh nhìn cô, thành thực đáp: “Chỉ là anh cảm thấy thái độ của người nhà em đối với em hơi kỳ lạ.”

Lộ Chi Phán ngẩn người, lập tức hiểu ra anh đã đoán được điều gì.

“Anh biết rồi à?”

Thế nên anh mới hỏi về cách bày trí phòng của cô, nếu như vì địa vị của cô ngày hôm nay mà gian phòng của cô mới được bày trí sang trọng thế này, thì chứng tỏ trước đây họ đối xử với cô không hề tốt. Anh hỏi cô những chuyện khi còn bé, vì muốn biết mọi người trong nhà có tốt với cô hay không.

Giang Thiệu Minh gật đầu. Anh cảm thấy giữa vợ chồng cần phải thẳng thắn và có sự tin tưởng lẫn nhau.

Lộ Chi Phán không khỏi cảm động, bởi xuất phát điểm của anh là quan tâm tới cô.

“Ừm, em không phải là con ruột của bố mẹ. Em được nhận nuôi từ cô nhi viện. Mẹ ruột em qua đời từ rất sớm, còn bố... trước giờ em chưa từng gặp, có lẽ ông ấy vẫn còn sống và đang hạnh phúc với gia đình riêng.”

Đã nhiều năm trôi qua, chuyện này không còn là điều khiến người ta đau lòng nữa. Cô có thể thản nhiên nhắc tới nó.

Giang Thiệu Minh ôm cô vào lòng, cơ hồ muốn cho cô một điểm tựa, “Họ đối xử với em tốt không?”

“Rất tốt. Những gì chị Thi Tình có, em cũng có, bố mẹ luôn coi em là con ruột, nuôi em ăn học đàn ông.”

Chỉ có điều... trên phương diện tinh thần thì không như thế. Nhưng cô nghĩ rất thoáng, nếu không có họ, cô sẽ chẳng cảm nhận được dù chỉ một chút sự ấm áp của gia đình, vì thế, cô biết ơn bố mẹ đã nhận nuôi mình. Họ vốn dĩ đã có một cô con gái, vậy mà vẫn chia sẻ tình yêu với cô, suốt những năm qua, họ đã cho cô tất cả những gì có thể cho.

Nếu như coi những gì người khác làm cho mình là dĩ nhiên thì chúng ta sẽ rất dễ thất vọng, nhưng nếu nghĩ những gì người khác làm cho mình vốn không phải trách nhiệm của họ thì chúng ta sẽ luôn cảm thấy vui vẻ.

Giọng điệu của cô tuy rất bình thản nhưng Giang Thiệu Minh vẫn nghe ra được tâm trạng của cô ẩn chứa đằng sau. Người nhà họ Lộ nuôi dưỡng cô như nuôi dưỡng một thực nữ, đầy đủ về vật chất, nhưng thiếu thốn về tinh thần. Cuộc sống của cô chẳng hề thua kém bất kì đứa trẻ nào, chỉ duy nhất một thứ cô không có được, đó là tình cảm giữa bố mẹ và con cái. Thế nhưng, cô không hề cảm thấy bị tổn thương, bởi lẽ đối với cô, như vậy đã là quá tốt, cô không có quyền đòi hỏi điều gì cao xa hơn ở những người chẳng phải ruột thịt của mình.

“Thấy em đáng thương lắm à?” Cô nhìn về phía anh, trong lòng không hề muốn thấy ánh mắt thương hại dành cho mình chút nào, nhất là từ chồng cô.

“Không phải. Anh chỉ muốn hiểu về em hơn, biết nhiều chuyện về em hơn mà thôi.” Giang Thiệu Minh mỉm cười, chẳng hiểu sao thấy lòng vô cùng ấm áp. Anh hôn nhẹ lên trán cô.

Lộ Chi Phán ngẩn người, vẻ mặt không giấu được sự kinh ngạc. Những ngày đầu khi tỉnh lại, Giang Thiệu Minh luôn giữ khoảng cách với cô, dần dà, anh bắt đầu đón nhận sự thật cô là vợ anh, để cô làm những việc riêng tư, ngủ chung một phòng. Thực ra, những cử chỉ thân mật giữa hai người không nhiều, anh chủ động hôn trán cô đã là giới hạn cao nhất.

Nhưng lúc này, bờ môi của anh đang trượt dần xuống môi cô. Trái tim cô tựa như một dòng nước bình lặng bỗng dung sôi sùng sục. Cả người cô cứng đờ, trong đầu xuất hiện những thứ âm thanh hỗn loạn, nên để mặc hay tránh né đây?

Từ động tác của anh, cô có thể nhận ra đây không đơn giản chỉ là một nụ hôn môi.

Giữa họ bấy lâu nay vẫn duy trì mối quan hệ “thuần khiết”, không phải chỉ vì anh cảm thấy xa lạ, mà còn bởi chính cô không muốn gần gũi. Cô cho rằng biểu hiện của mình rất tự nhiên, nhưng thực ra anh đã sớm cảm nhận được sự tránh né của cô.

Trên một vài phương diện, đàn ông đôi khi nhạy cảm hơn phụ nữ. Giang Thiệu Minh phát hiện ra Lộ Chi Phán có thể sẵn sàng làm mọi việc vì anh, cô là một người mẹ tốt, người vợ tốt. Thế nhưng, cô lại chưa từng ra ám hiệu ngầm về mối quan hệ gần gũi giữa hai người. Điều này rõ ràng không hợp lý. Cho dù cô không có ám hiệu gì đi chăng nữa thì mỗi lần anh chủ động tiếp cận cô, đáng ra cô không nên có thái độ xa cách như thế. Vậy nên anh nghĩ, có lẽ cuộc sống của cô ở nhà họ Lộ rất tốt? Đây đâu sao cũng là nơi cô đã sinh sống nhiều năm, có lẽ ở đây, cô sẽ không còn cảm giác gò bó kia nữa.

Lúc thấy cô bồn thần ngẩn ngắc váy ở cửa hàng quần áo trẻ con, trong đầu anh đột nhiên xuất hiện một ý nghĩ, có thêm một đứa con gái nữa hình như cũng rất thú vị. Chẳng những Thành Húc có thêm em gái, mà bản thân anh cũng được tận hưởng trọn vẹn cảm giác làm bố, được chứng kiến con mình khôn lớn từng ngày. Như thế phần nào giúp anh vơi bớt cảm giác tiếc nuối khi để lỡ mất thời thơ ấu của nhóc Thành Húc.

Đây là vợ anh, là người gần gũi nhất với anh suốt kiếp này. Suy nghĩ ấy bỗng xâm nhập vào đầu óc anh, chậm rãi khắc sâu.

Lộ Thi Tình cố tình để anh chứng kiến Chi Phán và người khác gặp mặt, anh hiểu rõ đó là mưu tính nhỏ nhen của cô ta. Rất nhiều lần ông có thể nhận ra phụ nữ đang tính toán điều gì, nhưng phần lớn họ lại để mặc cho cô ta đạt được mục đích, bởi lẽ con người ta đều dễ dàng tin vào những gì mắt mình trông thấy.

Nhưng anh thì không. Sau khi đã quan sát tất cả, điều anh nghĩ tới lại là: anh tin tưởng vợ mình.

Anh tin giữa cô và Lộ Cẩm Trình, Mạnh Chính Vũ không hề có mối quan hệ mờ ám, cho dù có, mọi thứ cũng đã trở thành dĩ vãng. Nhưng anh vẫn cảm thấy xót xa thay cho cô. Lộ Thi Tình là chị cô, hai người sống chung dưới một mái nhà gần ấy năm, không biết cô đã phải chịu bao ầm ục?

Thời khắc đó anh mới biết, hóa ra bản thân đã vô thức coi cô là người thân thuộc nhất, gần gũi nhất của mình. Thế nên anh mới nguyện tin tưởng cô, giữa họ không cần giữ khoảng cách.

Lộ Chi Phán có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng từ bờ môi của anh, từ bàn tay đang chậm rãi cởi áo của mình. Đầu óc cô hỗn loạn, vô vàn suy nghĩ rồi ren đan xen vào nhau. Cô giữ lấy tay Giang Thiệu Minh, ngăn cản hành động của anh.

Định thần lại, cô nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi...em...em...”.

Lộ Chi Phán mím chặt môi, cô muốn nói rằng mình chưa chuẩn bị tốt, thế nhưng chính bản thân cô cũng cảm thấy lí do này giả tạo. Sinh cả con trai cho anh rồi, thế nào gọi là “chưa chuẩn bị tốt” đây?

Trong lúc cô đang lúng túng, Giang Thiệu Minh chợt ôm cô vào lòng, thở dài, “Nên là anh xin lỗi mới đúng”.

Lộ Chi Phán gượng gạo ôm lấy anh, hơi ấm từ cơ thể anh khiến cô cảm thấy lòng bình yên.

Cô nghĩ tới những lời Ôn Khả Vân nói. Người đàn ông này là chồng cô, là bố của con trai cô, là người thân cận nhất của cô, hai người sẽ gần bó với nhau suốt đời.

Vợ chồng, chẳng phải là những người gần gũi nhất ư?

Đáy lòng cô như có dòng mật ngọt chảy qua.

Hoàng tử và công chúa trải qua bao nhiêu gian nan cuối cùng vẫn được hạnh phúc bên nhau. Cô và Giang Thiệu Minh hoàn toàn có thể làm được điều đó. Ý nghĩ này thoáng chốc choáng ngợp đầu óc cô. Từ những nỗi bất hạnh hồi nhỏ đến khi bước chân vào nhà họ Giang, cô đã phải trả giá rất nhiều. Chuyện tình cảm tan vỡ, chịu đựng sự phản bội, sau đó là vụ tai nạn của Giang Thiệu Minh... tất cả những điều đó là may mắn của cô sao? Vậy Giang Thiệu Minh có phải là một trong những vận may của cô hay không?

Giống như những gì cô đã nói, tất cả thành công đều phải đánh đổi bằng sự khổ cực. Nếu hạnh phúc cũng là một biến thể của thành công thì phải chăng đây chính là phần thưởng dành cho cô sau những nỗi đau mà cô đã phải gánh chịu?

Cô khẽ đẩy cánh tay anh.

“Sao thế?” Giang Thiệu Minh nhìn cô.

Lần này, cô chủ động tiến lại gần, hôn lên môi anh.

Giang Thiệu Minh biết cô định làm gì nhưng lại có phần mơ hồ, bởi vừa nãy rõ ràng cô đã cự tuyệt. Anh trở mình, nhìn cô hồi lâu rồi khẽ sát bên tai cô, khẽ hỏi: “Có thể không?”

Lộ Chi Phán cắn môi, cơ hồ sắp phải đưa ra một quyết định rất khó khăn.

“Ừm.”

Đáy lòng rốt cuộc cũng trở nên nhẹ nhõm.

Hôm sau trong lúc ăn sáng, Lộ Thi Tình chú ý quan sát Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán. Hai người họ không có biểu hiện gì khác lạ, thậm chí còn thân thiết hơn bình thường. Cô ta nhíu mày, trong lòng cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ những gì trông thấy tối qua không có chút tác động nào tới Giang Thiệu Minh? Cô ta vốn cho rằng đàn ông rất dễ ý tới chuyện này, kiểu gì cũng sẽ nảy sinh nghi ngờ. Thế nhưng, Giang Thiệu Minh chẳng những không nghi ngờ Lộ Chi Phán, mà còn không thêm bận tâm tới Lộ Cẩm Trình và Mạnh Chính Vũ, cơ hồ tất cả sự việc tối qua đều chưa từng xảy ra.

Lộ Chi Phán quả đúng là số đỏ mới gặp được một người đàn ông như thế. Lộ Thi Tình càng nghĩ càng cảm hận.

Ăn sáng xong, Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh gọi điện về nhà nói chuyện với con trai. Thành Húc cùng lúc không gặp cả bố lẫn mẹ nên rất nhớ hai người, cứ lúi lo kể chuyện vui ở lớp cho bố mẹ nghe.

Lúc này, Lộ Cẩm Trình gọi em gái: “Thi Tình, đi theo anh”.

Dù tỏ ra khó chịu nhưng Lộ Thi Tình vẫn đi tới phòng sách cùng anh trai. Hai anh em họ trước giờ tình cảm vẫn tốt, chỉ là không quá thân thiết đến mức chia sẻ mọi chuyện bí mật với nhau.

Lộ Cẩm Trình ngồi xuống ghế, sắc mặt có phần thất vọng, “Thi Tình, em lại gây ra chuyện gì phải không?”.

“Lại? Ý anh là gì?” Lộ Thi Tình bực dọc, vì sao lần nào anh trai cũng hỏi một câu như thế?

“Nếu không thì lúc ăn cơm sao em lại nhìn vợ chồng Chi Phán bằng ánh mắt đó?”

Người ngoài có thể không nhận ra, nhưng Lộ Cẩm Trình hiểu rõ em gái mình. Mỗi khi làm xong một việc gì đó, cô ta luôn mong chờ kết quả như vậy.

“Chẳng lẽ em nhìn hai vợ chồng nó cũng không được?” Lộ Thi Tình cười khẩy, bỗng dưng cảm thấy có nhảm hứng, “Nếu đúng là em đã làm gì, kết quả như vậy chẳng phải rất tốt sao? Chứng tỏ tình cảm của Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán vô cùng son sắt, không ai phá hỏng được. Anh nên vui vì điều đó mới phải chứ!”.

Quả nhiên, sắc mặt của Lộ Cẩm Trình lập tức trở nên khó coi.

Lộ Thi Tình nheo mắt nhìn anh trai. Cô ta thừa biết trong lòng Lộ Cẩm Trình nghĩ gì. Sau khi Giang Thiệu Minh xảy ra tai nạn, Lộ Cẩm Trình không dưới một lần bày tỏ ý muốn đón Chi Phán về nhà ở. Ông

bà Giang cũng không phản đối, điều này rất dễ hiểu, họ chỉ cần đứa trẻ trong bụng Lộ Chi Phán, căn bản không thèm quan tâm tới cô con dâu này. Chẳng qua, Lộ Chi Phán khẳng khái không chịu trở về.

Lộ Thi Tình bỗng giở giọng nghiêm túc: “Anh, bây giờ tình cảm giữa vợ chồng họ đã tốt như thế, anh còn mong chờ gì nữa?”.

Đáy mắt Lộ Cẩm Trình toát lên vẻ u buồn, “Em ra ngoài đi!”.

Lộ Thi Tình không nghe, “Chẳng lẽ anh vẫn trách em?”. Năm xưa nếu không phải cô ta nói cho bố mẹ biết bí mật giữa anh trai và Chi Phán thì quan hệ giữa hai người họ có thể đã khác. “Nhưng anh nên hiểu, dù em không nói ra, anh và nó cũng không thể nào đến với nhau được. Bố mẹ tuyệt đối sẽ không cho phép. Ngày đó anh càng lún sâu chỉ càng thêm đau khổ mà thôi! Chấm dứt ngay dù có chút không đành nhưng vẫn còn hơn là dây dưa mãi về sau.”

“Thôi! Chuyện quá khứ đừng nhắc đến nữa! Thi Tình, từ giờ em đừng có đối đầu với Chi Phán nữa!” Lộ Cẩm Trình lại nhắc nhở.

Nhưng Lộ Thi Tình chỉ bĩu môi, không trả lời. Bao nhiêu năm qua cô ta đối đầu với Chi Phán, kết quả thế nào chứ? Chẳng phải Lộ Chi Phán vẫn sống tốt hạnh phúc đấy ư? Nhất là từ sau khi Giang Thiệu Minh từ cõi chết trở về, nhà họ Giang càng quý mến cô hơn. Rõ ràng địa vị của Lộ Chi Phán phụ thuộc hoàn toàn vào thái độ của nhà họ Giang.

Sau khi Lộ Thi Tình rời khỏi phòng sách, Lộ Cẩm Trình vẫn nán lại. Anh nhớ lại lần đầu tiên trông thấy Chi Phán. Hôm đó trời rất lạnh. Trên đường về nhà sau khi tan học, anh bắt gặp cô ngồi ở vệ đường, cô mặc rất ít áo. Anh vẫn luôn nghĩ rằng, ngày hôm ấy mình đã bị bỏ bùa mê, bởi lẽ trước đó, anh vốn không chú ý tới những việc chẳng liên quan tới mình. Anh chủ động tiến lại hỏi cô có phải bị lạc đường hay không, một cô bé ngồi ở đây rất nguy hiểm. Cô không trả lời, anh còn tưởng cô bị câm hoặc điếc. Nhưng lát sau, cô đã lên tiếng: “Em sẽ về nhà!”.

Chẳng rõ khi ấy sự nhiệt tình ở đâu trào dâng, Lộ Cẩm Trình lại nói: “Anh đưa em về. Nếu không, làm sao anh biết em có gạt anh hay không?”.

Cô liếc nhìn anh với vẻ bất mãn.

Dọc đường, Lộ Cẩm Trình nhiều lần do dự không biết có nên cởi áo ngoài ra cho cô khoác hay không. Cô đã lạnh đến mức móng tay tím bầm lại nhưng vẫn không hé răng nói nửa lời. Anh nghĩ, cô bé này thật mạnh mẽ.

Đã về tới nơi nhưng Chi Phán không chịu vào nhà ngay. Lộ Cẩm Trình đứng bên ngoài có thể nghe thấy những tiếng cãi vã, chửi mắng, còn có âm thanh của đồ vật rơi vỡ. Bây giờ anh mới hiểu vì sao cô không muốn về nhà.

Chi Phán ngồi trước cửa nhà, vẻ mặt vẫn bình thản như lúc đầu.

“Anh đi đi!” Cô nói với giọng dừng đứng.

Đúng là anh nên đi, nên về nhà mình. Nhưng mới được vài bước, quay đầu lại, anh phát hiện cô vẫn trơ trọi ngồi đó, mặc kệ từng cơn gió lạnh đang thổi bay mái tóc của mình.

Thường thì mỗi khi như vậy, người ta sẽ theo bản năng đưa tay lên gạt tóc về đằng sau. Nhưng cô thì cứ để mặc như thế.

Bóng dáng nhỏ bé cô độc ấy khắc sâu vào tâm khảm anh, khiến anh nhớ mãi không quên.

Sau hôm đó, anh không gặp lại cô, cũng không biết tên họ của cô. Hình như chẳng có lí do gì để anh phải biết cả. Mãi đến khi cùng bố mẹ đến cô nhi viện, anh mới lại trông thấy cô. Thật lạ lùng, rõ ràng đã nhiều năm trôi qua nhưng anh lại có thể ngay lập tức nhận ra cô chính là cô bé ngồi ở vệ đường ngày ấy.

3. Chương 3

Tiệc mừng thọ của ông Lộ mời rất nhiều khách khứa, trong đó một nửa là những người có mối quan hệ với nhà họ Chu và họ Giang. Mục đích của ông ta rất rõ ràng, bữa tiệc này là để chứng tỏ cho thiên hạ thấy rằng, những tin đồn thất thiệt về nhà họ Lộ gần đây là không đúng.

Trước kia, mặc dù đã truyền ra ngoài tin tức Lộ Chi Phán vào làm dâu nhà họ Giang, tuy nhiên không ít người ngờ vực điều này. Bởi vì nhà họ Lộ từng lợi dụng mối quan hệ thông gia với nhà họ Mạnh mà điều vô dương oai, nhưng họ lại không làm thế khi Lộ Chi Phán kết hôn với Giang Thiệu Minh. Phần lớn mọi người đều vì tò mò nên tới tham dự bữa tiệc này, thêm nữa, họ cũng không muốn đắc tội với nhà họ Giang. Dù sao thì xưa nay nhà họ Giang rất kín tiếng, không làm lớn chuyện kết hôn của con trai cũng là điều dễ hiểu.

Một vài người đến dự hôm nay chủ yếu là để xem náo nhiệt, chẳng hạn như Lưu Lỗi, Trần Song Bản và Thái Văn Hựu. Ba người họ đứng cùng một chỗ, không quá hào hứng với tiệc rượu, mà chỉ đang đợi nhân vật chính xuất hiện. Chẳng mấy chốc, vợ chồng Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán đã xuất hiện ở sảnh lớn.

Trần Song Bản có vẻ thất vọng, “Lão già Lộ Phong này xem như đắc ý rồi. Có thể khiến Giang Thiệu Minh tới đây, vừa chứng thực chuyện thông gia giữa hai nhà, vừa dần mặt những kẻ đang nhăm nhe chĩa mũi nhọn vào nhà họ Lộ”.

Lưu Lỗi cười mỉa mai, “Ai bảo ông ta giỏi sinh con gái chứ. Đứa nào đứa nấy đều lợi hại”.

Vì mối quan hệ giữa Lộ Thi Tình và Mạnh Chính Vũ mà nhà họ Mạnh đã đầu tư không biết bao nhiêu tiền của. Hôm nay chủ nhân nhà họ Mạnh đã có lời rõ ràng, họ sẽ không nhúng tay vào chuyện nhà họ Lộ.

Thái Văn Hựu nghe hai người bạn của mình nói chuyện, chỉ trầm mặc uống rượu.

Trần Song Bản lại cười xòa một tiếng, “Quá lợi hại ấy chứ!”. Anh ta đánh mắt về phía Lộ Chi Phán, “Đúng là đánh giá con người không thể chỉ xem vẻ bề ngoài! Tôi thật không hiểu tại sao mấy năm trước hai bác tôi lại sẵn sàng vì cô ta mà bỏ ra một khoản tiền lớn cho nhà họ Lộ. Nếu không có khoản tiền đó, nhà họ Lộ đã chẳng trụ được đến ngày hôm nay. Chẳng biết Lộ Chi Phán đã cho hai bác ấy uống bùa mê thuốc lú gì nữa”.

Lưu Lỗi tỏ vẻ tán thành. Rõ ràng anh ta cũng chẳng ưa Lộ Chi Phán.

Thái Văn Hựu nheo mắt, lạnh lùng nhìn Trần Song Bản, “Rượu chưa vào dạ dày mà bao nhiêu lời hay ý đẹp đã tuôn ra ào ào rồi! Các cậu không thấy Giang Thiệu Minh cũng tới à?”.

Thái Văn Hựu là một người sáng suốt. Nếu Giang Thiệu Minh đã chủ động đến đây cùng Lộ Chi Phán, vậy chứng tỏ anh tôn trọng người vợ này và tôn trọng gia đình vợ. Bọn họ có ghét Lộ Chi Phán đến đâu cũng chẳng có nghĩa lý gì, quan trọng là nhà họ Giang ủng hộ cô. Tuy vậy, Trần Song Bản vẫn khá khó chịu, “Chẳng lẽ cứ để mặc Thiệu Minh bị người phụ nữ đó lừa sao? Cô ta vốn dĩ không xứng làm vợ Thiệu Minh...”.

Thấy hai người còn lại liếc nhìn mình, Trần Song Bản cũng ý thức được mình lỡ lời, “Được rồi, tôi biết rồi, tôi đảm bảo từ giờ sẽ không nói những lời như vậy nữa!”.

Thái Văn Hựu vẫn chưa hài lòng, “Sau này gặp Lộ Chi Phán, cậu nhớ giữ mồm giữ miệng cho cẩn thận. Lần trước cậu tỏ thái độ không thích cô ta, Thiệu Minh nhận ra đấy. Ngộ nhờ cậu ấy đến hỏi cậu vì sao lại có thành kiến với Lộ Chi Phán thì cậu sẽ trả lời sao hả?”.

Trần Song Bản cau mày, “Biết rồi, tôi sẽ chú ý!”.

Lúc này, Giang Thiệu Minh đã đi tới chỗ ba người họ, mặt mày rạng rỡ, “Đến cả rồi đấy à!”.

Lưu Lỗi đưa cho Giang Thiệu Minh một li rượu để cụng li, “Tiệc mừng thọ của nhạc phụ đại nhân nhà cậu, bọn tôi đương nhiên phải có mặt đầy đủ chứ!”.

Giang Thiệu Minh tươi cười uống cạn li rượu, đối với bạn thân, khách sáo là một kiểu xa cách không nên có.

Trần Song Bản chột nheo mắt nghiêm túc quan sát Giang Thiệu Minh từ trên xuống dưới.

“Đêm qua hình như ”vui vẻ” lắm hả? Trên người cậu viết rõ mấy chữ gió xuân phơi phới đây này!”

Giang Thiệu Minh cười vỗ vai bạn, “Vui sao được bằng cậu! Mũi lại dài ra rồi kìa, sắp bằng Đại Bảo nhà Văn Hựu rồi đấy!”.

Đại Bảo là tên... con cún mà Thái Văn Hựu nuôi.

“Cậu đi chết đi! Hừm!” Trần Song Bản giận dữ.

Giang Thiệu Minh nhìn về phía Lộ Chi Phán, gọi cô sang bên này sau đó giới thiệu cô với nhóm bạn thân của mình.

Lưu Lỗi cảm thấy khó hiểu, “Cậu làm cái gì thế?”. Bọn họ đều đã gặp Lộ Chi Phán, xa lạ gì nữa đâu mà giới thiệu?

“Tôi chính thức giới thiệu bà xã với các cậu, không được à!” Giang Thiệu Minh mỉm cười, giọng nói hàm xúc.

Thái Văn Hựu rất nhanh chóng hiểu ra ý tứ trong lời nói đó. Có lẽ Giang Thiệu Minh đã nhận thấy thái độ của bọn họ đối với Lộ Chi Phán không hề tốt, vì thế, anh mới cố tình làm vậy nhằm tỏ rõ quan điểm của mình. Không cần biết trước đây có nguyên do gì khiến họ nảy sinh thành kiến với Lộ Chi Phán, hiện giờ cô đã là vợ của anh, thì bọn họ cũng nên biết chừng mực.

Thái Văn Hựu chủ động cạ li với Lộ Chi Phán trước tiên, sau đó là Lưu Lỗi và Trần Song Bản.

Giang Thiệu Minh tiếp chuyện với các bạn thêm một lát rồi mới dẫn Lộ Chi Phán rời đi.

Hai người vừa đi khỏi, sắc mặt của Trần Song Bản cũng trở nên u ám. Lưu Lỗi lên tiếng: “Sau này biết nên làm thế nào rồi chứ!”.

Giang Thiệu Minh đã chấp nhận Lộ Chi Phán rồi, bọn họ còn có thể làm gì được.

Thái Văn Hựu suy nghĩ có vẻ sâu sắc hơn, “Các cậu thấy bác Giang là người thế nào?”.

Trần Song Bản nhướn mày, “Sành sỏi, khôn khéo! Tôi đã nghe bố mẹ tôi kể về bác Giang nhiều lắm rồi”.

Thái Văn Hựu đăm chiêu, “Thế các cậu nghĩ rằng một người rành đời như bác ấy lại chịu để yên cho một đứa con gái xỏ mũi à? Huống hồ khoản đầu tư kia chẳng hề nhỏ!”.

Năm đó nhà họ Lộ chật vật lắm mới ngóc đầu lên được, đều là dựa vào sự giúp đỡ ngầm của nhà họ Giang. Người ngoài không biết con số thực sự là bao nhiêu.

Lưu Lỗi nghe Thái Văn Hựu nói vậy, cũng lờ mờ hiểu ra điều gì, “Ý cậu là bên trong có ẩn tình mà bọn tôi không biết?”.

Thái Văn Hựu gật đầu, “Vì thế đừng đoán già đoán non về Lộ Chi Phán nữa! Thiệu Minh đã lựa chọn bắt đầu cuộc sống mới, bọn mình còn băn khoăn cái nỗi gì!”.

Trần Song Bản vốn định nói Giang Thiệu Minh có cuộc sống mới đối với ai đó lại là bất công, nhưng rồi lại thôi. Tuy vậy, anh ta vẫn cứ vì điều này mà ác cảm với Lộ Chi Phán.

Hôm nay, Giang Thiệu Minh bị mời rượu khá nhiều. Khách đến dự tiệc ai ai cũng tranh thủ cơ hội để lần la tạo mối quan hệ với anh. Có lẽ do đây là tiệc mừng thọ của bố vợ nên Giang Thiệu Minh luôn cố gắng tỏ ra gần gũi, điều này khiến Lộ Chi Phán không khỏi lo lắng. Cô hiểu anh làm vậy đều là vì cô.

Bữa tiệc kết thúc, Lộ Chi Phán dìu Giang Thiệu Minh lên xe. Rượu vang tuy không quá nặng nhưng anh đã uống rất nhiều. Cô đau lòng nhìn anh, “Chúng ta về nhà thôi!”.

Sắc mặt Giang Thiệu Minh đỏ ửng, nhưng anh không say đến nỗi thần trí mơ hồ. Anh biết cô thực sự lo lắng cho mình.

“Mai hãy về!”

Anh biết chữ “nhà” của cô ám chỉ tới nơi nào. Giá trị lợi dụng của anh và cô đối với nhà họ Lộ chỉ là ở tiệc rượu này. Hiện giờ, vợ chồng Lộ Phong đã đạt được mục đích, anh và cô không cần ở lại nhà họ Lộ làm gì nữa.

Hàng lông mày của anh hơi chau lại, cơ hồ vẫn rất khó chịu. Lộ Chi Phán định nói gì đó rồi lại thôi, cô không muốn quấy rầy anh, ở đây anh vốn đã không cảm thấy thoải mái. Anh là một người suy nghĩ chu đáo, nếu quay về nhà họ Giang trong bộ dạng này, chắc chắn bố mẹ anh sẽ không vừa ý. Có thể bớt chuyện nào thì hay chuyện ấy.

Trở lại nhà họ Lộ, Lộ Chi Phán liền sai người nấu canh giải rượu. Cô dìu Giang Thiệu Minh lên phòng ngủ nghỉ ngơi, rồi bưng nước ấm đến lau người giúp anh.

Giang Thiệu Minh vốn định nói cô không cần làm thế nhưng lời đến cửa miệng lại nuốt trở vào. Anh nghĩ đến suốt bốn năm nằm viện, chính cô là người đích thân chăm sóc anh ngày này qua ngày khác. Anh không còn là chàng trai trẻ ngây ngô đơn thuần, hiểu được rằng trên đời này con người ta làm gì cũng có mục đích nhất định. Lúc đó anh đã tự hỏi, mục đích của cô là gì, muốn chiếm được lợi lộc từ nhà họ Giang ư? Cô tận tâm tận lực chăm sóc anh gần ấy năm trời, đương nhiên sẽ khiến bố mẹ anh có cảm tình tốt với cô, sau đó khi Thành Húc ra đời, bố mẹ anh đã không tiếc mà chỉ cho cô một khoản tiền lớn. Thế nhưng sau tất cả những gì anh tận mắt chứng kiến ngày hôm nay thì rõ ràng những suy đoán kia của anh là hoàn toàn vô căn cứ. Nhà họ Lộ đối xử với cô chẳng tốt đẹp gì, cô đâu cần phải hy sinh cho họ nhiều như thế.

Vậy thì rốt cuộc là vì sao? Vì sao cô lại tốt với anh đến vậy?

Vì yêu ư?

Chữ này nảy ra trong đầu, Giang Thiệu Minh chợt có cảm giác thật mới mẻ, cơ hồ rất muốn tiếp nhận.

Lộ Chi Phán lau người cho anh xong, bèn mang canh già rượu đến, múc từng thìa cho anh uống. Trông bộ dạng ngoan ngoãn như đứa trẻ của anh, cô không khỏi buồn cười.

Đến khi cô đặt bát canh xuống, Giang Thiệu Minh mới lên tiếng: “Em phản ứng mạnh thật đấy!”.

Cô ngẩn ra, nhất thời không hiểu anh muốn nói gì.

Ánh mắt của anh chan chứa sự dịu dàng. Anh nắm lấy tay cô, bình thản nói: “Em hoàn toàn có thể đón nhận một cách tự nhiên, từ nay về sau dần dần thích ứng nhé!”.

Nghe anh nói vậy, trái tim cô bỗng đập rộn ràng. Anh vì cô mới đến tham dự bữa tiệc này, ai cũng hiểu điều đó. Nhưng anh không muốn cô cảm thấy mắc nợ hay bị áp lực. Anh muốn cô coi đó là một lẽ đương nhiên, bởi vì tất cả đều là những việc một người chồng nên làm.

Nỗi xúc động ngập trong tim, thiên ngôn vạn ngữ đều không thể hình dung được cảm giác của cô lúc này.

Sau khi Giang Thiệu Minh ngủ say, Lộ Chi Phán mới xuống tầng trệt. Cô rót nửa cốc nước nóng, ngồi xuống sofa, xoay xoay cốc nước trong lòng bàn tay để sưởi ấm. Nghĩ về những điều mà Giang Thiệu Minh nói, khóe miệng cô mỉm cười ngọt ngào. Đây chính là cuộc sống cô muốn, những tháng ngày tươi đẹp và hạnh phúc như thế.

Nước trong cốc đã đủ độ ấm, cô vừa đưa lên miệng uống thì trông thấy Lộ Thi Tình đi từ trên cầu thang xuống, ngồi vào ghế đối diện.

Đèn phòng khách vẫn là gam màu ấm áp như trước đây, tuy nhiên trong phòng đã được bày biện thêm khá nhiều món đồ xa hoa, chứng tỏ “đẳng cấp” của gia chủ.

“Lộ Chi Phán, sao lúc nào cô cũng gặp may mắn như thế?”

May mắn đến nỗi khiến cho kẻ muốn xem kịch hay như cô ta luôn phải ôm thất vọng ê chề, sau mỗi lần cô ta cười nhạo Lộ Chi Phán, cuộc sống của Lộ Chi Phán dường như càng thêm tươi đẹp.

“Tôi vẫn luôn cho rằng con người ai cũng có số cả”, Lộ Thi Tình nói tiếp. “Từ lúc sinh ra đã được định sẵn sẽ phải trải qua những gì. Cô chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mồ côi, vậy mà lại có thể nhận được sự chăm sóc đầy đủ từ gia đình chúng tôi. Bố mẹ tôi mặc dù không đến mức hiền lành như bột, nhưng chưa bao giờ

ngược đãi cô, từ nhỏ đến lớn, những gì tôi có, cô cũng chẳng thiếu. Anh trai tôi thì luôn thương yêu cô hơn tôi, dù cho tôi mới là em gái ruột của anh ấy.”

Lộ Chi Phán cảm nhận được nhiệt độ từ chiếc cốc đã giảm đi đáng kể. Cô lên tiếng: “Vì thế chị đã đi nói với bố mẹ rằng anh ấy có tình cảm đặc biệt với tôi?”

Lộ Thi Tình bật cười: “Đừng nói với tôi là cô không nhận ra điều đó! Tình cảm mà anh ấy dành cho cô không phải là tình cảm giữa anh trai em gái. Tôi không mù!”

Lộ Chi Phán âm thầm thở dài. Đúng là Lộ Cẩm Trình đối xử với cô rất tốt, vì thế sau khi Hoàng Hi Liên tìm cô nói chuyện, cô mới cảm thấy có chút chột dạ. Tuy vậy, cô có thể hiểu được việc làm của bố mẹ nuôi. Dù cô không phải con ruột của họ, nhưng họ đã nuôi nấng cô trưởng thành, giữa cô và Lộ Cẩm Trình nảy sinh tình cảm là chuyện không hề tốt đẹp gì cho nhà họ Lộ. Vợ chồng Lộ Phong tuyệt nhiên không cho phép điều này xảy ra.

Ánh mắt Lộ Chi Phán thoáng qua nét buồn bã, Lộ Thi Tình lấy thế làm măn nguyện, “Cô có biết lúc thấy cô né tránh anh Cẩm Trình, tôi vui sướng thế nào không? Tôi không còn phải chứng kiến anh ấy quan tâm tới cô, thiên vị cô nữa. Khoảng cách giữa hai người ngày một lớn, cuối cùng ngay cả thời gian nói chuyện với nhau cũng chẳng có! Tôi rất hài lòng! Chỉ có điều, vì sao cô vẫn có thể sống tốt như vậy chứ? Bị đẩy vào hoàn cảnh đó mà cô không hề cãi nhau với bố mẹ tôi, không hề đau khổ tuyệt vọng, vẫn cứ làm những việc nên làm, học tốt, múa giỏi. Quả thực khiến tôi có phần thất vọng”.

“Chị thất vọng?” Lộ Chi Phán lắc đầu.

“Đúng thế! Mà thực ra cũng chẳng có gì đáng thất vọng cả, bởi vì ngay từ khi nhận nuôi cô, bố mẹ tôi đã có dự định nuôi dưỡng cô thành một thực nữ danh gia, sau đó tìm một đối tượng tốt cho cô, dùng cuộc hôn nhân của cô để đổi lấy lợi ích cho công ty. Cô cũng lắm chỉ là... ừm, một vật phẩm được đóng gói tinh xảo, chờ ngày đem giao bán mà thôi! Vì thế tôi cứ bình tĩnh chờ, chờ xem kết quả cuối cùng của cô là gì!”

Lộ Chi Phán đặt cốc nước xuống. Xưa nay cô luôn hiểu rõ giá trị của bản thân nằm ở đâu, hiểu rõ sự tồn tại của mình trong gia đình này có ý nghĩa thế nào. Bọn họ chăm sóc cô cũng chỉ vì muốn một ngày cô báo đáp công ơn này, và hôn nhân của cô chính là thứ mang lại nhiều lợi ích nhất. Cô vẫn luôn ý thức được sự thật đó, nhưng vì sao Lộ Thi Tình phải nói trắng ra như thế? Khiến cô chột cảm thấy quãng thời gian xưa kia chẳng còn một chút ấm áp nào.

Ấy vậy mà Lộ Thi Tình vẫn chưa cam lòng. Có đôi khi ghét một người, không cần nhiều lí do đến vậy! Khi thấy Lộ Chi Phán cam chịu âm ức bước chân vào làm dâu nhà họ Giang, thấy Giang Thiệu Minh gặp tai nạn, Lộ Thi Tình đã nghĩ đây chính là số mệnh của Lộ Chi Phán. Thế nhưng cô ta chưa kịp mỉm cười hài lòng thì cuộc đời của Lộ Chi Phán đã có bước chuyển ngoặt rõ rệt. Bây giờ, Lộ Chi Phán đã không còn là một người phụ nữ vô danh như trước nữa, cô đã trở thành một thành phần của giới thượng lưu, được nhiều người ngưỡng mộ. Thật nực cười!

“Vậy thì sao? Chị muốn làm gì?” Lộ Chi Phán đã lấy lại dáng vẻ bình thản.

Lộ Thi Tình lắc đầu, “Cô lo gì chứ, bây giờ tôi có thể làm gì cô được? Bố mẹ tôi còn phải lấy lòng cô nữa cơ mà, tôi đâu có ngốc nghếch đến nỗi không biết tự lượng sức mình? Tôi sẽ chẳng làm gì cả, tôi chỉ mở to mắt ra nhìn xem kết cục của cô sẽ ra sao thôi!”

Lộ Chi Phán thở dài, cảm thấy có chút buồn cười.

Lộ Thi Tình bất mãn, “Đừng có ra vẻ thản nhiên như trời có sập cũng không ảnh hưởng đến mình như thế. Lộ Chi Phán, chẳng lẽ cô không cảm thấy đau lòng chút nào, vì tôi?”

Lộ Chi Phán ngẩn ra, Lộ Thi Tình cười mỉa, “Đúng là vẫn có một chút phải không? Chẳng hạn như lúc cô trông thấy tôi và Mạnh Chính Vũ trên giường...”

Lộ Chi Phán cứng đờ người, nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, “Thì ra là cô cố tình!”

Cố tình tạo cơ hội ở bên cạnh Mạnh Chính Vũ, cố tình để cô thấy bạn trai mình và chị gái thân mật...

Lộ Thi Tình đã rời khỏi phòng khách, Chi Phán đứng dậy rót thêm nước nóng vào cốc rồi lại ôm trong bàn tay.

Cô nhớ lại hồi nhỏ. Trong kí ức của cô, hình ảnh xuất hiện nhiều nhất chính là mẹ và bà ngoại. Dáng người bà rất thấp, bà thường xuyên oán trách những tháng ngày cực nhọc xưa kia đã khiến lưng mình bị còng. Tính bà vốn rất tốt, chỉ hơi keo kiệt một chút, nhưng từ sau khi ông qua đời, bà bắt đầu trở nên khó tính. Cậu của cô là một người không có chí tiến thủ, chỉ biết chơi bời trác táng, khiến bà ngoại rất phiền lòng. Sau khi mẹ cô li hôn trở về nhà đẻ, bà ngoại lại càng bức bối nhiều hơn, cả ngày mắng mẹ cô không biết xấu hổ, khiến bà mất mặt.

Khi đó, Lộ Chi Phán vẫn chưa hiểu thế nào gọi là “vô liêm sỉ”. Cô cũng không biết vì sao bố mẹ lại li hôn, vì sao cô lại theo mẹ còn chị gái thì theo bố, càng không biết vì nguyên cớ gì mà bố luôn ghét cô.

Mãi về sau, cô mới nghe được những lời xì xào không hay về mẹ. Họ nói mẹ cô lăng nhăng, qua lại với một người đàn ông giàu có, sinh ra cô. Hai người qua lại với nhau rất lâu, ông ta hứa hẹn sẽ cưới mẹ cô làm vợ, mẹ một mực tin tưởng. Về sau mọi chuyện vỡ lở, mẹ li hôn với bố, chờ người đàn ông kia tới đón, thế nhưng chờ rồi lại chờ, đối phương vẫn bất vô âm tín.

Cô không biết những việc mẹ làm là đúng hay sai. Cô nhớ lúc ấy mẹ nhiều lần đã xoa đầu cô và nói: “Chi Phán đừng lo, mẹ nhất định sẽ cho con một cuộc sống sung túc, chúng ta sẽ sống tốt hơn gấp vạn lần những kẻ đã khinh thường chúng ta”.

Câu nói đó hết lần này tới lần khác truyền vào tai cô, ấy vậy mà người đàn ông kia vẫn không xuất hiện. Người ta nói mẹ cô làm việc ác nên gặp báo ứng. Cô từng đi tìm chị gái mình một lần, nhưng đối phương không để ý tới cô, hơn nữa cô còn biết được tin, “bố” cô đã tái hôn.

Bà ngoại mắng chửi mẹ, cậu cũng không ưa hai mẹ con cô.

Ngày này qua ngày khác, mẹ cứ chờ đợi trong vô vọng. Cuối cùng, mẹ quyết định đi bước nữa.

Cô có thêm một người dưỡng. Mãi đến tận bây giờ, cô vẫn chẳng thể nào hình dung được mình đã trải qua những tháng ngày khi ở cùng bố dưỡng ra sao. Người đàn ông đó cũng có chút tiền của nhưng lại ham mê cờ bạc. Mỗi lần đi đánh bạc về, ông ta luôn cãi nhau với mẹ cô, đập vỡ đồ đạc trong nhà, thậm chí còn đánh mắng, chê bai cô.

Cô càng ngày càng không thích ngôi nhà đó nữa, nhưng cô lại chẳng có nơi nào để đi, chỉ có thể cố ý lang thang ngoài đường thật lâu sau mỗi giờ tan học. Hễ về tới nhà là y như rằng cô nghe thấy tiếng cãi vã.

Mẹ cô vốn là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng cuộc sống nhanh chóng cướp đi nhan sắc của bà. Sau mỗi lần cãi nhau với dưỡng, mẹ lại ôm cô vào lòng, vừa khóc vừa nói xin lỗi cô vì không thể mang đến cho cô một cuộc sống tốt.

Sự việc tồi tệ ấy xảy ra như thế nào?

Ngày hôm đó, cô vừa tắm rửa xong, ra khỏi phòng tắm liền trông thấy dưỡng đứng ngay ngoài cửa, nụ cười gian tà. Cô sợ đến nỗi mặt trắng bệch, vội vàng chạy về phòng mình, khóa trái cửa lại, mặc kệ những lời mắng nhiếc bên ngoài không ngừng vang lên.

Có một lần, ắt có lần thứ hai.

Cô sợ hãi xin mẹ đưa mình rời khỏi ngôi nhà này, cô không muốn tiếp tục ở lại đây nữa. Cô sợ.

Thế nhưng, mẹ chỉ cau mày nói không có nơi này để đi cả.

Mỗi ngày trôi qua với cô đều là sợ hãi.

Mãi đến một hôm, bố dưỡng uống rượu say khướt, về tới nhà liền to tiếng mắng chửi mẹ cô. Ông ta nói đã nghe thấy những điều người ta đồn thổi về mẹ cô, nói mẹ cô lăng lơ trăng hoa, còn coi ông ta là kẻ ngốc...

Cô rất sợ, nhất là khi ông ta nhìn cô, ánh mắt hết ác ma.

Ông ta lao về phía cô như một con thú dữ. Cô hoảng hốt kêu to, ra sức chống cự. Ông ta vừa xé quần áo của cô, vừa mắng nhiếc cô giống mẹ, chỉ biết dụ dỗ đàn ông.

Cô khóc long trời lở đất.

Sau đó, máu chảy rất nhiều. Không rõ mẹ cô xuất hiện từ lúc nào, hai tay cầm dao, liên tiếp chém vào người ông ta. Cô chỉ biết ngậy ra đó như một bức tượng, tròn mắt nhìn mẹ chém gã đàn ông ác độc kia.

Cuối cùng, ông ta ngã gục trên nền nhà, không nhúc nhích. Còn mẹ cô thì cứ ngồi cười một cách điên dại.

Cuộc đời của mẹ cô trước kia thế nào? Từ nhỏ đã không được ăn đủ no, mặc đủ ấm, sau khi kết hôn, mẹ chuyển tới sống ở một vùng nông thôn, mỗi ngày đều phải bán mặt cho đất, bán lưng cho trời, dường như đó là cái số mệnh cực nhọc. Về sau, có cơ hội đến một thành phố náo nhiệt, trong đầu mẹ liền xuất hiện ý nghĩ, những ngày tháng trước đây của mình quả thực không phải là cuộc sống của con người. Rồi mẹ tình cờ gặp một người đàn ông có tiền, không chút do dự, mẹ liền bắt đầu mối quan hệ với người đó. Sau khi bị ông ta lừa, mẹ quay về quê cũ nhưng không được người chồng kia chấp nhận. Thế nên mẹ nghĩ nhất định phải sống sao cho những kẻ từng cười nhạo mình phải im miệng. Chỉ là trời không chiều lòng người, cuối cùng mẹ vẫn gặp phải một gã đàn ông tệ bạc...

Lộ Chi Phán sợ hãi đến nỗi không còn ý thức được điều gì. Cô ngồi ngậy ra đó, đầu óc quay cuồng, cô thấy mẹ cười với mình, “Tiểu Phán, con phải sống cho tốt...”, rồi mẹ cô tự sát ngay trước mặt cô.

Cô trở thành một đứa trẻ mồ côi đáng thương trong mắt mọi người. Bà ngoại không còn, mẹ không còn, cậu thì không rõ lưu lạc nơi nào, số tiền của mẹ và dưỡng đều đã bị dưỡng tiêu hết. Không một ai chịu nhận nuôi cô vì họ vốn đâu có quan hệ máu mủ với cô.

Lúc ấy cô thực sự lo lắng, không biết phải tiếp tục sống thế nào?

Cô rơi vào trầm mặc, ít nói, không có hứng thú với bất kì chuyện gì. Chỉ là thi thoảng cô lại nghĩ, chị gái mình hận mẹ đến thấu xương, nhưng đối với cô, mẹ là người tốt nhất trên đời này. Mẹ đã hy sinh quá nhiều cho cô, vì thế cô phải sống thật tốt.

Cốc nước trong tay đã lạnh ngắt, Lộ Chi Phán lắc đầu, xua đi những kí ức không mấy vui vẻ.

Thực lòng, cô không mấy tin tưởng vào hai chữ “công bằng”, nhưng cô vẫn hy vọng nó xảy ra. Nếu quá khứ của cô trong mắt người khác bị coi là đáng thương thì cuộc sống bây giờ xem như là một sự bù đắp đi!

Hôm sau, Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh trở về nhà họ Giang, vợ chồng Lộ Phong ra tiễn, không quên niềm nở dặn dò hai người đưa bé Thành Húc về chơi. Chi Phán gật đầu đồng ý lấy lệ.

Xe của Giang Thiệu Minh đã chạy xa, Lộ Phong và Hoàng Hi Liên cũng trở vào nhà.

Lộ Thi Tình nhìn chồng mình, nói: “Người đi khuất dạng rồi còn gì nữa mà cứ nhìn mãi!”.

Nụ cười của cô ta lộ rõ vẻ châm chọc, trái ngược hoàn toàn với sắc mặt sa sầm của Mạnh Chính Vũ.

Thời sinh viên, Mạnh Chính Vũ từng là người yêu của Lộ Chi Phán. Anh ta học trên cô hai khóa. Khi hai người qua lại với nhau, gia đình Mạnh Chính Vũ vẫn duy trì thái độ im lặng, dấu sao nhà họ Mạnh cũng thuộc dạng khá giả. Nhưng tình yêu sinh viên thường đi tới kết cục chia tay, chỉ có điều, hai người họ chia tay quả thực không mấy vui vẻ.

Lộ Chi Phán ngồi trong xe cứ cầm điện thoại mà tùm tùm cười. Vừa rồi, cô gọi điện nói chuyện với con trai, nghe thằng bé ầm ục nói cô và Giang Thiệu Minh không phải bố mẹ tốt, bỏ con ở nhà rồi ra ngoài chơi.

“Lát nữa về chúng ta phải giải thích hần hoi với Tiểu Húc rồi!” Lộ Chi Phán quay sang nhìn Giang Thiệu Minh đang chuyên tâm lái xe. “Anh không thể nhẹ nhàng hơn với con được à?”

Giang Thiệu Minh liếc nhìn cô, “Một mình em sắm vai mẹ hiền là đủ rồi!”.

“Anh không lo con sợ anh à?” Cô chống cằm, biểu hiện đã có phần tự nhiên hơn trước.

Giang Thiệu Minh tinh ý nhận ra sự thay đổi này của cô, chợt nhớ đến những gì Trần Song Bản từng nói. Đàn ông và phụ nữ đôi khi cứ phủ nhận cảm giác gần gũi mang lại từ chuyện chăn gối, kì thực có và không có rất khác nhau. Hôm nay rốt cuộc anh đã được kiểm chứng điều này, ít nhất thì thái độ của cô đối với anh đã bớt dè dặt. Trong lòng anh cảm thấy phần nào thỏa mãn, chẳng phải đây là những điều vợ chồng vốn dĩ nên có sao?

“Trong nhà kiêu gì cũng phải có một người nghiêm khắc để răn dạy con.” Anh có vẻ không ủng hộ “chính sách” nuông chiều con của vợ.

Lộ Chi Phán sớm biết mình không thuyết phục được Giang Thiệu Minh, nhưng vẫn muốn vì nhóc Thành Húc mà thử lên tiếng một lần.

Cô quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, cảnh vật hai bên đường trôi vun vút về phía sau. Chẳng hiểu vì sao mỗi lần ngắm nhìn cảnh tượng này, cô lại nhớ đến khái niệm “vật tham chiếu” trong môn Vật lý thời trung học. Nếu lấy ô tô là vật tham chiếu thì cảnh vật đang di chuyển về phía sau, nhưng nếu lấy cảnh vật là vật tham chiếu thì ô tô đang di chuyển. Kì lạ là, rõ ràng cô không hề thích môn Vật lý nhưng lại thường nghĩ đến những thứ này.

Chợt nhớ ra chuyện gì, cô quay sang nói với Giang Thiệu Minh: “Hay là anh cứ tới công ty trước, em tự về nhà được”. Chắc chắn là mấy ngày qua công việc của anh dồn dập lắm rồi.

“Anh đưa em về nhà.” Giang Thiệu Minh nhìn cô, hiểu rằng cô không muốn làm ảnh hưởng tới công việc của mình, bèn nói: “Đường nào cũng về thay quần áo!”.

Lúc ấy Lộ Chi Phán mới gật đầu. Cô tò mò hỏi: “Có phải dù gặp chuyện gì anh cũng có thể điềm nhiên như thế này không?”.

Ở công ty hẳn là rất bận rộn nhưng anh chẳng có vẻ gì là sốt ruột cả. Ngay cả khi tỉnh lại sau cơn hôn mê, nghe bác sĩ nói không thể xác định được khả năng phục hồi trí nhớ, anh cũng không hề bị kích động, tiếp tục điều trị bệnh đồng thời theo dõi tin tức vài năm gần đây để theo kịp thời đại. Cô thực muốn biết nếu kết quả không tốt, anh sẽ thế nào?

“Không phải chuyện gì cũng thế!” Giang Thiệu Minh nghĩ một lát, “Nhưng phần lớn là vậy, nếu đã xảy ra rồi thì nên nghĩ cách giải quyết. Còn không thể khắc phục được như ý thì đành chấp nhận thôi”.

Lộ Chi Phán rất thích suy nghĩ này của anh, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không than thân trách phận.

Thấy khóe mắt cô lấp lánh nụ cười, Giang Thiệu Minh khẽ lắc đầu, cô thường biểu hiện cảm xúc trên mặt rõ ràng vậy ư? Hai người tuy đã là vợ chồng nhưng anh lại có cảm giác giống như những đôi tình nhân đang trong thời kì mặn nồng.

“Ngày trước chắc anh cũng như vậy chứ?”

Lộ Chi Phán ngẩn ra, “Sao cơ?”.

“Thì bây giờ tuy là anh mất trí nhớ nhưng mà tính cách chắc không thay đổi.” Anh thở dài, giọng nói có phần tiếc nuối, “Trước đây chúng ta yêu nhau như thế nào?”.

Từ khi anh tỉnh lại, dường như chưa từng thấy cô đề cập tới quá khứ của hai người. Cô mang thai Thành Húc từ trước khi anh gặp tai nạn, chứng tỏ hai người đã trải qua quãng thời gian yêu đương khá dài. Anh cho rằng, nếu mình đã làm những chuyện thân mật với cô thì chắc chắn bản thân đã sẵn sàng chịu trách nhiệm với tương lai của hai người.

Thế nhưng sắc mặt Lộ Chi Phán sau khi nghe anh hỏi vậy lại có chút hoảng hốt. Cô không nhìn anh, cũng không trả lời thắc mắc của anh.

Giang Thiệu Minh tưởng lúc này cô có thể vô tư nói về quá khứ của hai người, nhưng rõ ràng là cô không hề có dự định đó. Anh nghĩ, có lẽ vụ tai nạn cũng là một nỗi đau khổ đối với cô. Khi ấy cô còn trẻ, vừa mới mang thai liền gặp phải cú sốc lớn như vậy, không muốn nhắc đến cũng là chuyện dễ hiểu.

Lộ Chi Phán không hề biết Giang Thiệu Minh đã tự tìm một lý do thích hợp để giải thích cho biểu hiện khác lạ của cô. Cô chỉ cảm thấy may mắn khi xe đã dừng trước cửa nhà, bởi thực lòng cô không muốn nói tiếp chủ đề này.

Vì còn phải đến công ty nên Giang Thiệu Minh không đánh xe vào gara, anh và cô cùng xuống xe. Ôn Khả Vân thấy vợ chồng con trai về liền vui vẻ ra đón. Bà và Lộ Chi Phán trước giờ rất thân thiết, mấy ngày qua không có con dâu ở nhà nên không khỏi nhớ nhung.

“Mẹ!” Lộ Chi Phán lên tiếng.

Ôn Khả Vân lập tức quan sát cô từ trên xuống dưới, “Để mẹ xem đi ra ngoài có gầy đi tẹo nào không, có thì mẹ không để yên cho Thiệu Minh đâu!”.

Giang Thiệu Minh làm bộ nhú mày, “Đáng lẽ câu này mẹ phải nói với con mới đúng chứ!”.

Bên kia đầu sao cũng là nhà họ Lộ cơ mà!

Ôn Khả Vân lại phản bác: “Mặc kệ anh! Đàn ông kiêu gì cũng phải bảo vệ người phụ nữ của mình cho tốt! Chi Phán, con thấy mẹ nói có đúng không?”.

“Mẹ nói gì cũng đúng ạ.”

Giang Thiệu Minh lắc đầu bất đắc dĩ rồi lên gác thay quần áo.

Ôn Khả Vân vỗ vai Lộ Chi Phán như thể động viên. Trước khi để Lộ Chi Phán vào làm dâu, đương nhiên bà đã tìm hiểu về thân thế của cô nên biết chuyện cô không phải con ruột của vợ chồng Lộ Phong.

“Mẹ, hai hôm nay Thành Húc ngoan không ạ?” Lộ Chi Phán ôm cánh tay Ôn Khả Vân, dịu dàng hỏi.

“Ng ngoan chứ, nhưng nó nhớ hai đứa con lắm. Sáng nay trước khi đi học còn nói nhất định mai con phải đưa nó đi.”

Lộ Chi Phán cười vui vẻ.

Giang Thiệu Minh thay quần áo xong, xuống tới nơi vẫn thấy hai người đứng nói chuyện. Kể cũng lạ, thường thì người ta hay kêu ca mẹ chồng nàng dâu chẳng mấy ưa nhau, còn anh thì chỉ cảm thấy phiền toái vì quan hệ giữa mẹ và vợ mình quá tốt.

Xe của Giang Thiệu Minh đã chạy khuất khỏi tầm nhìn, Lộ Chi Phán vẫn đứng đó nhìn theo. Ôn Khả Vân mỉm cười hài lòng, cứ như thế này thì tốt rồi, gia đình họ hiện giờ rất hạnh phúc, chỉ mong rằng từ nay về sau sẽ không có bất kì sóng gió nào.

Giang Thiệu Minh vừa đến công ty liền bắt tay vào giải quyết một loạt công văn giấy tờ mà trợ lý mang đến. Bên cạnh anh luôn có vài trợ thủ cốt cán, thời gian họ ở công ty đôi khi còn nhiều hơn anh, đó đều là những người đã giúp đỡ anh rất nhiều, nhất là khi anh mới tiếp quản công việc. Hiện tại, phần lớn mọi quyết định đều nằm trong tay anh, chỉ có những dự án quy mô cực lớn và quan trọng thì mới cần bàn bạc với bố và thông qua hội đồng quản trị.

Vì hôm nay Giang Thiệu Minh quá bận nên Lộ Chi Phán thay anh đến nhà trẻ đón con trai. Cô ngắm nhìn gương mặt nhỏ nhắn trên tấm thẻ đưa đón, khẽ mỉm cười.

Hết giờ học, cô giáo dẫn các bé xếp thành hàng dọc đi ra ngoài. Bọn trẻ vẫn nói chuyện cười đùa ầm ĩ, ai nhìn vào cũng cảm thấy vui lây.

Lộ Chi Phán giao thẻ đưa đón cho cô giáo rồi dẫn Thành Húc ra về. Cô nhìn con trai, nói đùa: “Nếu mẹ không đến đón con thì cho con ở lại nhà cô giáo nhé, chịu không?”. Bình thường, thằng bé rất hay khen cô giáo.

“Hừ, vậy thì con không thêm để ý tới mẹ nữa!” Thành Húc bĩu môi.

“Càng tốt, đi, quay lại bảo cô giáo đưa con về nhà cô!” Vừa nói, Lộ Chi Phán vừa kéo con trai lại nhưng thằng bé nhất quyết không chịu lùi một bước.

Lộ Chi Phán mỉm cười, không trêu con trai nữa.

Đi tới chỗ xe đỗ, Thành Húc tỏ ra thất vọng hỏi: “Bố không đến hả mẹ?”.

“Bố con hôm nay nhiều việc ở công ty nên không đến đón con được!” Lộ Chi Phán vuốt má con trai, “Tiểu Húc về nhà phải ngoan ngoãn làm bài tập, như thế bố đi làm về trông thấy sẽ rất vui”.

Thành Húc gật đầu, “Vâng”.

Thấy con trai nghe lời như vậy, Lộ Chi Phán rất hài lòng. Mặc dù Giang Thiệu Minh rất nghiêm khắc với Thành Húc nhưng trong lòng thằng bé, sự tồn tại của bố vẫn là một niềm tự hào lớn lao.

Về đến nhà, Thành Húc liền mở sách vở ra làm bài tập. Thực ra bài tập của bọn trẻ không nhiều và cũng không quá phức tạp, chỉ là khi kiểm tra, Giang Thiệu Minh rất chú trọng đến chữ viết của con trai. Anh không yêu cầu Thành Húc viết chữ quá đẹp, nhưng nhất định phải cẩn thận. Anh nói đây là vấn đề về thái độ, rèn luyện thái độ làm việc nghiêm túc cũng giống như rèn luyện nhân cách vậy. Có lần vì muốn xem phim hoạt hình mà Thành Húc viết bài rất qua loa, sau đó bị Giang Thiệu Minh quở trách. Anh cũng không nói gì nhiều, chỉ làm mặt nghiêm túc nhìn con trai, thằng bé đã biết sai, im lặng cúi đầu.

Lộ Chi Phán ngồi bên cạnh xem Thành Húc viết bài một lát, rồi đứng dậy đi rót cho thằng bé cốc nước. Thành Húc ngẩng đầu lên, nói: “Cảm ơn mẹ”.

Cô cười xoa đầu con trai.

Tiếng động cơ xe truyền đến, Lộ Chi Phán mới ra khỏi phòng, xuống tầng dưới đón Giang Thiệu Minh. Anh đánh xe vào gara rồi đi về phía cô.

Tựa như có một sức quyến rũ lạ lùng, Lộ Chi Phán phát hiện mình rất thích cảnh tượng này, đứng một chỗ nhìn anh từng bước một tiến lại gần mình. Có một chút ảm áp xen lẫn hồi hộp khiến người ta mê đắm.

Giang Thiệu Minh dừng lại trước mặt cô, khoe môi thấp thoáng nụ cười. Cô đứng đây đợi anh sao?

“Mệt không?” Lộ Chi Phán chú ý quan sát, nhận thấy sắc mặt anh vẫn ổn, bấy giờ cô mới yên tâm.

“Không mệt lắm. Con đâu em?” Anh thuận miệng hỏi.

“Vừa về tới nhà đã hỏi ngay con rồi!”

Anh nhướn mày, “Không thế thì phải thế nào?”.

Lộ Chi Phán mấp máy môi, nhưng cuối cùng lại không nói gì nữa, xoay người đi thẳng vào nhà.

Giang Thiệu Minh nhìn theo từng từng bước, có cảm giác cô hết như một thiếu nữ. Đã làm mẹ mấy năm trời rồi mà vẫn so đo chuyện này sao?

Nhóc Thành Húc vừa hoàn thành xong bài tập liền mang cho bố xem, mong muốn được khen thưởng. Giang Thiệu Minh vẫy tay gọi con trai lại, thằng bé lập tức rót một cốc nước đi tới, “Mẹ nói, bố làm việc cả ngày rất vất vả!”.

Giang Thiệu Minh vui vẻ cầm lấy cốc nước, uống một ngụm rồi mới nói: “Nếu hôm nay bố không kiểm tra vở bài tập, con có buồn không?”.

Nhóc Thành Húc ngẩn ra.

Chăm chỉ làm bài, chờ được khen ngợi, nhưng bố lại không kiểm tra?

Giang Thiệu Minh xoa đầu con trai, “Như thế nghĩa là bố tin tưởng Tiểu Húc, con hiểu không? Bố biết con đã ngoan ngoãn làm bài, viết chữ cũng cẩn thận nên bố mới không cần kiểm tra. Để không phụ lòng tin tưởng của bố, ngày mai con lại nghiêm túc làm bài như vậy nhé?”.

Nhóc Thành Húc ngẫm nghĩ giây lát rồi nhanh nhẩu đáp: “Vâng ạ, ngày nào con cũng sẽ chăm chỉ làm bài ạ”.

Giang Thiệu Minh gật đầu hài lòng.

Ép buộc trẻ con làm một việc gì đó có thể đạt được hiệu quả nhất định nhưng cũng dễ dẫn tới phản tác dụng, hơn nữa, hề thôi ép buộc là bọn trẻ sẽ lại chứng nào tật ấy. Điều quan trọng nhất là phải dạy cho chúng biết tự giác, chứ không phải lúc nào cũng canh chừng chúng.

Lộ Chi Phán yên lặng nghe cuộc đối thoại của hai bố con. Trên phương diện dạy dỗ con cái, Giang Thiệu Minh luôn có cái lí của anh, hơn nữa, cũng cảm thấy anh làm tốt hơn cô.

Vợ chồng Giang Trọng Đạt lúc này đang đứng ở một góc quan sát. Ôn Khả Vân duy trì sắc mặt bình thản, nói: “Bây giờ tôi có thể yên tâm được rồi”.

Ông Giang chỉ liếc nhìn vợ, không đáp lời. Vừa rồi họ đã trông thấy Giang Thiệu Minh đi về phía Lộ Chi Phán, rõ ràng không còn cái vẻ xa cách như gần một năm trước, mà thậm chí thân mật như những đôi vợ

chồng khác. Xem ra, chuyển đi tới nhà họ Lộ vừa rồi đã vun đắp tình cảm cho hai người rất nhiều. Ông Giang hiểu rõ tính tình con trai mình, trong chuyện tình cảm, Giang Thiệu Minh là người trước sau như một, khi đã đem lòng yêu ai thì trong mắt sẽ không còn để ý tới người khác. Bởi vậy, vợ chồng họ đều cảm thấy yên tâm.

Từ sau khi Giang Thiệu Minh tỉnh lại, vợ chồng họ dần vô cùng vui sướng nhưng vẫn có phần lo lắng, dường như luôn có một quả bom hẹn giờ chầu chực nổ tung. Hôm nay rốt cuộc nỗi sợ hãi đó đã vơi đi phần nào.

4. Chương 4

Cuối tuần, nhóc Thành Húc rất phấn khích vì Giang Thiệu Minh đã hứa sẽ đưa cậu đến vườn nho chơi.

Nhà họ Giang có một mảnh vườn trồng nho khá lớn ở vùng ngoại ô. Trước đây Thành Húc cũng đã từng được ông nội dẫn tới đó. Trên mỗi cây nho trưởng thành đều có những chùm quả chi chít như những chuỗi châu báu. Cậu bé vô cùng thích thú, cứ hỏi đi hỏi lại, đây có thật là vườn nho nhà mình không.

Giang Thiệu Minh đi tới cửa phòng thì trông thấy Thành Húc đang tự mặc quần áo. Động tác của thằng bé vẫn còn lúng túng và rất chậm, nhưng anh không có ý định giúp. Anh lặng yên nhìn con mặc xong rồi mới vào chỉnh lại.

“Bố!” Thành Húc reo lên với giọng vui mừng.

“Ừ.” Giang Thiệu Minh dắt tay con trai xuống tầng trệt ăn sáng.

Ôn Khả Vân xoa đầu cháu trai, dặn dò thằng bé đến vườn nho phải nghe lời bố mẹ, không được chạy lung tung.

Lộ Chi Phán bưng một bát cháo ra cho Thành Húc rồi cùng ngồi xuống ăn sáng, cô nghe thấy Giang Thiệu Minh và ông Giang nói chuyện về vườn nho. Từ sau khi tỉnh lại, Giang Thiệu Minh quay cuồng với công ty nên mọi việc ở vườn nho đều do ông Giang trông coi. Bây giờ đã đến lúc Giang Thiệu Minh tự mình xử lý chuyện ở đó. Công ty là sản nghiệp nhà họ Giang, nhưng vườn nho và xưởng chế biến rượu vang là tài sản riêng của Giang Thiệu Minh.

Thành Húc biết sắp được đi chơi nên ăn rất nhanh, ăn xong liền quay sang nhìn bố mẹ với ánh mắt mong chờ, hận không thể lập tức bay tới vườn nho.

Giang Thiệu Minh thấy con trai nôn nóng, cảm thấy vô cùng thú vị, lại tự hỏi không biết hồi nhỏ bản thân mình có như vậy không. Ăn sáng xong, anh lái xe đưa vợ con đến vườn nho.

Ôn Khả Vân nhìn theo, sắc mặt phức tạp, “Vì sao cứ phải làm thế? Tôi không muốn Thiệu Minh đến đó chút nào, lòng thấy bất an”.

“Nơi đó vốn là của Thiệu Minh. Bà đừng có tỏ ra lo lắng như thế, mọi chuyện cứ để tự nhiên, không nên gượng ép gì cả. Cái gì phải tới cuối cùng cũng sẽ tới.”

Ôn Khả Vân ngẫm nghĩ một lát, cảm thấy bản thân đã thần hồn nát thần tính, mọi thứ hiện giờ đều rất tốt, nhất định phải suy nghĩ theo chiều hướng tích cực.

Xe chạy đến vùng ngoại ô, bầu không khí trong lành hơn hẳn, mang theo chút hơi lạnh và ẩm. Lộ Chi Phán sợ con trai lạnh nên ôm thằng bé vào lòng, nhưng Thành Húc cứ mãi nhìn ra ngoài cửa sổ, không rõ đang quan sát cái gì.

Người quản lý tại vườn biết hôm nay Giang Thiệu Minh đến nên đã đợi sẵn bên ngoài. Giang Thiệu Minh cũng không bận tâm đến anh ta, bảo anh ta cứ để mình tùy ý đi thăm vườn.

Lộ Chi Phán dắt tay con trai đứng bên cạnh Giang Thiệu Minh. Thằng bé quá sốt ruột, cứ thấp thỏm muốn đi xem nho. Lộ Chi Phán mỉm cười xoa đầu con trai.

Giang Thiệu Minh không nói gì thêm, lập tức dẫn vợ con vào vườn. Nho ở đây chín làm ba đợt, hai đợt trước đã được thu hoạch và đem về xưởng chế biến rượu. Hiện tại đang là thời điểm lứa nho cuối cùng, nếu đến muộn sẽ không được trông thấy cảnh tượng nho chín mọng và ngửi hương thơm ngọt dịu quanh quần trong bầu không khí. Công nhân đã bắt đầu làm việc, dùng kéo cẩn thận cắt từng chùm nho xuống.

Thành Húc mở to mắt quan sát với vẻ thích thú, rõ ràng rất muốn chạy đi ngắt một chùm quả.

“Đi chơi đi!” Lộ Chi Phán tươi cười vỗ vai con trai.

Nghe mẹ nói thế, nhóc Thành Húc lập tức chạy vào giữa vườn, nhìn chăm chăm chùm nho chín mọng ngay trước mắt. Quả to tròn tím sẫm nổi bật giữa màu xanh của tán lá, như những viên ngọc quý giá.

Lộ Chi Phán lặng lẽ quan sát con trai, lấy làm lạ vì thằng bé không ngắt chùm nho xuống. lát sau, công nhân trông thấy, bèn dùng dao cắt một chùm đưa cho Thành Húc, còn nói gì đó với cậu nhóc.

Giang Thiệu Minh chợt quay sang hỏi vợ: “Em thích nơi này à?”

Mặc dù đã đến đây một vài lần nhưng anh không có nhiều ấn tượng. Kí ức trước kia anh đã quên hết, đọng lại trong trí nhớ của anh chỉ là những việc xảy ra trong vòng một năm qua mà thôi.

“Thích”, Lộ Chi Phán trả lời. “Nơi này rất thư thái, tách biệt hoàn toàn với sự ồn ào bên ngoài. Ở đây chắc chắn sẽ vui vẻ.”

Giang Thiệu Minh cúi đầu, trông thấy bóng hai người chồng lên nhau trên mặt đất, có cảm giác vô cùng thân mật.

“Thế em có hiểu về chế biến rượu nho không?”

Lộ Chi Phán nhìn anh giây lát rồi thành thực lắc đầu, “Em không”.

Cô không nhận ra vẻ buồn bã thoáng hiện lên trong đôi mắt anh, bởi vì lúc này nhóc Thành Húc đang định ăn nho, cô vội chạy ra ngăn thằng bé lại. Trông những quả nho chín mọng quả thực mê hồn, nhưng ngoài vỏ rất nhiều bụi bẩn. Cô nói với con trai vài câu rồi bóc một quả nho bỏ vào miệng thằng bé, còn hôn lên trán nó.

Giang Thiệu Minh nhìn về phía vợ con mình, cảm thấy khó hiểu trước câu trả lời của Lộ Chi Phán. Vườn nho này do anh mua bằng chính số tiền tích góp được từ trước khi xảy ra tai nạn, tính đến giờ cũng được tám, chín năm. Anh cảm giác được bản thân không đặc biệt thích loại quả này, cũng không có ý nghĩ muốn ở riêng, bởi vậy anh đã cho rằng lí do mình khăng khăng giữ vườn nho là bởi Lộ Chi Phán thích. Thế nhưng rõ ràng biểu hiện của cô không hào hứng cho lắm.

Sắc mặt của Giang Thiệu Minh bỗng trở nên phức tạp. Thực ra anh tới đây rất ít là có nguyên do, mỗi lần ở nơi này, anh luôn cảm thấy tâm trạng thấp thỏm không yên, rất giống với khi anh mơ thấy giấc mơ kì lạ kia, cơ hồ nó đang dẫn dắt anh đi tìm hiểu một điều gì đó.

Anh không tới vườn nho cũng là bởi không muốn để bản thân rơi vào mớ cảm xúc hỗn độn ấy. Người con gái xuất hiện trong những giấc mơ của anh mỗi lần đều mặc một bộ trang phục khác nhau nhưng anh lại biết chắc rằng đó là một người. Cô gái thần bí đó luôn quay lưng về phía anh khiến anh không ngừng đuổi theo, thế nhưng, chưa một lần anh trông thấy gương mặt đối phương. Anh cảm thấy có lỗi với vợ mình, anh không nên có bất kì mối liên hệ nào với người phụ nữ khác cho dù chỉ là trong mơ.

Giang Thiệu Minh trầm ngâm hồi lâu, đến nỗi hàng lông mày nhíu lại. Người quản lý vườn tiến lại gần, lên tiếng: “Cậu chủ, nho hôm nay rất ngon, rượu chưng cất được mùi vị rất tuyệt”.

Giang Thiệu Minh bị hai tiếng “cậu chủ” kia thu hút. Kiểu xưng hô này vốn chỉ dành cho người giúp việc trong nhà, người làm công ở vườn nho đáng ra không nên gọi anh như thế, trừ khi họ không biết anh là chủ nhân nơi đây.

“Anh Dương làm việc ở đây bao lâu rồi?”

Vị quản lý họ Dương ngẩn ra một chút rồi nhanh chóng đáp lại bằng vẻ thành khẩn: “Chỉ một năm, nhưng cậu chủ yên tâm, công việc cũ của tôi cũng liên quan ít nhiều đến ngành này. Mặc dù không quá am hiểu về trồng nho nhưng chắc chắn có kinh nghiệm hơn phần lớn mọi người”.

Một năm? Giang Thiệu Minh nhú mồm, không hỏi gì thêm.

Lộ Chi Phán cầm hai chùm nho đang tiền về phía anh, nhóc Thành Húc đi bên cạnh, thi thoảng lại lén lút vật một quả để ăn.

“Em đi rửa nho, anh có muốn ăn vài quả không?” Lộ Chi Phán vừa nói vừa lắc lắc chùm nho trước mặt Giang Thiệu Minh, như thể đang dụ dỗ anh.

Giang Thiệu Minh nhìn con trai, cảm thấy thú vị, “Để được ăn thêm vài quả, anh sẽ đi rửa cùng em”.

Lộ Chi Phán mỉm cười. Có cần làm quá như vậy không? Cả vườn nho này đều thuộc về anh, muốn ăn bao nhiêu mà không được chứ!

Đi tới khu nhà ở, nhóc Thành Húc ngoan ngoãn ngồi trước mặt bố. Giang Thiệu Minh kiên nhẫn giải thích cho con trai nghe vì sao không nên ăn nho khi chưa rửa sạch. Cần phải để trẻ con hiểu được đạo lý, có như vậy chúng mới không hình thành tâm lý phản kháng.

Lộ Chi Phán bỏ một chút muối vào chậu nước ấm rồi thả chùm nho vào. Một lát sau, bụi bẩn bám ngoài vỏ nho nổi lên, cô gọi con trai đến cho thằng bé xem nho ngất trên cây xuống bẩn thế nào. Thành Húc tròn xoe mắt, mím chặt môi vẻ dăm chiêu. Lộ Chi Phán hài lòng rửa lại nho một lần nữa rồi đưa cho hai bố con.

Mặc dù họ không ở nơi này nhưng vẫn xây một căn nhà nhỏ để nghỉ ngơi mỗi lần đến thăm vườn. Đây là một ngôi nhà một tầng khá đơn giản, nhưng cảnh trí lại rất thơ mộng, không rõ là ý tưởng của ai. Bên ngoài ngôi nhà có những giá treo bằng trúc đan thành hình tổ chim, dùng để trồng những cây cảnh nhỏ xịu, tạo cảm giác vô cùng thư thái. Trong nhà có đầy đủ vật dụng cần thiết, phong cách đáng yêu nhưng không quá cầu kì, xa hoa.

Lộ Chi Phán bóc một quả nho định đưa cho Thành Húc nhưng Giang Thiệu Minh chợt lên tiếng ngăn lại: “Để con tự bóc”.

Cô nhìn quả nho trong tay, buồn bực đứng dậy, nhét vào miệng anh. Giang Thiệu Minh hơi bất ngờ trước hành động của cô. Nho vừa đến độ chín, vị ngọt lịm lan tỏa trong miệng.

Lộ Chi Phán đạt được mục đích liền cười đắc chí, nói: “Con còn nhỏ hơn anh nhiều lắm đấy!”.

Giang Thiệu Minh cũng mỉm cười, cảm thấy tính tình vợ mình vẫn còn chút trẻ con. Ý của cô chính là anh đã lớn mà vẫn ăn nho người khác bóc, Thành Húc ăn như vậy là chuyện bình thường.

Anh lắc đầu không muốn so đo cùng cô. Nhóc Thành Húc lúc này đang vui vẻ ăn nho.

Công nhân đã thu hoạch được khá nhiều nho. Lộ Chi Phán muốn tự tay chưng cất rượu, cô chưa bao giờ làm việc này nên nhất thời nảy sinh hứng thú. Giang Thiệu Minh đành nhờ quản lý Dương sắp xếp người hướng dẫn cô. Lộ Chi Phán bắt ngờ chủ động hôn lên trán anh rồi dắt tay nhóc Thành Húc đi, để lại anh đứng sững sờ. Anh không đi cùng cô mà yêu cầu quản lý Dương đưa mình tới phòng làm việc kiểm tra sổ sách. Căn phòng khá bình thường và không rộng cho lắm. Giang Thiệu Minh ngồi vào bàn làm việc, quản lý Dương nhanh chóng mang tập hồ sơ lí lịch của công nhân đến, đồng thời bật máy vi tính lên, mở thư mục nhân sự ra.

Giang Thiệu Minh lặng yên quan sát quản lý Dương làm việc. Anh chỉ nói muốn xem tư liệu công nhân, cũng không nói rõ với mục đích gì, nhưng quản lý Dương lại chuẩn bị đầy đủ cả tài liệu giấy lẫn máy tính, quả thực là một người cẩn thận. Anh không động vào đóng giấy tờ kia mà chỉ xem hồ sơ lưu trữ trên máy, bao gồm danh tính, quê quán và bằng cấp của công nhân. Ánh mắt anh dừng lại ở phần ghi thời gian làm việc, sự nghỉ hoặc trong lòng càng lớn dần thêm. Ban đầu anh vốn chỉ suy đoán, nhưng lúc này anh cảm thấy mình đã đúng.

Toàn bộ nhân viên ở vườn nho đều mới vào làm việc được chừng một năm, chính xác là từ sau khi anh tỉnh lại. Anh không thể không nảy sinh nghi ngờ nguyên nhân đằng sau. Rốt cuộc thì bố mẹ anh vì sao phải cho toàn bộ công nhân cũ thôi việc? Nhất định là trước đây đã có chuyện xảy ra ở vườn nho và chuyện này khiến anh bị tổn thương nên bố mẹ nghĩ cách che giấu. Tự thuyết phục bản thân như vậy, anh mới cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

Giang Thiệu Minh quay sang hỏi quản lý Dương: “Bố mẹ tôi hiện giờ cũng đã nhiều tuổi, phận làm con thì nên giúp đỡ san sẻ gánh nặng với bố mẹ, nhiều việc không cần làm phiền tới họ”.

Quản lý Dương là một người thông minh, vừa nghe vậy đã hiểu ra Giang Thiệu Minh ngầm ám chỉ không được thông báo tới bố anh những gì anh làm ở đây. Ông ta gật đầu, “Đó là lẽ đương nhiên”.

Mặc dù đã tự thuyết phục bản thân nhưng Giang Thiệu Minh vẫn chưa hết canh cánh trong lòng về câu chuyện bí mật kia, sắc mặt anh vì thế cũng không được tốt cho lắm.

Anh rời khỏi phòng làm việc, đi tìm Lộ Chi Phán và nhóc Thành Húc. Hai mẹ con đang học chưng cất rượu, một lớn một bé ngồi đùa nghịch những quả nho, lúc anh vào họ cũng không để ý. Giang Thiệu Minh ngồi xuống bắt đầu chưng cất rượu.

Lộ Chi Phán quay sang hỏi người hướng dẫn có cần loại bỏ hạt nho trước hay không, người nọ trả lời tất cả sẽ được tái xử lý trước khi đóng chai.

Lúc này, Lộ Chi Phán mới trông thấy Giang Thiệu Minh. Anh đang làm một cách thành thạo, tựa như đã làm vô số lần.

“Anh biết chưng cất rượu từ khi nào vậy?” Cô không khỏi tò mò.

Giang Thiệu Minh khựng tay lại. Câu hỏi của Lộ Chi Phán khiến anh sững sờ.

Đúng thế, vì sao anh lại biết cách chưng cất rượu? Từ sau khi tỉnh lại, anh chưa từng tiếp xúc với công việc này, vậy mà hiện tại anh có thể thực hiện nhuần nhuyễn như đã thuộc nằm lòng.

“Thấy họ làm vậy. Tôi làm sao chỗ nào không?” Anh quay sang hỏi người công nhân kia.

“Không, anh làm rất chuẩn, tôi cứ tưởng anh biết trước rồi!” Đối phương trả lời.

Giang Thiệu Minh tiếp tục công việc.

“Chắc là do anh có năng khiếu đấy.” Lộ Chi Phán không làm nữa mà ngồi xem Giang Thiệu Minh làm. Cô cảm thấy mình và con trai tới đây chỉ để phá vườn nho mà thôi.

Giang Thiệu Minh cúi đầu trầm tư. Trong lòng xuất hiện thêm nhiều cảm xúc rối ren. Anh đã từng đến đây chưng cất rượu ư? Một mình hay cùng với người khác? Người đó có quan hệ gì với anh?

Bóng hình cô gái bí ẩn kia lại hiện lên trong đầu anh.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng xua tan tâm tình hiện giờ. Ngẩng đầu lên, bắt gặp đôi mắt sáng long lanh của Lộ Chi Phán, anh nhớ tới nụ hôn vừa nãy của cô.

“Nhìn em làm gì?” Lộ Chi Phán khó hiểu hỏi.

Anh cười, “Không được nhìn à?”

Nhóc Thành Húc hết nhìn mẹ rồi lại quay sang nhìn bố, “Bố, bố nhìn con này, con cho phép bố nhìn”.

Nụ cười trên gương mặt Giang Thiệu Minh càng thêm rạng rỡ. Hai người này là vợ anh, là con trai anh, vậy mà vừa rồi anh đã làm cái gì? Sao anh có thể vì những suy nghĩ mơ hồ kia mà bắt đầu nảy sinh hoài nghi? Cho dù những điều anh nghi ngờ có thật đi chăng nữa thì sao? Sự việc mà mọi người giấu giếm ắt hẳn là ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của anh, đến mối quan hệ giữa vợ chồng anh, hoàn toàn không đáng phải đánh đổi nhiều như thế. Việc anh cần làm bây giờ là thực hiện tốt vai trò của một người con ngoan, một người chồng, người cha tốt.

“Không làm nữa, chúng ta ra ngoài đi dạo một lát!” Nghĩ thông suốt mọi chuyện, Giang Thiệu Minh thấy tâm trạng tốt lên nhiều.

“Đừng, anh làm cho xong đi đã, sau đó mình đem đi đóng chai. Rượu này đích thân anh cất mà, rất có ý nghĩa”. Lộ Chi Phán tiếc nuối nhìn về số nho mà Giang Thiệu Minh đang làm đó.

Thấy cô luyến tiếc, anh đành làm nốt rồi căn dặn công nhân trông coi cẩn thận, nếu để mẻ rượu hỏng thì sẽ bị “hỏi tội”. Mấy người công nhân gượng gạo cười, nói nhất định sẽ chú ý quan sát.

Vừa ra khỏi xưởng, nhóc Thành Húc liền chạy đi hái nho. Lộ Chi Phán phải lớn tiếng bảo thằng bé đi cẩn thận kẻo ngã. Giang Thiệu Minh nhìn vẻ lo lắng hiện lên trên gương mặt vợ, khẽ lắc đầu. Quả nhiên, mỗi bận tâm lớn nhất của phụ nữ luôn là con cái.

Lộ Chi Phán nhìn theo Thành Húc hồi lâu mới phát hiện Giang Thiệu Minh đang quan sát mình. Cô lấy làm lạ, vì ánh mắt của anh rất kì quái, nửa cười nửa không.

“Nhìn em kiểu gì vậy?”

“Em nói xem, cả ngày hôm nay em nhìn đến anh được mấy lần?”

“Ồ...” Lộ Chi Phán cảm thấy khó hiểu, chẳng lẽ giúp hai người bắt đầu có rào cản trong giao tiếp sao?

Giang Thiệu Minh làm bộ hờn mát, “Anh là chồng em, là người thân cận nhất với em, thế mà em chỉ chăm chăm để mắt đến con, em có nhìn anh cái nào đâu”.

Anh đang ghen sao? Lộ Chi Phán hào hứng quan sát Giang Thiệu Minh từ đầu đến chân, “Tiểu Húc là con trai chúng ta đó.”

Con trai cũng là người thân cận nhất kia mà, ai lại nói con mình như thế chứ?

“Con trai lớn lên rồi sẽ gặp được người quan trọng nhất đối với nó, còn anh mới là người ở bên em suốt cuộc đời.”

Nói xong những lời này, Giang Thiệu Minh không hề phát hiện ra sắc mặt Lộ Chi Phán có chút biến đổi, bởi vì chính anh cũng đã khựng người lại. Hóa ra sâu thẳm trong lòng anh đã mặc định như vậy, anh muốn cùng cô đi hết quãng đường đời phía trước. Cô không phải là người vợ do bố mẹ cưới về cho anh, mà thực lòng anh đã nhận định như thế.

Bất luận hôm nay phát hiện ra điều gì không đúng, bất luận quá khứ của anh ẩn chứa bí mật gì, cũng đều không dính dáng tới hiện tại nữa. Anh chỉ cần đối xử tốt với bố mẹ, với vợ con của mình là được.

Lộ Chi Phán ngơ ngác nhìn Giang Thiệu Minh, như thể đang mãi nghĩ điều gì, lại như thể chưa kịp phản ứng với lời nói của anh. Giang Thiệu Minh đi tới trước mặt cô, vuốt mái tóc cô, “Sao thế?”

Cô mím chặt bờ môi, bỗng nhào vào lòng anh.

Để cô ích kỷ như vậy một lần thôi, để cô được một lần lựa chọn hạnh phúc này cho riêng mình.

Giang Thiệu Minh cảm nhận rõ sự ỷ lại của cô, anh ôm cô thật chặt, bất đắc dĩ thở dài. Chẳng hiểu sao anh lại có cảm giác hai người giống một cặp tình nhân hơn là vợ chồng. Nhưng không sao cả, bất luận thế nào, số phận đã định sẵn kiếp này hai người phải ở bên nhau.

“Thiệu Minh!”

“Ừ?”

“Đừng rời bỏ em.”

Giang Thiệu Minh nhíu mày, rõ ràng đang cảm thấy lời nói của cô rất kì lạ.

“Nói đi, anh sẽ không rời bỏ em!”

“Được, anh sẽ không rời bỏ em!”

Thấy xe của Giang Thiệu Minh về đến nhà, Ôn Khả Vân lập tức ra đón cháu trai.

“Nói cho bà nghe, hôm nay Tiểu Húc chơi có vui không?”

Thành Húc gật đầu đáp: “Vui lắm ạ”, sau đó chìa chùm nho đến trước mặt bà nội, đắc ý khoe: “Bà ăn nho đi, cháu tự hái đấy!”.

Ôn Khả Vân mở to hai mắt, vui vẻ nói: “Tiểu Húc nhà ta thật giỏi, tự mình hái được nho rồi!”.

Được khen, nhóc Thành Húc thích chí nhào vào lòng bà nội.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán nhìn nhau cười. Có mặt Thành Húc, hai người họ liền bị thất sủng. Anh cầm tay cô đi vào nhà.

Ôn Khả Vân nhìn theo vợ chồng con trai, thấy giữa họ có một thứ cảm giác âm áp không nói thành lời, trong lòng bà cũng bớt lo lắng hơn. Vừa vào nhà, Ôn Khả Vân liền vui vẻ khoe với chồng rằng Thành Húc đã hái nho về cho mình, tỏ ý không có phần cho ông nội. Ông Giang chỉ thở dài nhìn vợ, không biết học ai cái kiểu ấu trĩ đó.

Lộ Chi Phán thấy bố mẹ chồng ở bên nhau nhiều năm vẫn có thể hạnh phúc như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng ngưỡng mộ.

Ăn cơm xong, Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán lên phòng riêng nghỉ ngơi. Anh nằm trên giường, nhìn cô ra khỏi phòng tắm, vừa đi vừa lau tóc. Cảm nhận được ánh mắt của anh, cô ngẩng lên, nhưng anh tuyệt nhiên không di dời ánh nhìn, cô đành làm bộ như không thấy, ngồi xuống tiếp tục lau tóc. Lát sau, Lộ Chi Phán cảm nhận được tóc mình bị cầm lấy. Giang Thiệu Minh cầm máy sấy, để độ nóng vừa phải, giúp cô sấy tóc.

Những ngón tay đang cầm khăn tắm của cô khựng lại. Cô hơi nghiêng đầu nhìn qua tấm gương khung tím sẫm kiểu cổ. Người đàn ông trong gương mặc chiếc áo choàng tắm trắng muốt, thông thả sấy tóc cho cô gái. Hình ảnh hài hòa toát lên khí chất thanh tao của cả hai.

Lộ Chi Phán yên lặng quan sát chính mình và Giang Thiệu Minh trong gương, chợt cảm thấy hóa ra những việc hết sức bình dị như vậy cũng mang lại một cảm giác âm áp lạ kì. Trước kia, cô từng cho rằng chỉ những sự kiện rầm rộ mới có thể chứng minh mức độ sâu đậm tình yêu, mới có thể khiến tình cảm càng thêm nóng bỏng. Nhưng giờ cô đã biết, mọi thứ không cần quá phức tạp, những điều nhỏ bé nhất cũng đủ để nói lên tất cả.

Cảm nhận được mái tóc mềm mại trơn tuột trên đầu ngón tay, Giang Thiệu Minh bây giờ mới hiểu vì sao có rất nhiều người đàn ông thích phụ nữ để tóc dài.

Mái tóc được sấy khô còn vương lại chút hơi ẩm. Anh bỏ máy sấy xuống, đặt hai tay lên vai cô, xoay người cô đối diện với tấm gương.

“Giờ có thể tiếp tục nhìn được rồi!”

Anh vừa nói vừa mỉm cười khiến gò má cô thoáng ửng đỏ. Cô xấu hổ muốn đứng dậy nhưng anh đã giữ cô lại, bởi vì lúc này anh đang chăm chú nhìn vào hình ảnh hai người trong gương, tựa hồ rất hài lòng.

Lộ Chi Phán càng thêm lúng túng, “Em muốn đi ngủ”.

Giang Thiệu Minh nhướn mày, cười đầy ẩn ý, “Chắc không?”.

Chưa đợi cô kịp phản ứng, anh đã bế cô lên khiến cô giật mình kêu lên tiếng. Khi định thần lại, cô đã bị anh đặt trên giường. Giang Thiệu Minh cúi xuống bên tai cô, thì thầm: “Anh muốn có một đứa con gái”.

Sáng hôm sau, Lộ Chi Phán tỉnh lại khá muộn. Nửa giường trống không bên cạnh đã lạnh ngắt, Giang Thiệu Minh rời đi từ lúc nào mà cô cũng không biết, đúng là đêm qua cô đã ngủ say quên cả trời đất. Cô ảo não ngồi dậy, cúi đầu nhìn cơ thể dưới tấm chăn, gương mặt bất giác ửng hồng. Cô kéo chăn trùm kín đầu. Một người phụ nữ đã kết hôn vài năm chắc chắn phải quá quen thuộc với việc này, vậy mà cô vẫn không thể tỏ ra tự nhiên được. Cô thở dài, chậm rãi rời giường mặc quần áo rồi xuống lầu.

Ôn Khả Vân lúc này đang ngồi ở sofa đan áo len. Gần đây bà nổi hứng thích đan lát nên mua len về để đan cho cháu nội một chiếc áo.

Lộ Chi Phán bước xuống cầu thang, cảm thấy ngượng ngùng vì dậy muộn, cô vừa gãi đầu vừa cười, “Mẹ!”.

Ôn Khả Vân cười vẻ thần bí, “Sáng nay Thiệu Minh dậy muộn, không kịp đưa Tiểu Húc đi học mà vội vàng đến công ty luôn, cuối cùng ông nội phải đưa thằng bé đi”.

Tuy giọng nói của bà rất bình thường nhưng Lộ Chi Phán vẫn có thể cảm nhận được ý tứ trêu chọc trong đó.

Thấy con dâu khó xử, Ôn Khả Vân mới chịu thôi. Bà vỗ vai Lộ Chi Phán, nói: “Được rồi, chắc con đói rồi phải không? Mau đi ăn đi!”.

Nghe vậy, Lộ Chi Phán như chợt nhớ ra điều gì, “Mẹ, sáng nay chồng con đã ăn chưa?”.

Ôn Khả Vân ngẩn ra một lát rồi nói: “Nó đi vội nên không ăn”.

Lộ Chi Phán lập tức vào bếp, ăn qua loa bữa sáng mà đi giúp việc đã chuẩn bị, sau đó bắt đầu làm vài món ăn và hầm canh. Ôn Khả Vân vừa ngồi đan áo vừa quan sát con dâu tất bật trong bếp, nét mặt tràn đầy vẻ mãn nguyện.

Làm xong xuôi hết thấy thì đã gần trưa, Lộ Chi Phán đựng đồ ăn vào bình giữ nhiệt rồi rời khỏi nhà, gọi tài xế đưa mình tới công ty của Giang Thiệu Minh. Đây là lần đầu tiên cô đến đó, vốn định tạo bất ngờ cho anh nhưng thật không dễ dàng. Muốn vào được công ty, cô vẫn phải đến quầy lễ tân xưng danh, rồi đợi lễ tân gọi điện lên bộ phận thư kí để thông báo tới Giang Thiệu Minh.

Lát sau, có một người đàn ông rất trẻ đi thang máy xuống đón Lộ Chi Phán. Anh ta đối với cô rất lễ độ nhưng không hề nói bất cứ một câu dư thừa nào.

Ra khỏi thang máy, trông thấy cảnh tượng mọi người bận tới bận lui, cô bắt đầu lo lắng sự xuất hiện của mình sẽ làm ảnh hưởng đến công việc của Giang Thiệu Minh. Tới phòng làm việc của anh, cô đẩy cửa bước vào đã lên tiếng: “Anh cũng thật ”VIP” quá đi. Muốn gặp được anh còn phải thông qua mấy trạm kiểm soát”.

Giang Thiệu Minh rời khỏi ghế, đi về phía cô, nhỏ giọng giải thích: “Quy định cần thiết thì vẫn phải tuân theo, nếu không, ai cũng có thể lên đây tìm anh thì sẽ rất phiền phức”.

Lộ Chi Phán mỉm cười, “Em biết chứ, nói đùa vậy thôi, anh cần gì mà nghiêm túc như vậy...”.

“Biết mà em còn làm mặt giận à?” Anh phụng phịu.

Cô đi về phía bàn làm việc của anh, vừa đi vừa nói: “Thì vốn định đến đột xuất để kiểm tra xem anh có giấu người đẹp nào ở đây không. Ấy vậy mà phải thông báo trước mới được lên gặp anh, chẳng hóa ra hôm nay em mất công rồi sao! Không tức giận mới lạ đó”.

“Vậy để anh lệnh xuống cho nhân viên biết, từ nay về sau hễ em đến liền để em lên đây tự do. Em muốn tới kiểm tra lúc nào thì đến, được chưa?”

“Cũng được!” Cô cười, lấy đồ ăn trong bình giữ nhiệt ra.

Giang Thiệu Minh bỗng nhiên tiến lại gần, ôm cô từ sau lưng, thì thầm: “Em nên yên tâm mới phải. Em cũng thấy rồi đấy, bộ phận thư kí phần lớn là nam giới. Có bốn cô thì hai cô đã kết hôn, hai cô độc thân kia lại không xinh đẹp bằng em. Anh là người thông minh, sao có thể đưa ra quyết định sai lầm được chứ?”.

“Thôi thôi được rồi, ở đâu ra cái kiểu tự khen mình như thế? Ngồi xuống ăn cơm đi!”

Lúc này Giang Thiệu Minh mới buông tay ra. Anh cũng biết cô không hề tức giận. Sáng nay vừa dậy anh liền đến công ty, không ăn sáng nhưng cũng không thấy đói, bây giờ ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức thì bụng đã đói meo.

Lộ Chi Phán đưa đĩa cho anh, “Mẹ nói sáng nay anh không kịp ăn gì nên bảo em mang đến cho anh”.

“Nghĩa là nếu mẹ không bảo thì em không mang hả?”, anh ném thử một miếng rồi nói: “Đồ ăn mẹ làm hình như không phải vị này”.

“Vị giác của anh có vấn đề rồi!”

Giang Thiệu Minh không nói gì nữa, chỉ nhìn vợ mà lắc đầu cười.

Lộ Chi Phán cũng ngồi xuống cùng ăn với anh. Mùi vị tạm ổn, cô chỉ không biết anh có thích hay không thôi.

“Ngon không?”

“Mẹ nấu đương nhiên là ngon rồi!”

Cô trừng mắt lườm anh.

Giang Thiệu Minh bật cười, “Ngon lắm, anh rất thích. Hài lòng chưa?”.

Lúc này sắc mặt của cô mới trở nên tươi tỉnh.

Ăn cơm xong, Lộ Chi Phán đang định thu dọn bát đĩa thì Giang Thiệu Minh đã ngăn cô lại để tự mình dọn dẹp.

“Em đến đây có quấy rầy anh làm việc không?”

“Không đâu”, anh thốt lên. “Chẳng những không quấy rầy mà anh còn rất vui.”

Lộ Chi Phán tươi cười, “VẬY thì em...”.

“Không cần đâu.” Chưa đợi cô nói hết, anh đã ngắt lời, “Em cứ làm việc của em, không cần lo cho anh. Chỉ là một bữa cơm thôi mà, rắc rối vậy làm gì”.

Cô gật đầu.

Anh biết rõ, một bữa cơm nhìn qua có vẻ đơn giản, người ăn thì thấy nhanh, nhưng người làm đã phải tốn rất nhiều công sức và thời gian. Anh không muốn cô vất vả.

Hai người ngồi trò chuyện một lát, sau đó, anh đưa cô rời khỏi văn phòng.

5. Chương 5

Ra khỏi cửa lớn công ty, Lộ Chi Phán ngửa mặt lên nhìn bầu trời xanh thẳm rồi chậm rãi bước về phía xe đang đợi sẵn. Tâm trạng cô lúc này rất tốt, cô ngồi trên băng ghế sau, tay chống cằm suy nghĩ miên man. Cô luôn cảm thấy trên người Giang Thiệu Minh có một thứ gì đó rất đặc biệt mà không thể tìm được ở bất cứ ai. Anh cho cô một cảm giác bình yên và tin cậy. Cô thực sự thích cuộc sống hiện tại của mình, trong lòng cô tự nhủ, bấy lâu nay bản thân chưa từng bỏ cuộc, lần này cũng sẽ như vậy.

Về đến nhà, trông thấy Ôn Khả Vân đứng ngoài sân với vẻ mặt lo lắng, Lộ Chi Phán vội chạy tới: “Mẹ, sao mẹ lại đứng ngoài này?”.

Ôn Khả Vân bỗng dưng tươi cười đáp: “Mẹ không thể đứng ngoài này được à?”.

Nét u buồn trên mặt bà thoáng chốc vụt tan khiến Lộ Chi Phán cảm thấy vừa rồi chỉ là ảo giác. Cô chưa kịp nói gì thì trông thấy ông Giang bước ra từ sau phiến lá bồ quỳ, trên tay ông cầm một chiếc kéo. Phiến lá rất lớn, che hết nửa người ông.

Lộ Chi Phán giờ mới biết vì sao Ôn Khả Vân lại đứng ở đây.

“Già rồi mà cứ thích nghịch mấy thứ này. Còn hơn cả Tiểu Húc.” Ôn Khả Vân nhíu mày nhìn chồng.

“Bà thì biết cái gì!” Ông Giang nói bằng giọng thiếu kiên nhẫn, tựa hồ nói chuyện với vợ là một việc lãng phí thời gian.

Kế tiếp là một trận cãi vã của hai vợ chồng họ. Lộ Chi Phán nghe mà đau đầu, chuyện của bề trên không đến lượt cô lên tiếng, vì thế cô đành im lặng thoái lui.

Sau khi Lộ Chi Phán rời khỏi hiện trường rồi, ông Giang mới liếc nhìn vợ, bất mãn nói: “Thật không hiểu nổi bà! Đó là chuyện riêng của Tiểu Phán, tự nó biết nên làm thế nào. Bà làm vậy chắc gì đã là giúp nó”.

Ôn Khả Vân khoanh tay trước ngực, không lên tiếng. Khi Lộ Chi Phán mang cơm đến công ty cho Giang Thiệu Minh, người nhà họ Lộ có gọi điện đến tìm cô, Ôn Khả Vân đã nghe máy. Thật nực cười, họ nói nhờ con gái, muốn gọi điện hỏi thăm, vậy mà ngay cả số di động của con gái cũng không biết. Đúng là tình thân sâu nặng! Ôn Khả Vân không nói chuyện này với Lộ Chi Phán, ông Giang tuy rằng không đồng ý cách làm của vợ nhưng để bà tự quyết.

“Thôi đi, nhà họ Lộ không nói nhưng tôi thừa biết họ muốn làm gì. Công ty bên đó không chống đỡ nổi nữa rồi nên mới tìm Tiểu Phán, nhờ con bé thuyết phục Giang Thiệu Minh ra tay giúp đỡ. Đã bao nhiêu lần như vậy rồi? Nhà họ đâu có thêm quan tâm tới con gái sống chết thế nào, chỉ biết nhờ vả nó hết việc này đến việc khác. Mấy năm qua Tiểu Phán đã phải chịu bao nhiêu nỗi khổ, sau khi Thiệu Minh xảy ra tai nạn, chúng ta lại không hiểu con bé, lạnh nhạt với nó, những khi ấy nhà họ Lộ có ai mảy may để ý tới nó chưa? Không phải con ruột thịt có khác. Hiện giờ họ khôn ngoan ra rồi, không tìm đến chúng ta nữa mà bảo Tiểu Phán nói chuyện với Thiệu Minh. Lão Lộ Phong đúng là mặt dày, cho dù có công nuôi nấng Tiểu Phán nhưng khi ông ta đưa Tiểu Phán đến nhà chúng ta, đã nhận của chúng ta một khoản tiền lớn, cũng coi như là con bé được chuộc thân rồi.”

Ôn Khả Vân không có một chút cảm tình nào với nhà họ Lộ bởi họ luôn kể công dưỡng dục. Theo bà, Chi Phán đã trả xong món nợ ân nghĩa ấy từ mấy năm trước rồi.

“Bà lớn tiếng như thế làm gì? Tiểu Phán nghe thấy bây giờ.” Ông Giang lắc đầu. Thực ra những điều vợ ông nói không sai, chỉ có điều, việc họ làm mấy năm trước cũng chẳng phải chuyện quang minh chính đại gì. “Chuyện riêng của nó thì tự nó có chính kiến. Dù thế nào đi nữa, cũng không thể phủ nhận nhà họ Lộ đã nuôi nấng nó khôn lớn.”

“Vâng vâng, nuôi lớn rồi đem bán với một cái giá hời.” Ôn Khả Vân lạnh lùng hừ một tiếng.

Ông Giang không tiếp lời nữa, bây giờ vợ ông đã yêu thương Lộ Chi Phán như chính con gái ruột, thấy cô chịu ảm ức một chút là bất bình.

Lộ Chi Phán vào bếp rửa bình giữ nhiệt rồi mới lên phòng riêng. Cô mở máy tính, lướt qua vài trang tin tức xã hội để nắm bắt tình hình hiện tại, ít ra cũng không cảm thấy mình là kẻ lỗi thời. Thi thoảng bắt gặp một vài mẩu chuyện thú vị, cô lưu lại, lúc rảnh sẽ kể cho con trai nghe. Ngồi lướt mạng và xem phim đến hơn ba giờ thì đứng dậy, chuẩn bị đi đón con.

Tài xế lái xe đưa cô tới nhà trẻ, Thành Húc đứng trong hàng, đang nói chuyện với bạn bên cạnh. Lộ Chi Phán đi tới, đưa phiếu đón cho giáo viên.

“Mẹ!” Nhóc Thành Húc khẽ reo lên, bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay cô.

“Hôm nay con được học những gì?” Lộ Chi Phán vui vẻ hỏi con trai.

“Con học bảng chữ cái Tiếng Anh và một bài hát tiếng Anh.” Nói xong, thằng bé còn hát cho mẹ nghe. Ca từ rất đơn giản, bao gồm những câu giao tiếp cơ bản thường dùng.

“Tiểu Húc ngoan quá!” Lộ Chi Phán nhìn gương mặt nhỏ nhắn của con trai, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Hai mẹ con lên xe về nhà. Thành Húc nhào vào lòng Lộ Chi Phán, kể chuyện: “Mẹ, lớp con có một bạn ăn rất chậm, mọi người đều ăn xong cả rồi mà bạn ấy còn chưa xong. Đến lúc bạn ấy muốn uống canh thì đã hết, cô giáo đành phải sang lớp bên cạnh xin canh cho bạn ấy. Bây giờ cô giáo luôn múc sẵn một bát canh để phần bạn ấy.”

“Con không được học bạn ấy nghe chưa?”

Thành Húc nghiêng đầu nhìn cô, “Con đâu có ăn chậm như bạn ấy!”

Lộ Chi Phán mỉm cười hôn lên trán con trai.

“Mẹ ơi, có phải bố rất tài giỏi không?”

Lộ Chi Phán sững sốt giây lát rồi gật đầu, “Đúng vậy, bố con rất tài giỏi.”

Sau khi tỉnh lại và mất đi trí nhớ, Giang Thiệu Minh đã nhanh chóng tiếp nhận hiện thực và thích ứng với cuộc sống một cách nhanh nhất. Sinh hoạt hằng ngày của anh rất kỉ luật, từ việc tập thể thao cho đến đọc sách đều có giờ giấc quy củ. Anh còn tự mình tìm hiểu và học hỏi những thứ quan trọng. Cô chưa từng thấy một người đàn ông nào tài giỏi như anh, cơ hồ chỉ cần anh muốn là nhất định sẽ làm được.

Thành Húc cười híp mắt, “Vì thế mẹ mới thích bố đúng không ạ?”

Lộ Chi Phán mỉm cười, không biết nên trả lời thế nào, chỉ lặng lẽ thở dài trong lòng. Gần ấy năm qua, không phải là cô chưa từng bị dao động. Khi sinh Thành Húc, Giang Thiệu Minh hôn mê trong bệnh viện, cô cũng từng có ý định bỏ đi. Thành Húc là đứa cháu duy nhất của nhà họ Giang, nhất định vợ chồng Giang Trọng Đạt sẽ chăm sóc thằng bé chu đáo, hơn nữa, dù cô có muốn đưa nó đi cũng không được. Cô hiểu rất rõ, chỉ cần cô rời khỏi nhà họ Giang, gia đình họ sẽ không ngăn cản. Nhà họ Lộ cũng không làm khó cô, bởi cô đã làm theo tất cả những gì họ yêu cầu, bọn họ đã đạt được mục đích.

Khi ấy cô đã nghĩ, cô nên sống cho bản thân mình một lần, không phải nghe theo sự sắp đặt của người khác. Nhưng đến lúc sắp rời đi, nhìn con trai nằm trong nôi, nước mắt cô tuôn trào, cô thực sự không nỡ rời xa thằng bé.

Cô có thể một mình bỏ đi cho xong chuyện, nhưng sinh mệnh nhỏ bé kia là do cô mang tới thế gian này. Cô không thể để con đồng thời mất đi sự chăm sóc của cả bố lẫn mẹ. Cuộc đời nếu đã được trù định như vậy, cô hy vọng bản thân sẽ không làm gì có lỗi với người thân của mình. Vì thế, cô quyết định ở lại, chăm sóc Giang Thiệu Minh, làm tròn bổn phận của người mẹ, người vợ.

Lộ Chi Phán định thần lại, tài xế đã dừng xe trước cửa nhà. Thành Húc vừa xuống xe đã lập tức chạy về phía ông bà nội, miệng không ngừng líu lo kể chuyện ở trường, khiến hai ông bà cười vui vẻ.

Lộ Chi Phán nhận được điện thoại của Giang Thiệu Minh. Anh nói phải ở lại xử lí công việc nên không kịp về ăn tối, dặn mọi người không cần chờ.

Giang Thiệu Minh vốn không cần tăng ca, chỉ là anh muốn nhanh chóng giải quyết xong dự án đang dang dở để dành thời gian đưa vợ con đi du lịch ít hôm. Có lẽ anh mới nảy ra ý định này gần đây. Anh nghĩ tới mấy năm trời cô vất vả ở nhà họ Giang, hết chăm sóc con thơ lại đến người chồng nằm hôn mê trong bệnh viện. Những ngày tháng đó đã chôn vùi quãng đời tươi đẹp nhất của cô, nhưng cô không hề nói một lời oán thán. Anh thực sự cảm thấy bản thân mắc nợ vợ mình rất nhiều. Nếu không vì anh, cô đã chẳng phải chật vật như vậy.

Nhưng anh may mắn tỉnh lại, anh muốn quan tâm tới cô nhiều hơn, đối xử với cô thật tốt.

Giải quyết xong công việc, Giang Thiệu Minh thông báo cho nhân viên tan ca rồi lái xe ra về. Đèn phòng khách vẫn sáng, anh bước vào nhà, trông thấy Lộ Chi Phán đang ôm Thành Húc ngồi trên ghế xem phim hoạt hình. Cảnh tượng trước mắt khiến anh không kìm được xúc động. Khoảnh khắc này, anh càng cảm thấy những kí ức đã mất chẳng còn quan trọng nữa.

Anh tiến lại gần, xoa đầu con trai, nhỏ giọng hỏi: “Sao vẫn chưa ngủ?”.

“Tiểu Húc nói muốn đợi anh về. Sáng thằng bé dậy thì anh đã đi làm rồi, nếu ngủ sớm thì cả ngày không được gặp bố.” Lộ Chi Phán khẽ giải thích.

Giang Thiệu Minh bế Thành Húc về phòng ngủ. Lộ Chi Phán cũng tắt tivi rồi đi theo. Cô đứng tựa cửa, nhìn hai bố con trò chuyện, sau đó Giang Thiệu Minh kể chuyện cổ tích để dỗ Thành Húc ngủ. Thực sự là anh kể chẳng có gì thú vị cả, sắc mặt anh quá nghiêm túc, khiến cô cảm thấy rất buồn cười.

Giang Thiệu Minh đắp chăn cẩn thận cho con trai rồi mới tắt đèn, ra khỏi phòng và đóng cửa lại.

“Đang cười gì thế?” Thấy Lộ Chi Phán tủm tỉm cười, anh lấy làm lạ.

“Cười cũng phải có lý do à?” Cô bĩu môi làm bộ bất mãn.

Anh dịu dàng vuốt nhẹ gò má cô, “Về phòng thôi”.

Vừa vào phòng ngủ, Lộ Chi Phán liền leo ngay lên giường, vớ một cuốn tạp chí nằm xem trong lúc chờ Giang Thiệu Minh tắm.

Lát sau, Giang Thiệu Minh từ phòng tắm đi ra, thấy cô vẫn đang chăm chú đọc, mấy sợi tóc mái lòa xòa trên trán. Phần lớn thời gian, Lộ Chi Phán đều để mặt mộc, khi cần đi đâu đó, cô mới đánh qua chút phấn. Làn da cô luôn căng mịn, không hề có một khuyết điểm nhỏ nào.

Giang Thiệu Minh nằm xuống bên cạnh cô, liếc nhìn cuốn tạp chí cô đang cầm. Đây là một cuốn tạp chí tổng hợp, nội dung gì cũng có, không tập trung vào một chủ đề nhất định nào cả.

Lộ Chi Phán gấp mép trang đang xem để đánh dấu rồi đặt cuốn tạp chí sang một bên, chuẩn bị đi ngủ.

“Mấy ngày sắp tới anh vẫn rất bận”, anh nhìn cô, “Có lẽ vẫn phải tăng ca”.

Cô mỉm cười, “Ừm, bố Tiểu Húc vất vả rồi”.

Cách nói dí dỏm càng khiến cô tăng thêm phần quyến rũ.

“Có muốn đi đâu chơi không?” Anh đột ngột chuyển đề tài, “Nãy thấy em xem mấy địa danh du lịch, thích nơi nào?”.

Lộ Chi Phán lắc đầu, “Xem cho biết là được rồi, em không muốn đi. Mặc dù công trình kiến trúc đó rất đẹp, như một tòa thành trong cõi mộng, nhưng nếu không hiểu lịch sử của nó thì dù có đến xem cũng thiếu cảm giác hòa hợp”.

Cô đang nói đến một thắng cảnh nổi tiếng của nước Ý mà cô vừa thấy trên tạp chí. Một công trình đẹp như vậy vẫn tồn tại đến ngày nay, không biết đã trải qua bao nhiêu năm tháng bảo tồn.

“Thế em thích nơi như thế nào?” Anh tiếp tục hỏi.

“Một nơi yên tĩnh, có sông có núi, đi bộ có thể nghe thấy tiếng bước chân đều đều.” Cô mỉm cười nói.

Giang Thiệu Minh gật đầu, không nói gì nữa. Anh cảm thấy một nơi như vậy quả thực hợp với con người Lộ Chi Phán. Cô thích chậm rãi thưởng thức những điều đẹp đẽ và ý nhị, giống như cảm giác mà cô mang lại cho người đối diện. Cô rất đẹp, không phải kiểu “nghiêng nước nghiêng thành” thu hút mọi ánh nhìn, mà là một vẻ đẹp tĩnh lặng như phong cảnh, khiến người ta muốn thưởng ngoạn, muốn tìm hiểu.

Những ngày tiếp đó, Giang Thiệu Minh bận quay cuồng đầu óc, liên tục phải tăng ca. Chỉ có điều, mỗi sáng anh đều tranh thủ đưa con trai đi nhà trẻ rồi mới đến công ty, anh còn căn dặn thằng bé buổi tối ngủ sớm, không cần đợi anh về.

Lộ Chi Phán hằng ngày vẫn ở nhà với Ôn Khả Vân, chiều đi đón Thành Húc, tối để đèn đợi Giang Thiệu Minh tan ca. Cô rất thích cuộc sống cứ bình lặng trôi qua như vậy.

Mấy ngày sau, dự án lớn của công ty cuối cùng đã hoàn thành, Giang Thiệu Minh về nhà sớm hơn mọi hôm. Trông thấy anh về, Ôn Khả Vân đang đứng ngoài sân tưới cây cảnh, ngạc nhiên hỏi: “Quên gì ở nhà à? Sao không gọi điện bảo người mang đến công ty cho, cần gì phải quay lại”.

Giang Thiệu Minh cười, “Con xong việc nên về sớm”.

Một người bận rộn như vậy mà cũng có khái niệm “xong việc” ư? Ôn Khả Vân nghi hoặc nhìn con trai.

Giang Thiệu Minh khẽ hắng giọng, giải thích: “Con đang định đưa Tiểu Phán đi chơi đâu đó vài ngày”.

Ôn Khả Vân ngẩn ra giây lát, thoáng chốc liền hiểu vì sao thời gian qua Giang Thiệu Minh phải gấp rút giải quyết công việc như vậy. Trong lòng vô cùng mừng rỡ nhưng ngoài mặt, bà vẫn làm bộ phật ý, “Con trai nuôi khôn lớn rồi lại thành của người khác. Sao không định đưa bà mẹ già này đi chơi?”.

Giang Thiệu Minh cười chữa ngượng, “Mẹ, chẳng phải đã có bố con quan tâm chăm lo cho mẹ từng ngày từng giờ rồi sao ạ? Không nên tham lam quá!”.

“Vâng, còn có bố anh nữa, một mình ra ngoài tìm mấy ông bạn già uống trà. Lúc nào nghĩ tới tôi chưa? Đúng là cha nào con nấy.”

Giang Thiệu Minh ngẩn ra không biết phải làm sao.

Ôn Khả Vân trêu đùa đủ rồi mới chịu dừng, “Mẹ đùa thôi, mau vào nhà đi. Tiểu Phán ở trong nhà đấy, chắc chắn nó sẽ rất vui.”

Giang Thiệu Minh gật đầu, vội vàng vào nhà.

Lộ Chi Phán nghe tiếng bước chân, đang định thốt lên “mẹ” thì trông thấy Giang Thiệu Minh. Cô chưa kịp định thần lại đã nghe anh nói muốn đưa cô tới một nơi, bảo cô nhanh chóng thu dọn đồ mang theo.

Mãi đến khi đã ở sân bay, Lộ Chi Phán mới hoàn toàn thoát khỏi trạng thái mông lung. Ngồi trong đại sảnh chờ làm thủ tục, cô hỏi anh: “Anh lên kế hoạch từ lúc nào thế?”.

“Vài ngày trước”, anh cười đáp. “Muốn tạo bất ngờ cho em.”

“Không được cười!” Cô đưa tay lên áp vào má anh, “Bên kia có một cô gái này giờ cứ nhìn trộm anh. Anh cười như thế, cô ấy lại tưởng anh nhìn cô ấy”.

Giang Thiệu Minh rất thích bộ dạng nũng nịu này của cô, “Em quấn anh chặt vào là được!”.

“Chẳng thêm. Em đề cao tinh thần tự giác!”

Giang Thiệu Minh định nói gì thêm thì loa đã thông báo đến giờ lên máy bay. Hai người cùng nhau đi vào cửa an ninh.

Ngồi trên máy bay, Lộ Chi Phán vẫn chưa biết Giang Thiệu Minh muốn đưa cô đi đâu. Cô chợt nhận ra, đã rất lâu rồi mình không đi chơi xa. Trước kia, mỗi lần Lộ Thi Tình xin tiền bố để đi du lịch, cô đều lẳng lặng ngồi yên trong phòng. Xưa nay cô luôn ý thức rõ vị trí của bản thân.

“Mình đi đâu thế?” Cô lên tiếng.

“Đến rồi biết.” Giang Thiệu Minh đáp.

Anh đã quyết giữ bí mật thì cô cũng không gặng hỏi nữa.

Hai người rất nhanh chóng đã có mặt ở địa điểm bí mật. Những dãy nhà lợp mái ngói nằm kề nhau là cảnh sắc nổi bật nhất nơi này. Có lẽ không phải địa danh du lịch nên khá vắng vẻ.

Giang Thiệu Minh đưa cô lên một ngọn núi không quá cao nhưng vị trí rất đẹp, đứng trên đó có thể thu vào tầm mắt toàn bộ cảnh sắc bên dưới. Nhà cửa được bao quanh bởi núi đồi, giống như một thung lũng nhỏ xinh. Lộ Chi Phán thực sự rất thích nơi này, háo hức muốn đi dạo theo con đường mòn xuống núi.

Thôn trang này có lịch sử lâu đời, đến giờ vẫn duy trì được nét cổ kính. Giang Thiệu Minh dẫn cô đi thăm những ngôi nhà cổ có từ triều đại nhà Thanh. Một trong số đó được gọi là “phòng Trạng nguyên”, bởi đây là nơi mà một thí sinh trên đường lên kinh đi thi đã ở trọ, về sau, người này đỗ Trạng. Hậu duệ của vị Trạng nguyên đó hiện giờ đều ở trong ngôi nhà này. Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán được tận mắt thấy những bản văn tự có bút tích thực từ thời nhà Thanh.

Địa điểm tiếp theo hai người đến thăm là một nha môn. Có lẽ trải qua thăng trầm của lịch sử, nơi này đã mất đi những nét trang nghiêm, chỉ còn tạo cho người ta cảm giác xưa cũ. Tuy nhiên, do được bảo tồn tốt nên vẫn giữ lại được sự thanh tịnh.

Lộ Chi Phán đắm chìm trong cảm giác hoài cổ, “Anh có thấy... giống như đang được chứng kiến sự đổi thay của lịch sử?”.

“Từ phồn thịnh đến suy bại?” Anh tiếp lời.

Cô trờng mắt, “Vấn đề không phải là sự phồn thịnh hay suy bại. Đây là dấu tích, từ những dấu tích này chúng ta có thể tìm thấy nguyên nhân của sự suy bại để không tái phạm nữa. Suy bại vốn cũng là một sự tồn tại có giá trị”.

Giang Thiệu Minh nheo mắt, “Không ngờ bà xã của anh lại hiểu biết sâu sắc như thế”.

“Thôi thôi, đừng có mỉa mai em. Những người có hiểu biết thật sự nghe được những điều em lẩm nhẩm có lẽ sẽ lắc đầu ngán ngẩm cũng nên.”

Giang Thiệu Minh mỉm cười, tiếp tục dẫn cô đi thăm thú những nơi khác. Khung cảnh vắng vẻ và yên tĩnh khiến tiếng bước chân vang lên rõ mồn một.

“Thích không?” Anh chợt hỏi.

Cô gật đầu. Nơi này tuy không so bì được với cái xa hoa, mộng ảo của những danh thắng khác, nhưng lại có một sức hút rất riêng.

Hai người đi thêm một đoạn không xa thì trông thấy khá nhiều người đang tụ tập lại một chỗ, dường như đang xem cái gì thú vị lắm. Lộ Chi Phán kéo tay Giang Thiệu Minh nhanh chóng đi tới. Hóa ra đang có một đoàn quay phim thực hiện ghi hình ở đây, người ta xúm lại xem vì có sự hiện diện của những ngôi sao nổi tiếng trong giới giải trí.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán đều không hứng thú với việc này nên lập tức rời đi. Vừa mới quay lưng, hai người liền nghe thấy tiếng ai đó thốt lên đằng sau: “Ông chủ!”.

Người nọ tiến tới, nét mặt mừng rỡ.

Giang Thiệu Minh nhíu mày nhìn người đàn ông trung niên này.

“Xin lỗi, tôi không biết anh.” Giang Thiệu Minh gật đầu với đối phương rồi cầm tay Lộ Chi Phán đi tiếp.

Lộ Chi Phán ngoảnh lại nhìn. Người đàn ông kia dường như rất kinh ngạc trước thái độ của Giang Thiệu Minh. Ông ta cứ đứng ngẩn ra hồi lâu.

Cô nhỏ giọng nói: “Có thể trước đây hai người quen biết nhau”. Cô không muốn nhắc đến chuyện anh mất trí nhớ, nhưng nếu không nói ra, cô lại cảm thấy không yên lòng.

Giang Thiệu Minh cơ hồ có thể cảm nhận được sự thấp thỏm của cô.

“Vậy thì sao? Đẳng nào thì anh cũng đã quên mất rồi, nếu ý trời là không muốn để anh nhớ những thứ trước kia thì cần gì anh phải đi tìm hiểu nữa?”

Anh tươi cười, trấn an lòng cô. Cuộc sống hiện giờ rất tốt, hà tất phải tìm hiểu những sự việc đã xảy ra trong quá khứ. Nỗi phiền não của con người phần lớn đều xuất phát từ chính bản thân mình.

Nghe Giang Thiệu Minh nói vậy, Lộ Chi Phán có phần sững sốt, nhưng cô nhanh chóng định thần lại, nỗi lo lắng lập tức bị xua tan.

Hai người đi dạo đến chỗ có vài đứa trẻ con đang chạy nhảy nô đùa. Chân tay chúng đều lấm lem bùn đất nhưng gương mặt luôn lấp lánh nụ cười thuần phác, trong sáng.

Nhìn bọn chúng, Lộ Chi Phán lại nhớ tới con trai.

“Không biết hiện giờ Tiểu Húc thế nào.”

Giang Thiệu Minh vuốt tóc cô, “Con ở nhà trẻ đã có giáo viên trông nom, về nhà thì ông bà chăm sóc, em đừng lo.”

“Anh lúc nào cũng dùng lí trí để phân tích mọi vấn đề.” Cô cúi đầu, “Em chỉ là đang nhớ con thôi mà”.

Giang Thiệu Minh giả vờ phụng phịu: “Ừ là lỗi của anh. Anh đưa em đi chơi, nhưng em lại chỉ nhớ tới con trai của chúng ta”.

“Đâu có.” Cô trách anh. Bố mẹ chắc chắn sẽ trông nom Tiểu Húc tốt, nếu nhớ thằng bé thì buổi tối cô có thể gọi điện về nói chuyện với nó.

Tiếng cười giòn giã của đám trẻ con vẫn vang lên không ngừng, xa xa có người phụ nữ đang ngồi giặt quần áo bên bờ sông, khe khẽ cất tiếng hát.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán không hề biết rằng, người đàn ông trung niên kia vẫn nhìn theo họ. Nét mặt ông ta tràn ngập vẻ hoài nghi, miệng lẩm bẩm: “Rõ ràng là ông chủ Giang, vì sao lại nói là không biết mình? Kì lạ, trước kia ông chủ nhớ rõ mặt từng công nhân trong vườn nho. Nhưng mà người phụ nữ kia là ai? Chẳng lẽ ông chủ giấu bà chủ, lén lút ra ngoài lăng nhăng? Đúng vậy rồi, vì thế nên mới giả vờ không quen biết mình đây mà”.

Chạng vạng, Lộ Chi Phán gọi điện về nhà hỏi thăm ông bà Giang rồi nói chuyện với nhóc Thành Húc. Gác máy, cô mới phát hiện Giang Thiệu Minh đã ra ngoài từ khi nào. Vì điện thoại di động của anh để trong

phòng nên cô ở lại đợi anh. Một lát sau, Giang Thiệu Minh mua đồ ăn trở về, cô liền trách: “Sao anh chưa nói tiếng nào đã ra ngoài thế?”.

“Lúc em nói chuyện điện thoại đâu có để ý tới anh?”

Nghe được sự bất mãn trong giọng nói của Giang Thiệu Minh, Lộ Chi Phán chỉ biết cười trừ. Cô nhận lấy túi đồ ăn, bày lên bàn rồi cung kính nói: “Bệ hạ, thỉnh dùng bữa!”.

“Ừm, hôm nay tâm trạng của Trẫm không tốt, không cần người hầu hạ, tuyển mỹ nhân khác vào hầu.”

Cô cầm chiếc đĩa chỉ vào người anh, “Đáng ghét, mới đi ra ngoài có một lát mà đã dụ dỗ được mỹ nhân khác rồi”.

“Ai bảo bà xã của anh hờ hững với anh chứ!”.

Vốn chỉ đang đùa vui nhưng giọng nói của anh lại nghiêm túc lạ thường.

“Hừm, vậy thì anh đi dụ dỗ tiếp đi!”

“Cũng định thế, nhưng cô gái biết bà xã của anh xinh đẹp liền cảm thấy tự ti, không dám theo anh nữa!”

Lộ Chi Phán không nhịn được mà bật cười. Cô cầm lấy một miếng bánh ngô, đưa tới bên miệng anh rồi mới bắt đầu ăn phần của mình.

“Ngon quá đi, cảm tạ Bệ hạ!”

Giang Thiệu Minh lúc này cũng không thể tiếp tục làm mặt lạnh được nữa.

Nằm trên giường chuẩn bị ngủ, Giang Thiệu Minh mới nghĩ về người đàn ông lạ mặt gặp trên đường. Nếu nói anh không tò mò thì đó là lời nói dối, nhưng anh cố gắng kiềm chế tất cả, cố gắng đè nén nỗi nghi hoặc bấy lâu. Quá khứ của anh cơ hồ tiềm ẩn rất nhiều điều phức tạp, nhưng cả bố mẹ và bạn bè đều không nhắc tới dù chỉ một câu.

Càng nghĩ, Giang Thiệu Minh càng không thể nào chớp mắt. Nơi nào đó sâu thẳm trong lòng anh như đang kêu gào muốn tìm hiểu cho rõ nguồn cơn, nhưng mặt khác, anh lại lo sợ những điều mà anh không biết kia sẽ làm thay đổi hoàn toàn cuộc sống bình yên hiện tại. Anh có mong muốn mọi thứ bây giờ bị xáo trộn hay không? Không hề! Bởi vậy anh mới vô thức tránh xa người đàn ông lạ mặt kia, tránh xa sợi dây liên hệ với quá khứ của mình.

Lúc này, Lộ Chi Phán trở mình, gối đầu lên vai Giang Thiệu Minh, hơi co người lại. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. Bao nhiêu băn khoăn này giờ vụt tan trong phút chốc. Anh tin tưởng vào phán đoán của bản thân, những chuyện không nên biết thì tốt nhất đừng cố tìm hiểu. Con người ta sống trên đời, đôi khi không cần thiết phải làm rõ ràng tất cả mọi thứ.

Ngày hôm sau, Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán tỉnh giấc khá sớm. Ông chủ nhà nghỉ đã chuẩn bị sẵn bữa sáng cho họ. Lộ Chi Phán rất cảm động, hôm qua hai người chỉ thuận miệng nói sáng nay sẽ dậy sớm để lên núi, nào ngờ chủ nhà lại chu đáo như vậy.

“Có mấy món dân dã thôn quê, không biết có hợp khẩu vị cô chú không”, bà chủ cười. “Nghe nói người ở tỉnh rất ít khi ăn sáng, nhưng lát nữa cô chú đi đường xa thì nên ăn chút vào lót dạ kéo dài.”

Lộ Chi Phán rất thích đôi vợ chồng này, ánh mắt họ toát lên sự lương thiện và giản dị.

“Ăn sáng rất tốt cho sức khỏe. Chúng tôi đều thích ăn sáng.” Cô nói bằng giọng dí dỏm.

Cô nhớ lại thời đi học, được nghe giáo viên giảng giải về tác hại của việc bỏ bữa sáng. Sau một đêm dài nghỉ ngơi, thức ăn đã được tiêu hóa hết nhưng dạ dày vẫn hoạt động, nếu không kịp thời bổ sung thức ăn thì lớp niêm mạc dạ dày sẽ hỏng. Chỉ có điều, đã nhiều năm trôi qua, cô không còn nhớ rõ những thuật ngữ chuyên môn kia nữa, sợ nói không đúng sẽ thật có lỗi với giáo viên năm xưa.

Cô nếm thử một miếng cháo, cảm thấy hương thơm có gì đó rất lạ.

“Đây là cháo gì thế ạ? Ngon quá.”

“Cháo đậu nành bình thường thôi mà. Hôm nay tôi xay đỗ tương, chiều tối cô chú về sẽ có đậu phụ tươi để ăn.”

Lộ Chi Phán tươi cười gật đầu. Vừa rồi ăn cháo, cô thấy mùi vị vừa quen vừa lạ, nghĩ mãi không vẫn không nhớ là thứ gì, hóa ra là đậu nành.

Trước đây, bà ngoại rất thích ăn đậu nành. Trong căn bếp tối om, bà đặt một chiếc cối đá ngay bên cạnh bếp lò. Cô thường xuyên trông thấy mẹ và cậu đẩy cối đá, còn bà ngoại đứng ở giữa, thi thoảng thêm nước và hạt đậu vào cối. Lát sau, chất lỏng màu trắng sữa chảy ra từ khe cối.

Những lúc thấy mọi người xay đậu tương là lúc mà cô cảm thấy vui vẻ nhất. Bởi vì sau khi đun sôi thứ chất lỏng màu trắng sữa kia lên, thêm chút đường vào, cô sẽ có ngay một li sữa đậu nành thơm ngon, bổ dưỡng.

Chớp mắt đã bao nhiêu năm trôi qua, tuy rằng không còn nhớ rõ hình dáng bà ngoại và mẹ, nhưng những sự việc nhỏ nhặt kia lại in đậm trong kí ức của cô.

Tâm trạng vui vẻ, Lộ Chi Phán tiếp tục ăn hết hai bát cháo. Ăn sáng xong, hai người chào vợ chồng chủ nhà rồi xuất phát.

Sắc trời vẫn chưa sáng rõ, tiếng bước chân vang lên đều đặn trên con đường đá, nghe như thanh âm từ một loại nhạc cụ nào đó. Ra khỏi thôn làng là trông thấy một con đường mòn, hai bên cỏ mọc um tùm, sương trắng đọng li ti trên lá. Hai người đi chưa được bao xa thì giày dép đã ướt nhèm vì sương.

Lộ Chi Phán khẽ nói: “Có phải đang trách thầm em vì em cứ nhất định đòi đi leo núi không?”

Giang Thiệu Minh thở dài, “Hết cách rồi, bà xã là do tự anh chọn, rắc rối cũng phải chịu chứ sao”.

Nét mặt Lộ Chi Phán thoáng qua một chút khác lạ, nhưng rất nhanh chóng biến mất.

Ngọn đồi này không cao lắm, vừa đủ để ngắm được toàn bộ cảnh đẹp xung quanh. Hai người vừa đặt chân lên đỉnh thì cũng là lúc tia nắng đầu tiên xuất hiện, sắc trời trở nên tươi sáng. Làng mạc ẩn hiện trong màn sương bạc mỏng lung, cảnh vật trước mắt hư hư thực thực tựa một bức tranh. Mây mù chậm rãi tản ra, để lộ những mái ngói xám xanh, dần dần, cả thôn làng hiện lên hoàn chỉnh giữa ánh nắng của buổi sớm mai. Một ngày mới bắt đầu.

Lộ Chi Phán say sưa ngắm nhìn cảnh vật với những biến đổi chậm rãi, đây rõ ràng là bức tranh thiên nhiên xinh đẹp nhất mà cô từng được thấy.

Giang Thiệu Minh cũng không tránh khỏi xúc động. Anh cầm lấy tay cô, “Đi thôi!”

Lộ Chi Phán gật đầu. Khoảnh khắc bàn tay hai người chạm vào nhau, trong lòng cô dâng lên một cảm giác xao xuyến kì lạ. Được bên nhau, cùng ngắm nhìn cảnh sắc tươi đẹp mới thực sự là một điều hoàn mỹ.

Hai người không về bằng lối cũ, mà đi theo con đường mòn khác. Vì nơi này không có nhiều danh thắng đặc biệt nên “đá tình nhân” trở thành địa điểm thăm quan chủ yếu của bất cứ khách du lịch nào. Người dân địa phương vẫn truyền tai nhau về một truyền thuyết rằng, khi đứng trước “đá tình nhân” để cầu nguyện, chỉ cần có lòng chân thành thì bất cứ điều ước nào cũng sẽ thành hiện thực. Tuy nhiên, bạn không được phép hoài nghi “đá tình nhân”, bằng không, đá sẽ không bao giờ giúp bạn hoàn thành nguyện ước.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán tìm được vị trí “đá tình nhân” một cách dễ dàng. Đây là một khoảng đất bằng phẳng nằm giữa bốn bề núi non, lạ ở chỗ, khoảng đất này rải rác đá nhỏ, còn xung quanh thì cây cối um tùm. “Đá tình nhân” là một khối đá lớn nằm chính giữa, đứng từ xa đã có thể trông thấy. Đến gần hơn để quan sát mới phát hiện ra hình thù của khối đá hết như một đôi nam nữ đang ôm nhau, hơn nữa còn có thể cảm nhận rõ sự quyến luyến không rời của họ. Đúng là một khối đá tự nhiên kì lạ!

Người dân bản địa vốn đã quá quen thuộc với “đá tình nhân” nên họ không hề cảm thấy có gì thần kì, chỉ có khách du lịch là bị hấp dẫn. Nghe nói, hai trăm năm trước, nơi này xảy ra một cơn địa chấn rất lớn, sau đó, người ta thấy tảng đá này đột nhiên xuất hiện. Bởi hình thù đặc biệt của nó mà người ta gọi nó là “đá tình nhân”.

Lộ Chi Phán bỗng có một cảm giác rất lạ. Cô chấp hai tay trước ngực, nhắm mắt lại, bắt đầu cầu nguyện một cách nghiêm túc. Cuộc đời của cô chưa từng có một giây phút bình yên thật sự, cô rất trân trọng những

tháng ngày hiện tại, mong ước vọng từ nay về sau sẽ mãi hạnh phúc như vậy.

Trong khi Lộ Chi Phán đang cầu nguyện, Giang Thiệu Minh lại chăm chú quan sát tảng đá. Truyền thuyết nói, đôi tình nhân nắm tay nhau cùng cầu nguyện thì sẽ được ở bên nhau đến lúc đầu bạc răng long. Hôm qua, khi nghe người già trong thôn kể lại, Giang Thiệu Minh đã cảm thấy những điều này rất quen thuộc. Anh tin rằng mình chưa từng đến đây, bởi anh không có một chút ấn tượng nào với nơi này, ngoại trừ câu chuyện kia.

Dường như đã có ai đó vẫn luôn mong chờ cùng anh tới đây, bên tai anh cứ vang vang câu nói: “Nhất định phải đến”.

Lộ Chi Phán mở mắt ra, Giang Thiệu Minh liền hỏi: “Trước đây, em từng nghe về truyền thuyết ”đá tình nhân” chưa?”.

Cô thấy anh nghiêm túc một cách lạ thường, “Em có đọc trên mạng một lần, sao thế?”.

Giang Thiệu Minh lắc đầu, mỉm cười nắm lấy tay cô, “Cầu nguyện phải như vậy mới được”.

“Sao anh biết?” Rõ ràng hôm qua nghe kể không có chi tiết này.

“Tối qua lúc anh đi mua đồ ăn, nghe người ta kể vậy.” Anh đáp.

Lộ Chi Phán lại nhắm mắt, cầu nguyện thêm một lần nữa.

Giữa trưa, hai người về đến nhà thì bà chủ nhà đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi. Đậu phụ trắng và cháo đậu nành là hai món ăn đặc trưng mà người dân địa phương thường làm để thết đãi khách. Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh cũng đã đói bụng, không ngần ngại ngồi xuống bàn ăn. Đậu phụ mới làm vẫn còn ấm, vị ngon vừa miệng. Giang Thiệu Minh chẳng mấy khi ăn như vậy, nguyên chất nguyên vị rất lạ miệng.

Lộ Chi Phán thì lại rất thích, những món ăn này khiến cô nhớ về tuổi thơ, nhớ đến mẹ ruột của mình, nhớ đến nỗi hận của chị gái đối với mẹ.

Ngày ấy, bà ngoại nuôi tằm. Một hôm trời mưa, cô giúp bà hái lá dâu về cho tằm ăn, cuối cùng, tằm chết rất nhiều vì chúng không thể ăn lá dâu bị ướt. Chính mẹ đã nhận lỗi về mình, bà ngoại rất tức giận, mắng mẹ bằng những lời lẽ cay nghiệt suốt mấy ngày trời. Mẹ tốt với cô như vậy, cô thật sự không hiểu vì sao chị gái lại nói mẹ là người phụ nữ xấu xa.

Hương vị quen thuộc cuốn cô trở về hồi ức.

Cô chẳng bao giờ nghĩ rằng quá khứ là một thứ gì đó không thể nhắc đến, dù tốt hay xấu thì đó cũng là những trải nghiệm của bản thân. Cô chưa từng trở lại nơi ở cũ, bởi vì cô biết rõ, người thân của mình đã vĩnh viễn lìa xa cõi đời này.

Ăn cơm xong, Lộ Chi Phán khăng khăng tranh phần rửa bát, bà chủ nhà đành phải để cô giúp. Nhưng cô vừa thu dọn xong thì Giang Thiệu Minh lại nói để anh rửa.

Lộ Chi Phán ở lại lau bàn ăn, bà chủ nhà tươi cười nói: “Chồng cô yêu cô nhiều thật đấy. Cô chú là đôi vợ chồng tình cảm nhất trong số những khách trọ mà chúng tôi từng gặp”.

Lộ Chi Phán mỉm cười, đi vào bếp, Giang Thiệu Minh đang rửa bát, tay áo xắn cao, dáng vẻ rất chăm chú. Anh ngoảnh đầu lại, đúng lúc bắt gặp Lộ Chi Phán đang cúi đầu cười, dịu dàng như một đóa sen thẹn thùng trước gió.

Bất chợt, trong đầu xuất hiện một câu thơ: Tình đến tự nơi đâu, mà ngày càng sâu nặng.

Nếu có một điều ước, anh mong tìm lại được những rung động thuở đầu khi hai người mới yêu nhau.

6. Chương 6

Sáng hôm sau, Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh lên máy bay trở lại thành phố Vĩnh Giang. Lúc hai người đi, thôn làng vẫn còn đắm chìm trong giấc ngủ, cảnh tượng huyền ảo tựa như cõi mộng. Về tới thành phố, họ lập tức cảm nhận được cái hối hả, vội vã của nhịp sống, khác hẳn với sự yên bình ở vùng thôn quê kia.

Trước lúc hai người trở về, bà chủ nhà trọ đã gói cho họ một chút đồ muối chua. Lộ Chi Phán rất cảm kích, cô đang băn khoăn không biết nên mua gì về làm quà cho mọi người ở cùng hẻo lánh này.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán trở lại đúng vào ngày cuối tuần nên nhóc Thành Húc cũng có ở nhà. Vừa trông thấy mẹ xuống xe, cậu bé đã chạy ra, vẻ mặt ầm ức, “Mẹ!”.

Lộ Chi Phán cúi xuống, ôm lấy thằng bé.

“Giang Thành Húc!” Giang Thiệu Minh nghiêm mặt nhìn con trai, đã bốn tuổi rồi mà vẫn dính lấy mẹ mà nũng nịu.

Thấy ánh mắt của bố, Thành Húc không dám bám vào mẹ nữa, chỉ lặng im cúi gằm xuống.

Lộ Chi Phán liếc nhìn Giang Thiệu Minh tỏ ý bất mãn. Vừa đi xa về, không dỗ dành con thì thôi còn dọa nạt thằng bé. Cô ôm con trai vào lòng, nhỏ nhẹ nói: “Mẹ con mình mặc kệ bố!”.

Thành Húc lặng yên lùi lại phía sau, đầu hơi ngước lên nhìn Giang Thiệu Minh, “Bố ơi, tối qua con làm hết bài tập về nhà rồi, bố có cần kiểm tra không ạ?”.

Lộ Chi Phán ngẩn người, cô phát hiện trong mắt con trai ánh lên một vẻ chờ đợi.

Giang Thiệu Minh gật đầu, “Ừ”.

Thành Húc lập tức chạy về phòng mình.

Lộ Chi Phán đứng dậy, trong lòng cảm thấy vô cùng bất mãn, không hiểu nổi vì sao con trai lại nghe lời Giang Thiệu Minh hơn cả mình, trong khi chính cô mới là người chăm sóc thằng bé mấy năm qua.

Giang Thiệu Minh tiến tới trước mặt cô, từ tốn nói: “Dạy con từ thuở còn thơ. Bây giờ bé mà không rên hân hoan thì sau này rất khó bảo. Em cứ yên tâm, anh biết chừng mực”.

“Nhưng Tiểu Húc...” Thằng bé còn quá nhỏ, vẫn đang trong tuổi ăn tuổi chơi.

“Con đường nó đi sẽ quyết định tương lai của nó.” Giang Thiệu Minh nghiêm nghị nói. Nếu Tiểu Húc sinh ra trong một gia đình bình thường, anh sẽ không khắt khe với thằng bé đến vậy.

Lộ Chi Phán không nói gì nữa, cô hiểu rõ, Thành Húc sau này phải tiếp quản sản nghiệp nhà họ Giang. Điều này cô đã biết từ lâu, nhưng hôm nay nghe chính miệng Giang Thiệu Minh nói ra, cô mới cảm thấy nghiêm trọng. Con trai cô không thể có một tuổi thơ bình lặng như những đứa trẻ khác. Dẫu vậy, mọi chuyện đều nên nghĩ về mặt tốt, nếu Giang Thiệu Minh không tính lại thì cuộc sống của Thành Húc còn khổ sở hơn nhiều. Hôm nay, Giang Thiệu Minh có thể ở đây để uốn nắn Thành Húc đã là một điều may mắn rồi.

Hai người xách đồ vào nhà, Giang Thiệu Minh liền bị con trai kéo lên gác để kiểm tra bài tập.

Lộ Chi Phán mở túi quà ra, Ôn Khả Vân ngửi ngửi một chút rồi cười nói: “Hồi bé, mẹ thích mấy món ăn kiểu này lắm. Chẳng nhớ bao nhiêu năm rồi không trông thấy nữa”.

“Tốt quá, chỗ này coi như để mẹ hoài niệm!” Lộ Chi Phán cười ngọt ngào.

Ôn Khả Vân hồi tưởng lại chuyện cũ, vui vẻ kể cho cô nghe về món cháo thơm ngon mà trước kia bà thích ăn.

Trong lúc hai người ngồi nói chuyện với nhau thì Giang Thiệu Minh cũng đã kiểm tra xong bài tập của Thành Húc. Được bố khen mấy câu, thằng bé mừng ra mặt. Lộ Chi Phán tiến lại xem, chữ viết của Thành Húc không khác trước là bao, nhưng có thể cảm nhận rõ sự cố gắng trong từng nét bút ngay ngắn.

Hai mẹ con ngồi trên sofa xem phim hoạt hình, nhóc Thành Húc dường như không quá chăm chú theo dõi như mọi khi.

“Tiểu Húc, mấy ngày vừa rồi con làm những gì?” Lộ Chi Phán nhận ra sự thay đổi của con trai, bèn hỏi chuyện.

“Ông bà kể cho con nghe rất nhiều chuyện về bố. Bố thật tài giỏi! Con ước sau này cũng sẽ trở nên tài giỏi như bố.” Gương mặt non nớt của cậu bé toát lên vẻ ngưỡng mộ và phấn khích.

Lộ Chi Phán mỉm cười nhìn con trai. Cô không rõ Thành Húc tôn sùng Giang Thiệu Minh như vậy là tốt hay xấu. Nhưng cô cảm thấy những điều Giang Thiệu Minh nói rất đúng, Thành Húc buộc phải đi tiếp trên con đường này, nuông chiều thả lỏng sẽ không giúp ích gì cho nó về sau. Muốn đạt được mục đích, nhất định phải trả một cái giá thích đáng, có như vậy, ta mới có bản lĩnh làm những việc mình muốn mà không bị lời ra tiếng vào.

Giang Thiệu Minh ăn cơm xong liền lái xe đến công ty. Trước khi đi du lịch cùng Lộ Chi Phán, anh đã sắp xếp mọi việc đầu vào đầu, nhưng vẫn có những chuyện không thể lường được. Sự cố cũng không có gì quá to tát, nếu không thì trợ lý đã thông báo ngay với anh. Giang Thiệu Minh đến công ty chưa được bao lâu thì nhận được điện thoại của trợ lý, nói ông Lộ muốn gặp anh. Anh nhún mày buông tập tài liệu xuống bàn, mặc áo khoác rồi ra khỏi phòng làm việc.

Tuy rằng không có định kiến với ông Lộ nhưng anh không hề thích cách làm việc “dựa hơi” mối quan hệ của ông ta. Lần này ông ta tới tận đây, anh cũng phần nào đoán được nguyên do.

Thấy Giang Thiệu Minh vừa bước vào phòng khách, ông Lộ liền đứng dậy chào hỏi.

“Bố đến vào giờ này liệu có làm phiền con không? Mấy hôm trước đã định đến tìm con rồi nhưng nghe nói con không ở nhà, hai vợ chồng đi du lịch hả? Tiểu Phán lâu lắm rồi không đi đâu cả, con đưa nó đi chơi như vậy cũng tốt. Nó vẫn khỏe chứ?”

Giang Thiệu Minh rót trà mời, “Vẫn khỏe ạ”.

Ông Lộ đón lấy tách trà, “Bố có gọi điện cho Tiểu Phán nhưng nó không có nhà nên đành phải tới thẳng đây”.

“Đã là người nhà, bố đừng khách sáo như vậy.”

Thần thái của Giang Thiệu Minh có phần nghiêm nghị, khiến ông Lộ không khỏi cảm thấy áp lực. Nói loanh quanh về Lộ Chi Phán một hồi, ông ta mới thăm dò: “Nghe nói con đã thầu dự án Trầm thủy gia hoa?”.

“Vâng, sắp tới công ty sẽ triển khai dự án này.”

“Thiệu Minh, bố biết chuyện làm ăn nên công tư phân minh, nhưng đôi khi hợp tác với người ngoài không bằng hợp tác với người nhà. Lộ Thị vừa rồi sắm thêm hàng loạt trang thiết bị và công nghệ mới, nhân tài trong công ty cũng không phải ít, hoàn toàn có thể đảm đương tốt dự án này.”

“Mục tiêu của dự án này là thúc đẩy hợp tác quốc tế trong việc tiết kiệm năng lượng và bảo vệ môi trường, rất ít doanh nghiệp trong nước đáp ứng được yêu cầu về khâu máy móc.” Ý tứ của Giang Thiệu Minh quá rõ ràng, Lộ Thị không phải là một trong số ít những công ty có thực lực đó.

Sắc mặt ông Lộ thoáng cái trở nên khó coi. Dùng hết lời lẽ để thuyết phục mà vẫn không lay chuyển được quyết định của Giang Thiệu Minh, ông ta đành lúi Lộ Chi Phán ra làm lá chắn. Cuối cùng, Giang Thiệu Minh buộc phải thỏa hiệp. Công việc thực hiện theo kế hoạch nhưng sẽ giao cho Lộ Thị đảm nhận một hạng mục nhỏ của dự án.

Lộ Phong tuy rằng chưa đạt được mục đích nhưng cũng coi như không ra về tay trắng.

Giang Thiệu Minh thực sự không ưa thái độ của ông Lộ. Dường như trong mắt ông ta, giá trị duy nhất của Lộ Chi Phán chỉ là mang lợi ích về cho nhà họ Lộ.

Ông Lộ về tới nhà, Lộ Cẩm Trình cũng có mặt.

“Lấy cho bố cốc nước!” Ông Lộ vừa nói vừa cởi áo khoác rồi treo lên giá, thấy con trai vẫn ngồi im, ông ta lấy làm lạ, “Con sao thế?”

“Bố đến gặp Giang Thiệu Minh đấy à?” Lộ Cẩm Trình có vẻ tức giận.

“Ừ, tình hình hiện giờ của công ty như vậy, bố còn cách nào khác nữa?”

“Dù vậy bố cũng không nên đến tìm anh ta. Vì sao anh ta phải giúp nhà mình chứ, chúng ta đâu có tư cách gì mà đến cầu cứu anh ta?”

“Con ăn nói cái kiểu gì vậy hả? Lộ Chi Phán là em gái con, Giang Thiệu Minh là em rể con, về tình về lý, cậu ta đều nên giúp đỡ gia đình mình.”

“Bố, con xin bố về sau đừng làm như vậy nữa! Con không muốn cả đời này không góc đầu lên được!”

“Ăn với chả nói!”

“Con nói gì sai à?” Lộ Cẩm Trình bất mãn đứng dậy, “Tiểu Phán đâu có nợ nần gì chúng ta, em ấy bị ép đến làm dâu nhà họ Giang đã là quá quắt lắm rồi, em ấy không có nghĩa vụ phải...”

“Thế nào là bị ép? Chuyện đó do chính nó quyết định. Hơn nữa, bây giờ chẳng phải nó sống rất tốt đấy sao, ai cũng phải ngưỡng mộ. Nếu không nhờ chúng ta, làm sao nó có được cuộc sống sung sướng như vậy?” Ông Lộ vừa nói, vừa tự mình rót một cốc nước rồi uống cạn.

Lộ Cẩm Trình cắn chặt môi, không muốn tiếp lời.

Giang Thiệu Minh vừa về đến nhà đã bị ông Giang kéo vào thư phòng. Nhóc Thành Húc thấy vậy, liền chạy đến bên Lộ Chi Phán, dè dặt hỏi: “Mẹ, có phải bố làm sai chuyện gì khiến ông tức giận rồi không? Liệu ông có đánh bố không?”

Trong mắt cậu bé, thư phòng giống như nha môn thường xuất hiện trên tivi, ai vào đó đều không gặp chuyện tốt đẹp. Điều này nảy sinh trong tiềm thức của cậu bé khi Giang Thiệu Minh vẫn còn nằm trong bệnh viện. Hồi đó, có vài thuộc hạ của ông Giang đến nhà tìm ông, họ đều bị ông gọi vào thư phòng giáo huấn. Cậu bé vốn tưởng chỉ có trẻ con mới bị mắng mỏ, hóa ra cả người lớn cũng sẽ bị mắng. Từ ngày đó, thư phòng trở thành một nơi mà cậu không dám bén mảng tới.

“Không đâu. Ông nội và bố con chỉ đang bàn việc công thôi.” Lộ Chi Phán ôm con trai vào lòng, vui vẻ giải thích. Cô xoa đầu thằng bé, những sợi tóc tơ mềm mại tạo cảm giác vô cùng dễ chịu.

“Mẹ, việc công là gì?”

“À, là... chuyện về công việc.”

Thành Húc nửa hiểu nửa không gật đầu, “Vậy thì bố đã làm không tốt chuyện gì đó.”

Lộ Chi Phán ngẩn ra, nhất thời không biết phải trả lời làm sao.

“Không thể nghĩ như vậy được, có thể ông và bố đang bàn bạc một chuyện quan trọng.”

Thành Húc bắt đầu cảm thấy rắc rối, tốt hơn cả là xem phim hoạt hình.

Giang Thiệu Minh vào thư phòng cùng bố, anh phần nào đã đoán được ý tứ của ông. Một năm qua, mặc dù ông Giang không trực tiếp tham dự vào chuyện làm ăn nhưng một số việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ông.

Thư phòng có mấy giá sách trưng bày hầu hết là sách mà ông Giang đọc hồi trẻ. Giang Thiệu Minh từng thấy bút tích của ông trong những cuốn sách này. Đối với ông Giang, sách quý không nằm ở việc nó còn mới hay không, mà nằm ở nội dung nó truyền tải. Rất nhiều sách lưu giữ ở đây đều là ấn bản cổ, ông Giang đã tặng lại một số cuốn cho thư viện.

Thư phòng sơn màu trắng đơn điệu, tương phản với màu gỗ trầm của giá sách khiến cho bầu không khí có phần bí bách.

“Lộ Phong đến tìm con rồi?” Ông Giang ngồi sau bàn làm việc, hàng lông mày nhíu chặt.

“Vâng.” Giang Thiệu Minh đứng đối diện ông, trả lời với giọng căng thẳng.

“Đâu phải con không hiểu loại người như ông ta hả?” Ông Giang vô cùng bất mãn. Lần trước ông không ngăn cản Giang Thiệu Minh đến dự tiệc sinh nhật của Lộ Phong là bởi, từ sau khi tỉnh lại, Giang Thiệu Minh chưa có dịp gặp mặt nhà họ Lộ. Nhưng hôm nay, ông ta đích thân đến tận công ty tìm Giang Thiệu Minh, ông hoàn toàn không hài lòng với cách xử lý của con trai.

“Việc này con tự biết chừng mực.” Giang Thiệu Minh trả lời bằng giọng kiên định. “Bố, trước đây những chuyện tương tự xảy ra rất nhiều sao?”

“Nếu không con cho rằng vì sao Tiểu Phán chưa từng chủ động về thăm nhà?” Ông Giang lắc đầu, “Tốt nhất là nên cảnh giác với đám người nhà họ Lộ đó.”

“Vâng, con biết nên xử lý thế nào.”

Ông Giang chần chừ giây lát, cuối cùng quyết định nói hết: “Lúc con vẫn nằm viện, Tiểu Phán đã nói rõ lập trường của nó với bố mẹ. Nó không phải con ruột của vợ chồng Lộ Phong, nếu nhà họ Lộ có vấn đề gì, nó sẽ tận tâm tận lực giúp đỡ, nhưng nhà họ Lộ và nhà chúng ta làm gì cũng không cần ràng buộc nào cả, cho nên chúng ta làm gì cũng không cần phải suy xét tới họ”. Nói đến đây, ông dừng lại thở dài, cơ hồ đang cảm thấy đáng tiếc vì Lộ Chi Phán là con nuôi của nhà họ Lộ. “Tiểu Phán đến nhà chúng ta... Ý bố là, khi Tiểu Phán và con kết hôn, nhà họ Lộ đang rơi vào tình thế vô cùng bế tắc. Chúng ta đã phải bỏ ra không ít tiền của cho cuộc hôn nhân này, vì thế con nên hiểu lý do tại sao suốt mấy năm qua không ai biết Tiểu Phán là con dâu gia đình ta.”

Điều này cũng có nghĩa là, nhà họ Giang đã bỏ một khoản tiền lớn “mua đứt” công lao dưỡng dục của vợ chồng Lộ Phong đối với Lộ Chi Phán. Không có đám cưới linh đình, là bởi ông Giang không muốn mọi người biết, không muốn để nhà họ Lộ có cơ hội lợi dụng mối quan hệ thông gia.

“Con hiểu.”

“Đối với Lộ Chi Phán, chúng ta sớm đã trở thành người nhà của nó rồi.” Giang Trọng Đạt nói tiếp.

Lần này, Giang Thiệu Minh trầm mặc hồi lâu mới gật đầu. Anh nghĩ tới cuộc sống của Lộ Chi Phán khi còn ở nhà họ Lộ, có lẽ mọi chuyện không đơn giản như cô nói với anh, còn rất nhiều thứ cô chưa bao giờ đề cập đến.

Ăn tối xong, Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán dỗ con trai đi ngủ rồi mới trở về phòng riêng. Thấy vẻ mặt Giang Thiệu Minh không được vui vẻ cho lắm, cô ôm lấy vai anh, hỏi: “Sao thế? Bị bố trách mắng à?”

Anh không trả lời, cô lại cho rằng anh đã ngầm thừa nhận.

“Hừm, đáng đời! Giờ thì anh biết cảm giác của Tiểu Húc mỗi khi bị anh dạy bảo chưa? Xem từ nay về sau anh còn dám lạnh lùng với con như vậy không?”

Giang Thiệu Minh bật cười, nhéo mũi cô, “Em nghĩ nhiều rồi, chỉ là mấy chuyện vặt vãnh ở công ty thôi”.

“Xảy ra chuyện gì à?” Cô lo lắng hỏi.

Anh ôm eo cô, “Không có gì nghiêm trọng đâu. Anh xin lỗi, khiến bà xã lo lắng rồi!”.

“Lúc nào anh cũng đùa được!”

Hai người nằm yên cạnh nhau. Cô kể cho anh nghe những điều Thành Húc nói với cô. Giang Thiệu Minh không kìm được bật cười. Nhớ lại ngày đầu tiên tỉnh dậy trong bệnh viện, đối mặt với rất nhiều người thân, anh có phần choáng ngợp. Anh dần dần đón nhận mọi người, chỉ riêng với Tiểu Húc, anh lại cảm thấy có gì đó khác lạ. Anh nỗ lực làm thân với con trai, đồng thời cũng mong muốn cậu bé không bài xích mình. Trở thành một người bố đồng nghĩa với việc anh phải gánh vác thêm trách nhiệm trên vai, điều đó khiến anh có những cảm xúc rất lạ.

Nhắc tới con trai, Giang Thiệu Minh lại nhớ đến chuyện “con gái”. Anh sờ bụng cô, băn khoăn: “Sao chưa thấy gì nhỉ?”.

“Anh làm gì thế?” Cô gạt tay anh ra.

“Có phải em giấu anh uống thuốc tránh thai không?” Anh bán tín bán nghi nhìn cô.

“Nói vớ vẩn! Chuyện này sao có thể nhanh được? Nhiều cặp vợ chồng mấy năm mới có con, chúng ta... Dù sao cũng không thể nhanh vậy được.”

“Thế thì chúng ta càng phải đẩy nhanh tiến độ!”

Cô tròng mắt lườm anh.

Giang Thiệu Minh tủm tỉm cười, không trêu cô nữa, nhưng tay vẫn đặt trên bụng cô, “Sinh thêm một nhóc con nữa, giống em, chắc là sẽ rất dễ dạy bảo mà lại không nghịch ngợm”.

“Giống anh cũng được mà.” Cô nghĩ, chắc hẳn anh không phải là kiểu con trai ngỗ ngược.

“Anh á?” Giang Thiệu Minh muốn nói một vài chuyện khi còn nhỏ, nhưng anh chợt nhận ra mình không nhớ gì nữa cả. Tuy vậy, anh có cảm giác, bản thân mình trước kia không phải một đứa trẻ ngoan ngoãn cho lắm. Có lẽ anh cũng giống như hầu hết những đứa trẻ khác, trước mặt người lớn thì tỏ ra vâng lời, nhưng sau lưng rất nghịch ngợm.

“Sao? Thiếu tự tin về mình thế à?” Cô cười.

“Phải nói là anh tin tưởng ở em mới đúng.”

Anh vuốt tóc cô, chậm rãi luồn tay ra phía sau cổ áo ngủ của cô.

Lộ Chi Phán khép hờ mi mắt, bất động.

...

Lộ Chi Phán có phần thấp thỏm. Cô khẽ trở mình, nhắm mắt lại, nhưng vẫn không sao ép bản thân ngủ được.

Vừa rồi, cô rất muốn nghe chính miệng Giang Thiệu Minh nói ra những chuyện trước kia của anh, mặc dù cô biết điều đó là không thể. Trong đầu cô chợt xuất hiện một ý nghĩ, nếu cô và anh gặp nhau sớm hơn, liệu hai người có thể sống hạnh phúc bên nhau?

Cô rõ ràng hơn ai hết, chuyện đó không thể nào xảy ra.

Toàn thân cô bỗng trở nên cứng ngắc. Lộ Chi Phán, mày đánh cắp hạnh phúc của người khác còn chưa đủ hay sao, ngay cả quá khứ của người ta mày cũng ham muốn?

Người con gái đó... Cô không biết phải dùng từ ngữ nào để miêu tả, bởi vì khi đứng trước mặt đối phương, cô luôn có cảm giác tự ti, hèn mọn. Không phải do đối phương xinh đẹp hay quá đỗi tự tin, mà bởi ánh mắt của người ấy toát lên vẻ đẹp trong lành, tinh khiết như những tia nắng đầu tiên của sớm mai. Cái vẻ đẹp thuần khiết ấy, Lộ Chi Phán đã để mất từ rất lâu rồi.

Cô từng chứng kiến bà ngoại mắng nhiếc mẹ thậm tệ, từng thấy cậu ghẻ lạnh hai mẹ con cô, từng thấy bộ dạng đáng sợ của bố dượng, thậm chí tận mắt nhìn mẹ giết ông ta. Cô bắt đầu trở nên thận trọng với mọi thứ. Quá khứ đau thương bủa vây khiến cô luôn cảm thấy mặc cảm khi đối diện với người con gái kia. Cô gái đó quá hoàn mỹ, khiến cô không thể không hoài nghi, nếu Giang Thiệu Minh đồng thời gặp cô và cô ấy, chắc chắn, người anh lựa chọn sẽ không phải cô.

Lộ Chi Phán thở dài, không cho phép bản thân suy nghĩ tiếp nữa. Tất cả đều đã là quá khứ, đều kết thúc rồi.

7. Chương 7

Lộ Chi Phán cảm thấy đầu óc hỗn độn như thể đang chìm trong màn sương mù dày đặc, xung quanh mờ mịt, không trông rõ thứ gì. Dù cô cố gắng sức chạy thế nào cũng chẳng thể di chuyển được, gắng sức hét

thật to cũng chẳng thể phát ra tiếng. Cô thậm chí cảm nhận được sự quần bách của bản thân trong giấc mơ đó.

Giang Thiệu Minh tỉnh dậy, nhận ra Lộ Chi Phán có biểu hiện bất thường. Trán cô nóng đến giật mình. Anh vội bật đèn lên, căn phòng thoáng chốc sáng bừng. Lộ Chi Phán trông vô cùng chật vật với gương mặt ửng đỏ, trán lấm tấm mồ hôi, miệng không ngừng mấp máy như đang cố gắng nói gì đó. Giang Thiệu Minh lo lắng vỗ nhẹ vào mặt cô, đến khi cô mở mắt, anh mới thở phào. Sau đó, anh mau chóng thay quần áo, khoác thêm áo ngoài cho cô rồi đưa cô đến bệnh viện.

Nghe thấy tiếng động, vợ chồng Giang Trọng Đạt cũng tỉnh giấc. Hai người ra khỏi phòng, trông thấy Giang Thiệu Minh bế Lộ Chi Phán, lo lắng hỏi: “Sao thế? Tiểu Phán làm sao thế?”

“Cô ấy bị sốt. Con đưa cô ấy đi viện. Lát nữa bố mẹ đưa Tiểu Húc đến nhà trẻ giúp con.”

“Được rồi, con mau đi đi!”

Anh bế cô vào xe rồi lập tức lái xe đến bệnh viện. Sắc mặt cô không còn đỏ bừng nữa nhưng lại có phần nhợt nhạt. Đường như cô vừa trải qua một nỗi sợ hãi khủng khiếp. Ánh mắt cô đã hết hoảng loạn, nhìn xung quanh như muốn xác định điều gì đó.

“Khó chịu lắm phải không?” Anh lo lắng nhìn cô.

Nghe thấy tiếng nói của Giang Thiệu Minh, cô mới quay sang phía anh. Gương mặt cô hiện rõ sự bối rối và lo sợ khiến anh không khỏi nhíu mày, “Sắp đến bệnh viện rồi”.

Lộ Chi Phán thấy toàn thân nóng như lửa đốt, cô hé miệng nhưng không thể nói ra lời. Cổ họng khô rát khó chịu. Giờ phút này, cô ước giá mà mình đã uống say, như vậy, cô có thể mượn rượu để nói ra hết những điều day dứt trong lòng bấy lâu. Thế nhưng, hình ảnh con trai thoáng qua, tức thì dập tắt niềm mong mỏi đó của cô.

Cô có thể mặc kệ tất cả, nhưng còn Thành Húc thì sao? Thằng bé sẽ ra sao? Cô không muốn để con trai mình thiếu bố hay thiếu mẹ. Trước kia, khi Giang Thiệu Minh còn hôn mê, cô đưa con trai đến viện thăm anh và nói: “Tiểu Húc, đây là bố con. Con không phải đứa trẻ không có bố, nghe chưa!”

Khi Thành Húc đã biết đi, biết cầm đồ vật, mỗi lần đến thăm Giang Thiệu Minh, cậu bé luôn vui vẻ lau mặt giúp bố và nói: “Con có bố, bố chỉ đang ngủ một giấc dài, chẳng bao lâu nữa bố sẽ tỉnh dậy và đưa con đi chơi công viên”.

Bấy giờ, Lộ Chi Phán không hề nghĩ Giang Thiệu Minh sẽ tỉnh lại, mãi đến khi điều đó thành sự thật, cô mới bắt đầu lo lắng về chuỗi ngày sắp tới của bản thân, không biết mình sẽ phải đối mặt với những gì. Lúc anh hôn mê, cô luôn ở bên anh, chăm sóc anh, kể cho anh nghe về con trai, nhưng khi anh tỉnh dậy, cô lại sợ hãi và lảng tránh anh.

Giang Thiệu Minh mất trí nhớ, quên đi tất cả. Hai vợ chồng Giang Trọng Đạt ban đầu khó tránh khỏi cảm giác hụt hẫng và đau khổ vì con trai quên mất bố mẹ. Nhưng sau đó, họ lại thấy may mắn, bởi Giang Thiệu Minh có thể bắt đầu một cuộc sống mới, mọi chuyện trong quá khứ đều không dính líu gì tới anh nữa. Thậm chí, Lộ Chi Phán khi đó đã nghĩ, có lẽ như thế lại hay, cuộc đời mình rồi sẽ không còn đau khổ như xưa nữa. Chỉ có điều, không có ngày xưa thì đâu có Lộ Chi Phán của hôm nay?

Phúc họa khôn lường, câu nói này chẳng hề sai. Đối mặt với Giang Thiệu Minh giống như có một quả bom hẹn giờ sẽ phát nổ bất kì lúc nào mà cô không hề hay biết, càng không kịp tránh né.

Ngay lúc Lộ Chi Phán cảm thấy khó chịu sắp ngất đi thì Giang Thiệu Minh mở cửa xe, bế cô ra ngoài. Trong vòng tay anh, cô cố gắng mở mắt, trông thấy sự lo lắng hiện rõ trên gương mặt anh. Rõ ràng, anh đang rất lo cho cô.

Cô đã từng đấu tranh vì cuộc sống của bản thân chưa? Đương nhiên là có. Xưa nay cô vốn không phải một người vĩ đại và lương thiện. Khi vợ chồng Lộ Phong đưa ra yêu cầu, cô cũng đã suy nghĩ cho bản thân. Cô và Mạnh Chính Vũ yêu nhau hơn hai năm, mỗi tình sinh viên đẹp như bao người mơ ước. Họ cũng biết điều đó và ngầm ưng thuận, vậy mà bỗng chốc họ muốn cô từ bỏ.

Cô suy nghĩ rất lâu, đã là cuộc đời của cô thì vì sao phải nghe theo sự sắp đặt của người khác? Vậy nên cô quyết định sẽ kể cho Mạnh Chính Vũ tất cả. Nếu tình yêu anh dành cho cô đủ sâu đậm, anh sẽ đưa cô rời xa nơi này, hai người sẽ dùng cách khác trả ơn dưỡng dục của nhà họ Lộ. Thế nhưng, ngay khi cô chuẩn bị đi tìm anh thì Lộ Thi Tình gọi điện bảo cô về nhà vì có thứ muốn cho cô xem.

Cửa phòng riêng của Lộ Thi Tình không khóa, và cô trông thấy hai người họ ở trong đó, cùng nhau.

Cảm giác khi ấy là tuyệt vọng, là suy sụp, là muốn phá hủy mọi thứ... Thế nhưng cô chỉ đứng ngậy ra đó giấy lát rồi bỏ đi. Cô rơi vào bế tắc, rõ ràng cô cảm nhận được Mạnh Chính Vũ rất yêu mình, vậy thì vì sao anh lại phản bội cô? Trái tim cô giống như quả cầu lửa bị ném vào nước lạnh. Cô giam mình trong phòng, nhớ về những kỉ niệm giữa hai người. Mạnh Chính Vũ đối xử với cô thật sự rất tốt. Có nhiều cô gái khác cũng thích anh, mỗi lần anh hỏi cô có ghen hay không, cô luôn trả lời rằng: cần gì phải ghen, cô tin tưởng ở anh. Khi ấy, Mạnh Chính Vũ nhéo mũi cô mà trêu: không được quá tin vào đàn ông...

Cô đã toàn tâm toàn ý với cuộc tình này, cũng rất kiên định với tình cảm mà Mạnh Chính Vũ dành cho mình. Cô biết, cuộc điện thoại kia là kế hoạch của Lộ Thi Tình. Nhưng thế thì sao chứ? Lộ Thi Tình gỡ thủ đoạn, Mạnh Chính Vũ cũng đã phối hợp rồi. Chẳng lẽ giữa cô và anh không phải tình yêu? Tình yêu sao có thể mong manh như vậy?

Giam mình trong phòng một đêm thực ra không giúp cô nghĩ thông suốt được điều gì. Chỉ là cô muốn tự tìm cho bản thân một đáp án, thế nên đã nhận định rằng: Mạnh Chính Vũ không đủ yêu mình, mới lên giường cùng người con gái khác.

Cuối cùng, cô chấp nhận yêu cầu của vợ chồng Lộ Phong. Khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy trái tim mình vỡ vụn.

Sau đó gặp lại Mạnh Chính Vũ, cô nhận ra bản thân thật ấu trĩ khi trong đầu xuất hiện cái ý nghĩ rằng: đừng tưởng tôi không thể rời khỏi anh, mà hơn thế nữa, tôi vẫn có thể sống tốt khi không có anh. Cô những tưởng Mạnh Chính Vũ sẽ hối hận, nhưng không hề. Ngược lại, anh ta còn trách móc cô, nói cô ham vinh hoa phú quý, muốn với cảnh cao. Thậm chí, anh ta còn cho rằng cô không đến tìm anh ta để cãi vã sau khi chứng kiến cảnh tượng trong phòng Lộ Thi Tình là bởi vì cô không thật lòng yêu anh ta.

Cô gặp Giang Thiệu Minh chính tại thời điểm bản thân đã hoàn toàn tuyệt vọng với tình yêu. Đối với cô, sự si tình của đàn ông đều là giả dối, người này đi lập tức sẽ có người tiếp theo thế chỗ, dù kết hôn nhiều năm nhưng vợ qua đời hai, ba tháng liền tái hôn với người khác. Bởi vậy, cô không có cảm tình gì với Giang Thiệu Minh. Cô chỉ biết anh là một người đàn ông tuần tú, lịch thiệp. Cô hờ hững quan sát tất cả, sắm vai một người vợ qua đường đúng nghĩa. Chỉ có điều sau đó không lâu, cô bắt đầu hận anh.

Lộ Chi Phán mơ màng tỉnh lại, cô cảm thấy đầu óc nặng nề, toàn thân kiệt sức. Bên cạnh, Giang Thiệu Minh ngã người ngủ thiếp đi trong bộ quần mỏng tang, càng làm lộ cơ thể vốn hơi gầy của anh. Rõ ràng lúc đưa cô đến bệnh viện, anh đã rất vội vàng, thế nên mới không kịp thay đồ cẩn thận. Cô nhìn anh như vậy, khóe miệng bất giác mỉm cười.

Con người ta ai cũng vậy, khi đứng trước thứ mình yêu thích, luôn cố gắng tìm một cái cớ để thuyết phục bản thân không được từ bỏ.

Sau khi Giang Thiệu Minh mất đi kí ức, Ôn Khả Vân đã nắm lấy tay cô mà ôn tồn nói: “Tiểu Phán, mấy năm qua ở nhà họ Giang, con đã hết lòng chăm sóc cho Thiệu Minh, trong lòng mẹ từ lâu đã coi con như con gái ruột. Thậm chí từ khi có con, cái nhà này mới giống một gia đình thật sự. Không có con, mẹ thật không biết làm sao để vực dậy sau khi Thiệu Minh xảy ra chuyện. Mẹ mong con ở lại, dù con không có tình cảm với Thiệu Minh nhưng có thể vun đắp dần dần. Huống hồ, hai đứa còn có một đứa con trai, con cũng nên suy nghĩ cho thằng bé”.

Cô biết, họ sẽ không giao Tiểu Húc cho cô.

“Nhưng ...”

Ôn Khả Vân tiếp tục trấn an cô: “Mẹ biết con đang lo lắng điều gì, nhưng bác sĩ đã nói rồi, Thiệu Minh rất khó khôi phục trí nhớ. Hiện giờ với nó, chúng ta chính là người thân, những người khác đều không tồn tại”.

Cô lặng im.

“Tiểu Phán, cho dù sau này, Thiệu Minh khôi phục trí nhớ thì con vẫn cứ là vợ nó, Tiểu Húc vẫn cứ là con trai nó. Sẽ không có gì thay đổi cả. Người kia vĩnh viễn sẽ không quay lại, chúng ta đều hiểu rõ.”

Người kia vĩnh viễn sẽ không quay lại...

Dù Ôn Khả Vân không nói rõ tên nhưng cô biết bà đang ám chỉ ai. Mấy năm qua, Ôn Khả Vân vẫn luôn hận người đó.

Đúng vậy, kết quả tồi tệ nhất chẳng qua cũng chỉ là Giang Thiệu Minh nhớ lại tất cả mà thôi. Còn người kia, đã chẳng thể trở về.

Giang Thiệu Minh tỉnh dậy liền bắt gặp ánh mắt dịu dàng của Lộ Chi Phán, không biết cô đã nhìn mình như thế bao lâu rồi. Anh xoa xoa hai bả vai cứng đờ, rồi sờ trán cô, kiểm tra xem còn nóng hay không.

“Sao tự nhiên lại sốt cao như thế? Đêm qua em gặp ác mộng à?” Sắc mặt cô đã khá hơn một chút nhưng anh vẫn chưa hoàn toàn yên tâm.

Lộ Chi Phán mỉm cười, làn da cô trắng ngần tựa như cánh sen thuần khiết. Cô cứ chăm chú nhìn chiếc áo anh đang mặc rất lâu.

Giang Thiệu Minh cúi xuống nhìn, có lẽ vì quá vội đưa cô đến bệnh viện mà ngay đến khuy áo anh cũng không kịp cài cẩn thận. Anh lắc đầu cười trừ, cởi khuy ra để cài lại.

Dáng vẻ anh lúc này hoàn toàn trái ngược với phong thái lạnh nhạt, gọn gàng vốn có. Lộ Chi Phán cơ hồ hình dung được anh thời đi học trông ra sao.

“Em đỡ nhiều rồi, anh mau đến công ty đi!”

“Lát nữa anh đưa em về nhà đã, công ty không có việc gì gấp, em đừng lo.” Anh ân cần nhìn cô, “Em cảm thấy trong người thế nào?”

“Dễ chịu hơn nhiều rồi”, cô cử động nhẹ cơ thể. “Em thật sự không sao mà, chỉ hơi sốt chút thôi chứ có bệnh gì đâu.”

Giang Thiệu Minh rất muốn biết cô đã mơ thấy gì để đến mức phát sốt, nhưng dường như cô không có ý định nhắc đến chuyện đó nên anh không gắng hỏi thêm. Sau khi bác sĩ kiểm tra tổng thể, xác định không còn vấn đề gì, anh mới đưa cô về nhà.

Tinh thần Lộ Chi Phán đã tốt lên nhiều, chỉ có sắc mặt vẫn hơi nhợt nhạt so với bình thường. Lúc này trông cô thật giống một thiếu nữ mười tám đôi mươi. Được Giang Thiệu Minh dìu lên xe, Lộ Chi Phán cảm thấy có chút buồn cười, đầu phải cô bị thương ở chân. Nhưng thấy ánh mắt quan tâm của anh, cô cũng chỉ lặng yên làm theo. Cô biết tất cả những nỗi sợ hãi của mình đều xuất phát từ nội tâm bất an mà ra. Lúc này, cô chỉ hy vọng bản thân có thể trấn tĩnh hơn, gạt hết quá khứ sang một bên để tiếp tục cuộc sống với chồng và con trai. Cô phải cố gắng làm tốt điều đó.

Về tới nhà, Giang Thiệu Minh dẫn cô nghỉ ngơi, sau đó thay quần áo rồi vội vàng đến công ty. Ôn Khả Vân cẩn thận quan sát Lộ Chi Phán từ trên xuống dưới, nói: “Ban sáng thấy Thiệu Minh bế con đi, mẹ sợ hết hồn. May mà con không sao”.

“Con xin lỗi đã khiến mẹ lo lắng.” Lộ Chi Phán mỉm cười đáp.

“Trông con vẫn yếu lắm, mau ngủ một giấc đi. Mẹ hầm cho con bát canh, lát dậy ăn.” Ôn Khả Vân ôn tồn nói.

“Không cần đâu mẹ, con không sao rồi.”

“Cứ nghỉ đi. Mẹ không muốn cháu trai mẹ về trông thấy dáng vẻ thất thểu của con đâu.”

Lộ Chi Phán nghe vậy thì không nói gì thêm nữa. Cô cần phải giữ gìn sức khỏe thật tốt, ngộ nhỡ sinh bệnh, lây sang Tiểu Húc thì thật không tốt chút nào. Về phòng riêng, bắt giấc nghỉ đến giấc mộng đêm qua, cô vội vàng tự nhủ: Lộ Chi Phán, tất cả những chuyện đó đều kết thúc rồi, đừng tự chuốc lấy muộn phiền nữa.

Lộ Chi Phán ngủ một giấc thật ngon, lúc tỉnh dậy đã thấy con trai ngồi bên giường. Thành Húc vui mừng mở to hai mắt rồi bỗng dưng chạy ra khỏi phòng, lát sau cu cậu quay lại, hai tay bưng một chiếc bát. Cậu

bé bảo mẹ ngồi dậy rồi múc một thìa canh đưa lên miệng, thổi thổi cho bớt nóng. Lộ Chi Phán dở khóc dở cười, cô chẳng qua chỉ bị sốt mà thôi, đâu có mắc bệnh gì nặng đến nỗi cần người khác xúc cho ăn?!

“Để mẹ tự ăn.”

Thành Húc kiên định lắc đầu, cẩn thận đưa thìa canh đến bên miệng cô. Lộ Chi Phán đành phải để mặc con trai.

Hết bát canh, nhóc Thành Húc định chạy đi lấy tiếp thì bị Lộ Chi Phán giữ lại, “Nói cho mẹ biết ai dạy con làm vậy?”

“Bà nội bảo mẹ bị ốm”, cậu bé ngây ngô đáp. “Lúc con ốm, mẹ xúc cho con ăn như thế mà!”

Ra là bắt chước theo mẹ ư?

Lộ Chi Phán cảm động ôm con trai vào lòng. Đây chính là con trai của cô, là niềm hy vọng duy nhất của cô.

Giang Thiệu Minh tan làm vẫn chưa thể về nhà ngay mà phải tham gia một buổi tiệc rượu. Anh gọi điện hỏi thăm tình trạng của Lộ Chi Phán và báo cho mọi người không cần chờ cơm.

Vừa xuất hiện ở bữa tiệc, Giang Thiệu Minh đã bị hết người này đến người khác tiến đến chào hỏi, mời hợp tác,... Anh khéo léo chèo lái sang chuyện khác, không đưa ra bất cứ một lời hứa hẹn nào cụ thể. Đến những bữa tiệc kiểu này, đàn ông hay phụ nữ đều ăn vận sang trọng, nói năng đi đứng đều phải giữ ý, phải tỏ ra thanh tao. Giang Thiệu Minh vốn chẳng thích có mặt tại đây, đôi khi anh thật sự không hiểu, làm ăn là làm ăn, vì sao phải vòng vo lắm chuyện như vậy? Có lẽ anh phải biết ơn bố mẹ đã cho anh địa vị này, không cần phải nghĩ cách nịnh nọt hay lấy lòng ai như đám người kia.

Cạn vài li rượu, tiếp chuyện vài người, nhiệm vụ hôm nay coi như đã hoàn thành. Giang Thiệu Minh đi đến một góc vắng người, tự lấy cho mình một li rượu, đang định uống thì bắt gặp người quen.

Mạnh Chính Vũ và Lộ Cẩm Trình cũng có mặt ở đây, họ đang nhỏ to nói chuyện, thần sắc không lấy gì làm vui vẻ.

Đứng trên cương vị một người anh trai, vì lo lắng cho Lộ Thi Tình nên Lộ Cẩm Trình chỉ muốn nói vài câu với Mạnh Chính Vũ, hi vọng hai người họ có thể chung sống vui vẻ với nhau. Thế nhưng, rõ ràng Mạnh Chính Vũ không lấy gì làm hài lòng, bất kể Lộ Cẩm Trình nói gì, anh ta cũng khẳng khái rằng chuyện riêng của hai vợ chồng mình không cần tới người ngoài can thiệp.

Trông thấy Giang Thiệu Minh, Lộ Cẩm Trình nâng ly rượu lên tỏ ý chào hỏi rồi đi tới. Giang Thiệu Minh đứng lại, đợi anh ta uống cạn mới lên tiếng: “Tửu lượng rất được!”

“Ly rượu này coi như lời xin lỗi vì bố tôi đến làm phiền cậu, chắc đã khiến cậu khó xử.” Lộ Cẩm Trình nói rất chân thành, bản thân anh không hề ủng hộ cách làm của ông Lộ.

Trong cảm nhận của Giang Thiệu Minh, Lộ Cẩm Trình là một người hành sự thiếu quyết đoán, lại mềm lòng, dễ bị người khác kích động. Đó là lí do tại sao Lộ Thị rơi vào tình thế hiện giờ. Nếu Lộ Cẩm Trình quyết đoán hơn, không quá lệ thuộc vào lời nói của bố thì có lẽ Lộ Thị đã không bế tắc. Anh ta quả thực là một người có tài, thế nhưng, người tài đến mấy cũng không làm được gì nếu luôn có người gây cản trở.

“Không sao, anh không cần bận tâm quá đến chuyện đó.” Đối với Giang Thiệu Minh thì đây chỉ là chuyện cón con mà thôi.

Lộ Cẩm Trình không rõ Giang Thiệu Minh nói có thật lòng hay không, anh ta chỉ không muốn chuyện riêng của gia đình mình khiến nhà họ Giang nảy sinh phản cảm, điều này đối với cuộc sống Lộ Chi Phán không hề tốt. Lộ Cẩm Trình rót thêm một ly rượu nữa, nói: “Dù thế nào cũng cảm ơn cậu đã ra giúp đỡ.”

Giang Thiệu Minh giữ tay anh ta lại, không để anh ta uống, “Không có công đâu dám nhận thưởng. Tôi thật sự không giúp gì cả.”

Giọng điệu nghiêm túc của Giang Thiệu Minh khiến đối phương nhất thời không đoán biết được thái độ của anh. Câu chuyện dừng lại ở đây, Lộ Cẩm Trình đành hỏi thăm vài câu về Lộ Chi Phán, sau đó hai người cáo từ.

Giang Thiệu Minh ra khỏi đại sảnh, đang định đi lấy xe thì trông thấy Mạnh Chính Vũ. Có vẻ như đôi phương đã cố tình đợi ở đây để gặp anh.

Mạnh Chính Vũ đứng tựa cửa xe, đợi khi Giang Thiệu Minh đến trước mặt, anh ta mới lên tiếng: “Không tò mò tôi định nói gì với anh sao?”.

Giang Thiệu Minh không trả lời, anh có linh cảm người đàn ông này có ác ý với mình.

Mạnh Chính Vũ đứng thẳng người, “Nghe nói anh bị tai nạn xe sau đó nằm một chỗ suốt mấy năm, chẳng rõ não bộ có thương tích gì không mà không phân biệt nổi những người xung quanh mình”.

Giang Thiệu Minh lạnh lùng nói: “Mạnh thiếu gia nhàn rồi quá nhỉ?”.

Có thời gian tìm hiểu mối quan hệ của người khác, chẳng phải là quá nhàn rồi ư?

Câu mỉa mai của Giang Thiệu Minh khiến Mạnh Chính Vũ không khỏi phẫn nộ, “Giang đại thiếu gia cũng rảnh chẳng kém. Nhiều thời gian rảnh rang như vậy thì tốt nhất nên căng mắt ra mà quan sát những người bên cạnh mình”.

“Cảm ơn anh đã nhắc nhở. Nhưng không phiền tới anh phải bận tâm.”

Giọng điệu bất cần của Giang Thiệu Minh khiến Mạnh Chính Vũ cực kỳ khó chịu, “Giang Thiệu Minh, anh thật sự không muốn biết tôi đang nói đến ai sao? Hay là anh quá tin tưởng vào vợ mình? Anh mới chỉ có một năm tiếp xúc với cô ta, liệu hiểu về con người cô ta được bao nhiêu? Có bằng tôi là bạn trai của cô ta hai năm không?”.

Giang Thiệu Minh nhận ra lời lẽ của Mạnh Chính Vũ không những ẩn chứa ác ý đối với mình mà còn có cả sự không cam tâm. Thái độ bình thản của anh như một cú đấm kích khiến Mạnh Chính Vũ càng thêm tức giận vì không đạt được ý đồ.

“Nhưng hai người đã chia tay rồi!” Anh bình thản nói, “Chính Tiểu Phán đề nghị chia tay?”.

Mạnh Chính Vũ bỗng ngẩn ra, ai đề nghị chia tay chứ? Chẳng ai nói lời chia tay với ai cả. Chuyện giữa hai người cứ tự nhiên kết thúc một cách ngớ ngẩn. Anh ta giận Lộ Chi Phán không đi gặp mình để hỏi cho rõ ngọn ngành mà đã nhanh chóng đến nhà họ Giang làm “thiếu phu nhân”. Thật nực cười! Sau khi Lộ Chi Phán đi, chuyện hôn lễ giữa anh ta và Lộ Thi Tình lập tức được xúc tiến. Lúc đó, anh ta đã tự nhủ, chỉ cần Lộ Chi Phán chủ động đến tìm, anh ta sẽ lập tức hủy bỏ hôn sự. Nhưng cô không hề xuất hiện, chỉ có mình anh ta chờ đợi.

Giang Thiệu Minh nheo mắt, “Tôi cảm thấy Tiểu Phán rất tinh mắt”, nói xong, anh cất bước rời đi.

Cho dù thế nào, chuyện Mạnh Chính Vũ và Lộ Chi Phán yêu nhau cũng đã trôi qua nhiều năm. Trước giờ Lộ Chi Phán chưa từng khen chê Mạnh Chính Vũ bất cứ điều gì; còn Mạnh Chính Vũ dường như vẫn còn canh cánh trong lòng, thậm chí tỏ thái độ cay nghiệt mỗi khi nhắc đến cô. Điều này chứng tỏ con người anh ta hẹp hòi và ích kỷ.

”Giang Thiệu Minh, anh bị Lộ Chi Phán tẩy não rồi à?” Mạnh Chính Vũ không chịu dừng lại, “Chẳng lẽ anh không muốn biết tại sao Lộ Chi Phán đến với anh ư? Tôi nói cho anh biết, tôi và cô ta còn chưa chia tay, cô ta đã quấn lấy anh rồi! Lí do rất đơn giản, vì nhà họ Giang so ra có thể hơn nhà họ Mạnh chúng tôi đôi chút, vì anh là người thừa kế duy nhất của nhà họ Giang. Cô ta khôn ngoan như vậy, đương nhiên sẽ lựa chọn anh! Cô ta đến với anh chỉ vì tiền, vì ham danh Giang thiếu phu nhân! Một người đàn bà quỳ gối!”.

Trong lòng Giang Thiệu Minh đương nhiên phủ định những gì Mạnh Chính Vũ nói. Đúng là gia đình anh đã bỏ ra một khoản tiền lớn khi anh và Lộ Chi Phán kết hôn, nhưng số tiền đó đều rơi vào tay nhà họ Lộ. Hơn nữa, nếu thực sự Lộ Chi Phán là loại người như Mạnh Chính Vũ nói thì sau khi anh xảy ra tai nạn, cô hoàn toàn có thể ôm tiền bỏ đi, chứ không tiếp tục ở lại nhà họ Giang làm gì, trừ khi cô có khả năng tiên đoán được việc anh sẽ tỉnh lại. Nhưng rõ ràng điều đó là không thể.

Giang Thiệu Minh quay người lại, nói: “Cô ấy là người như thế nào, tự tôi có nhận định”.

Mạnh Chính Vũ cười khẩy, “Anh biết vì sao hồi đó Lộ Chi Phán lại đồng ý hẹn hò với tôi không? Trước tôi, đã có rất nhiều người theo đuổi cô ta nhưng cô ta chỉ chọn tôi, là bởi cô ta biết rõ tôi là trưởng tôn nhà họ

Mạnh, có khả năng lớn sẽ kế thừa sản nghiệp. Loại phụ nữ thực dụng như cô ta, quả nhiên không vừa!”.

Giữa đêm khuya, hai người đàn ông tranh luận với nhau vì một người phụ nữ. Thái độ của Giang Thiệu Minh vẫn không có gì thay đổi khi nghe những lời cáo buộc này, “Đó là chuyện giữa anh và cô ấy, không cần nói với tôi”.

”Giang Thiệu Minh!” Mạnh Chính Vũ gần giọng, “Tôi đã bị cô ta lừa một cú, chẳng qua không muốn anh cũng giẫm vào vết xe đổ. Anh tự mà lo lấy thân”.

“Vậy sao?” Giang Thiệu Minh nói với giọng nghi hoặc.

“Chẳng lẽ anh không tin những gì tôi nói? Hay là do người phụ nữ đó có ma lực quá lớn khiến anh một mực tin tưởng?”

“Đúng vậy đấy!” Giang Thiệu Minh nhếch môi, “Tôi muốn biết vợ mình rốt cuộc có ma lực lớn đến đâu mà qua ngần ấy năm vẫn khiến anh không quên được”.

Sắc mặt Mạnh Chính Vũ trắng bệch, còn muốn nói gì thêm nhưng cuối cùng lại thôi. Anh ta giận dữ đá vào xe rồi hằn học nhìn Giang Thiệu Minh, “Xem ra muốn làm người tốt cũng khó, còn bị người ta hiểu lầm mình có ý đồ xấu. Tôi chỉ nói đến vậy, anh tự lo liệu lấy”.

Nói rồi, anh ta lên xe, nhanh chóng lái xe rời đi.

Giang Thiệu Minh khoanh tay trước ngực, nhú mắt nhìn theo xe của Mạnh Chính Vũ cho đến khi khuất hẳn. Anh cảm thấy khó hiểu trước hành động của đối phương. Cho dù Lộ Chi Phán thật sự là loại người như vậy thì đó cũng là chuyện giữa hai vợ chồng anh, trước mặt người ngoài, anh đương nhiên phải bảo vệ vợ mình.

Ngồi vào trong xe, Giang Thiệu Minh cứ lẩn cẩn mãi về những điều Mạnh Chính Vũ nói, không phải vì nội dung những chuyện đó mà là về mối quan hệ giữa anh ta và Lộ Chi Phán. Có lẽ năm xưa đã xảy ra chuyện gì đó khiến Mạnh Chính Vũ căm hận cô. Nhưng bây giờ anh ta và Lộ Thi Tình đã kết hôn, anh ta đâu còn tư cách gì để trách móc Lộ Chi Phán? Con người quả nhiên chỉ để ý tới khuyết điểm của người khác mà quên mất bản thân mình cũng còn những điều chưa tốt.

Giang Thiệu Minh về tới nhà thì bố mẹ đã đi ngủ, phòng khách yên ắng không một tiếng động. Lộ Chi Phán dỗ con trai ngủ xong cũng quay về phòng riêng, chỉ là ban ngày cô đã ngủ khá nhiều nên hiện giờ không thấy buồn ngủ nữa. Cô nằm trên giường, cầm tờ báo lật qua lật lại. Đèn trong phòng bật ở chế độ mờ vì cô không thích ánh sáng trắng, cảm giác rất chói mắt.

Cửa phòng từ từ bị mở ra, Lộ Chi Phán giật mình quay sang.

Trông thấy Giang Thiệu Minh, cô phụng phịu nói: “Làm em giật cả mình”. Không nhớ vừa rồi mãi nghĩ chuyện gì mà cô không nghe thấy tiếng xe của anh.

“Làm việc xấu nên có tật giật mình chứ gì!” Giang Thiệu Minh đứng cạnh cửa, nheo mắt nhìn cô.

“Đúng thế! Em đang làm một chuyện cực kì xấu xa!” Cô liếc xéo anh.

Giang Thiệu Minh mỉm cười đi đến bên cô, lấy tờ báo trong tay cô ghĩa qua, toàn là tin quân sự.

“Tiểu Húc cứ đòi đợi anh về, em dỗ mãi nó mới chịu ngủ. Mai anh nhớ đưa con đến nhà trẻ đấy. Hai bố con ở cùng nhà mà cả ngày chẳng chạm mặt nhau.” Cô nói với giọng trách móc.

“Anh biết rồi.” Giang Thiệu Minh mỉm cười xoa đầu cô, sau đó đi vào phòng tắm. Anh đứng dưới vòi sen, để nước chảy vào mặt, tâm trạng lúc này không lấy gì làm thoải mái. Đối với anh mà nói, điều tra chuyện quá khứ giữa Mạnh Chính Vũ và Lộ Chi Phán rất dễ dàng, nhưng anh không muốn làm vậy, bởi hành động đó chứng tỏ anh không có niềm tin với cô. Hôm nay anh biết được, cô đã từng yêu người khác trước khi đến với anh, vậy còn bản thân anh thì sao? Liệu anh có hẹn hò với ai trước khi gặp cô hay không? Có thể là có, và có thể cô cũng không biết người tình cũ của anh là ai. Đã vậy, anh hà tất phải làm lớn mọi chuyện?

Giang Thiệu Minh lắc đầu tự gạt đi suy nghĩ rồi ren. Anh lắng nghe những điều người khác nói, nhưng cũng có nhận định của riêng mình. Lộ Chi Phán là người thế nào, bản thân anh có thể đánh giá được. Nếu

quả thực cô là loại người như Mạnh Chính Vũ nói, bố mẹ đã chẳng yêu quý cô. Chính thái độ của bố mẹ anh đã chứng minh rõ nhân phẩm của Lộ Chi Phán.

Chẳng bao lâu, Lộ Cẩm Trình đã hiểu ra câu nói “không có công đâu dám nhận thưởng” của Giang Thiệu Minh là có ý gì.

Dự án Trần thủy gia hoa đã được giao cho công ty Hồng Huy, đồng thời, theo đúng lời hứa với Lộ Phong, Giang Thiệu Minh đã chỉ thị Hồng Huy liên lạc với Lộ Thị để hợp tác thực hiện một hạng mục thuộc dự án. Chỉ có điều, trước khi khởi động, Hồng Huy phái người đến kiểm tra trang thiết bị của Lộ Thị, phát hiện quá nhiều vấn đề còn tồn tại, vậy nên họ quyết định chấm dứt hợp tác với Lộ Thị.

Lộ Cẩm Trình nghe tin liền cấp tốc xuống nhà máy xử lý vụ việc. Người đảm nhận mua trang thiết bị là Hoàng Minh, em trai của Hoàng Hi Liên. Trong lúc tức giận, Lộ Cẩm Trình đã tuyên bố cách chức ông ta. Về đến nhà, anh liền bị mẹ trách móc.

“Cẩm Trình, con đứng lại!” Hoàng Hi Liên tức giận quát lớn.

Lộ Cẩm Trình cởi áo khoác ngoài, quẳng sang một bên, “Mẹ, nếu mẹ cứ can thiệp vào quyết định của con như vậy, cái ghế Tổng giám đốc kia con cũng không cần nữa. Bố mẹ muốn làm thế nào thì làm, con vốn cũng không muốn tiếp nhận”.

“Cẩm Trình, sao con có thể nói như vậy hả, công ty là tâm huyết của bố mẹ!”

“Vâng, tâm huyết! Tâm huyết mà lại đem bán sao? Con biết mẹ định nói gì, nhưng về chuyện của cậu, chỉ cần mẹ nói một câu, con tuyệt đối không đến công ty nữa. Con nói là làm!”

“Cẩm Trình, đừng dọa mẹ!”

“Con không dọa! Do bố mẹ ép con. Mẹ có biết lần này cậu đã gây ra chuyện nghiêm trọng đến mức nào không?”

Hoàng Hi Liên thở dài, “Cậu con nói không có chuyện gì lớn. Phía Hồng Huy vốn không thể tự ý quyết định được, chỉ cần Giang Thiệu Minh nói một tiếng thì họ vẫn sẽ phải hợp tác với chúng ta”.

Lộ Cẩm Trình bật cười, “Mẹ, mẹ đừng ngây thơ như thế! Giang Thiệu Minh đâu dễ dàng để chúng ta hợp tác với Hồng Huy? Anh ta đang dùng thế lực để kiểm soát. Lần này người sai là chúng ta, Giang Thiệu Minh vốn không liên quan, anh ta đã giao hạng mục cho Hồng Huy tức là không muốn dính líu gì thêm nữa”.

“Vậy chúng ta phải làm sao? Hay là... con thử gọi điện cho Thiệu Minh, à không, con mau gọi điện cho Tiểu Phán đi!”

Lộ Cẩm Trình ngồi phịch xuống, không đáp, cơ hồ đã quá mệt mỏi.

“Con nói gì đi, đừng dọa mẹ.”

Nghĩ đến Lộ Chi Phán, Lộ Cẩm Trình không tránh được có phần tiếc nuối. Nếu năm xưa anh ích kỷ hơn, thì hiện giờ cô và anh đã không rơi vào tình huống oái oăm này.

“Cậu con không cố ý đâu...”

“Mẹ, mai bố mẹ đến công ty mà giải quyết, con không tham gia nữa!” Nói rồi, Lộ Cẩm Trình cầm áo đi thẳng lên gác.

Xưa nay Lộ Cẩm Trình chưa từng như vậy, Hoàng Hi Liên đứng ngây ra, không kịp có phản ứng.

8. Chương 8

Ôn Khả Vân và Lộ Chi Phán đang cùng nhau xem lại những bức ảnh của Tiểu Húc thì chuông điện thoại reo. Ôn Khả Vân nhận điện, vừa nghe thấy giọng nói đầu dây bên kia, bà bất giác liếc nhìn Lộ Chi Phán.

Thấy vậy, Lộ Chi Phán đặt mấy tấm ảnh xuống bàn, tiến lại, “Mẹ, có người tìm con ạ?”

Ôn Khả Vân hơi chau mày nhưng vẫn đưa điện thoại cho con dâu. Lộ Chi Phán nhận lấy ống nghe.

“A lô!”

“Tiểu Phán à!”

Nghe thấy giọng nói của Hoàng Hi Liên, Lộ Chi Phán liền hiểu ra vì sao sắc mặt Ôn Khả Vân bỗng trở nên khó coi như vậy.

“Con bé này, sau lâu lắm rồi không về thăm nhà? Bố mẹ rất nhớ con và Tiểu Húc, không biết thằng bé dạo này cao lên nhiều không, có gây đi không?”

“Mẹ đừng lo, con và cháu vẫn khỏe.”

“Không lo sao được chứ! Tiểu Phán, lâu rồi không gặp con, mẹ thực sự không an tâm...”

Hỏi han một hồi, Hoàng Hi Liên nói địa chỉ quán cà phê rồi hẹn Lộ Chi Phán ra ngoài.

Ôn Khả Vân tuy rằng rất khó chịu nhưng cũng chỉ im lặng, không muốn làm con dâu khó xử.

“Mẹ!” Lộ Chi Phán hít sâu một hơi, quay sang nói với Ôn Khả Vân, “Con phải ra ngoài một lát”.

Ôn Khả Vân gật đầu, nhìn theo bóng lưng Lộ Chi Phán, bà không khỏi thở dài.

Lộ Chi Phán xách túi rời khỏi nhà, cô có thể đoán được Hoàng Hi Liên định nói chuyện gì. Thực lòng, cô thấy Hoàng Hi Liên đối xử với mình không hề tệ bạc, xưa nay bà chưa từng mắng mỏ hay to tiếng với cô, cái ăn cái mặc đầy đủ dù bản thân cô chẳng hề mở miệng xin xỏ. Nếu nhà họ Lộ cần đến sự giúp đỡ của cô, cô nhất định sẽ tận tâm tận lực trong khả năng. Nhưng cô không muốn nhà họ Lộ hết lần này đến lần khác dựa vào quan hệ thông gia mà làm phiền nhà họ Giang.

Bước vào quán cà phê, Lộ Chi Phán chợt nhớ lại những điều Hoàng Hi Liên dặn dò mình trước ngày cô phải chuyển tới nhà họ Giang. Bà nói, hai vợ chồng bà đã nuôi dạy cô như một vị tiểu thư nhà giàu đúng nghĩa nên cô cũng phải tự nhủ rằng mình là tiểu thư, không được phép tự ti hay mặc cảm, nếu bản thân không biết quý trọng chính mình thì còn mong gì được người khác quý trọng?

Hoàng Hi Liên đã ngồi đợi sẵn, trông thấy một mình Lộ Chi Phán tới, bà có chút thất vọng, “Tiểu Húc đâu? Lâu lắm rồi mẹ không được gặp thằng bé”.

“Cháu tới nhà trẻ rồi ạ.” Lộ Chi Phán ngồi xuống ghế, gọi một tách cà phê.

“Ừ nhỉ, mẹ quên mất.” Hoàng Hi Liên cười gượng, “À, mẹ mua cho Tiểu Húc mấy thứ, không biết thằng bé có thích không nữa.”

“Mẹ, lần sau mẹ không cần mua quà cho cháu đâu. Quần áo của nó nhiều lắm rồi.”

“Sao lại không cần chứ, đây là tấm lòng của mẹ mà.” Hoàng Hi Liên cười, “Hôm trước mẹ gọi điện sang bên nhà hỏi thăm con nhưng con đi vắng. Cuối cùng cũng gặp được con rồi, trông thần sắc con rất tốt, xem ra Thiệu Minh chăm sóc con chu đáo.”

Lộ Chi Phán nhú mày, không tiếp lời. Nhân viên phục vụ mang cà phê tới, cô ôm tách cà phê trong tay để bớt cảm giác lạnh.

“Mẹ thực lòng rất lo lắng cho con. Thấy con khỏe mạnh, vui vẻ là mẹ yên tâm rồi. Chỉ có điều...”, sắc mặt Hoàng Hi Liên thoáng buồn, “Dạo này Cẩm Trình lại khiến mẹ bất an. Làm cha làm mẹ lúc nào cũng vậy, hết lo cho đứa này lại đến đứa kia”.

“Anh có chuyện gì hả mẹ?”

Hoàng Hi Liên lúc này mới kể qua sự việc cho Lộ Chi Phán nghe, đương nhiên bà không nhắc đến rắc rối mà Hoàng Minh gây ra, chỉ nói phía Hồng Huy đột ngột hủy hợp tác khiến Lộ Cẩm Trình tức giận không đến công ty nữa. Vừa nói, Hoàng Hi Liên vừa cẩn thận quan sát thái độ của Lộ Chi Phán. Thấy cô không lên tiếng, bà bèn tiếp tục: “Dự án này vốn dĩ là Giang Thiệu Minh giao cho bên Hồng Huy với điều kiện là Lộ Thị chúng ta được tham gia vào một hạng mục.”

Lộ Chi Phán liền hiểu ra ý tứ của Hoàng Hi Liên. Cô bất giác cảm thấy chán nản, không tiếp tục giả vờ bình tĩnh nữa, muốn nhân cơ hội này nói rõ suy nghĩ của mình.

“Mẹ, con hiểu rồi.”

Nghe vậy, Hoàng Hi Liên lấy làm mừng rỡ, nhưng niềm vui này lập tức bị dập tắt bởi những lời tiếp đó của Lộ Chi Phán.

“Mấy năm nay con bận bịu với Tiểu Húc nên không rõ sự tình bên ngoài thế nào, chuyện thương trường con càng không rành. Mọi việc ở nhà họ Giang đều do Thiệu Minh quyết định, con nghĩ anh ấy sẽ biết nên làm gì. Khi cần chọn đối tác, anh ấy chắc chắn sẽ cân nhắc kỹ càng, bởi công việc có liên quan đến lợi ích của nhiều người, thậm chí cả tính mạng. Con tin tưởng vào quyết định của anh ấy. Con xin lỗi, việc này con không thể giúp được.”

“Tiểu Phán, chẳng lẽ người nhà không đáng tin bằng mấy người ngoài đó sao?” Hoàng Hi Liên lên giọng.

“Mẹ, con chỉ là con dâu nhà họ Giang. Nói khó nghe một chút thì con là ”người ngoài“, con mang họ Lộ, không phải họ Giang. Gia đình họ không có nghĩa vụ phải làm gì cho con, trước giờ con vốn không là gì cả. Họ đã rất bất mãn với những việc trong quá khứ rồi, nếu giờ còn tiếp tục, họ sẽ hoàn toàn bàng quan với nhà họ Lộ, với cả con nữa.” Lộ Chi Phán kiên định nhìn thẳng Hoàng Hi Liên, “Mấy năm qua con chưa từng cầu xin bố mẹ đứng sau ủng hộ con, những lúc rơi vào tình cảnh khó khăn con cũng không kêu than một tiếng. Con tự cảm thấy bản thân đã làm hết những việc mình có thể làm rồi, xin mẹ đừng ép con nữa.”

“Con... con cho rằng mẹ đang ép con?” Hoàng Hi Liên cảm thấy nực cười, “Lúc nhận nuôi con, mọi người đều khuyên mẹ nên chọn đứa trẻ nào nhỏ tuổi, nhưng mẹ vẫn kiên quyết chọn con. Mẹ cho con ăn mặc đầy đủ, con nói xem, bố mẹ có để con thua thiệt gì so với Thi Tình không? Bố mẹ vất vả nuôi con khôn lớn, hôm nay muốn con nói giúp một hai câu khi gia đình đang gặp khó khăn, vậy mà con nói mẹ ép con! Tiểu Phán, mẹ có chỗ nào không đúng với con? Con nói đi!”

Lộ Chi Phán vẫn giữ vẻ bình thản, “Năm năm trước, con không hề muốn đến nhà họ Giang, bố mẹ bắt con đến coi như trả ơn dưỡng dục. Bố mẹ nói gia thế nhà họ tốt, làm vậy là giúp con. Sau khi con tới đó rồi, nhà họ Giang đã cho bố mẹ bao nhiêu tiền của để trả nợ. Con vẫn nhớ kỹ những điều con nói lúc ấy, rằng từ nay về sau, giữa con và nhà họ Lộ không còn dính líu. Con đến nhà họ Giang chưa đầy một tháng, bố mẹ thấy con chưa mang thai, sợ nhà họ Giang phật ý, nên đã năm lần bảy lượt kích động Mạnh Chính Vũ làm nhục con. Nhưng cuối cùng vì Lộ Thi Tình nhúng tay vào nên chuyện không thành. Thế rồi bố mẹ nhân cơ hội hợp tác với nhà họ Giang, thúc đẩy chuyện giữa con và Giang Thiệu Minh, khiến nhà họ Mạnh nghĩ rằng hai nhà Lộ - Giang thật sự có qua lại, vậy nên Mạnh Chính Vũ đã kết hôn với Lộ Thi Tình. Lúc mượn danh nghĩa con để mưu lợi, bố mẹ có nghĩ tới cảm giác của con không, có bao giờ quan tâm con ở nhà họ Giang sống chết thế nào không? Sau khi con sinh Tiểu Húc, bố mẹ lại tìm gặp khuyên con đừng bỏ đi, để rồi hết lần này đến lần khác, bố mẹ đưa ra hàng loạt yêu cầu đối với nhà họ Giang... Bố mẹ đối xử tốt với con, con rất biết ơn, cho dù con biết mọi thứ đều có mục đích. Ngay từ khi bắt đầu, con đã làm tròn nghĩa vụ của bản thân đối với bố mẹ rồi, con nghĩ mình không còn nợ nần gì nhà họ Lộ nữa. Huống hồ, người nợ bố mẹ là con, chứ không phải là họ Giang, vì thế bố mẹ đừng làm phiền họ nữa”.

Dứt lời, Lộ Chi Phán đứng dậy, bỏ lại túi quà, rời khỏi quán cà phê trong sự ngỡ ngàng của Hoàng Hi Liên.

Thực ra, cô cũng từng hy vọng Hoàng Hi Liên sẽ coi mình như con gái ruột. Nhưng có một lần, Lộ Thi Tình sỉ nhục cô rồi đẩy cô ngã ra đất, sau đó cô ta khóc òa lên. Khi Hoàng Hi Liên chạy tới, Lộ Thi Tình nói chính cô đã cô ta trước. Hoàng Hi Liên chẳng hỏi cho rõ ràng đã đá vào chân cô mà mắng: “Mày là cái thứ gì mà dám đá con gái tao”.

Từ giây phút đó, cô rút cuộc đã hiểu, mình và Lộ Thi Tình không giống nhau. Lộ Thi Tình là con gái họ, còn cô chỉ là một công cụ kiếm lời. Họ khuyên cô đến nhà họ Giang vì ở đó điều kiện rất tốt. Nếu thực sự

tốt thì đâu đến lượt cô hưởng, chẳng qua chỉ là một vị trí đáng xấu hổ mà thôi!

Lộ Chi Phán tin rằng bản thân không thuộc tuýp người giàu lòng vị tha hay lương thiện, bởi sau khi nói ra những lời kia, cô cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn hẳn.

Ra khỏi quán cà phê, cô gọi điện hỏi thăm Lộ Cẩm Trình rồi lên xe buýt, đi tới một khu nhạc nước khá có tiếng. Khu nhạc nước này tồn tại đã khá lâu, đài phun nước đầy rêu xanh, người ta thường hay ném một đồng xu vào đó và cầu nguyện.

Trước kia, đã từng có lần cô được Lộ Cẩm Trình đưa tới nơi này, anh hỏi cô: “Tiểu Phán, em có ước nguyện gì?”. Khi ấy, cô đã đứng ngơ ra, không biết trả lời thế nào. Lần đầu tiên cô cảm thấy, hạnh phúc đơn giản chỉ là có mơ ước. Không cần biết mơ ước đó có thành hiện thực hay không, chỉ cần trong lòng luôn tồn tại một niềm hy vọng đẹp đẽ đã là hạnh phúc rồi. Nhưng cô lại không có được điều nhỏ nhoi ấy. Cuộc đời của cô đầy ắp những thứ rối ren, pha tạp.

Lộ Cẩm Trình rất tốt với cô, tốt đến mức Lộ Thi Tình cũng phải đổ kỵ. Nhưng chính điều đó tạo cho cô áp lực. Hoàng Hi Liên và Lộ Phong gọi cô đến nói chuyện, khuyên nhủ đủ điều. Sau đó, để mọi người yên tâm, cô bèn nhận lời làm bạn gái của Mạnh Chính Vũ. Ngay cả quyết định này của cô cũng đầy sự toan tính. Cô biết rõ hôn nhân của mình phải mang lại ích lợi cho nhà họ Lộ, vậy nên giữa rất nhiều chàng trai theo đuổi, cô đã chọn Mạnh Chính Vũ - một người có gia thế tốt.

Cuộc đời cô xưa nay vẫn diễn ra một cách thụ động như vậy, cô không hề có tư cách lựa chọn điều gì.

Đứng lặng yên hồi lâu, Lộ Chi Phán lấy từ trong túi xách ra một đồng xu, nhắm mắt lại và thành tâm cầu nguyện. Hy vọng rằng, cuộc đời cô từ giờ phút này trở đi sẽ được bình yên, không còn sóng gió, không còn giày vò. Cô mở mắt, ném đồng xu vào nước, nó nhanh chóng chìm xuống đáy, lẫn lộn giữa hàng ngàn đồng xu khác.

Lộ Cẩm Trình tới nơi, thấy Lộ Chi Phán đứng cạnh đài phun nước, tâm trạng rối ren bỗng chốc tiêu tan, Anh tiến lại phía cô, có cảm giác như hai người vẫn còn đang thời niên thiếu.

“Hôm nay mẹ hẹn gặp em.” Cô mở lời trước, giọng điệu bình thản.

Lộ Cẩm Trình nhú mày, định lên tiếng giải thích rồi lại cảm thấy không cần thiết, bởi anh biết cô hiểu mình là người thế nào.

“Anh cãi nhau với bố mẹ à?” Lộ Chi Phán hỏi.

“Em lo cho bản thân tốt là được rồi, đừng tham gia vào những chuyện này. Bố mẹ có phần quá đáng.”

“Em đâu có ý định can dự vào, chỉ muốn gặp xem anh thế nào thôi mà.” Cô đáp.

Hai người ngồi xuống băng ghế đá gần đó. Hôm nay tuy có nắng, nhưng vẫn không đủ để xua tan cái giá lạnh.

“Đột nhiên anh cảm thấy mình đã sai. Nếu ngày đó quyết tâm theo nghề nhiếp ảnh, chứ không bước chân vào thương trường, có lẽ tất cả đã khác.” Lộ Cẩm Trình thở dài, “Tiếc là bây giờ có nói gì cũng muộn rồi. Bản thân kém cỏi mà phải đảm đương quá nhiều thứ, làm liên lụy đến em”.

Lộ Chi Phán lắc đầu, “Anh cứ làm những gì nên làm, kết quả ra sao đâu phải muốn là được, chỉ cần không thẹn với lòng là tốt rồi”.

Lộ Cẩm Trình mỉm cười, nhắm mắt lại: “Gần đây anh cứ nghĩ, nếu ngày xưa anh đủ dũng cảm, anh và em...”.

“Không đâu!” Lộ Chi Phán đột nhiên ngắt lời. “Xưa nay em luôn coi anh là anh trai, quá khứ, hiện tại, và tương lai cũng vậy.”

Lộ Cẩm Trình sững sờ nhìn cô.

Lộ Chi Phán tránh né cái nhìn của anh, quay mặt đi hướng khác. Những điều cô nói là thật lòng. Cô cảm kích Lộ Cẩm Trình vì anh luôn đối xử tốt với cô, nhưng khi Lộ Thi Tình vì thế nảy sinh ghen tị, vợ chồng Lộ Phong lo lắng, cô bắt đầu cảm thấy áp lực.

Ngỡ rằng, không làm được sẽ khiến người ta hối tiếc, lại không biết, làm được rồi có khi phải ân hận suốt đời.

Hai người vừa đi dạo vừa ôn lại những chuyện vui hồi nhỏ, khi Lộ Chi Phán về đến nhà thì đã là xế chiều. Giang Thiệu Minh hôm nay tan làm khá sớm, thậm chí đã đón Thành Húc về nhà. Vừa trông thấy mẹ, thằng bé lập tức chạy ào ra.

Giang Thiệu Minh chỉ lắc đầu, không ngăn cản như mọi khi.

Lộ Chi Phán đỡ con trai về phòng, rồi mới nhìn Giang Thiệu Minh lặng im này giờ, “Sao hôm nay anh về sớm thế?”

“Không hoan nghênh à?” Giang Thiệu Minh nhún mày, hai tay khoanh trước ngực.

Tưởng anh gặp chuyện gì không vui, cô bèn đến gần anh, hỏi: “Sao thế? Tức giận cũng phải cho em biết rõ nguồn cơn chứ!”

Giang Thiệu Minh bật cười bởi cách nói của cô.

“Hôm nay bố em đến công ty tìm anh, anh không gặp.”

Muốn được lợi thì phải có thực lực. Anh đã cho Lộ Thị cơ hội nhưng chính họ không biết nắm giữ.

Lộ Chi Phán hiểu điều này, chỉ là, nghĩ đến tình trạng hiện giờ của Lộ Cẩm Trình, cô vẫn có chút buồn bã.

“Sao thế?” Giang Thiệu Minh vuốt má cô, “Mai anh sẽ nói chuyện lại với... bố em.”

Cô ngược lên nhìn anh, dường như hiểu anh định nói chuyện gì với ông Lộ. Anh không muốn ông ta tiếp tục làm phiền cô.

Lộ Chi Phán mỉm cười, ngả đầu vào ngực anh, “Không cần đâu, em giống kẻ yếu đuối đến vậy sao?”

Rất giống, nhưng có phải hay không còn phải thử mới biết.

Anh ôm lấy cô, “Ừ, nghe em”.

Cứ năm lần bảy lượt để nhà họ Lộ đạt được mục đích chỉ khiến họ càng thêm dương dương tự đắc.

Mặc dù đồng ý với Lộ Chi Phán là không can dự vào chuyện nhà họ Lộ nữa, nhưng Giang Thiệu Minh vẫn quyết định hẹn gặp Lộ Cẩm Trình, chỉ là lí do không liên quan đến công việc. Anh muốn cho Lộ Cẩm Trình biết rõ thái độ của mình đối với sự việc lần này. Nhà họ Lộ muốn giữ vững địa vị thì phải dựa vào bản thân, không thể mãi trông đợi vào một thứ gì khác. Lộ Cẩm Trình tỏ ý xin lỗi Giang Thiệu Minh vì mấy năm qua gia đình anh đã làm phiền nhà họ Giang nhiều lần, anh cũng ủng hộ Giang Thiệu Minh giữ thái độ kiên quyết như hiện tại. Về nhà, Lộ Cẩm Trình nói rõ với bố mẹ, nếu hai người tiếp tục can thiệp vào công việc của công ty, anh sẽ từ bỏ vị trí Tổng giám đốc.

Mấy ngày sau đó, Lộ Chi Phán cứ lo ông Lộ hay Hoàng Hi Liên sẽ lại đến tìm mình, nhưng không hề. Trái ngược với Hoàng Hi Liên, Lộ Phong đối đãi với cô rất hà khắc. Ông thường xuyên nói những câu khó nghe như: “Mày ăn đồ tao cho, mặc đồ tao cho, đương nhiên phải nghe lời tao nói”; “Tao nuôi mày lâu như vậy, bảo mày làm mấy việc vặt mà cũng không chịu, thử hỏi tao nuôi mày làm gì?”; “Lộ Chi Phán, ơn dưỡng dục là cái ơn cả đời, mày lại không biết xấu hổ”;... Mỗi khi phải nghe những lời cay nghiệt đó, cô đều im lặng, bởi cô hiểu rõ, mình có phản kháng cũng vô dụng khi mà người ta đã nhận định sẵn như vậy.

Những ngày bình lặng trôi qua, Lộ Chi Phán không nghĩ tới chuyện nhà họ Lộ nữa, tập trung chăm lo cho cuộc sống của mình. Hôm nay, cô đến nhà trẻ đón Thành Húc về, sau đó ngồi bên cạnh xem con trai làm bài tập. Cậu bé nắn nót luyện viết theo bảng chữ cái tiếng Anh. Mỗi khi phát hiện con viết chưa đúng, Lộ Chi Phán liền nhắc nhở. Thành Húc rất nghe lời, lập tức sửa theo hướng dẫn của mẹ.

“Mẹ, ngày xưa mẹ đi học có phải học những cái này không?” Cậu bé tò mò hỏi.

“Không”, Lộ Chi Phán lắc đầu. “Ngày xưa nhà mình rất nghèo nên mẹ không được đi nhà trẻ, dù muốn học mấy thứ này cũng không được. Tiểu Húc được đến nhà trẻ học thì phải ngoan ngoãn, nghe lời thầy cô và chăm chỉ học, biết chưa?”

Thành Húc nghiêm túc gật đầu.

Trước kia, việc học hành của Lộ Chi Phán liên tiếp bị gián đoạn, phải chuyển trường mấy lần. Trong khi các bạn cùng trang lứa bắt đầu học tiếng Anh thì cô vẫn chưa có điều kiện tiếp xúc. Vào cấp hai, cả lớp chỉ có mình cô không biết một chữ tiếng Anh nào, vì thế, cô quyết tâm phải học thật tốt. Cô tham khảo phương pháp học tiếng Anh của bạn bè, đến nỗi bạn học phát bực vì suốt ngày bị cô quấy rầy. Sự cố gắng của cô cuối cùng cũng được đền bù xứng đáng, điểm môn tiếng Anh của cô không hề thua kém bạn bè. Nghỉ lại thời đi học, Lộ Chi Phán cảm thấy thật thú vị.

Bên ngoài có tiếng xe ô tô, Thành Húc ngẩng đầu lên, nghe chùng chùng rất tò mò muốn biết ai về. Nhưng nhìn quyển vở trên bàn, cậu bé lại ngoan ngoãn ngồi nghiêm chỉnh, tiếp tục làm bài tập. Lộ Chi Phán ngồi lặng yên quan sát, lần đầu tiên thấy con trai có nhiều biểu cảm phong phú đến vậy. Cô không xuống nhà, vẫn ngồi bên cạnh cùng con.

Mấy phút sau, Giang Thiệu Minh lên phòng. Lộ Chi Phán để ý thấy lúc nghe thấy tiếng bước chân của anh, nhóc Thành Húc trở nên căng thẳng hơn hẳn, ngay cả tư thế ngồi cũng cứng ngắc. Cô không khỏi buồn cười.

Giang Thiệu Minh vỗ vai con trai, “Luyện viết cho hẳn hoi”.

“Vâng.” Thành Húc gật đầu.

Giang Thiệu Minh lại nhìn sang Lộ Chi Phán, nói: “Em đi thay đồ đi”.

“Phải đi đâu à?” Cô ngạc nhiên. Xưa nay, hai vợ chồng vốn rất ít ra ngoài cùng nhau, bản thân cô cũng đã quen với việc ở nhà đợi anh về.

Nhóc Thành Húc nghe thấy Giang Thiệu Minh nói vậy cũng ngước lên nhìn, rõ ràng đang mong ngóng được đi cùng bố mẹ.

Giang Thiệu Minh hiểu ý, xoa đầu con trai, “Bố mẹ đi có việc nên không thể đưa con theo được”.

Ra hiệu cho Lộ Chi Phán thay đồ, anh ngồi xuống cạnh Thành Húc, bảo cậu bé đọc lại mấy câu luận ngữ mà hôm qua anh đã dạy. Thành Húc liền đọc trôi chảy. Thời gian gần đây, anh hay dạy con học thêm những thứ khác. Lộ Chi Phán biết anh làm vậy là muốn tốt cho con trai nên cũng không dám phản đối ra mặt, nhưng trong lòng vẫn bất bình vì Tiểu Húc còn quá nhỏ.

Sau khi căn dặn con trai hoàn thành bài tập, Giang Thiệu Minh mới ra khỏi phòng. Thấy Lộ Chi Phán vẫn chưa thay đồ xong, anh có phần ảo não, không hiểu vì sao phụ nữ phải tốn nhiều công sức vào cái việc cón con này?

Người phải chờ đợi là anh còn chưa lên tiếng, cô đã nói giọng trách móc: “Anh không nói rõ là đi đâu nên em cũng không biết nên mặc gì cho hợp”.

“Chỉ là một buổi tụ tập với bạn bè thôi.”

Vậy mà không nói sớm! Cô nhú mày. Tưởng là tiệc tùng gì đó nên cô cứ nghĩ ngợi mãi xem nên mặc gì. Đôi lúc, cô cảm thấy ghen tị với đàn ông, bởi dù ở tình huống nào, chỉ một bộ comple cũng đủ với họ.

Nhắc lên đặt xuống mấy bộ đồ, Lộ Chi Phán đành quay sang hỏi ý kiến của Giang Thiệu Minh.

Không thể nói sự thật rằng bản thân cảm thấy bộ nào cũng như nhau, Giang Thiệu Minh đành chỉ bừa vào một bộ. Nhưng sau khi cô mặc lên, anh bỗng có suy nghĩ khác hẳn. Quả nhiên, trang phục của phụ nữ đắt cũng có cái lí của nó.

Trong khi hai người còn đang bận chọn đồ, quán bar đã rất sôi nổi.

Trần Song Bàn vừa xuất hiện liền khiêu khích Thái Văn Hựu chơi vật tay. Mấy lần trước hai người đấu với nhau, Trần Song Bàn đều thua thảm hại. Về nhà, anh ta quyết tâm luyện tập chăm chỉ để phục thù, hôm nay nhất định phải thắng bằng được. Nào ngờ, kết quả vẫn chẳng có gì thay đổi.

Lưu Lỗi ngồi một bên bật cười, “Tôi đã nói mà cậu cứ không tin! Biết rõ cái tên Thái Văn Hựu này bình thường giấu tài, cậu còn cố khiêu chiến, tự chuốc lấy thất vọng!”.

“Cậu im đi!” Trần Song Bản hừ lạnh, nhưng cũng phải thừa nhận rằng Thái Văn Hựu rất lợi hại. Lần này thua, Trần Song Bản nhận bao toàn bộ cuộc vui hôm nay. Anh ta ngồi ngả người ra ghế, hào hứng khơi chuyện: “Các cậu đoán xem, Thiệu Minh gọi bọn mình ra đây để làm gì. Lúc cậu ấy gọi điện, tôi giật cả mình. Thật là! Trong lòng chỉ có bí mật quả nhiên không dễ chịu, lúc nào cũng lo bị người khác đào bới.”

“Cái ngữ cậu, người ta còn chưa hỏi cung đã khai vội vậy chứ!” Lưu Lỗi phóng ánh mắt đầy khinh bỉ về phía Trần Song Bản.

“Thế mà vẫn có người tin tưởng tôi đấy. Tôi đã đồng ý với...”, nói tới đây, Trần Song Bản ậm ừ mấy tiếng rồi im bặt, vì Thái Văn Hựu vừa liếc anh ta một cái.

“Ở đây chỉ có ba người chúng ta, có gì không thể nói?” Lưu Lỗi bắt mồm, “Đã một năm rồi, trông cách Thiệu Minh đối đãi với người phụ nữ đó, chúng ta cũng biết được ít nhiều. Chẳng lẽ cứ để họ như vậy?”

Nhắc đến chuyện này, Trần Song Bản có vẻ khó chịu, “Hay là chúng ta nói bóng gió với Thiệu Minh, nhắc cậu ấy tránh xa Lộ Chi Phán, tìm một người phụ nữ khác tốt hơn? Càng nghĩ càng cảm thấy cách này hay, đúng không? Nhất là khi Thiệu Minh thất vọng, gặp được một người khác, ha ha...”

Thái Văn Hựu nguyền Trần Song Bản một cái, “Hai cậu cho rằng đứa con của Lộ Chi Phán không liên quan gì tới Thiệu Minh à? Hai cậu nghĩ bố mẹ Thiệu Minh là ai, chẳng lẽ cháu trai mình còn nhận nhầm? Đùng có đoán lung tung nữa, Thành Húc chắc chắn là con của Thiệu Minh”.

Trần Song Bản im lặng, những điều Thái Văn Hựu nói rất có lí.

Lưu Lỗi rút một điều thuốc ra, còn chưa kịp hút đã bị hai người bạn liếc đầy khinh bỉ, đành cất điều thuốc trở lại, “Tính toán thời gian một chút là rõ ngay thôi. Hình như lúc đó, Lộ Chi Phán và tên Mạnh Chính Vũ kia còn chưa chia tay phải không? Giả sử Lộ Chi Phán muốn trả thù bạn trai và chị gái, nên cô ta đã bày ra vở kịch có con. Hơn nữa lúc đó, Thiệu Minh và Lộ Chi Phán tiến hành thụ tinh trong ống nghiệm thất bại,...”, nói đến đây, Lưu Lỗi cười khiêu khích, “Các cậu nghĩ, khi ấy Thiệu Minh liệu có chạm vào cô ta không?”

Không cần hỏi, Trần Song Bản và Thái Văn Hựu đều biết câu trả lời là không. Chắc chắn không! Vậy thì rốt cuộc đứa trẻ đó từ đâu mà ra? Nếu thực sự Thành Húc không phải con trai của Giang Thiệu Minh, họ càng tò mò muốn biết Lộ Chi Phán đã giở trò gì mà có thể qua mặt được vợ chồng Giang Trọng Đạt.

Trần Song Bản đang định tiếp lời thì cửa phòng bao được mở ra, có thêm mấy người bạn khác đến, câu chuyện đang dang dở đành dừng lại. Mọi người trò chuyện vui vẻ, bầu không khí náo nhiệt hơn hẳn.

Lúc Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán tới, trong phòng đã đông đủ, người thì đánh bài, người thì hát hò. Vì đến muộn nên Giang Thiệu Minh bị phạt ba ly rượu.

“Giang thiếu gia xưa nay luôn đúng giờ, sao hôm nay lại ra trận muộn nhất thế này?” Ai đó cố tình nói to, liếc nhìn Giang Thiệu Minh rồi lại nhìn Lộ Chi Phán.

“Cậu không biết rồi, vướng vào phụ nữ thì lảm rắc rối mà, chúng ta sao hiểu được điều này!” Có người tiếp lời.

Giang Thiệu Minh nhìn đối phương, “Xem ra cậu cũng được linh giáo không ít rắc rối mà phụ nữ gây ra nhỉ”.

Người nọ ngẩn ra, chợt hiểu Giang Thiệu Minh đang ám chỉ tới việc đính hôn của mình. Anh ta đành cười trừ, không nói gì thêm nữa.

Lưu Lỗi nghe hai bên lời qua tiếng lại, liền nhìn về phía Lộ Chi Phán. Gương mặt cô thoáng ửng hồng khi bị người khác nói mình là nguyên nhân khiến Giang Thiệu Minh đến muộn.

Trần Song Bản cười ha ha, khéo léo chuyển đề tài.

Trong phòng có rất ít phụ nữ, họ đều là vợ hoặc đối tượng sắp kết hôn, vì thế, chủ đề cuộc trò chuyện đều xoay quanh mỹ phẩm, túi xách hàng hiệu, việc làm dâu,... Phần lớn thời gian, Lộ Chi Phán chỉ ngồi nghe, mãi đến khi có người tò mò quay sang bắt chuyện với cô.

“Chị cư xử với bố mẹ chồng thế nào?”

Lộ Chi Phán còn chưa biết nên trả lời ra sao thì Trần Song Bản ở bên kia đã tham gia vào: “Đúng đấy, tôi cũng muốn biết”. Anh ta tỏ ra rất hào hứng, trong ánh mắt còn mang theo ý cười cợt.

Thái Văn Hựu ngán ngẩm nhìn Trần Song Bản. Cho dù có bất mãn với Lộ Chi Phán đến đâu thì anh ta cũng không nên biểu hiện rõ ràng như thế. Giang Thiệu Minh đã đưa Lộ Chi Phán đến đây có nghĩa là hai người họ là một, châm chọc Lộ Chi Phán khác nào châm chọc Giang Thiệu Minh. Chưa biết chừng có nhiều người ở đây đang đợi để xem kịch hay. Thái Văn Hựu uống một ngụm rượu rồi cười nói với Trần Song Bản: “Cậu có hứng thú với chuyện của phụ nữ từ khi nào thế? Dù có nghĩ cho bà xã tương lai cũng không cần dùng đến cách này chứ”.

“Bố mẹ tôi rất dễ tính, chỉ cần là người hiền lành thì đều có thể chung sống hòa thuận được. Thế nên tôi cần gì phải hỏi cô ấy, công cốc mà thôi.”

Giang Thiệu Minh sa sầm mặt lại, liếc nhìn Trần Song Bản một cái cũng đủ khiến anh ta phải chột dạ, vội vàng cười trừ, không dám nói gì thêm.

Lộ Chi Phán điềm nhiên làm như không nghe thấy, tiếp tục nói chuyện với những cô gái khác. Cô có thể cảm nhận được ba người bạn thân của Giang Thiệu Minh đang cố tính kích bác mình, nhưng cô không hiểu vì sao. Cô và họ không tiếp xúc nhiều nên không thể nảy sinh mâu thuẫn. Họ không ưa cô có lẽ là bởi một nguyên nhân sâu xa khác. Điều này cô có thể đoán được. Suy cho cùng, một người đều dựa vào tiêu chuẩn của bản thân để thích hoặc ghét một ai đó, cô hoàn toàn hiểu.

-d-i-e-n-d-a-n-l-e-q-u-y-d-o-n-

Bầu không khí trong phòng càng lúc càng náo nhiệt, dần ông độ tửu lượng, phụ nữ ngồi bên cạnh hào hứng cổ vũ. Lộ Chi Phán vốn tưởng Giang Thiệu Minh không ham mấy trò này, nhưng quan sát một lát thì thấy anh cũng chẳng phải một “tay non”, anh nắm khá rõ quy luật trò chơi và là một trong những người bị phạt rượu ít nhất.

Lộ Chi Phán đứng dậy đi tìm phòng vệ sinh. Tường cách âm tốt nên ngoài hành lang vô cùng yên tĩnh, ánh đèn mờ ảo như màn sương tạo cảm giác thần bí. Phòng vệ sinh được thiết kế sang trọng và hiện đại. Lộ Chi Phán đang hong khô tay thì nghe thấy tiếng giày cao gót, cô ngoảnh lại theo phản xạ.

Lộ Thi Tình cũng không ngạc nhiên khi trông thấy cô. Cô ta quan sát cô từ trên xuống dưới một lượt rồi mở miệng: “Lộ Chi Phán, cô sống cũng không đến nỗi nào nhỉ”.

Lộ Chi Phán chán ghét ánh mắt này của Lộ Thi Tình đến cực điểm. Cái cách cô ta nhìn lộ liễu không một chút kiêng dè. Dẫu vậy, đôi khi cô lại cho rằng một người như Lộ Thi Tình cũng khá thú vị, yêu hay ghét đều bộc lộ trên mặt ngay từ đầu chứ không giả tạo trong ngoài bất nhất.

“Khiến chị thất vọng rồi.” Cô thản nhiên đối đáp. Bao nhiêu năm qua, cô đã quen với thái độ này của Lộ Thi Tình, huống hồ, bây giờ cô không còn ở nhà họ Lộ nên không cần phải đồ kỵ.

Lộ Thi Tình khoanh tay trước ngực, cười mỉa mai: “Quả nhiên là người có bệ đỡ, ăn nói mạnh mẽ hơn hẳn. Người ta bảo ”ai giàu ba họ, ai khó ba đời“, tôi vốn không tin, nhưng giờ thấy cô thế này thì phải tin rồi, số cô đúng là son thật”.

“Cũng phải vậy chứ, xui xẻo mãi sao được!” Lộ Chi Phán hờ hững nói.

Lộ Chi Phán bĩu môi. Chiếc đầm đen tuyền khiến vẻ xinh đẹp của cô ta trở nên huyền bí.

“Vậy thì chúc mừng nhé!” Nói rồi, cô ta tiến thêm một bước, ghé vào tai Lộ Chi Phán mà thì thầm: “Dạo này tôi hay tự hỏi, vì sao ngày đó nhà họ Giang lại sẵn sàng trả một cái giá cao như vậy để tìm một người phụ nữ về. Dựa vào tiền của và thế lực nhà họ, có biết bao nhiêu cô gái chủ động xếp hàng chờ được chọn ấy chứ. Thật không hiểu sao họ lại chọn một kẻ hèn mọn như cô? Trừ phi tin đồn năm đó là đúng, Giang Thiệu Minh vốn đã kết hôn”.

Trước kia, có tin đồn rằng Giang Thiệu Minh đã kết hôn nên nhà họ Giang không dám công khai tuyển con dâu lần nữa, vì thế, họ bèn tìm cho con trai mình một “cô vợ bé”. Đương nhiên, “bà hai” của Giang Thiệu Minh không thể là một cô gái bình thường, nhất định phải là một người có gia thế, đó là lí do vợ chồng Giang Trọng Đạt trả giá cao như vậy.

Lộ Chi Phán nắm chặt hai tay, vô vàn cảm giác rối ren hội tụ lại. Vợ chồng Lộ Phong đều biết sự việc này có gì đó khuất tất nên không dám để Lộ Thi Tình đi vì sợ nguy hiểm. Họ đoán rằng nhà họ Giang chỉ cần một cháu trai, sau đó sẽ bí mật trừ khử mẹ đứa bé, vậy nên họ đã ép cô đi. Kết cục thế nào đều đã được họ cân nhắc kĩ càng.

”Giang Thiệu Minh kết hôn thì sao nào? Có gì đáng xấu hổ mà cần đồn đại!” Lộ Chi Phán lạnh lùng đáp. Cô tin chắc Lộ Thi Tình vẫn chưa biết những chuyện này, huống hồ vợ chồng Lộ Phong cũng chỉ đoán già đoán non. Chỉ cần cô còn ở nhà họ Giang ngày nào là đối với nhà họ Lộ có lợi ngày đó, cho nên Lộ Thi Tình sẽ không dám làm gì quá đáng.

“Có đúng hay không tự cô biết rõ!” Lộ Thi Tình đuối lí nhưng vẫn vênh váo, “Anh trai tôi gần đây rất mệt mỏi, ngày nào cũng cãi nhau với bố mẹ. Trước kia anh ấy đối xử tốt với cô như vậy, những lúc này sao cô không đi an ủi anh ấy?”

“Từ bé đến lớn chị luôn nhắc nhở tôi: chị mới là đại tiểu thư nhà họ Lộ, còn tôi chỉ là một món hàng giả. An ủi anh trai, để em gái ruột như chị làm thì tốt hơn!”

Dứt lời, cô rời đi, để mặc Lộ Thi Tình tròn mắt đứng nhìn. Xưa nay, Lộ Thi Tình chưa từng nghĩ tới sẽ bị Lộ Chi Phán phản bác lại theo cách này. Cô ta đi ra ngoài, trông thấy ở bên kia, Giang Thiệu Minh đang tiến lại, nắm lấy tay Lộ Chi Phán rồi hai người họ cùng rời đi. Trông cảnh tượng đó, Lộ Thi Tình không thể không thừa nhận rằng, Lộ Chi Phán thật sự may mắn. Một người đàn ông hôn mê nhiều năm có thể tỉnh lại, hơn nữa còn đối xử với Lộ Chi Phán vô cùng tốt. Chỉ có điều, dù căm ghét Lộ Chi Phán đến đâu, Lộ Thi Tình cũng không dại dột làm hại tới cô vì đó chính là món hời đối với nhà họ Lộ.

Nhìn Giang Thiệu Minh đang đi về phía mình, Lộ Chi Phán chợt thấy lòng ảm áp. Khoảnh khắc này, trong đầu cô bỗng nảy sinh một ý nghĩ, cô nhất định phải ở bên người đàn ông này, cho dù người khác có nói thế nào cũng không lay chuyển được quyết tâm của cô.

“Sao anh lại ra đây?” Cô mỉm cười, để lộ lúm đồng tiền rất nhỏ, nếu không nhìn kĩ, sẽ không thể phát hiện ra.

“Thấy em ra ngoài lâu, sợ em làm sao.” Anh cầm lấy tay cô, phát hiện tay cô lạnh băng, vội vàng xoa xoa trong lòng bàn tay mình.

“Em có phải trẻ con đâu.”

Người lớn thì không thể xảy ra chuyện sao? Giang Thiệu Minh nhướn mày, giả thiết này không hay cho lắm nên anh chỉ nghĩ vậy chứ không nói ra.

“Anh lo lắng cho em, không được à?”

Hai người vừa nói chuyện, vừa quay lại phòng hát. Mọi người trong phòng ồ lên trêu chọc hai người đi đâu cũng dính lấy nhau không rời nửa bước.

Giang Thiệu Minh kéo Lộ Chi Phán ngồi cạnh mình, “Thấy mọi người ghen tị với vợ chồng tôi như vậy, tôi mới hiểu vì sao bậc phụ huynh luôn thúc giục các cậu kết hôn. Mà tôi thấy có khi các cậu còn muốn kết hôn hơn ấy chứ”.

“Buồn nôn quá! Cái gì mà ghen tị chứ, tôi thế này mà phải ghen tị à?”

Mọi người cười ồ lên: “Phải!”.

Cười đùa chán chê, mấy người đàn ông rủ nhau chơi mạt chược. Trần Song Bản cực kì thích chơi trò này vì anh ta đánh rất khá, “Thiệu Minh, cậu cũng tham gia đi”.

Giang Thiệu Minh kéo Lộ Chi Phán cùng sang bên đó.

Trần Song Bản tỏ ra khó chịu, nháy mắt với anh bạn ngồi đối diện. Đối phương hiểu ý, bèn lên tiếng: “Giang thiếu gia, sao lại làm thế? Chỗ đàn ông chơi, có phụ nữ xen vào...”, thật không hay chút nào!

“Không sao.” Giang Thiệu Minh ẩn vai Lộ Chi Phán ngồi xuống, “Vợ tôi cũng như tôi”.

Nhất thời, Trần Song Bản và anh bạn kia đều im bật. Người đàn ông ngồi đối diện Lộ Chi Phán bèn cười nói: “Thời buổi nào rồi mà nam nữ không được ngồi chung bàn chứ. Các cậu cổ hủ quá rồi đấy, tôi thấy không vấn đề!”.

Lộ Chi Phán rất băn khoăn, không hiểu tại sao Giang Thiệu Minh nhất định để mình chơi thay. Tựa hồ cảm nhận được sự căng thẳng của cô, anh ngồi xuống bên cạnh, hướng dẫn cô chơi.

Sau mấy ván, bản thân Lộ Chi Phán cũng không rõ mình thắng hay thua, nhưng cảm thấy trò này thật thú vị. Chơi được một lát, Giang Thiệu Minh liền đưa Lộ Chi Phán về. Ra khỏi câu lạc bộ, cô vẫn mãi mê nghĩ về ván mạt chược vừa rồi, chợt cười, “Nói cho anh biết, lúc này mãi em mới biết quân Chim sẽ chính là quân Nhất sách đấy”.

“Em chưa chơi bao giờ, không biết cũng phải.”

Đúng là chưa chơi bao giờ nên cô không thể nắm được những điều căn bản, nhưng cô cũng chẳng mấy hứng thú với trò chơi này nên không nói thêm nữa.

“Hóa ra đàn ông các anh tụ tập thường chơi trò này.”

“Ừ, không thì em tưởng thế nào?” Anh hỏi.

“Em tưởng như mọi người vẫn đồn.”

“Chính em cũng nói là lời đồn, mà lời đồn thì có mấy phần đúng chứ!” Giang Thiệu Minh lắc đầu cười, “Em đứng đây đợi, anh đi lấy xe”.

Lên xe, anh mới hỏi cô: “Giờ đi ăn gì?”.

Lộ Chi Phán mới sờ bụng mình, lúc đến cô hầu như không ăn được gì, nhưng giờ này cũng khá muộn rồi.

“Anh muốn ăn gì?”, cô hỏi lại anh. Thấy anh liếc nhìn mình tỏ ý “anh đang hỏi em”, cô tủm tỉm cười, đưa ra đề nghị: “Gần đây có một trường đại học, mình đến đó ăn quán vỉa hè cũng được, nhân tiện xem có phải chúng ta đã già đến mức không thể đóng giả là sinh viên không?”.

Giang Thiệu Minh cảm thấy câu hỏi này của cô rất thú vị, “Không đóng giả được từ lâu rồi!”.

Cô hừ lạnh một tiếng, không thêm đề ý tới anh.

Hai người đến cổng trường, thấy có rất nhiều hàng ăn vặt, đắn đo mãi mới quyết định ăn lẩu xiên que Tứ Xuyên. Chọn thức ăn xong, hai người ngồi xuống bàn, chợt nhận ra giữa mình và những người xung quanh đã có khoảng cách. Ở mấy bàn bên cạnh, người ta trò chuyện rôm rả về giảng viên, về cán sự lớp, về môn học...

Được thôi, Lộ Chi Phán cảm thấy mình không cần đóng giả làm sinh viên nữa. Vừa nhìn đã biết, đâu cần giả vờ!

“Anh...” Cô định hỏi Giang Thiệu Minh thời đi học có hay nói những chuyện kia không, nhưng ngay lập tức thay đổi. “Hồi em học đại học, mỗi lần bạn bè tụ tập cũng đều nói những chuyện này, bao nhiêu năm rồi mà chủ đề bàn luận của sinh viên vẫn không thay đổi”.

“Ăn đi!” Giang Thiệu Minh gấp miếng thức ăn vừa chín vào bát cô.

Lộ Chi Phán hết nhìn Giang Thiệu Minh rồi lại nhìn đồ ăn trong bát, cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Ăn xong, Giang Thiệu Minh đi sang quán nước bên cạnh, mua cho cô một cốc trà sữa.

Lộ Chi Phán sững sờ nhận lấy. Vừa rồi trông thấy một cậu sinh viên mua trà sữa cho bạn gái, cô không khỏi ngưỡng mộ, không ngờ Giang Thiệu Minh lại đoán được suy nghĩ của cô. Cô cầm ống hút rồi đưa anh uống trước. Giang Thiệu Minh lắc đầu, nhưng Lộ Chi Phán rất kiên quyết nên anh đành miễn cưỡng uống một ngụm.

Anh vuốt tóc cô, chợt thấy cảnh tượng này thật quen thuộc, dường như trong quá khứ anh đã từng làm như vậy. Cảm giác ấm áp khiến anh có chút bồi hồi.

Đêm đó, Giang Thiệu Minh lại nằm mơ. Lần này, anh nhìn thấy khá rõ, người con gái kia có mái tóc đen óng ả, khẽ tung bay mặc dù không hề có gió.

“Cô là ai?” Anh hỏi.

Cô gái không quay đầu lại, nhưng khác với mọi khi, cô ta không bỏ chạy mà vẫn đứng đợi anh tiến đến gần.

Giang Thiệu Minh mơ hồ nghe được tiếng thở dài của cô gái, rất khẽ. Đúng lúc anh định hỏi thì bóng dáng cô gái từ từ tan biến.

Tiếng thở dài kia cứ luẩn quẩn trong đầu anh, tựa hồ muốn nói với anh rằng: “Anh không cần biết!”.

Tỉnh dậy, Giang Thiệu Minh vẫn nhớ rõ về giấc mơ chứ không còn mơ hồ như trước đây. Anh cảm thấy đáy lòng trống trải như đã đánh mất thứ gì đó, song cũng thấy nhẹ nhõm, vì cô gái đó đi rồi, anh sẽ không phải nghi ngờ về cuộc sống hiện tại của mình nữa.

Giang Thiệu Minh mỉm cười, nhận ra bản thân đã có sự thay đổi rõ ràng. Anh không còn bận tâm tới những điều mơ hồ nữa, chỉ cố gắng tận hưởng sự yên bình của tháng ngày hiện tại.

Sau khi Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phấn rời khỏi, mọi người ở quán bar cũng chỉ ngồi thêm một lát rồi lần lượt ra về, chỉ còn lại Trần Song Bản, Thái Văn Hựu và Lưu Lỗi.

Trên sàn gỗ ngang vó chai rượu, nhạc karaoke vẫn vang lên đều đều nhưng không có tiếng hát, mang đến một cảm giác kì quái.

Lưu Lỗi rút một điếu thuốc ra hút.

Trần Song Bản nhìn hai người bạn thân, hậm hực nói: “Tôi ở lại là để thanh toán, hai cậu ở lại làm gì?”.

“Thì ở lại xem cậu thanh toán chứ làm gì!” Thái Văn Hựu ung dung đong đưa chân.

Lưu Lỗi vừa nghe liền bật cười. Trần Song Bản lườm anh ta một cái rồi cầm lấy chai rượu chưa mở đập vào người anh ta.

“Hai cậu nói xem rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Tôi bất bình thay cậu ấy mà thái độ cậu ấy vậy đấy.”

“Bớt giận bớt giận!” Lưu Lỗi thản nhiên nói, “Cậu làm thế đâu phải bất bình, cậu đang phá đám người ta thì có!”

“Cậu thì biết điều!”

“Kẻ tám lạng người nửa cân.” Thái Văn Hựu buông một câu chốt hạ. “Tôi thật không hiểu nổi hai cậu. Chuyện gia đình nhà của Thiệu Minh, cậu ấy chẳng lo thì thôi, hai cậu sốt sắng làm cái khỉ gì? Đàn ông và phụ nữ cũng có những điểm giống nhau, coi người yêu quan trọng hơn bạn bè.”

Điều này kì thực không sai, nhưng nói ra có phần khó nghe.

“Ý cậu là tôi nhiều chuyện chứ gì?” Trần Song Bản bực tức.

“Dù thế nào thì Thiệu Minh cũng đã tỏ rõ thái độ rồi”, Thái Văn Hựu lạnh lùng nói. “Hai cậu nghĩ vì sao Thiệu Minh đột nhiên gọi chúng ta ra đây? Thái độ của hai cậu quá lộ liễu, tưởng người khác không nhìn ra à? Thiệu Minh đang ngầm nói với chúng ta và tất cả mọi người rằng, trong lòng cậu ấy đã hoàn toàn coi Lộ Chi Phấn là vợ, bất luận quá khứ đã xảy ra chuyện gì. Thiệu Minh không muốn tìm hiểu quá khứ của chính mình thì chúng ta càng không nên nhúng tay vào. Hơn nữa, chẳng phải chúng ta cũng mong cậu ấy sống vui vẻ, bắt đầu lại từ đầu đấy ư? Như hiện giờ chẳng phải rất tốt à?”

Lưu Lỗi gõ điếu thuốc vào miệng li rượu cho tàn thuốc rơi xuống, đăm chiêu giây lát rồi bỗng lên tiếng: “Cũng đành vậy thôi. Cậu ấy đã lựa chọn như thế, chúng ta cũng chẳng làm gì được. Huống hồ, chúng ta đã đồng ý với...”.

Thái Văn Hựu giằng lấy điếu thuốc trong tay Lưu Lỗi, hít một hơi mới nói: “Tôi vẫn cảm thấy Thành Húc chính là con ruột của Thiệu Minh. Dù không biết rõ tình hình hồi đó, nhưng chuyện này chắc chắn là thật”. Anh ta nhìn sang phía Lưu Lỗi, “Hồi đó họ làm thụ tinh tại bệnh viện của bố cậu thất bại, cũng có thể họ đến bệnh viện khác. Dù sao tôi cũng không tin bố mẹ Thiệu Minh lại mắc sai lầm được”.

Lưu Lỗi cảm thấy điều này hợp lí, nhưng Trần Song Bản vẫn cần nhắc: “Vừa chia tay bạn trai đã mang thai với người đàn ông khác. Cô ta đúng là chẳng ra cái thể thống gì”.

Thái Văn Hựu thối hơi thuốc về phía Trần Song Bản, “Cậu đúng là lảm chuyện”.

“Phải phải, tôi lảm chuyện, được chưa? Tôi đi thanh toán đây.”

Lưu Lỗi và Thái Văn Hựu cũng đứng dậy ra về.

9. Chương 9

Cuối tuần, thời tiết khá đẹp, Giang Thiệu Minh đến công ty một lát buổi sáng. Trên đường về, anh mua rất nhiều vật liệu làm điều. Nhóc Thành Húc đã đứng đợi sẵn ở cổng với tâm trạng háo hức. Giang Thiệu Minh bỗng cảm thấy bản thân không được chào đón nhiệt tình bằng món đồ chơi này. Tối qua, Thành Húc xem phim hoạt hình, thấy người ta chơi điều, cậu bé tỏ ra vô cùng thích thú, thế nên Giang Thiệu Minh đã hứa với con trai rằng nếu hôm sau thời tiết đẹp thì sẽ đưa cậu bé ra ngoài thả điều.

Từ sáng sớm, nhóc Thành Húc đã liên tục ra ngoài ngó trời nhìn đất, nét mặt rạng rỡ khi thấy nắng vàng trải khắp nơi.

Lộ Chi Phán thấy con trai háo hức bèn giục Giang Thiệu Minh đi mua dụng cụ làm điều về. Người lớn phải làm gương cho trẻ nhỏ, đã hứa thì phải thực hiện. Cô nghĩ đây cũng là cơ hội tốt để hai bố con có dịp gần gũi nhau hơn.

Giang Thiệu Minh vừa xuống xe, Thành Húc đã mừng rỡ lao ra. Anh xoa đầu con trai, nói: “Thôi chết, bố quên mất không mua điều rồi”.

Thành Húc thoáng cái xị mặt, ánh mắt vô cùng đáng thương.

Lộ Chi Phán đi ra, đứng bên cạnh con trai, lên tiếng trách móc Giang Thiệu Minh: “Có người lớn nào lại đi bắt nạt trẻ con như anh không?”. Cô đương nhiên không tin là anh quên, cô vỗ nhẹ vào má Thành Húc, nói: “Bố nói đùa đấy, mau, tự lên xe lấy điều đi”.

Giang Thiệu Minh nhú mày, cô tin tưởng anh đến vậy sao?

Thành Húc tròn xoe mắt nhìn bố, chần chờ giây lát, cậu bé vẫn mở cửa xe, cố gắng lôi một chiếc túi rất to xuống. Chiếc túi có vẻ nặng nhưng Thành Húc vô cùng háo hức. Lộ Chi Phán vội tiến lại giúp con trai.

Giang Thiệu Minh nhìn vợ và con trai bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Ba người ngồi quây quần bên nhau trên bãi cỏ xanh mướt được nhuộm nắng thu muộn. Giang Thiệu Minh sau khi đắn đo hồi lâu, quyết định vẽ cánh điều thành hình một con rùa. Lộ Chi Phán ngạc nhiên: “Chẳng phải người ta hay vẽ bướm bướm hay chuồn chuồn gì đó sao?”.

“Những cái đó quá phổ biến rồi, ra đường đâu đâu cũng thấy!” Giang Thiệu Minh nói.

“Mẹ, chỉ con gái mới hay chơi cái đó thôi!” Thành Húc cũng lém lỉnh đáp.

Hai tháng một, cuối cùng, cả nhà quyết định làm một chiếc điều hình con rùa.

Giang Thiệu Minh làm xong cánh điều, liền để cho Thành Húc trang trí. Trong lúc cậu bé đang vẽ những nét nguệch ngoạc, anh và Lộ Chi Phán vừa đọc sổ tay hướng dẫn vừa làm khung tre.

Mỗi người một việc, dần dà, chiếc điều đã được hoàn thiện. Hai người lớn và một đứa trẻ con, bận rộn suốt mấy tiếng đồng hồ mới làm xong. Thành Húc cầm con điều, nhìn trái nhìn phải, thích đến nỗi không nỡ buông. Tay Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh đều nhem nhuốc màu. Lộ Chi Phán đưa Thành Húc đi rửa tay, sau đó chuẩn bị ăn cơm. Chiếc điều được nằm tắm nắng ngoài trời.

Ôn Khả Vân hôm nay đích thân vào bếp nấu ăn. Cả buổi sáng, nhìn con cháu quây quần vui vẻ bên nhau, trong lòng bà vô cùng mãn nguyện.

Ăn trưa xong, ba người kiểm tra lại điều rồi xuất phát. Thời tiết đẹp nên rất nhiều người cũng đưa gia đình tới đây thư giãn, cắm trại picnic. Thành Húc thấy đông vui tấp nập như vậy, cũng hào hứng không kém, đặc biệt là khi trông thấy có vài bạn nhỏ khác cầm điều nên càng vui hơn. Chiếc điều của cậu có hình thù đặc biệt nhất, đẹp không thua kém điều của ai.

f.o.r.u.m.l.q.d.o.n

Dù là cuối thu, nhưng khí trời chẳng hề âm u, buồn bã, mà ngược lại, không khí tràn đầy sức sống như mùa xuân.

Lộ Chi Phán nắm tay con trai đi tìm một bãi cỏ vắng. Ánh mắt non nớt của cậu bé toát lên vẻ chờ mong. Trước khi đi, Lộ Chi Phán cũng đã tìm hiểu kỹ cách thả điều. Cô cầm cánh điều, kéo dây ra một đoạn vừa đủ rồi đưa cuộn dây cho Thành Húc, bảo thằng bé chạy về phía trước.

Giang Thiệu Minh đứng một bên, hai tay khoanh trước ngực, tươi cười nhìn hai mẹ con.

Giữa đám đông đang nằm trên cỏ tắm nắng, có một vài đứa trẻ cũng chơi thả điều. Nhóc Thành Húc không khỏi sốt sắng: “Mẹ, rốt cuộc mẹ có làm cho điều bay lên được không?”

Thấy sự nghi hoặc hiện lên trong mắt con trai, Lộ Chi Phán cảm thấy bị tổn thương. Nếu không thành công, dường như cô sẽ đánh mất sự tín nhiệm của thằng bé.

“Gọi bố con lại đây, chắc chắn bố biết.”

Lộ Chi Phán vừa dứt lời, Thành Húc liền chạy về phía Giang Thiệu Minh. Trong lòng thằng bé, bố là một người tài giỏi, việc gì cũng có thể làm. Lộ Chi Phán kiếm một chỗ ngồi nghỉ, để hai bố con chơi với nhau. Không biết Thành Húc nói gì mà Giang Thiệu Minh nghe rất chăm chú, thi thoảng gật gật đầu.

Lát sau, chiếc điều bay lên, Thành Húc phấn khích vừa chạy vừa nhìn theo. Khi điều đạt tới vị trí cao nhất, cậu bé nói lớn: “Mẹ, mẹ nhìn xem, điều bay cao chưa kia!”

“Tiểu Húc giỏi quá!” Lộ Chi Phán tươi cười khen con trai.

Giang Thiệu Minh liếc nhìn cô. Lộ Chi Phán đứng dậy, đi về phía anh nhưng ánh mắt vẫn nhìn Thành Húc, “Cả bố con cũng rất giỏi”.

Thành Húc cầm dây điều chạy tung tăng trên bãi cỏ, Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán đứng đằng sau, nét mặt ngập tràn hạnh phúc.

“Thằng bé cứ mãi vui vẻ như vậy thì thật tốt!” Lộ Chi Phán bỗng lên tiếng. Ai rồi cũng sẽ trưởng thành, mà người lớn thì không tránh khỏi những ưu phiền lo toan.

Giang Thiệu Minh không tiếp lời. Có lẽ khi anh còn nhỏ, bố mẹ cũng lo nghĩ cho tương lai của anh như vậy. Số mệnh là một thứ rất kì diệu, không chỉ đơn giản là sự diễn tiến của cuộc sống, mà còn là cảm tính nặng nề.

Thành Húc chơi được một lát thì chạy về hỏi ý kiến bố mẹ có thể mang điều ra chơi cùng các bạn khác được không. Lộ Chi Phán vui vẻ đồng ý, thế là cu cậu lại lon ton chạy tới chỗ đám trẻ bên kia.

Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán ngồi xuống bãi cỏ, vừa trò chuyện vừa trông Thành Húc. Ánh nắng bao phủ khiến cô cảm thấy ấm áp, cả trái tim cũng ấm áp không gì sánh bằng. Cô nghiêng đầu nhìn anh, tóc xõa trên vai, “Không biết sau này lớn lên, con chúng ta sẽ như thế nào nhỉ?”.

“Anh không biết, nhưng chắc chắn là lúc ấy chúng ta đã già lắm rồi!” Giang Thiệu Minh luồn tay vào mái tóc của cô, cảm giác êm ái khó tả giữa những ngón tay rất dễ gây nghiện.

“Đúng thế, có lẽ tóc bạc hết rồi.”

Anh gật đầu, “Móm nữa!”.

“Biến thành ông lão, bà lão?”

Cô vừa dứt lời, liền trông thấy ở cách đó không xa, có một cụ ông và một cụ bà đang dìu nhau đi bộ. Hình ảnh chân thực trước mắt dường như khiến họ cảm nhận sâu sắc tình cảm của đối phương, không cần nói gì cả, họ vẫn hiểu nhau. Sau này, khi đã già đi, họ sẽ giống như đôi vợ chồng kia. Dù tóc đã bạc, răng đã rụng, thậm chí đi lại khó khăn, họ vẫn ở bên nhau, nương tựa vào nhau mà bước về phía trước, chiêm ngưỡng cảnh sắc tươi đẹp của cuộc đời.

Giang Thiệu Minh bắt chợt hôn lên trán cô rồi ôm cô vào lòng, không nói gì hết.

Đang xa, Thành Húc đang chơi cùng bạn thì chiếc điều rơi xuống đất. Cậu định chạy về nhờ bố thả lại một lần nữa, nhưng khi trông thấy bố mẹ ngồi bên nhau, đắn đo một lát, cậu bé quyết định cùng các bạn nghĩ cách.

d-d-l-e-q-u-y-d-o-n

Giang Thiệu Minh dành nhiều thời gian ở bên con trai, không chỉ dạy thẳng bé Luận ngữ, Đạo đức kinh, mà còn kể chuyện về những nhân vật truyền kì. Thỉnh thoảng, anh đặt câu hỏi cho Thành Húc trả lời, cũng có những lúc cậu bé chủ động nêu lên thắc mắc. Đương nhiên, vì Thành Húc còn nhỏ nên những câu hỏi mà Giang Thiệu Minh đưa ra đều rất đơn giản. Lộ Chi Phán thấy hai cha con say sưa thảo luận, có chút buồn cười. Cô cảm thấy Thành Húc được dạy những điều này thì không cần đến nhà trẻ nữa. Nhưng Giang Thiệu Minh có suy nghĩ khác cô. Anh dạy con những thứ kia không phải vì mong con đặc biệt hơn những đứa trẻ khác, anh hy vọng con trai có thêm nhiều kiến thức bổ ích, song vẫn được trải nghiệm một tuổi thơ bình thường như bao người.

Dần dần, Lộ Chi Phán cũng không còn ý kiến gì về cách dạy con của Giang Thiệu Minh. Thành Húc càng ngày càng thích được nghe bố kể chuyện, nhiều hôm đi học về, câu đầu tiên thằng bé hỏi chính là: “Bố đã về chưa ạ?”.

Hôm nay, cũng không ngoại lệ, vừa xuống xe cùng Ôn Khả Vân, Thành Húc đã hỏi ngay: “Mẹ ơi, bố về chưa ạ?”.

Lộ Chi Phán nhéo má con trai, “Vừa về đã hỏi bố, sao không hỏi mẹ?”.

Thành Húc mở to mắt, không hiểu ý câu nói của mẹ, “Chẳng phải mẹ đang ở đây sao ạ?”.

Lộ Chi Phán đành im lặng. Ôn Khả Vân lắc đầu cười.

Có chút thất vọng vì Giang Thiệu Minh chưa về nhưng Thành Húc vẫn ngoan ngoãn làm bài tập về nhà, sau đó còn tự giác luyện viết. Bố nói, nét chữ nét người, vì vậy, cậu phải viết thật đẹp.

Hôm nay, Giang Thiệu Minh đi công tác ngoại tỉnh. Một dự án đã được chuẩn bị từ rất lâu, chỉ riêng việc mua bất động sản đã mất khá nhiều thời gian và công sức. Đây vốn là dự án được ông Giang dành nhiều tâm huyết, trải qua rất nhiều lần thương thảo mới nhận được nhưng trong quá trình thực hiện đã vấp phải không ít khó khăn. Sau khi tiếp quản công ty, Giang Thiệu Minh đã lên kế hoạch tái khởi động dự án, không chỉ vì vốn đầu tư lớn mà còn bởi tiềm năng của nó. Đây sẽ là một khu vui chơi giải trí lớn nhất thành phố, dành cho cả trẻ em và những người trưởng thành, không phân biệt nghề nghiệp hay tầng lớp.

Mảnh đất này vẫn chưa được khai thác, đường vào đầy rẫy ổ gà. Giang Thiệu Minh và đoàn khảo sát đội mũ bảo hiểm vào thăm công trường. Anh nói chuyện với kiến trúc sư rất lâu về việc lựa chọn nguyên vật liệu và bảo đảm an toàn lao động. Gần hết ngày, anh mới lên xe trở về thành phố.

Đường đất khá lầy lội và nhiều vũng nước đọng, xe của Giang Thiệu Minh chạy qua vô tình làm bắn nước lên người một cô gái đi bộ. Cô gái cau mày nhìn theo. Xe chạy khá nhanh nhưng cô vẫn trông rõ gương mặt người ngồi trong xe. Thoáng chốc, cô gái đứng ngây tại chỗ.

“Sao thế?” Người bạn đi cùng kéo tay cô. “Cậu có sao không? Đây, chiếc xe kia có vẻ rất đắt tiền, tớ nghĩ cả đời tớ cũng không mua nổi cái lớp xe!”

“Sao cậu biết xe đó đắt?” Cô gái băng quơ hỏi.

“Ban đầu tớ cũng không biết đâu. Lần trước người đó đến đây, tớ đã được Phương ”phổ cập kiến thức“. Phương nói người đàn ông đó giàu lắm, anh ta mua cả mảnh đất này đây, nghe nói là sẽ xây dựng khu vui chơi giải trí ở đây. Nhà dân quanh khu này đều bị mua lại hết, khiến chúng ta phải đi nơi khác tìm phòng

trợ. Mà hình như Phương rất thích anh ta, tìm hiểu tất cả tin tức về anh ta, mấy năm trước anh ta bị tai nạn giao thông, sau đó chỉ mất có một năm đã tiếp quản công ty...”

Đang nói, cô gái chợt dừng lại, vì bàn tay bị cô bạn của mình siết chặt, “Tổng Ngữ Vi, cậu sao thế?”

“Anh ta tên là gì?”

“Giang... Giang gì ấy, cậu về hỏi Phương là biết. Nhưng sao cậu quan tâm thế? Người ta có vợ rồi nhé!”

d_d_a_n_l_e_q_u_y_d_o_n

Giang Thiệu Minh về tới nhà, quần áo lấm lem bụi bẩn khiến Lộ Chi Phán không khỏi buồn cười. Anh thường ngày sạch sẽ, tươm tất, cô thực sự không quen bộ dạng lúc này của anh.

“Em không biết đồng cảm gì cả!” Giang Thiệu Minh định nhéo mũi cô, nhưng nghĩ đến chân tay đầy bụi bẩn lại hạ tay xuống, sau đó đi vào phòng tắm.

Lúc này, Lộ Chi Phán mới nhớ ra mình đã quên không hỏi anh ở đâu về.

Giang Thiệu Minh vừa đi ra liền bị ông Giang gọi vào thư phòng. Ôn Khả Vân vô cùng bất mãn với hành động này của chồng, con trai vất vả ở ngoài cả ngày mới về, có chuyện gì chẳng lẽ không thể đợi nghỉ ngơi xong rồi nói sao? Nhóc Thành Húc thì ủ rũ vì bố chưa kịp nói với mình câu nào đã bị ông nội lôi đi mất.

Giang Trọng Đạt hỏi han rất kỹ tiến độ của dự án. Đây là dự án có vốn đầu tư lớn, phương án của Giang Thiệu Minh đưa ra lại quá mạo hiểm. Hai người thảo luận rất lâu mới ra khỏi phòng. Ôn Khả Vân nhìn chồng với ánh mắt thù địch, ông Giang biết không thể giải thích nên giữ im lặng từ đầu chí cuối. Lộ Chi Phán cũng lẳng lặng ăn cơm, không dám “rước họa vào thân”.

Ăn tối xong, Thành Húc ngồi chơi với ông nội. Ôn Khả Vân quét dọn phòng khách, còn cố tình xoay máy hút bụi xung quanh chồng.

Lộ Chi Phán lên thư phòng tìm Giang Thiệu Minh. Dáng vẻ mãi mê suy nghĩ của anh thực sự rất cuốn hút, vừa trầm mặc, vừa nghiêm túc, khiến người ta không dám đến làm phiền.

“Có chuyện gì à?” Tuy không quay đầu lại, nhưng anh biết người đến là Lộ Chi Phán. Nếu là mẹ anh hay Thành Húc vào thì chắc chắn đã lên tiếng, còn bố anh sẽ đi thẳng vào trong mà không chần chừ ở cửa như vậy.

“Em đến chuyển lời giúp Tiểu Húc thôi, anh đừng quên kể chuyện cho con đấy.”

Bấy giờ, Giang Thiệu Minh mới quay lại nhìn cô, “Ừ, anh biết rồi”.

Lộ Chi Phán ngồi xuống ghế đối diện, một mực giữ im lặng để anh làm việc.

Giang Thiệu Minh không nói chuyện, tốc độ xử lý công việc rất nhanh. Xong việc, anh bảo cô về phòng trước, còn anh đi kể chuyện cho Thành Húc.

Hôm nay, Giang Thiệu Minh kể cho con trai nghe câu chuyện về một nhân vật lịch sử. Người này đã vì lý tưởng của bản thân mà nguyện từ bỏ cả tôn nghiêm. Sau khi đỡ Thành Húc đi ngủ, anh tắt đèn rồi trở về phòng.

Lộ Chi Phán đang nằm trên giường, cầm điện thoại chơi game. Giang Thiệu Minh ngồi xuống bên cạnh một lúc lâu, cô vẫn không hề rời mắt khỏi chiếc điện thoại để nhìn anh.

“Lộ Chi Phán.”

“Ừm?”

“Trò chơi đó quan trọng hơn anh à?”

Lộ Chi Phán bỏ điện thoại xuống, “Anh cũng biết đối cơ à? Em mới là người nên đối đấy! Tiểu Húc lúc nào cũng hỏi bố đâu, bao giờ bố về. Rõ ràng em ở bên nó nhiều hơn anh”.

Giang Thiệu Minh nằm xuống, “Em chơi tiếp đi”.

Đáng ghét! Cô cầm lấy tay anh, vùng vằng, “Anh là đồ đáng ghét!”.

Giang Thiệu Minh bật cười, “Đáng ghét chỗ nào?”.

“Dám tranh sủng với em!”

Cái gì mà tranh sủng chứ? Giang Thiệu Minh nắm tay cô, “Anh rất cảm ơn em suốt mấy năm qua đã chăm sóc tốt cho Tiểu Húc. Nhưng anh cũng rất tiếc vì bản thân không thể ở bên cạnh khi con khôn lớn. Bây giờ anh chỉ mong có thể dành nhiều thời gian cho con...”.

“Đừng nói nữa!” Cô lắc đầu. Anh đâu muốn như vậy, sao lại nhận lỗi về mình chứ?

Anh vuốt nhẹ má cô, “Vì thế em đừng ghen nữa, được không?”.

“Ai thèm ghen chứ! Anh dỗ dành em như thể em là trẻ con ấy!”

“Anh đâu có dụ dỗ em với Tiểu Húc như thế!”

“Anh cũng biết là anh rất nghiêm túc với con hả?”

“Cách dạy dỗ con trai và con gái khác nhau”, anh ôm cô vào lòng. “Sau này chúng ta có thêm con gái, anh nhất định sẽ dịu dàng với con, lúc đấy em đừng có ghen nhé!”

“Trông em giống người nhỏ nhen lắm hả?”

“Không. Anh chỉ nhắc trước thôi mà.”

“Đáng ghét!”

10. Chương 10

Giang Thiệu Minh hiện tại đặt toàn bộ tâm tư vào công việc và gia đình. Tuy nhiên, phần lớn các buổi tiệc rượu hay khảo sát công trường đều được anh giao cho những nhân viên có thực lực đảm nhận thay. Mọi người trong công ty đoán già đoán non, không biết vì lý do gì mà gần đây sếp tổng rất hiếm khi xuất đầu lộ diện. Nếu biết Giang Thiệu Minh dành nhiều thời gian ở nhà với con trai, không biết bọn họ sẽ có phản ứng ra sao?

Hôm nay, Giang Thiệu Minh lại kèm Thành Húc luyện chữ. Có lẽ thằng bé còn nhỏ nên tính tự giác chưa cao, ngồi viết chưa được mấy chốc đã hết tập trung. Giang Thiệu Minh kiểm tra một lượt rồi viết mẫu cho con. Thành Húc nhìn chữ của bố, dường như có thêm động lực, lại nắn nót luyện tập thêm mấy lần.

Nhìn dáng vẻ chăm chú của con trai, Giang Thiệu Minh lại nhớ đến lời mẹ nói, rằng Tiểu Húc y hệt anh hồi nhỏ. Càng nghĩ, anh càng cảm thấy tiếc nuối bốn năm qua không được chứng kiến quá trình trưởng thành của con, thế nên anh lại càng quyết tâm trở thành một người cha tốt.

Hiện giờ công ty hoạt động ổn định, gia đình cũng không có việc gì bận rộn, Giang Thiệu Minh muốn bố mẹ đi du lịch ít ngày cho đầu óc thư thái. Biết trước mẹ sẽ từ chối nên anh chuẩn bị sẵn vé máy bay rồi mới nói với hai người.

Ôn Khả Vân quả nhiên rất do dự, đã nhiều năm qua bà không đi du lịch. Nhưng sau khi được Giang Thiệu Minh và Lộ Chi Phán động viên, cuối cùng bà cũng đồng ý. Vừa ra khỏi cửa, ông Giang liền nói: “Chẳng phải bà cứ luôn mồm kêu phải cho hai đứa nó thời gian riêng tư sao? Bây giờ có cơ hội tốt như vậy còn cứ chần chừ. Đúng là đàn bà, rắc rối”.

“Ông thích thì mừng tôi là được rồi, cần gì phải lôi toàn bộ đàn bà vào mừng chung!”

“Nói như thế bà mới nhớ lâu!”

Ôn Khả Vân tức giận tóm lấy tay chồng. Hai người giằng co chốc lát đã mệt, phải thừa nhận rằng mình đã già, không thể độ sức giống thanh niên.

“Đạo này vợ chồng chúng nó có vẻ rất tình cảm. Tôi cũng đỡ lo!”

“Người hay lo hão lo huyền như bà có lúc nào bà biết yên tâm”, ông Giang hừ lạnh. “Hồi trẻ thì lo không tìm được đúng người lấy làm chồng, kết hôn thì lo tôi đối xử với bà không tốt, mang thai thì lo sảy, tôi đi công tác thì lo tôi có bồ, khi Thiệu Minh lớn được một chút đã vội lo nó không đủ thông minh, khi nó quyết định đến công ty làm việc thì bà lại sợ nó cáng đáng không nổi, rồi lo chuyện trăm năm đại sự của nó...” Những chuyện về sau có lẽ không cần nhắc đến nữa.

Ôn Khả Vân vốn định lên tiếng phản bác nhưng chưa kịp mở lời thì mắt đã hoen đỏ. Cuộc sống của bà trước kia dường như đúng là như vậy, hết lo lắng cho chồng lại lo lắng cho con. Nhất là quãng thời gian Giang Thiệu Minh xảy ra chuyện, bà chẳng thiết ăn uống, suốt ngày chỉ biết khóc.

Ông Giang vỗ về lưng vợ, an ủi: “Bây giờ bà có thể yên tâm được rồi. Thiệu Minh và Tiểu Phán sống rất hạnh phúc, Tiểu Húc thì ngoan ngoãn. Còn về phần tôi, già thế này rồi, còn cô nào thèm!”

Ôn Khả Vân nghĩ lại bản thân những năm qua, cảm thấy chuyến du lịch lần này đúng là rất tốt, coi như tự thưởng cho mình một kì nghỉ phép dài.

Sau khi vợ chồng ông Giang đi du lịch, mỗi ngày, Lộ Chi Phán đều dậy rất sớm để chuẩn bị bữa sáng và đưa Thành Húc đến nhà trẻ. Giang Thiệu Minh tuy rất hài lòng nhưng không tiện bộc lộ ra mặt. Thế nên, chỉ có Thành Húc là người vui vẻ nhất. Cậu bé vô cùng thích được ăn sáng chung với bố mẹ.

Trong khi đó, chuyến du lịch của bố mẹ kéo dài hơn họ nghĩ. Ôn Khả Vân gọi điện thông báo với con trai và con dâu rằng họ sẽ đi chơi thêm vài hôm nữa mới về.

D-I-E-N-D-A-N-L-Q-D-O-N

Ngày hôm sau, Lộ Chi Phán đưa Thành Húc đến nhà trẻ rồi tiện đường đi mua thức ăn. Dường như chuyện nghỉ xem sáng ăn gì, tối ăn gì đã trở thành đại sự đối với cô.

Giang Thiệu Minh đến công ty giải quyết một số công việc, sau đó gặp gỡ người phụ trách phía Hồng Huy để thảo luận về dự án Trầm thủy gia hoa. Buổi chiều, hai bên cùng đến hiện trường để khảo sát tình hình.

Khắp công trường đều là bụi bẩn và tiếng ồn. Giang Thiệu Minh chỉ ở lại một lát rồi ra về. Sáng nay, Lộ Chi Phán đã dặn anh về sớm, cô sẽ làm món sườn xào chua ngọt cho hai bố con. Giang Thiệu Minh lên xe, yêu cầu tài xế đưa anh trở lại công ty giải quyết nốt một số việc. Anh ngồi ở ghế sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Bỗng nhiên, xe phanh gấp khiến anh đổ người về phía trước.

Tài xế giật nảy mình, ngẩn ra giây lát mới định thần lại.

“Sao thế?” Giang Thiệu Minh nhíu mày.

“Đằng trước có người...”

Sắc mặt tài xế rất khó coi, dường như đang lo lắng bị trách phạt hoặc mất việc. Giang Thiệu Minh mở cửa xuống xe, nạn nhân là một cô gái trẻ, đối phương mặc chiếc váy liền màu trắng, khoác áo denim bên ngoài. Đôi chân trắng ngần đã xuất hiện vết xước và rớm máu.

“Cô không sao chứ?” Anh tiến lại gần xem xét.

Cô gái cau mày nhìn chân mình, chắc hẳn rất đau, sắc mặt cô ta không được tốt lắm. Khi ngẩng đầu lên trông thấy Giang Thiệu Minh, thần sắc cô gái bỗng trở nên kì lạ. Anh nghi hoặc hỏi: “Cô có sao không?”

“Anh...” Cô gái nói nửa chừng lại thôi.

Giang Thiệu Minh không để ý tới thái độ của đối phương nữa, chỉ nói: “Chân cô bị thương rồi, để tôi đưa cô đến viện kiểm tra. Cô đứng dậy được không?”

Vừa nói, anh vừa cúi xuống đỡ cô ta dậy. Đối phương vẫn không rời mắt khỏi anh.

Giỏ thức ăn của cô ta rơi vãi tung tóe trên mặt đất. Sau khi ngồi vào xe, cô ta cứ ngẩn ra, thậm chí phải đợi Giang Thiệu Minh nhắc, cô ta mới chịu lau máu trên chân. Nhìn sơ qua, vết thương có vẻ không quá nghiêm trọng, nhưng tốt hơn hết vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra cho chắc chắn.

Tài xế để xảy ra chuyện nên không dám nói gì, chỉ im lặng lái xe.

Ánh mắt cô gái nhìn Giang Thiệu Minh có chút kì lạ, nhưng anh không bận tâm tới điều đó. Khí trời hơi se lạnh, cô ta ăn mặc thể này có lẽ hai chân không chịu nổi.

Phụ nữ đúng là mâu thuẫn, sợ lạnh mà không chịu mặc nhiều quần áo, cơ hồ “mặc đẹp” và “mặc ấm” không thể cùng nhau tồn tại. Giang Thiệu Minh chợt nghĩ đến Lộ Chi Phán, phát hiện cô không như vậy, nên mặc thể nào thì cô mặc thể đó, chẳng hề cảm thấy xấu hay không phù hợp.

“Nghe nói... anh từng bị tai nạn xe?” Cô gái len lén nhìn Giang Thiệu Minh, “Em đọc trên báo...”.

Tài xế nghe vậy, không kìm được liếc nhìn cô ta qua gương chiếu hậu, lời lẽ của cô ta như thể đã quen biết Giang Thiệu Minh.

Giang Thiệu Minh nhíu mày, “Cô quen tôi?”.

Đối phương sững sờ, “Anh...anh không biết em là ai sao?”.

Giang Thiệu Minh trầm mặc giây lát. Chuyện anh xảy ra tai nạn được bố mẹ giữ kín cho tới khi anh quay trở lại công ty làm việc. Cô gái này không biết rõ tình hình cũng là điều dễ hiểu.

“Ừ!” Anh thẳng thắn trả lời. “Sau khi tỉnh lại, tôi bị mất trí nhớ, quên hết mọi chuyện.”

Chẳng trách ánh mắt anh nhìn cô vừa rồi lại xa lạ đến thế!

“Tất cả đều quên hết ư?”

“Đúng vậy!” Giang Thiệu Minh đáp ngắn gọn.

“Không nhớ gì dù chỉ một chút sao?”

“Đúng.”

Cô gái mím môi, “Anh quên đi tất cả mà không muốn tìm lại kí ức à?”.

“Những thứ mất đi đó đã không thuộc về tôi nữa rồi, cần gì phải tìm lại?”

Đối phương nhìn anh, sắc mặt trắng bệch, “Em họ Tổng, anh không muốn biết em là ai sao?”.

“Tôi không có người bạn nào họ Tổng, cả bố mẹ và vợ tôi đều không nhắc đến cô gái nào họ Tổng cả, vì thế tôi cho rằng mối quan hệ giữa chúng ta không quan trọng. Tôi cũng không muốn biết cô là ai.”

Cô gái còn muốn nói gì đó thì xe đã dừng trước cửa bệnh viện.

Giang Thiệu Minh không xuống xe, anh để tài xế đưa cô ta vào bệnh viện, còn anh tự mình lái xe tới công ty, sau đó trở về nhà.

Tài xế rất chu đáo với cô gái, dù sao cũng là lỗi của anh ta. Biết chân đối phương không có vấn đề gì nghiêm trọng, anh ta mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi hỏi cô gái mấy câu nhưng đều không nhận được câu trả lời, tài xế đành ghi tạm là “Cô Tổng”. Bấy giờ bệnh viện yêu cầu làm thủ tục nhập viện, anh ta lại phải vào hỏi cho rõ ràng.

“Cô Tổng, tôi phải mang chứng minh thư của cô đi làm thủ tục nhập viện...”

Cô gái này có vẻ rất trầm tĩnh, chân đau như vậy mà vẫn không kêu một tiếng, đưa vào bệnh viện, bác sĩ còn tưởng cô giả bệnh.

Nghe vậy, cô gái mới luống cuống lục tìm trong túi xách, đưa cho tài xế chứng minh nhân dân của mình. Trên đó ghi rõ : Tổng Ngữ Vi.

d.d.a.n.l.e.q.u.y.d.o.n

Vừa thấy xe của Giang Thiệu Minh, nhóc Thành Húc đã chạy ngay ra, có vẻ cậu bé đã chờ bố rất lâu rồi. Trong một lần tụ tập với bạn bè, Giang Thiệu Minh nghe mọi người nói, khi đàn ông bắt đầu nghĩ đến gia đình nhiều hơn chứng tỏ anh ta đã già. Thế nhưng, anh lại có suy nghĩ khác. Trong mắt anh, nhà là nơi thiêng liêng nhất, không có bất cứ điều gì so sánh được.

Thành Húc tròn mắt nhìn bố, “Mẹ đang nấu cơm, thơm lắm bố ạ, có cả sườn nữa”.

Giang Thiệu Minh xoa đầu con trai rồi nắm tay con vào nhà, “Thế Tiểu Húc có ăn vụng không?”.

Cậu bé lắc đầu, đi được mấy bước bỗng lên tiếng: “Còn chưa chín mà, ăn vụng sao được”.

Hóa ra là vậy! Không ăn vụng là vì thức ăn chưa làm xong, chứ không phải vì muốn đợi bố về cùng ăn. Giang Thiệu Minh lắc đầu cười. Vào nhà, anh hỏi han con trai tình hình ở lớp, sau đó mới vào bếp xem Lộ Chi Phán nấu cơm. Anh đứng tựa cửa nhìn cô, hôm nay cô mặc chiếc váy mới mua, trông cô thực sự xinh đẹp.

Lộ Chi Phán quay đầu lại cười, “Anh về đúng lúc đấy, em sắp làm xong rồi”. Cô nháy mắt tinh nghịch, “Tắm rửa ở ngoài rồi mới về hả?”.

“Học ai mà tinh mắt thế?” Anh cười.

“Cái đó còn phải học à? Đúng là màu sắc rất giống, nhưng nhìn cái là biết ngay không phải chiếc áo anh mặc đi lúc sáng.”

Mặc dù không nhất thiết phải giải thích, Giang Thiệu Minh vẫn chủ động nói: “Ra công trường khảo sát, bụi bặm bám vào quần áo nên mới phải thay trước khi về nhà. Bằng không lại có người la hét bắt anh tránh xa con trai ra. Có tí bụi bẩn mà làm như người ta bị bệnh dịch ấy”.

Lộ Chi Phán đặt đĩa thức ăn vào tay anh, dùng ánh mắt yêu cầu anh lập tức “im miệng”.

Giang Thiệu Minh bắt đũa rời khỏi bếp, để đĩa thức ăn lên bàn rồi bảo Thành Húc đi rửa tay. Suốt bữa ăn, nhóc Thành Húc cứ tấm tắc khen tay nghề nấu ăn của mẹ.

Lộ Chi Phán nghe con trai nói xong, lại nhìn Giang Thiệu Minh. Anh nhướn mày nói: “Ừ, chỉ hơi ngọt chút...”.

Lộ Chi Phán bĩu môi, “Anh không cần ăn món này nữa”.

Giang Thiệu Minh sững sờ nhìn miếng sườn sắp bị gấp ra khỏi bát, cười nói: “Dù hơi ngọt một chút nhưng vẫn rất ngon, thật sự rất ngon”.

Bây giờ cô mới buông miếng sườn xuống bát trả anh.

Cô hỏi han anh về tình hình công việc, mặc dù những điều này cô cũng không hiểu lắm, nhưng chí ít cô có thể biết sơ qua những việc anh đang làm.

Ăn xong, Giang Thiệu Minh chợt nhớ đến cô gái lạ mặt lúc chiều, bèn hỏi: “Anh có người bạn nào họ Tống không?”.

“Sao tự nhiên anh lại hỏi thế?”

“Không có gì, hôm nay tình cờ gặp một người, cô ta nhận là bạn anh...”

“Anh làm gì có người bạn nào họ Tống đâu...” Lộ Chi Phán lắc đầu cười. Nhưng chỉ giây lát, sắc mặt cô biến đổi, đôi đũa trong tay chợt rơi xuống đất.

Giang Thiệu Minh đứng dậy, vào bếp lấy một đôi đũa khác cho cô, “Anh cũng nói với cô ta như thế. Nếu đúng là anh có bạn nào họ Tống, chắc chắn bố mẹ và em đã kể với anh. Còn không nói nghĩa là không quan trọng”.

Lộ Chi Phán cười gượng, tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa ăn, cô thu dọn bát đĩa, mang vào phòng bếp để rửa. Giang Thiệu Minh đi theo, đứng ngoài cửa phòng nhìn cô. Anh quan sát cô rất lâu, chỉ thấy cô cầm bát trong tay mà ngẩn ra, không rõ đang suy nghĩ điều gì.

Từ lâu anh đã có cảm giác mọi người đang cố giấu giếm mình một vài chuyện. Chỉ là anh không muốn bố mẹ phiền lòng nên đã cố gắng ép bản thân đừng tò mò. Nhưng biểu hiện của Lộ Chi Phán lúc này đã một lần nữa chứng minh linh cảm của anh là đúng. Có lẽ do cô không biết cách che giấu cảm xúc nên mới dễ dàng để anh phát hiện như vậy.

Buổi tối, sau khi kể chuyện cho con trai, Giang Thiệu Minh về phòng ngủ. Anh cảm nhận được Lộ Chi Phán vẫn bị ảnh hưởng bởi mấy câu nói khi ăn cơm. Mặc dù những điều bí ẩn kia liên tục cám dỗ anh, nhưng sự hài lòng với cuộc sống hiện tại như một tảng đá nghiền nát sự cám dỗ đó. Bây giờ, anh không muốn phải suy nghĩ quá nhiều nữa, nên làm gì thì làm, không cần suy xét quá khứ, cũng không cần đắn đo tương lai. Anh bắt đầu tin rằng tất cả mọi chuyện là sự an bài của số phận, bao gồm việc anh bị mất trí nhớ.

Guồng quay cuộc sống của anh không có gì thay đổi, chỉ có điều, anh nhận ra Lộ Chi Phán thỉnh thoảng lại thất thần, tựa như lo lắng chuyện gì.

Hôm nay, Giang Thiệu Minh không đến công ty. Có một doanh nghiệp muốn kí hợp đồng dài hạn với vườn nho, quản đốc Dương không thể tự ý quyết định việc này nên đã gọi điện mời anh tới. Cũng đã khá lâu anh chưa đến thăm vườn nho, giờ đã là cuối mùa, nho gần hết, còn trơ lại những nhánh cây trần trụi, tạo nên cảm giác thê lương.

Giang Thiệu Minh và người đại diện của đối phương trao đổi rất thoải mái, nhanh chóng đi đến kí kết hợp đồng. Sau đó, anh tranh thủ xem tình hình bán rượu nho gần đây. Doanh thu hiện tại không khác nhiều so với trước kia, tuy ổn định nhưng anh cảm thấy tù túng. Anh không có nhiều thời gian đến vườn nho, nơi này dường như đã bị thương nghiệp hóa, anh có cảm giác ở đây thiếu một thứ gì đó.

Quản đốc Dương luôn túc trực bên cạnh trong lúc anh xem xét sổ sách và giải thích cho anh những chỗ anh chưa rõ. Giang Thiệu Minh khá hài lòng với người quản đốc này, thái độ của anh ta với công việc và vườn nho rất nghiêm túc.

“À phải rồi, rượu tôi cất lần trước ở đâu?”

Quản đốc Dương tươi cười đáp, “Tôi để trong hầm rượu”.

Sau hôm đó, anh ta đã đích thân phong kín bình rượu rồi đem cất giữ cẩn thận, phòng khi Giang Thiệu Minh đến lấy, nhưng không ngờ lại lâu như vậy.

“Đẫn tôi đi xem!” Giang Thiệu Minh đứng dậy, cảm thấy háo hức khi nghĩ tới việc vợ con và mình cùng thưởng thức bình rượu mà cả ba người đã chung sức làm.

Quản đốc Dương dẫn anh xuống hầm rượu, nhưng lại đi theo hướng khác khiến anh cảm thấy khó hiểu.

“Bên này là hầm nhỏ, rất ít khi dùng tới. Nhưng điều kiện nhiệt độ thì rất tốt. Tôi đã để rượu ở đó rồi.”

Giang Thiệu Minh gật đầu.

Hầm rượu này với hầm rượu mà anh biết có diện tích không thua kém là bao, nhưng cách bố trí thì hoàn toàn khác biệt. Giang Thiệu Minh bước xuống bậc thang, một cảm giác quen thuộc len lỏi vào da thịt, anh tin chắc mình đã từng tới đây.

Quản đốc Dương cẩn thận bưng hai bình ra. Bình rất nhỏ nhưng vô cùng tinh tế. Giang Thiệu Minh bắt giác mỉm cười, có lẽ anh nên mang một bình về uống, bình còn lại giữ ở đây thêm ít lâu nữa.

Lấy rượu xong, Giang Thiệu Minh chưa vội rời khỏi hầm. Anh đi loanh quanh xem xét, dặn dò quản đốc Dương, đồng thời hỏi anh ta vài điều. Vì mới đến đây làm việc nên quản đốc Dương cũng chưa nắm rõ thông tin về hầm rượu này. Thấy Giang Thiệu Minh ngó nghiêng khắp nơi như đang tìm kiếm thứ gì, anh ta chỉ im lặng đi theo, không dám làm phiền.

Thực ra Giang Thiệu Minh không tìm gì cả, anh chỉ cảm thấy nơi này rất quen thuộc nên muốn nán lại lâu hơn. Chiếc tủ nhỏ bên góc tường khá cũ, tạo cảm giác hoài niệm rõ rệt khi chạm vào. Anh tiến đến gần, định mở nhưng không có chìa khóa.

Quản gia Dương bèn gọi người đến phá cửa tủ, việc này quá đơn giản. Cửa vừa mở, bụi bặm đã bay ra. Bên trong có một chai rượu hình dáng khá đặc biệt, như ba quả cầu đặt chồng lên nhau. Quả ở giữa to nhất, quả trên và quả dưới nhỏ hơn, có vẻ như được đặt làm riêng.

Giang Thiệu Minh cầm chai rượu ra, không rõ nó đã được cất giữ ở đây bao lâu mà thân chai bám đầy bụi. Anh lau sạch lớp bụi thì trông thấy bên dưới có chữ viết. Anh chăm chú quan sát nhưng không nhận ra là

nét chữ của ai, chỉ biết chắc rằng nó được khắc trong quá trình làm chai chứ không phải được viết lên sau đó.

Anh cầm chai rượu trong tay, lại nhìn về phía hai bình rượu nhỏ đặt trên bàn, chợt cảm thấy lòng lạnh giá.

Trên đường về nhà, tài xế thỉnh thoảng lại liếc nhìn Giang Thiệu Minh, không rõ trong vườn nho đã xảy ra chuyện gì khiến anh thất thần như vậy.

Sau mấy lần bị nhìn trộm, Giang Thiệu Minh mới phát hiện ra. Tâm trạng không tốt khiến người ta dễ bị móc lỗi của người khác.

“Sự việc hôm trước giải quyết ổn thỏa chưa?”

Tài xế thiếu tinh ý, còn tưởng ông chủ đang quan tâm hỏi han, bèn trả lời thành thực: “Ổn rồi ạ, cô Tổng đó bị thương không nặng lắm, hơn nữa cô ấy cũng không làm khó tôi...”

Giang Thiệu Minh không nói gì thêm. Chẳng qua anh chỉ muốn tài xế thôi dò xét mình như vừa rồi nên mới tìm chuyện để nói. Thế nhưng tài xế lại chủ động lên tiếng: “Tính tình cô Tổng này cũng khá tốt, nhưng tôi thấy cô ấy cứ kì lạ sao ấy, cứ nói thích nhìn chứng minh thư của mình. Trong chứng minh thư cũng đâu có gì đặc biệt, cả cái tên Tổng Ngữ Vi cũng rất bình thường. Chẳng hiểu cô ấy nhìn cái gì...”

Giang Thiệu Minh trừng mắt nhìn anh ta, “Anh nói gì?”

“Cô Tổng rất kì lạ...”

“Cô ta tên gì?”

“Tổng... Tổng Ngữ Vi.”

Bên dưới bình rượu đó có ghi dòng chữ: Giang Thiệu Minh và Tổng Ngữ Vi. Giữa hai cái tên còn có hình trái tim, bên trong là số “10”, giống như một lời hẹn ước rằng mười năm sau, họ sẽ cùng nhau thưởng thức bình rượu này.

Giang Thiệu Minh không đến bệnh viện, cũng không đến công ty mà về thẳng nhà. Điều cấm kỵ của anh khi làm việc là đưa ra quyết định trong lúc tâm trạng đang bị kích động. Anh vào thư phòng, đóng cửa lại.

Quản đốc Dương nói hầm rượu đó không được sử dụng, hơn nữa ông ta chỉ vô tình phát hiện ra nó. Như vậy có thể loại trừ khả năng ai đó cố tình đặt chai rượu kia vào hầm để anh trông thấy. Thế nhưng đúng thời điểm này lại xuất hiện một cô gái tên Tổng Ngữ Vi, đây là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay đã được sắp đặt?

Tài xế nói sau khi Tổng Ngữ Vi nhập viện, không có ai đến thăm cô ta. Mẹ cô ta đã già, cô ta không muốn bảo vì sợ bà lo lắng. Tổng Ngữ Vi làm việc trong một nhà máy, tiền lương thấp nên cố gắng hạn chế các mối quan hệ. Tài xế còn nói, khi anh ta đến thăm viện, Tổng Ngữ Vi luôn hỏi dò mọi thứ về anh. Trông cô ta có vẻ nhiều tâm sự.

Giang Thiệu Minh xâu chuỗi toàn bộ thông tin mình nắm được, cố gắng phác thảo lên một điều gì đó mơ hồ trong đầu. Những ngón tay đặt trên mặt bàn xoay tròn một cách vô thức. Quá nhiều thứ dường như đang chực bùng nổ, anh cảm ghét cảm giác này đến cùng cực. Anh nhìn khắp gian phòng tĩnh lặng, càng nhìn càng thấy xa lạ. Phải rồi, một chút kí ức cũng không còn, làm sao không xa lạ cho được? Anh tự hỏi bản thân, mình có cái gì để nhớ đây? Tất cả đều được nghe từ miệng người khác, thật hay giả, anh không thể nào phán đoán.

Anh nhắm nghiền mắt, thở dài. Một lúc sau, dường như đã đi đến một quyết định quan trọng, anh đứng dậy, ra khỏi thư phòng.

Lộ Chi Phán vừa từ dưới nhà đi lên, vẻ mặt lo lắng, “Có phải xảy ra chuyện gì không? Nãy anh về, em thấy sắc mặt anh không tốt”.

Giang Thiệu Minh có thể nhìn ra sự lo lắng của cô, thậm chí còn biết từ lúc anh bước chân vào nhà, cô đã bắt đầu thấp thỏm không yên. Thấy cô như vậy, anh không khỏi mềm lòng. Anh còn chưa kịp nói gì thì Thành Húc đã từ trong phòng đi ra, tay cầm cuốn vở, “Bố, con làm xong bài rồi, bố kiểm tra đi!”.

Giang Thiệu Minh nhận lấy cuốn vở, cẩn thận xem xét một lượt, tươi cười xoa đầu con trai, “Giỏi lắm, con làm rất tốt”.

Thành Húc được khen, cười híp cả mắt, lại hỏi hôm nay bố sẽ kể cho cậu nghe câu chuyện gì. Giang Thiệu Minh không trả lời, chỉ bảo con trai ra ngoài chơi cho thoải mái.

Lộ Chi Phán lặng im quan sát Giang Thiệu Minh. Cô không phải trẻ con, hoàn toàn nhận ra hôm nay anh có gì đó rất lạ, nhưng cũng chỉ đoán là chuyện công việc.

Thành Húc chạy đi chơi rồi, hai người vẫn đứng ở hành lang. Ánh mắt Giang Thiệu Minh cơ hồ như muốn nhìn xuyên thấu nội tâm của cô.

“Anh không muốn bị người khác lừa dối.” Anh nghiêm túc nói, “Trước đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì với anh?”.

Lộ Chi Phán ngơ ngác, “Anh sao vậy?”.

Giọng nói nhẹ nhàng của cô rất hợp với vẻ mặt dịu dàng vốn có, tất cả đều đúng với những gì anh biết từ trước tới giờ.

“Có đúng đó chỉ là một vụ tai nạn xe bình thường không?” Trong mắt anh hiện rõ sự nghi ngờ.

Lộ Chi Phán sửng sốt, “Anh sao thế? Sao lại hỏi kì quặc vậy? Anh xảy ra tai nạn rất nghiêm trọng, còn nằm ở viện gần năm năm... Anh rốt cuộc làm sao thế?”.

Anh nhìn sang chỗ khác, hỏi: “Vì sao anh gặp tai nạn? Xảy ra ở đường nào? Lúc đó anh đang đi đâu? Quan hệ của chúng ta lúc đó là gì? Chúng ta quen nhau thế nào, bắt đầu có tình cảm thế nào?”.

Lộ Chi Phán nhú mày, “Anh sao vậy? Sao tự dưng lại hỏi em những chuyện này?”.

“Em chỉ cần trả lời anh là được.”

“Anh xảy ra tai nạn khi đang trên đường đi làm...”, cô ngập ngừng nhìn anh. “Anh đang nghi ngờ điều gì ư? Anh nghĩ rằng em và mọi người đang làm tổn thương anh sao? Nếu anh nghĩ vậy, bố mẹ sẽ rất buồn, họ là những người yêu thương anh nhất trên đời này.”

Bố mẹ là những người yêu thương anh nhất trên đời này, còn cô thì sao, cô nghĩ thế nào?

Vì sao họ không bao giờ kể chuyện quá khứ với anh, vì sao họ bắt tất cả những người có liên quan tránh xa anh, quá khứ của anh rốt cuộc đã xảy ra những gì?

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, vẫn gương mặt dịu hiền ấy, nhưng vì sao giây phút này, anh lại cảm thấy cô chỉ là một cái bóng mờ ảo? Thậm chí, anh còn không muốn hỏi cô thêm bất cứ điều gì, vì dù cô trả lời thế nào, anh đều hoài nghi.

Thấy anh im lặng, Lộ Chi Phán thở dài, “Có phải gần đây công việc áp lực quá nên anh mới suy nghĩ lung tung không?”. Cô đã cố tình lược bỏ câu hỏi “nghe ai đó nói gì à?”, không nhận được hồi đáp từ Giang Thiệu Minh, cô nói tiếp: “Em đi nấu cơm đây”.

Dứt lời, Lộ Chi Phán bỏ xuống phòng bếp. Cô lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nghĩ tới ánh mắt vừa rồi của Giang Thiệu Minh, trong lòng bất giác hoảng loạn. Từ lúc nghe anh nhắc đến người con gái họ Tống kia, cô đã luôn ở trong trạng thái lo âu. Biểu hiện của anh hôm nay lại càng làm cô thêm bất an. Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khiến anh nảy sinh nghi ngờ.

Lộ Chi Phán gọi điện cho Ôn Khả Vân, vốn định nói với bà việc này, nhưng khi nghe bà hớn hử kể chuyện về chuyến đi, cô lại không nỡ phá hỏng tâm trạng vui vẻ của hai người.

Dù trong lòng rối ren nhưng Lộ Chi Phán vẫn nuôi hy vọng mong manh rằng Giang Thiệu Minh chỉ hỏi vu vơ vậy thôi. Vừa nấu cơm, cô vừa tự trấn an mình, trên đời này có rất nhiều người họ Tống, không có gì đáng lo cả.

Chuẩn bị bữa tối xong xuôi, Lộ Chi Phán gọi Giang Thiệu Minh và Thành Húc xuống ăn cơm. Cô vẫn chưa hết sợ anh vì thái độ và ánh mắt của anh vừa nãy. Giang Thiệu Minh lại không có biểu hiện gì đặc biệt, vẫn trò chuyện bình thường với con trai.

Sau khi ăn cơm, Giang Thiệu Minh đưa Thành Húc ra ngoài đi dạo, Lộ Chi Phán dọn dẹp trong bếp. Cô không đoán được tâm tư của anh lúc này nên chỉ có thể giữ im lặng. Do thất thần, cô đã đánh rơi một chiếc bát. Người giúp việc lại vừa được Ôn Khả Vân cho nghỉ, hiện giờ chỉ có mình cô thu dọn.

Hai cha con đi dạo về, Lộ Chi Phán bèn đưa Thành Húc đi tắm, nhưng cậu bé muốn được bố tắm cho. Đây không phải lần đầu tiên Thành Húc đưa ra yêu cầu như vậy, nhưng vào thời điểm này, cô cảm thấy khó chịu một cách kì lạ.

Đến giờ ngủ, Giang Thiệu Minh về phòng thì thấy Lộ Chi Phán đang nằm trên giường đọc sách. Nghe tiếng mở cửa, cô ngồi dậy, ngoài mặt tuy bình thản nhưng trong lòng thì vô cùng căng thẳng.

Giang Thiệu Minh tắm rửa xong cũng đi nằm, hai người không nói chuyện gì thêm. Lộ Chi Phán không tiếp tục truy hỏi anh bị làm sao, vì bản thân cô không muốn nói dối. Cô biết anh vẫn muốn tìm hiểu, chỉ là anh đang cố gắng kìm nén.

Thái độ điềm nhiên của Lộ Chi Phán không qua nổi mắt Giang Thiệu Minh. Anh rất rõ cô đang cố tình giấu giếm anh chuyện gì đó, nhưng anh không hiểu vì sao cô làm vậy, càng không hiểu vì sao tất cả mọi người xung quanh anh đều không nói cho anh biết.

Thực ra, chân tướng không có sức hấp dẫn lớn với Giang Thiệu Minh như vậy, điều khiến anh bất chấp tất cả để tìm hiểu chỉ là sự ngờ vực và nỗi mơ hồ. Chính vì anh không nhớ được gì nên phải nghe kể lại từ những người đóng vai trò biết rõ sự tình, thật giả thế nào anh hoàn toàn không phân biệt được. Cảm giác ấy thật sự khó chịu, thậm chí đôi khi anh còn không dám tin tưởng vào bất kì điều gì người khác nói. Anh không muốn tiếp tục sống như vậy. Còn những người mà anh đã quên, liệu anh có lỗi với họ không? Chai rượu kia viết tên của anh và Tống Ngữ Vi, liệu mối quan hệ giữa hai người có như anh đoán? Nếu đúng là anh và Tống Ngữ Vi yêu nhau thì tại sao anh lại kết hôn với Lộ Chi Phán?

Một khi nổi nghi ngờ chồng chéo, tất cả đều không thể xác định, mọi tin tức đều trở nên không đáng tin. Anh cảm thấy rất mệt mỏi, vì tự mình đã lật đổ cuộc sống yên ổn hiện tại của mình.

d-i-e-n-d-a-n-l-q-d

Hôm sau, Giang Thiệu Minh ăn sáng xong liền đưa Thành Húc đi học. Anh không nói gì, Lộ Chi Phán càng không dám chủ động lên tiếng.

Giang Thiệu Minh đưa Thành Húc đến nhà trẻ rồi mới đi làm. Sau khi nghe báo cáo về tiến độ dự án đang thực thi, anh liền rời công ty, nhưng anh không đến công trường như vừa nói trong cuộc họp, mà đến bệnh viện. Anh là một người cẩn thận, biết có người làm tai mắt cho bố ở công ty nên tốt hơn hết vẫn nên cảnh giác. Anh không muốn ông nghi ngờ bất kì điều gì.

Trong hành lang bệnh viện, người qua người lại đông đúc, đâu đâu cũng thấy bóng áo trắng của y bác sĩ, ngay cả thang máy cũng trở nên ngột ngạt. Giang Thiệu Minh đến phòng bệnh mà tài xế nói. Cửa phòng khép hờ, bên trong có một giường bệnh và một chiếc tivi kiểu cũ treo trên tường.

Giang Thiệu Minh đẩy cửa vào, tiếng động khiến người nằm trên giường quay đầu lại, vẻ mặt cô ta hiện rõ sự kinh ngạc, đến nỗi không thốt lên lời nào.

“Chân cô đỡ nhiều chưa?” Giang Thiệu Minh hỏi như thể một người bạn cũ lâu ngày không gặp.

“Bác sĩ nói không có vấn đề gì nghiêm trọng, chỉ cần nghỉ ngơi ít ngày”, cô gái đáp. “Em...em cũng sắp ra viện rồi.”

Giang Thiệu Minh nhướng mày, “Lần trước cô nói cô quen tôi?”.

Cô gái ngẩn ra giây lát, hai tay đan vào nhau, bối rối, “Anh... thật sự đã quên hết tất cả rồi sao? Thậm chí không biết em là ai nữa ư?”.

“Chẳng phải hôm đó tôi đã nói rõ ràng rồi đấy thôi.”

Đối phương có phần khó hiểu, “Vậy những người khác thì sao? Không ai nói gì với anh về em ư? Còn bức ảnh, anh không thấy em trong bức ảnh hay sao?”.

“Không, không có gì cả. Quá khứ đối với cô là một con số 0 tròn trĩnh.” Giang Thiệu Minh cảm thấy mình thật điên rồ khi mà mỗi câu cô gái này nói ra, anh đều chăm chú lắng nghe và tin tưởng.

“Vì thế, anh cũng không biết em?” Cô gái mơ hồ hỏi.

“Đúng!”

“Tổng Ngự Vi. Anh đã bao giờ nghe đến cái tên này chưa? Họ có kể với anh không?”

“Không, tôi nói rồi, tôi không biết gì cả.”

Cô gái mím chặt môi, tựa như đang hạ quyết tâm.

Giang Thiệu Minh không vội vã hỏi ngay mà để đối phương bình tĩnh suy nghĩ.

Gương mặt cô gái lấm tấm mồ hôi, cô đang cố gắng trấn tĩnh bản thân. Đây chính là cơ hội để cô chấp vạ lại những khoảng trống. Lát sau, cô lên tiếng: “Em... em là Tổng Ngự Vi.”

Cô nhìn thẳng vào mắt Giang Thiệu Minh như thể muốn anh ghi nhớ tên mình.

“Em là Tổng Ngự Vi.”

“Tôi biết.” Giang Thiệu Minh chăm chú nhìn đối phương. Anh những tưởng khi nhìn cô ta, bản thân sẽ cảm thấy gì đó đặc biệt, quen thuộc hoặc kích động, nhưng hoàn toàn không. Anh không thất vọng, cũng không vui vẻ, chẳng có lấy một chút cảm giác nào. Tuy vậy, đã đi tới bước này rồi, cho dù anh và cô ta có quan hệ gì đi chăng nữa, thì nó cũng đã thuộc về quá khứ. Cô ta chính là cánh cửa quá khứ do chính anh phá bỏ.

Tổng Ngự Vi trầm mặc nhìn Giang Thiệu Minh hồi lâu, dường như có phần thất vọng với sự hờ hững của anh, “Anh... anh muốn tìm hiểu về quá khứ của mình thông qua em sao?”

“Đúng thế.”

Tổng Ngự Vi lại im lặng, hai bàn tay đan vào nhau, nét mặt bối rối. Một lúc lâu, cô ta mới lên tiếng: “Họ không nhắc với anh về em, về quan hệ của chúng ta, và cả tấm ảnh của em. Hình như... họ muốn gạt em ra khỏi cuộc sống của anh, phải vậy không?”

“Đúng, chính xác mà nói, tôi không có quá khứ.”

Tổng Ngự Vi gật đầu, “Anh không tự mình điều tra sao?”

Giang Thiệu Minh ngẩn người, đúng là anh chưa từng tìm hiểu. Nhưng suy cho cùng, mọi manh mối đã bị bố mẹ anh tìm cách xóa sạch, anh điều tra liệu có tác dụng ư?

“Nếu tôi điều tra được thì cần gì tới tìm cô?”

Tổng Ngự Vi kích động đến nỗi những ngón tay run lên, “Sao họ lại làm thế... Sao lại không nói gì hết? Giang Thiệu Minh, em là người gần gũi nhất với anh...”

Vừa nói, viền mắt cô ta đã ngấn nước.

Giang Thiệu Minh lại cực kỳ bình tĩnh, “Tôi xảy ra tai nạn vào lúc nào?”

“Năm năm trước, cụ thể em không rõ lắm. Chỉ là, bây giờ em mới biết nguyên nhân anh không đến tìm em...”

“Khi ở bên nhau, chúng ta đã từng làm những gì?”

Tổng Ngự Vi ngẩn người giây lát rồi chậm rãi nói: “Chúng ta làm rất nhiều việc cùng nhau. Chúng ta quen nhau trong một chuyến du lịch, hướng dẫn viên rất quá đáng, bắt chúng ta đi rất nhiều điểm thăm quan, nhưng em không muốn đi nên anh ta yêu cầu em xuống xe. Chẳng hiểu lúc đó em nghĩ gì mà cũng xuống, anh đã xuống xe cùng em. Thực ra em rất sợ hãi khi bị đuổi ra đường ở nơi xa lạ không người quen biết. Nhưng anh lại khen em dũng cảm, chưa từng thấy cô gái nào như thế nên mới cùng xuống xe với em. Sau đó chúng ta đi chơi rất nhiều nơi, ngồi tàu lượn, nhảy bungee, chèo thuyền,... Dần dần, chúng ta yêu nhau. Quảng thời gian đó, em rất hạnh phúc...”. Tổng Ngự Vi như chìm vào hồi ức, “Anh rất tốt với em, luôn sẵn sàng ở bên cạnh em. Biết em thích ăn nho, anh nói sẽ trồng một vườn nho lớn. Em cứ tưởng anh chỉ nói

đũa, nào ngờ sau đó, chúng ta thực sự sở hữu một vườn nho riêng. Anh và em còn cùng nhau chưng cất rượu nho, trước đó còn xây dựng một hầm rượu nhỏ để bảo quản. Rượu đó không phải rượu bình thường, mà là kỉ niệm, là ước hẹn. Chúng ta đã hẹn nhau mười năm sau sẽ mở chai rượu đó, vào chính ngày kỉ niệm quen nhau”.

Viên mắt Tống Ngữ Vi mỗi lúc một đỏ, tâm trạng cô ta đang vô cùng kích động.

Thấy đối phương như vậy, phản ứng đầu tiên của Giang Thiệu Minh chính là tự hỏi mình nên làm gì? Không phải “cần làm gì”, mà là “nên làm thế nào”. Liệu có phải thời trẻ anh không quá bằng bột như bao người, nên giờ trưởng thành rồi, anh mới có thể luôn giữ bản thân bình tĩnh đến vậy?

Đúng vậy không? Nếu đúng thì vì sao anh lại có những cảm xúc thất thường với Lộ Chi Phán? Chẳng nhẽ với cô thì có, còn những người khác thì anh luôn hờ hững?

Anh không biết, không thể tìm ra câu trả lời nào.

“Đây chỉ là những lời nói một phía của cô”, Giang Thiệu Minh lạnh lùng như một cỗ máy. “Cho dù đó là sự thật, chưa chắc cô đã là nhân vật chính trong câu chuyện đó, có thể cô chỉ kể lại những gì cô biết mà thôi.”

“Anh không tin em?” Tống Ngữ Vi sững sờ, “Sao anh lại có thể đối xử như vậy với em chứ?”

Giang Thiệu Minh không bận tâm tới cô ta, tâm trạng anh hiện giờ chính là như vậy. Anh không nhớ bất kì chuyện gì nên rất dễ bị người khác lừa dối. Trước khi tìm ra chân tướng, anh tuyệt đối không thể tin vào bất cứ ai.

“Tôi chỉ tin vào chứng cứ.” Anh nói.

Nếu hai người thực sự yêu nhau lâu như vậy, chẳng lẽ Tống Ngữ Vi không có kỉ vật nào đó đem ra làm bằng chứng? Anh không dễ mềm lòng bởi những giọt nước mắt vô nghĩa này.

Tống Ngữ Vi không nói gì nữa. Giang Thiệu Minh đứng dậy ra về.

“Thiệu Minh, chúng ta khi đó yêu nhau rất sâu đậm anh biết không?” Tống Ngữ Vi bỗng nói lớn.

“Nếu vậy thì vì sao cô rời bỏ tôi?” Anh không quay đầu lại, bước thẳng ra khỏi phòng bệnh.

Nếu thực sự yêu nhau nhiều đến thế, ngoài sinh li tử biệt, còn cái gì có thể chia cắt hai người? Cho dù có nguyên nhân khách quan đi chăng nữa, thì cũng chỉ chứng tỏ rằng hai người họ không hợp nhau.

Ra khỏi bệnh viện, Giang Thiệu Minh liền gọi điện cho tài xế, yêu cầu anh ta không được phép tiết lộ chuyện về Tống Ngữ Vi, đồng thời, nếu cô ta có hỏi cách liên lạc với anh thì phải cho cô ta biết.

Cúp máy, Giang Thiệu Minh ngồi lặng yên trong xe suy nghĩ về những điều Tống Ngữ Vi nói. Vụ va chạm hôm trước là tình cờ, hôm nay anh bất ngờ tới gặp cô ta mà không hề báo trước, cho nên không thể có khả năng cô ta chuẩn bị sẵn để nói một cách trôi chảy như vậy. Hơn nữa, cô ta biết về chai rượu kia, biết về ý nghĩa của nó. Dù ít dù nhiều, anh vẫn cảm thấy những điều cô ta nói có phần đáng tin.

Nhưng anh vẫn tin vào chứng cứ hơn.

Giang Thiệu Minh lái xe về nhà khá sớm, Thành Húc vẫn chưa tan học. Lộ Chi Phán đang đứng trong sân, không biết cô nghĩ gì mà thất thần, không phát hiện ra anh đã về. Cô đang buồn, dường như có gì đó đè nén trong ngực cô.

Lần đầu tiên cô cảm thấy, bóng lưng một người cũng có thể mang nặng tâm sự đến vậy.

“Đang xem gì thế?” Anh đến cạnh cô.

Lộ Chi Phán giật nẩy mình, vội vàng xoa ngực, “Không... chỉ xem linh tinh cho vui thôi”.

Giang Thiệu Minh nhìn chằm chằm cảnh, thở dài, “Lộ Chi Phán, em nói thật đi, quá khứ anh đã xảy ra những chuyện gì?” Anh nhìn cô chăm chú, “Em nói đi, anh tin em”.

“Em không biết anh đang nói gì”, cô trốn tránh ánh mắt của anh. “Anh xảy ra tai nạn, hôn mê suốt mấy năm, chỉ có vậy, không có gì lạ cả.”

Chuyện của anh, cô không nắm rõ hết. Cô chỉ biết những người có liên quan năm đó đều bị cảnh cáo hoặc yêu cầu giữ kín.

Trong lòng cô không ngừng cầu khẩn: đừng hỏi nữa, đừng hỏi gì nữa. Giờ phút này, cô chợt phát hiện, những ngày qua bản thân đã quá hài lòng với cuộc sống hiện tại, cô không muốn để bất kì ai phá vỡ nó. Chẳng lẽ cô và anh không thể duy trì hạnh phúc này đến suốt đời hay sao?

Giang Thiệu Minh không bỏ cuộc, “Em có biết cái cảm giác chìm trong mộng lung khó chịu đến nhường nào không? Cho dù người khác nói gì cũng không dám tin tưởng, bởi vì bản thân không nắm chắc điều gì cả, mọi thứ như bong bóng xà phòng vậy.”

Anh lặng lẽ nhìn cô, nhìn giọt nước mắt chậm rãi lăn khỏi đôi mắt cô. Anh biết, cô đang đau lòng.

“Không có gì đặc biệt cả, chỉ là một vụ tai nạn cướp đi trí nhớ của anh. Gia đình và tất cả người thân vẫn đang ở bên cạnh anh, tại sao anh có thể vì những điều không đâu mà phủ định sự tồn tại của mọi người? Bố mẹ mà biết chắc chắn sẽ rất buồn.”

Giang Thiệu Minh khẽ cười. Anh cảm thấy về điểm này, anh và cô thật giống nhau, đều rất nhấn tâm. Rõ ràng cô đã đau lòng thay cho anh vậy mà vẫn không chịu nói ra sự thật, lại còn lấy bố mẹ ra làm lá chắn. Còn anh, biết rõ cô khó xử, nhưng vẫn dằn ép cô.

“Anh biết rồi. Mai anh phải đi công tác một chuyến mong rằng khi anh quay về, em sẽ thay đổi quyết định.” Dứt lời, Giang Thiệu Minh đi vào nhà.

11. Chương 11

Chuyến công tác của Giang Thiệu Minh chỉ có một mình anh. Người trong công ty đều cho rằng anh sẽ mang theo đoàn sang châu Âu, nhưng thực tế, anh đã đi đến một nơi khác.

Xuống máy bay, tâm trạng Giang Thiệu Minh có chút khác lạ, cơ hồ cảnh vật đã thay đổi trong một cái chớp mắt, khác hẳn với lần trước anh cùng Lộ Chi Phấn tới đây.

Anh vào thôn làng trăm năm tuổi, lúc này đã là chiều muộn, anh lại đến nhà trọ cũ. Bà chủ nhà vẫn còn nhớ anh, nhiệt tình tiến lại hỏi han: “Chỉ có một mình chú thôi à? Vợ đâu rồi?”

Giang Thiệu Minh nhất thời không biết trả lời sao, đành cười nói qua loa: “Cô ấy bận nên không đến được.”

“Vậy à?”, bà chủ thở dài. “Món đậu phụ lần trước có ngon không? Tôi lại mới làm nhiều lắm, nếu thích chú mang một ít về mà ăn.”

“Không cần đâu ạ, lần trước anh chị cho vẫn còn.”

... [die-n-d-an-l-e-qu-y-d-on]

Vẫn gian phòng trọ đó, nhưng hôm nay chỉ có mình anh. Ngắm nhìn gian phòng cũ kĩ, anh nghĩ tới câu nói của Lộ Chi Phấn, ở nơi này cảm thấy thật yên bình và tĩnh tâm.

Nằm suy nghĩ miên man, Giang Thiệu Minh không rõ mình ngủ thiếp đi từ lúc nào. Trong mơ, anh thấy mình vừa tỉnh lại trên giường bệnh, không biết cả cách bước đi, phải tập đi lại trên bãi cỏ. Lúc anh ngã, có một cô gái đã đỡ anh dậy, nhưng khi anh đã đứng lên, cô ấy lại quay lưng bỏ đi khiến anh không tài nào trông thấy mặt.

Hôm sau, Giang Thiệu Minh thức dậy thì trời đã sáng rõ. Anh ra ngoài ăn sáng, nhân tiện thăm dò tin tức. Số hộ gia đình trong thôn làng không nhiều nên chẳng mấy chốc Giang Thiệu Minh đã tìm ra một người tên Dư Nhất Tài. Thật may mắn, vì chỉ hai ngày nữa là gia đình Dư Nhất Tài sẽ về thăm quê vợ, nếu anh đến muộn thì có lẽ không thể gặp được họ.

Dư Nhất Tài không biết vì sao Giang Thiệu Minh đến tìm mình nhưng vẫn rất nhiệt tình đón tiếp. Vợ anh ta còn chuẩn bị cơm mời Giang Thiệu Minh dùng bữa.

Trong nhà, mọi thứ đều vô cùng đơn sơ, mạng nhện giăng đầy giăng trụ gỗ giữa nhà.

“Nhà cửa sơ sài có vậy, ông chủ Giang thông cảm.” Dư Nhất Tài cười cười, “Ông chủ vẫn còn nhớ đến tôi, thật là vinh hạnh.”

Giang Thiệu Minh nhìn người đàn ông trước mặt, “Anh có biết nhiều chuyện riêng của tôi không?”

Dư Nhất Tài tròn mắt kinh ngạc.

“Sau khi gặp tai nạn, tôi đã bị mất trí nhớ. Tôi muốn tìm hiểu một số chuyện cũ, anh có thể nói với tôi những gì anh biết.”

Trên mặt Dư Nhất Tài lập tức hiện rõ mấy chữ “hóa ra là vậy”, sau đó, anh ta gãi đầu, “Thực ra tôi cũng không biết nhiều lắm, tôi chỉ là người làm thuê, đâu có được mấy lần tiếp xúc với ông chủ...”

“Cứ nói những gì anh biết là được.”

“Tôi chỉ biết ông chủ đối với bà chủ rất tốt, thường xuyên ở lại vườn nho với bà chủ. Hai người lúc nào cũng vui vẻ nói cười... Ông chủ thực sự quên hết rồi sao? Tôi bảo mà, ông chủ làm sao có thể nhanh chóng quên tình xưa nghĩa cũ như vậy. Có phải sau khi ông chủ mất trí nhớ, gia đình đã tìm một người môn đăng hộ đối để kết hôn với ông chủ không? Haiz, thật là... Bây giờ biết sự thật rồi, ông chủ có định tìm bà chủ về không?”

Có gì đó trong tim anh vỡ vụn, anh có phần kích động, “Cô ấy là người thế nào?”

“Bà chủ ấy à?” Dư Nhất Tài ngẫm nghĩ giây lát, “Thoạt nhìn có vẻ hoạt bát, vui vẻ, đối nhân xử thế tốt. Mặc dù không xinh đẹp bằng người phụ nữ lần trước đi cùng ông chủ, nhưng có vẻ gì đó rất đặc biệt, à đúng rồi, có khí chất, bà chủ là người rất có khí chất.”

Một cô gái có khí chất, đó là người mà anh từng yêu sâu đậm ư? Vì sao hai người lại chia tay? Vì sao cô ấy không bao giờ xuất hiện?

Người đó, là Tống Ngữ Vi sao?

Giang Thiệu Minh rời khỏi thôn làng với những thông tin quan trọng. Anh thực sự đã yêu một người con gái khác, không phải Lộ Chi Phán. Tình yêu đó ngọt ngào và sâu đậm đến nỗi tất cả mọi người đều ngưỡng mộ. Nhưng anh đã quên mất người con gái ấy, còn những người khác thì đang cố xóa sạch vết tích sự tồn tại của cô, vì sao?

Lần đầu tiên anh cảm thấy bản thân lực bất tòng tâm.

Nếu đừng anh yêu người con gái đó, còn làm vườn nho riêng vì cô ta, nếu đúng hai người thường xuyên ở vườn nho trong nhiều ngày, thì chứng tỏ họ yêu nhau rất lâu và đã ở trong giai đoạn vô cùng thân mật. Nếu tất cả là sự thật, chắc chắn bố mẹ anh phải biết tới sự tồn tại của cô ta, thậm chí đã chấp nhận chuyện tình cảm giữa hai người. Người con gái đó chẳng khác gì người nhà của anh.

Anh khá hiểu tính tình của bố mẹ. Một khi đã coi ai đó là người thân, ông bà sẽ cư xử toàn tâm toàn ý, giống như cách mà ông bà đối đãi với Lộ Chi Phán bây giờ. Vậy vì sao hai người họ lại cố tình gạt đi sự tồn tại của cô gái kia? Điều này thật khó hiểu.

Giang Thiệu Minh chợt cảm thấy quá khứ của mình thật hỗn loạn. Rốt cuộc vì lý do gì mà tất cả mọi người xung quanh anh đều bưng kín miệng, không nhắc tới người con gái kia? Vì lý do gì bố mẹ anh phải cho tất cả những công nhân cũ ở vườn nho nghỉ việc?

Anh nhất định phải tìm ra sự thật. Anh cảm ghét nỗi ngờ vực đang lớn dần lên trong mình. Bất kể trước đây đã xảy ra những chuyện tồi tệ đến đâu, anh cũng muốn biết, bởi đó là quá khứ của anh, nó thuộc về hồi ức của anh. Anh buộc phải đón nhận.

Máy bay hạ cánh khi thành phố chưa sáng hẳn. Giang Thiệu Minh mở điện thoại lên, nhận được một tin nhắn từ tài xế, nói rằng đã cho Tống Ngữ Vi biết cách liên hệ với anh.

Tổng Ngũ Vi. Cô gái đó từng là người yêu của anh thật sao? Anh không biết, anh không muốn tin!

Lúc này, anh không muốn về nhà đối diện với vợ và con trai, cũng không muốn đến bệnh viện cho Tổng Ngũ Vi thấy được sự rối bời của mình. Anh cứ đứng ngoài sảnh lớn của sân bay rất lâu, có thể tin tưởng vào ai đây? Chắc chắn anh không thể tìm hiểu được điều gì từ người nhà họ Lộ, bởi họ sẽ không phá hủy địa vị hiện giờ của Lộ Chi Phán. Hơn nữa, muốn vợ chồng Lộ Phong mở miệng, anh sẽ phải trả một cái giá không nhỏ. Cuối cùng, anh quyết định liên lạc với Mạnh Chính Vũ.

Giang Thiệu Minh ngồi đợi trong phòng VIP của nhà hàng chưa lâu thì Mạnh Chính Vũ xuất hiện. Anh ta ăn mặc qua loa, tóc chưa kịp chải, chứng tỏ đã ra khỏi nhà rất vội vàng.

“Gọi tôi ra đây vì chuyện của Lộ Chi Phán phải không?” Mạnh Chính Vũ vừa ngồi xuống đã cười nói. “Sao, anh bắt đầu nghi ngờ rồi đấy à? Muốn biết sự thật về cô ta rồi ư? Chà chà, nghĩ lại thái độ tự tin cao ngạo của anh lần trước, có thấy nực cười không?”

“Không.” Giang Thiệu Minh hờ hững đáp. “Quá khứ giữa anh và cô ấy không liên quan tới mối quan hệ giữa vợ chồng chúng tôi.”

“Ý anh là gì?”

“Tôi cũng không rõ phải nói thế nào, nhưng anh Mạnh xuất hiện ở đây chứng tỏ anh sẵn sàng cho tôi biết những gì cần thiết.” Giang Thiệu Minh nheo mắt.

Mạnh Chính Vũ nhếch môi: “Xem ra anh Giang hiểu lắm rồi. Tôi chỉ cho rằng, anh có chuyện hệ trọng nên mới hẹn gặp tôi khi trời chưa sáng tỏ thế này.”

“Tôi cũng hết cách, chuyến bay bị muộn.” Giang Thiệu Minh cười.

“Nói đi, anh muốn biết chuyện gì?” Mạnh Chính Vũ không muốn chơi trò cân não với Giang Thiệu Minh nữa.

“Chuyện trước đây, anh biết được nhiều không? Ý tôi là quan hệ giữa tôi và Lộ Chi Phán, hay chính xác hơn là giữa gia đình tôi và cô ấy.” Giang Thiệu Minh xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, nói với vẻ thản nhiên.

“Hóa ra tin đồn anh mất trí nhớ là thật.” Mạnh Chính Vũ bật cười, “Tiếc là khiến anh thất vọng rồi. Tôi biết không nhiều lắm, chỉ biết nhà họ Lộ chủ động liên lạc với gia đình anh, hình như về chuyện đứa bé. Lộ Thi Tình nói, bố mẹ anh khi đó rất muốn có cháu trai nên đã tìm về một cô gái có gia thế để sinh con cho anh, nhà họ Lộ bèn khuyên Lộ Chi Phán đi.”

Mạnh Chính Vũ nắm chặt tay trên sofa, có vẻ như đang nhớ lại quá khứ. Hôm ấy Lộ Thi Tình chế giễu anh, rằng Lộ Chi Phán chọn anh chỉ vì gia đình anh có tiền có thế. Đương nhiên anh không tin, Lộ Thi Tình nói thử xem thì biết ngay. Quả nhiên, Lộ Chi Phán trông thấy hai người mờ ám trong phòng liền bỏ đi, thậm chí chẳng tỏ thái độ gì. Có lẽ với cô, sự tồn tại của anh không hề quan trọng.

Giang Thiệu Minh im lặng, suy nghĩ về những điều Mạnh Chính Vũ nói.

Con ư? Thời điểm anh gặp tai nạn, anh mới chỉ hai mươi tuổi, khỏe mạnh bình thường, vì sao bố mẹ anh lại nóng lòng muốn anh có con? Hơn nữa còn dùng tới cách đó?

Nhà họ Lộ chủ động tìm đến nhà họ Giang, muốn để Lộ Chi Phán đi. Với tính cẩn thận của bố mẹ anh chắc chắn họ đã điều tra thân thế của Lộ Chi Phán. Vậy tại sao họ vẫn chấp nhận dù biết cô chỉ là con nuôi của vợ chồng Lộ Phong? Chỉ có hai khả năng, họ không quan tâm tới thân phận, không quan trọng có chính thống hay không; hoặc là, họ chọn Lộ Chi Phán sau này có thể dễ thoái thác nếu xảy ra bất trắc, bởi vợ chồng Lộ Phong không phải thân sinh của Lộ Chi Phán nên họ cũng không thể làm khó nhà họ Giang.

Mạnh Chính Vũ thở dài, “Nhưng tôi cảm thấy sự việc này không đơn giản chỉ có vậy. Nếu bố mẹ anh chỉ muốn có cháu trai nối dõi thì cô gái nào chẳng được, vì sao nhất định phải là con nhà gia thế? Nhà họ Lộ chắc chắn cũng nghĩ đến điều này nên mới không dám cho con gái ruột đi, mà đẩy Lộ Chi Phán thế thân.”

Trong chuyện này chắc chắn phải có ẩn tình, nếu chọn con dâu một cách quang minh chính đại thì đã có hàng tá cô gái sẵn sàng trở thành “bà Giang”. Nhưng rõ ràng khi đó, mục đích của vợ chồng Giang Trọng

Đạt chỉ là cháu trai, họ sẽ không thừa nhận người phụ nữ kia làm con dâu, chẳng qua cô ta chỉ là một “công cụ sinh đẻ” mà thôi.

Giang Thiệu Minh đương nhiên hiểu điều này, anh gật đầu, “VẬY anh... anh và cô ấy chia tay khi nào?”

“Chia tay?” Mạnh Chính Vũ đột nhiên sa sầm mặt, “Chưa hề chia tay! Chúng tôi chưa chia tay chia chân gì hết mà cô ta đã bỏ đi. Sau đó Lộ Thi Tình mới nói với tôi rằng cô ta đến nhà họ Giang, ít lâu thì mang thai. Thật nực cười phải không, chúng tôi hẹn hò gần ba năm trời, ngay cả lời chia tay còn chưa nói”.

“Hai người chia tay vào tháng mấy?” Giang Thiệu Minh vẫn giữ đúng chừng mực.

“Tháng Chín.”

Giang Thiệu Minh nhắm tính thời gian Thành Húc chào đời. Vậy có nghĩa là hai người họ mới xa nhau khoảng một tháng, Lộ Chi Phán liền mang thai Thành Húc? Điều này thật khiến người ta khó tin.

“Tôi biết rồi.” Giang Thiệu Minh bình thản, “Cảm ơn anh đã cho tôi biết những chuyện này”.

“Vì sao tự nhiên anh lại nảy sinh nghi ngờ?”

“Việc này không liên quan tới anh.”

Thấy Giang Thiệu Minh thực sự không muốn nói về điều này, Mạnh Chính Vũ lại hỏi: “Cô ấy... chắc hẳn cô ấy rất yêu anh? Thế nên mới ở lại bên anh ngay cả khi anh xảy ra tai nạn”.

Giang Thiệu Minh cười, “Anh rất mâu thuẫn”.

Rõ ràng hận Lộ Chi Phán, luôn mong cô bất hạnh, nhưng lại không nỡ trông thấy cô khổ sở.

Mạnh Chính Vũ không nói gì nữa, đứng dậy rời khỏi quán.

Giang Thiệu Minh vẫn ngồi yên, lòng rối bời. Anh không thể nào hiểu được hành động của bố mẹ. Tìm một cô gái xa lạ đến sinh cháu trai cho mình, chỉ nghĩ thôi anh đã thấy khó tin. Nhưng anh biết đó mới là sự thật. Vì cảm thấy mắc nợ Lộ Chi Phán nên bố mẹ anh mới hết lần này tới lần khác đáp ứng yêu cầu của nhà họ Lộ. Chỉ là, anh không đoán được năm xưa đã xảy ra chuyện gì khiến bố mẹ anh lại có quyết định đó. Anh tin bản thân không bao giờ đồng ý làm một việc hoang đường như vậy, nhưng lại không thể giải thích được sự ra đời của Thành Húc.

Mọi việc đều vô cùng mâu thuẫn, sự thật rốt cuộc là thế nào?

12. Chương 12

Lộ Chi Phán nằm cạnh con trai, kể chuyện cho thằng bé nghe. Kể hết câu chuyện, cô thấy con trai chẳng những không buồn ngủ mà còn tỉnh táo hơn. Cô mỉm cười xoa đầu thằng bé. Thành Húc bỗng nói: “Mẹ, mẹ kể chuyện không hay bằng bố. Bố nói với con khi nào về sẽ kể con nghe chuyện về một người có thể đánh chết một con hổ. Con rất muốn nghe. Bao giờ bố về mẹ nhỉ?”.

“Bố con mới đi có hai ngày, con đã chán mẹ rồi hả?” Lộ Chi Phán giận dỗi nhìn con trai.

Thành Húc cười nịnh nọt: “Đương nhiên là không ạ. Bố đi đâu thế mẹ, bao giờ về?”.

“Bố con đi công tác. Bố phải làm việc, phải kiếm thật nhiều tiền mua quần áo và đồ chơi cho con chứ”.

“Nhưng trước giờ bố vẫn làm việc mà!” Đôi mắt cậu bé xoe tròn nhìn mẹ. Ngày thường bố vẫn đi làm và vẫn về nhà với cậu, hiện giờ sao lại không về nữa?

“Bố con đi công tác, con phải hiểu cho bố, như vậy mới là bé ngoan.”

Cậu bé chu miệng: “Vậy khi nào bố đi công tác về ạ?”.

“Sắp rồi.” Lộ Chi Phán khẽ nói băng quơ, không biết câu trả lời này để cho ai nghe.

Đợi Thành Húc ngủ rồi, cô mới tắt đèn và ra khỏi phòng. Cô đi dọc hành lang trở về phòng mình, hai tay ôm vai, không hiểu sao mấy ngày gần đây cô luôn cảm thấy lạnh lẽo. Cô leo lên giường, nhìn giấc cảm chấn sưởi, nhưng lười không muốn dậy cắm điện. Chuyện cũ tái hiện trước mắt. Hôm ấy đang lướt web, cô trông thấy chiếc chăn sưởi này trên trang mua sắm, giá thành tương đối rẻ nên quyết định đặt mua. Cô còn gọi Giang Thiệu Minh đến xem và chọn màu. Khi đó, anh đã nói bản thân thật may mắn vì có được một người vợ quán xuyến việc nhà giỏi như cô. Cô bắt chước cách nói thịnh hành trên mạng, cười đáp: “Vì kiếp trước anh đã cứu được cả Ngân Hà”.

Lộ Chi Phán thở dài, cảm thấy gian phòng chỉ có âm thanh của riêng mình. Từ sau khi mua chiếc chăn sưởi kia, cô không thường xuyên dùng đến. Giang Thiệu Minh khá nguyên tắc trong vấn đề sử dụng các thiết bị điện. Anh chỉ cắm chăn sưởi để làm ấm giường, sau đó sẽ ngắt điện rồi đi ngủ. Thực ra xác suất rò rỉ điện là rất thấp, nhưng cô vẫn làm theo cách của anh, dẫu sao cẩn thận không bao giờ thừa.

Lộ Chi Phán nhắm mắt lại, chợt thấy lòng cô quạnh. Giang Thiệu Minh nói đi công tác, nhưng cô biết đó chỉ là cái cớ. Có lẽ anh đang ở một nơi nào đó để điều tra về quá khứ của mình. Liệu anh có tìm ra được điều gì không? Cảm xúc hiện giờ của cô đang vô cùng mâu thuẫn, cô cảm thấy may mắn vì anh đã đi, nhưng đồng thời lại sợ anh sẽ không trở về.

Số phận rồi sẽ đưa cô đến đâu?

Ngày hôm sau, Lộ Chi Phán dậy sớm chuẩn bị bữa sáng rồi mới đánh thức con trai. Trời càng ngày càng lạnh nên nhóc Thành Húc cũng không muốn ra khỏi chăn ấm. Cô giúp con trai mặc áo, thằng bé mắt nhắm mắt mở hỏi: “Bố vẫn chưa về ạ?”.

Lộ Chi Phán khựng tay lại, “Bố con làm xong việc sẽ về”.

“Vâng, con biết rồi.”

Ăn sáng xong, Lộ Chi Phán đưa Thành Húc đến nhà trẻ. Cô đứng ngoài cổng trường rất lâu mới lên xe trở về nhà. Hiện giờ, cô rất sợ cảm giác cô đơn trong căn nhà trống trải.

Khi tài xế dừng xe, cô kinh ngạc vì trông thấy Giang Thiệu Minh đang đứng trước cửa nhà. Anh đã trở về rồi, vẻ mặt của anh thản nhiên đến mức cô không thể đoán được anh đang nghĩ gì.

Cô tiến từng bước về phía anh, người đàn ông này là chồng cô, là người thân nhất của cô. Nhưng nhìn sắc mặt anh lúc này, cô lại cảm thấy bước chân của mình thật nặng nề. Thậm chí, đứng đối diện anh mà cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Giang Thiệu Minh dứt tay vào túi áo, quanh mắt có quầng thâm, dường như cả đêm đã không chợp mắt.

“Lộ Chi Phán, em đã suy nghĩ kĩ chưa?”

Anh nhìn người phụ nữ chung chung gối với mình, chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày anh nhìn cô bằng ánh mắt xa lạ như vậy.

Lộ Chi Phán cúi đầu im lặng, cô không muốn nói dối.

Giang Thiệu Minh cảm thấy mệt mỏi, “Lộ Chi Phán, em còn muốn giấu anh đến khi nào? Em không chịu nói, anh chỉ có thể tự mình tìm hiểu. Trước kia chúng ta từng yêu nhau không? Chúng ta quen nhau thế nào?”.

Lộ Chi Phán mím chặt môi. Mỗi câu của anh đều khiến tim cô quặn đau.

“Lộ Chi Phán, em không nói sẽ khiến anh ngờ vực tất cả. Mối quan hệ giữa chúng ta, lí do em đến nhà họ Giang, và Tiểu Húc có thực là con trai anh...”

“Tiểu Húc là con trai anh!” Cô trừng mắt. “Anh không được nghi ngờ Tiểu Húc, không được!”

“Vậy còn em? Em là gì của anh?” Giọng anh nhẹ nhàng.

Lộ Chi Phán vô thức lùi lại hai bước, “Anh cảm thấy em có thể là gì của anh? Anh nghĩ em là gì của anh?”.

Đôi mắt cô đỏ lên, giờ phút này cô đột nhiên muốn bắt chấp tất cả. Nếu anh sẵn sàng, anh sẽ gạt bỏ tất cả mọi nghi hoặc, cô vẫn là vợ anh, vẫn là người mà anh yêu thương nhất. Đáng tiếc, anh không sẵn sàng làm vậy.

Vì sao lại phá hỏng cuộc sống hiện tại? Chẳng phải họ đang sống rất tốt đấy ư? Cô làm một người vợ thảo, một người mẹ hiền, còn anh là một người chồng, người cha tốt. Anh còn nói hai người sẽ ở bên nhau mãi mãi, cùng nhau già đi, vì sao đột nhiên lại trở thành thế này? Vì sao anh nhẫn tâm gạt bỏ tất cả...

Giang Thiệu Minh nhìn cô hồi lâu, bất đắc dĩ mỉm cười, “Em vẫn không chịu nói sự thật với anh”.

Sự thật ư? Sự thật gì đây?

Cô đã phải đứng giữa rất nhiều ngã rẽ của cuộc đời để đưa ra một lựa chọn, từng bước đi tới ngày hôm nay. Sau khi Giang Thiệu Minh tỉnh lại, cô đã đồng ý với bố mẹ anh rằng sẽ giấu giếm tất cả. Từ giây phút đó, cô đã không còn “sự thật” nào để nói nữa rồi.

Cô nhìn anh, vì sao không nói sự thật? Cô nghĩ tới lí do, cảm thấy thật bi thương vì mình còn chẳng bằng mấy thứ đó. Phải dùng cảm đến nhường nào mới có thể thừa nhận sự thật này.

“Em không biết anh đang nói gì, em không hiểu.” Cô bình thản nhìn anh, nhưng trong lòng lại vô cùng kiên định giữ kín bí mật kia.

Giang Thiệu Minh buồn bã, trên đời này có nhiều bí mật đến vậy ư? Vì sao tất cả mọi người đều giấu anh?

“Vậy em nói những gì em biết đi!” Anh không nhìn cô nữa, “Tháng Chín năm XX, em mới chia tay với Mạnh Chính Vũ, tháng Mười em đã mang thai Tiểu Húc. Hẳn là em phải biết rõ em mang thai con thể nào chứ?”.

“Vì sao mang thai Tiểu Húc ư?” Cô lặp lại lời nói của anh. “Quan hệ nam nữ dẫn đến mang thai, quá trình thế nào anh còn muốn biết sao? Tự hỏi mình ấy.”

Thái độ của cô khiến anh có chút phẫn nộ, lần đầu tiên anh nổi giận với cô: “Lộ Chi Phán, có người nói rằng khi còn nhỏ em đã quyến rũ anh trai mình. Em qua lại với Mạnh Chính Vũ chẳng qua chỉ vì gia thế nhà anh ta, sau đó lại đá anh ta để đến nhà họ Giang. Em không có gì để giải thích sao?”.

“Vì sao em phải giải thích? Ai đưa ra lời buộc tội thì đi mà đưa ra bằng chứng, chẳng có lí do gì em phải giải thích cả.”

“Em...” Giang Thiệu Minh lắc đầu bất đắc dĩ. Anh muốn nói rằng cô đã khiến anh rất thất vọng, nhưng lại không thể thốt ra lời.

Khoảnh khắc anh đi ngang qua cô, giữa hai người dường như xuất hiện rất nhiều rào cản không thể tháo gỡ. Cô không nhìn theo anh, nhưng vẫn âm thầm đếm từng bước chân của anh, mãi đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

Nếu giờ cô cảm thấy hối hận thì có phải cô đã quá vô dụng rồi không? Giá mà trước đây, cô quyết định rời khỏi nhà họ Giang, mọi thứ có phải đã tốt hơn? Hoặc là sau khi ở lại, cô cứ yên phận làm Giang thiếu phụ nhân, chứ đừng ôm mộng hảo huyền về một câu chuyện cổ tích thì có lẽ đã không đi tới bước đường này. Cô ham muốn quá nhiều, hôm nay, dường như Thượng đế đang bắt đầu đòi lại tất cả, còn cô chỉ có thể van nài: chậm thôi, chậm thôi!

d..da.n.l.3.^q.uy.do^n

Giang Thiệu Minh vừa đi thì Lộ Chi Phán nhận được điện thoại từ một số lạ. Cô không nghe, nhưng đối phương kiên nhẫn gọi lại nhiều lần, cuối cùng đành phải nhận.

“Lộ Chi Phán, anh muốn gặp em.” Là Mạnh Chính Vũ.

“Tôi không muốn gặp anh.”

“Nhưng anh có chuyện quan trọng cần nói với em.”

“Giờ nói luôn đi.”

Mạnh Chính Vũ có phần tức giận, “Lộ Chi Phán, em sợ gặp anh hay là em cảm thấy không cần thiết? Hãy ra gặp anh đi, anh hứa sau này sẽ không quấy nhiễu em nữa. Anh có chuyện liên quan đến Giang Thiệu Minh muốn cho em biết, em suy nghĩ đi”.

“Địa điểm?”

Lộ Chi Phán xuất hiện tại nhà hàng với tâm trạng thực sự tồi tệ. Mạnh Chính Vũ vừa trông thấy cô, bắt giác nhíu mày. Sao cô có thể ăn mặc qua loa như vậy, thậm chí còn không thèm trang điểm lấy một chút? Rõ ràng cô không coi anh ra gì. Thật nực cười! Từ lâu cô đã gạt phăng anh ra khỏi thế giới của cô, còn anh thì vẫn chưa nguôi nhớ nhung.

Ngồi đối diện Mạnh Chính Vũ, Lộ Chi Phán thực lòng không thể hình dung ra trước kia hai người họ từng là tình nhân, ngay cả một chút cảm giác hoài niệm cũng không có.

“Thiệu Minh đến tìm anh?”

Mạnh Chính Vũ nheo mắt, quả nhiên vẫn là vì Giang Thiệu Minh nên cô mới tới gặp anh.

“Chuyện này nói sau. Giờ anh muốn biết, năm xưa em có thật lòng với anh không? Vì sao lại dễ dàng buông tay như thế? Rốt cuộc em có từng yêu anh?”

Mạnh Chính Vũ phải cố gắng kìm nén cảm xúc của mình để có thể nói ra những lời này một cách bình tĩnh nhất. Anh đã đắn đo rất lâu, nhận ra mình vẫn muốn biết đáp án, muốn biết rốt cuộc Lộ Chi Phán nghĩ thế nào về mình. Chỉ có như vậy, anh mới cảm thấy nhẹ nhõm để hoàn toàn buông tay.

Lộ Chi Phán lặng yên nhìn Mạnh Chính Vũ một cái rồi mới đáp: “Khá thật lòng”.

Mạnh Chính Vũ bật cười, “Khá thật lòng?”.

“Anh luôn muốn tôi chứng minh tình yêu mà tôi dành cho anh, bắt tôi dùng đủ mọi hành động để biểu hiện tôi yêu anh nhiều thế nào. Nhưng anh có bao giờ tự hỏi, vì sao tôi cần chứng minh hay không? Còn anh thì sao, anh yêu tôi nhiều thế nào, đã bao giờ anh chứng minh điều đó cho tôi thấy chưa?”

Mạnh Chính Vũ nghe những điều này, dường như hiểu ra được phần nào. Dù không phải một câu trả lời rõ ràng, nhưng anh hiểu Lộ Chi Phán đang ám chỉ anh quá ích kỷ. Có lẽ cô đã từng rất chân thành nên mới duy trì mối quan hệ giữa hai người lâu đến vậy. Nhưng anh không hiểu vì sao cô lại phủ nhận tình cảm ấy.

Cuối cùng, Mạnh Chính Vũ lên tiếng: “Giang Thiệu Minh đến tìm anh để hỏi chuyện liên quan đến em”.

Lộ Chi Phán gạt đầu.

“Hai người xảy ra chuyện gì à?”

Cô không đáp, xách túi định ra về. Chuyện giữa cô và Giang Thiệu Minh không cần thiết phải nói với Mạnh Chính Vũ. Khi ra đến cửa, cô nghe thấy Mạnh Chính Vũ nói: “Nếu năm xưa em đối với anh khá thật lòng, vậy đối với Giang Thiệu Minh thì sao?”.

Cô mỉm cười, nhưng không quay đầu lại, “Anh đọc chuyện cổ tích bao giờ chưa?”.

Không đợi Mạnh Chính Vũ trả lời, cô đã ra khỏi quán.

Chuyện cổ tích ư?

Anh đọc rồi.

13. Chương 13

Giang Thiệu Minh lái xe đến nhà trẻ của Thành Húc. Sắp đến giờ tan học, bên ngoài cổng trường đã có rất nhiều phụ huynh đợi sẵn. Anh ngồi trong xe, nhìn cảnh tượng ngoài kia qua lớp kính tối màu, tựa như một thế giới khác. Anh vô thức xoay xoay điều thuốc trên tay, đến lúc định thần lại, anh nhìn ngón áp út, ánh

mắt thoáng chút cô đơn. Lộ Chi Phán từng đổ anh vì sao người ta lại chọn đeo nhẫn vào ngón áp út, sau đó, cô úp hai bàn tay vào nhau, gập hai ngón giữa vào trong, rồi lần lượt tách ngón cái, ngón trỏ và ngón út ra. Cô nói, tất cả các ngón đều có thể tách rời nhau, chỉ riêng hai ngón áp út là không thể. Chính vì thế người ta mới đeo nhẫn vào ngón áp út, để hai người vĩnh viễn không thể rời xa nhau.

Lúc này, Lộ Chi Phán đã tới đón Thành Húc. Giang Thiệu Minh nheo mắt nhìn về phía vợ và con trai. Không rõ Thành Húc nói gì, thỉnh thoảng Lộ Chi Phán đáp lại một hai câu. Đường như nhận ra mình đang lơ đãng khi ở cùng con trai, cô ngồi xuống, tươi cười dỗ dành Thành Húc rồi bế thẳng bé lên. Giang Thiệu Minh cứ ngồi yên dõi theo cho đến khi bóng dáng hai mẹ con họ khuất khỏi tầm nhìn. Lộ Chi Phán là một người vừa lí trí, vừa cảm tính. Rõ ràng nội tâm cô giàu tình cảm nhưng hành động lại rất lí trí, cho dù ở thời điểm yếu đuối nhất, cô vẫn có thể đưa ra quyết định mà không bị ảnh hưởng bởi điều gì. Anh thực sự không biết đây được coi là ưu điểm hay nhược điểm của cô. Tuy nhiên, anh có thể chắc chắn rằng, dù năm xưa đã xảy ra chuyện gì, dù thái độ của anh đối với Lộ Chi Phán có thay đổi thế nào, thì tình cảm của anh dành cho Thành Húc sẽ không bị ảnh hưởng.

Đám đông bên ngoài nhà trẻ thưa dần, con đường thoáng cái trở nên rộng hơn. Giang Thiệu Minh khởi động xe rời đi. Khi ra đến đường lớn, điện thoại bỗng đổ chuông, anh nhìn dây số xa lạ hiện trên màn hình. Chuông reo lần thứ hai, anh mới uể oải nhấc máy lên nghe.

“Là em!” Tống Ngữ Vi dè dặt, “Em...”

Dù là nghe qua điện thoại, nhưng Giang Thiệu Minh có thể cảm nhận được đối phương có rất nhiều điều muốn nói mà không biết bắt đầu từ đâu.

“Tôi biết rồi.” Anh lên tiếng.

“Mai em ra viện. Anh có đến không?”

Giang Thiệu Minh nhìn phía trước, ngón tay khẽ gõ xuống lo lắng, “Cô đã chuẩn bị tốt chứng cứ chưa?”

“Chứng cứ? Thiệu Minh, anh đừng như vậy với em có được không? Anh như vậy, sẽ khiến em rất đau lòng.”

Giang Thiệu Minh trầm mặc giây lát, “Tôi biết rồi, mai tôi sẽ tới.”

Cúp máy, anh lái xe đến thẳng bệnh viện Tá Minh. Bệnh viện này do bố của Lưu Lỗi thành lập, về sau bố anh cũng đầu tư khá nhiều. Người nhà họ Giang trước giờ đều tới đây khám sức khỏe.

Giang Thiệu Minh đã nghe ngóng được hôm nay bố của Lưu Lỗi không có mặt ở bệnh viện. Anh đến gặp trợ lý tên Tiểu Trần, người này quản lý tất cả hồ sơ bệnh án của nhà họ Giang. Khi được Giang Thiệu Minh yêu cầu xem bệnh án trước kia, Tiểu Trần không hề nghi ngờ gì, lập tức lấy tài liệu ra cho anh xem.

Giang Thiệu Minh xem một lúc lâu rồi hỏi: “Chỉ có vậy thôi sao? Tôi muốn toàn bộ bệnh án của tôi.”

Tiểu Trần ngần ra một lát, sau đó đưa Giang Thiệu Minh đến một phòng hồ sơ khác. Tiểu Trần biết quan hệ thân thiết giữa hai nhà Giang - Lưu, nên không có gì phải đề phòng.

Giang Thiệu Minh quan sát gian phòng, hồ sơ được cất giữ ở đây chắc chắn đều là tài liệu mật, liên quan đến tình hình sức khỏe của gia đình anh. Những thứ này có ảnh hưởng rất lớn đối với công ty.

“Để tôi tự xem! Anh cứ đi làm việc của anh đi!” Anh từ tốn nói.

Tiểu Trần gật đầu, “Nếu có vấn đề gì, anh cứ gọi tôi”.

“Tiểu Trần!” Giang Thiệu Minh nhìn anh ta, “Tôi chỉ tình cờ đến thôi, không có ý gì khác. Nhưng anh cũng nên biết người già hay nghĩ ngợi lung tung, chuyện tôi đến đây...”

“Tôi biết, chuyện hôm nay coi như chưa từng xảy ra.”

Giang Thiệu Minh không nói gì nữa, ngồi xuống xem tài liệu. Ngoài bệnh án của anh, ở đây còn có đầy đủ bệnh án của ông nội, bố mẹ và cả con trai anh. Anh mở tập hồ sơ của Thành Húc, trong đó có một vài tấm ảnh và phiếu kết quả xét nghiệm. Tình hình sức khỏe của thằng bé rất tốt.

Anh tiếp tục xem hồ sơ của mình, từ khi sinh ra, một vài lần ốm nặng, tất cả đều được ghi chép cụ thể. Đến khi trông thấy dòng chữ “thụ tinh ống nghiệm thất bại”, anh dừng lại, đọc kĩ từ thời gian cho đến kết luận.

Thụ tinh ông nghiệm lần thứ nhất thất bại, lần thứ hai thất bại.

Anh tiếp tục đọc, nhưng không còn gì ngoài hai lần đó.

Vậy là sao?

Anh xem kĩ lại một lần nữa thời gian làm phẫu thuật. Khoảng hai, ba tháng trước vụ tai nạn, tức là tháng Chín, họ bắt đầu làm phẫu thuật. Đó là thời điểm Lộ Chi Phán vừa mới đến nhà họ Giang. Điều này chứng tỏ Lộ Chi Phán đến nhà họ Giang đúng là với mục đích sinh cháu trai nối dõi cho dòng họ. Nhưng cả hai cuộc phẫu thuật đã thất bại, vì sao Thành Húc vẫn ra đời?

Ra khỏi phòng lưu trữ, Giang Thiệu Minh cảm thấy mình như vừa bị sa vào một tấm lưới. Anh biết mình đã đến rất gần với sự thật, chỉ còn cách một lớp giấy mỏng nữa mà thôi. Thế nhưng anh lại không biết làm sao để chọc thủng lớp giấy đó, càng không biết nó nằm ở đâu để phá hủy.

Anh rời khỏi bệnh viện, hoàn toàn chắc chắn rằng Lộ Chi Phán không phải cô gái mà anh từng yêu trước đây. Anh ngồi vào trong xe, nhắm nghiền hai mắt, tưởng tượng đến bóng lưng người con gái nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của mình. Cô ta cứ chạy mãi, chạy mãi về phía trước, để mặc anh đuổi theo đằng sau. Trong ánh chiều tà, cô ta chậm rãi quay lại, khẽ mỉm cười với anh. Đó là gương mặt của Tống Ngữ Vi.

Thực ra anh đã tin rồi, tin rằng Tống Ngữ Vi mới là người con gái anh từng yêu say đắm, và vì một lí do nào đó đã rời xa anh.

Anh và Lộ Chi Phán làm thụ tinh ông nghiệm thất bại. Liệu anh có sẵn sàng chạm vào một người phụ nữ xa lạ không? Không thể nào! Nhất là khi trái tim anh đã thuộc về một người khác.

Nếu vậy, Thành Húc làm sao ra đời?

Anh nắm chặt tay lại, nhất định anh sẽ tìm ra chân tướng.

Nhận được điện thoại của Giang Thiệu Minh, Trần Song Bản không khỏi kinh ngạc. Mấy hôm trước bọn họ gọi Giang Thiệu Minh ra ngoài chơi, anh nói đang đi công tác, lúc đó họ còn cho rằng Giang Thiệu Minh kiếm có từ chối, vậy mà hôm nay lại chủ động hẹn gặp. Từ sau khi Giang Thiệu Minh xảy ra tai nạn, bọn họ liên lạc ít dần, dù có gặp nhau cũng vẫn còn cảm giác xa cách.

Ra khỏi nhà, Trần Song Bản chợt nhớ ra, gọi điện cho Lưu Lỗi và Thái Văn Hựu, biết Giang Thiệu Minh không hẹn hai người kia, anh ta lại càng lấy làm lạ. Vừa lái xe, Trần Song Bản vừa nói chuyện qua điện thoại với Thái Văn Hựu: “Cậu nói xem, vì sao cậu ấy chỉ hẹn gặp một mình tôi?”

Thái Văn Hựu là người hay suy nghĩ, mở miệng liền dẫn dò Trần Song Bản: “Cậu gặp Thiệu Minh nhớ chú ý lời nói”.

“Thế là thế nào? Chẳng lẽ thực sự là Hồng Môn Yến?”

“Cậu không cần căng thẳng, chắc cũng không có chuyện gì đâu, chỉ cần cậu cẩn thận lời nói là được. Thiệu Minh trước giờ vẫn không có ý định tìm lại trí nhớ, nhưng có lẽ đã xảy ra chuyện gì kích động khiến cậu ấy thay đổi quyết định. Chúng ta là bạn thân, biết rất nhiều chuyện trong quá khứ của Thiệu Minh, nên cậu ấy muốn bắt đầu khai thác từ chúng ta.”

“Tôi phải làm gì đây? Hay là không đi nữa?”

“Tôi cũng chỉ đoán vậy thôi. Cậu không đi lần này thì còn lần sau, có trốn mãi được đâu. Đừng lo quá, Thiệu Minh không làm gì được cậu đâu. Có thể cậu ấy chỉ muốn ôn lại chuyện cũ với cậu mà thôi.”

Trần Song Bản cúp máy, càng lúc càng cảm thấy căng thẳng. Đến nơi, trông thấy Giang Thiệu Minh đã ngồi đợi sẵn trong phòng VIP, Trần Song Bản lập tức cười xởi lởi: “Thiệu Minh, cậu thấy tôi nhanh không? Cũng chỉ có cậu gọi tôi mới đến nhanh vậy đó, nếu là Lưu Lỗi hay Thái Văn Hựu thì còn lâu tôi mới bò ra khỏi nhà!”

Giang Thiệu Minh cười, “Chắc tôi phải ghi âm lại câu nói này của cậu rồi cho hai người kia nghe!”

“Thế là không hay đâu nhé!” Trần Song Bản ngồi xuống, “Sao hôm nay lại chủ động hẹn gặp tôi thế?”

“Stress vì công việc, muốn kiếm người uống rượu giải sầu. Cậu cũng biết Lưu Lỗi chỉ giỏi uống rượu chứ chẳng nói được câu nào tử tế, còn Thái Văn Hựu lại lắm lời. Haiz, chỉ có cậu là vừa uống được vừa nói chuyện thoải mái thôi.”

Giang Thiệu Minh vừa nói vừa rót rượu cho Trần Song Bản.

“Thế thì cậu tìm đúng người rồi đấy! Bạn bè cả, cậu có chuyện không vui, đương nhiên tôi sẵn sàng uống cùng!” Trần Song Bản nhận lấy li rượu, cạn sạch.

Giang Thiệu Minh cũng tự rót rượu cho mình, “Cụng li!”

Trần Song Bản cười ha hả, “Thiệu Minh này, tôi xin lỗi chuyện lần trước nhé. Về nhà tôi cứ nghĩ mãi, làm sao tôi lại có thể nói như vậy trước mặt mọi người chứ, thật là không nể mặt cậu. Dù cậu không trách tôi nhưng tôi vẫn thấy áy náy, hôm nay tôi phải uống phạt, cậu đừng cản tôi!”

Nói đoạn, anh ta cầm chai rượu lên, rót đầy vào li rồi uống cạn.

Giang Thiệu Minh nhìn Trần Song Bản, ánh mắt lạnh băng, “Đã là bạn bè thì sao phải câu nệ như thế! Chuyện chẳng có gì mà cậu lại tự phạt mình uống nhiều rượu như vậy?”

Trần Song Bản dường như không nghe thấy những gì Giang Thiệu Minh nói, chỉ chăm chú thưởng thức rượu.

“Òa, rượu ngon thật đấy! Hương vị đúng là chuẩn...”

Sắc mặt Giang Thiệu Minh trầm ngâm, thái độ của Trần Song Bản chứng tỏ anh ta sẽ không dự định tiết lộ điều gì với anh.

Quả nhiên, cạn chén một hồi, Trần Song Bản đã say khướt.

Tĩnh lại, Trần Song Bản có cảm giác mình vừa sống sót sau một vụ tai nạn. Anh ta lập tức đến gặp hai người bạn của mình để báo cáo tình hình. Biết Giang Thiệu Minh không hề liên lạc với họ, Trần Song Bản vô cùng bất mãn: “Sao lại chọn tôi chứ? Hả?”

“Thiệu Minh thông minh mà, biết cậu dễ mở miệng nhất nên mới tìm cậu hỏi cung!”

“Cậu chết đi! May mà tôi nhanh trí, uống say bất tỉnh luôn, chứ không thì không biết đã khai ra những gì rồi! Nghĩ lại vẫn thấy căng thẳng.”

“Được rồi, xong rồi, giả bộ cái gì chứ!” Lưu Lỗi lơ đãng.

Trần Song Bản thở dài, “Này, không hiểu vì sao Thiệu Minh đột nhiên muốn tìm hiểu chuyện quá khứ nhỉ? Nếu bác Giang biết chắc sẽ lo lắm.”

“Cậu ấy muốn tìm lại trí nhớ thì có gì sai chứ! Vì sao cậu ấy phải chấp nhận sự sắp đặt hiện tại? Cậu ấy có quyền lựa chọn cuộc sống của mình!” Thái Văn Hựu từ tốn nói.

“Thế thì chúng ta nên nói sự thật với cậu ấy?”

Thái Văn Hựu cười, “Thiệu Minh tìm hiểu quá khứ và chúng ta nói với cậu ấy lại là hai việc khác nhau!”

Lưu Lỗi và Trần Song Bản lập tức hiểu ra. Giang Thiệu Minh có thể khôi phục trí nhớ, nhưng tuyệt đối không phải nghe từ miệng họ, bởi họ đã đồng ý với bố mẹ Giang Thiệu Minh rằng sẽ giữ kín bí mật này.

Lộ Chi Phán đang nấu cơm thì nghe thấy tiếng Thành Húc gọi bố. Giang Thiệu Minh đã về rồi ư? Cô cố gắng điều chỉnh tâm trạng, liên tục tự nhủ bản thân: anh ấy về cũng không sao cả. Thế nhưng, vì lơ đãng nên cô đã bị đứt tay khi đang thái rau. May mà lưỡi dao trượt qua móng tay cái nên đầu ngón tay chỉ chảy một chút máu. Cô tiếc nuối nhìn móng tay dài giờ đã bị cắt ngang, bắn khoăn không biết nên cắt bỏ hay cứ để vậy. Nếu giữ lại, không cẩn thận sẽ bị chảy máu, nhưng biết đâu nó sẽ tự liền và dài ra? Thật khó nghĩ, cô không biết nữa...

Có những việc một khi đã xảy ra thì không thể giả vờ như chưa xảy ra.

Lộ Chi Phán tiếp tục nấu cơm, ép bản thân không suy nghĩ miên man nữa. Lúc dọn bàn ăn, cô nghe thấy tiếng hai bố con nói cười vui vẻ ngoài phòng khách. Thành Húc mang vở ra cho Giang Thiệu Minh kiểm tra bài tập, rồi hỏi bố đã đi đâu mấy ngày qua.

“Ăn cơm thôi!” Lộ Chi Phán chủ động lên tiếng khi Giang Thiệu Minh trông thấy cô đang nhìn hai bố con.

“Oa! Được ăn cơm rồi!” Thành Húc reo lên mừng rỡ, kéo tay bố đi tới bàn ăn.

Cậu bé ngồi bên cạnh Giang Thiệu Minh, vừa ăn vừa kể chuyện ở nhà trẻ cho bố nghe. Lộ Chi Phán chỉ lặng lẽ ăn cơm, để mặc hai bố con trò chuyện. Giang Thiệu Minh thường ngày không cho con trai nói chuyện trong khi ăn, nhưng hôm nay lại rất hưởng ứng. Có lẽ anh biết nếu lúc này thằng bé không lên tiếng thì bầu không khí sẽ vô cùng bí bách.

Thành Húc vẫn là trẻ con, vô tư lú lo đủ thứ chuyện, không hề biết bố và mẹ mình đang “chiến tranh lạnh”.

Ăn cơm xong, Lộ Chi Phán thu dọn bát đĩa, Giang Thiệu Minh muốn dẫn con trai ra ngoài tản bộ. Nhóc Thành Húc nhìn bố rồi lại nhìn mẹ, nói: “Mẹ ơi, đi tản bộ thôi!”.

Giang Thiệu Minh im lặng, Lộ Chi Phán mỉm cười với con trai: “Ý con là lát đi về con sẽ rửa bát đĩa phải không?”.

Thành Húc cười khúc khích, “VẬY con và bố đi đây!”.

Lộ Chi Phán lắc đầu cười. Nhìn hai bố con họ ra khỏi cửa, gương mặt cô lập tức trở nên buồn bã. Trong lúc rửa bát, cô đánh vỡ một chiếc đĩa, tựa như cuộc sống vốn đang bình lặng bỗng dưng bị xáo trộn.

Dọn dẹp phòng bếp xong, Lộ Chi Phán gọi điện cho Ôn Khả Vân. Giọng nói của bà tràn ngập vui vẻ và hân hoan. Bà kể đã đi thăm thú rất nhiều nơi, mua rất nhiều quà. Ở nhà họ Giang đã vài năm, Lộ Chi Phán biết Ôn Khả Vân hết lòng chăm lo cho gia đình, thậm chí hy sinh cả tuổi trẻ và thời gian riêng tư. Chẳng mấy khi bà có cơ hội thư giãn như bây giờ, cô thực lòng không muốn phá vỡ niềm vui của bà.

Cúp máy, Lộ Chi Phán thở dài. Trên đời làm gì có bí mật nào được giữ kín mãi mãi, Giang Thiệu Minh tìm ra chân tướng chỉ là chuyện sớm muộn. Dẫu biết vậy, Nhưng cô không muốn chủ động nói với anh, làm thế chẳng khác nào phải thừa nhận những điều bản thân không muốn thừa nhận. Hơn nữa, cô cũng không có quyền đưa ra bất kì quyết định nào, tất cả phụ thuộc vào vợ chồng Giang Trọng Đạt.

Đi tản bộ về, Giang Thiệu Minh liền giúp con trai tắm rửa rồi kể chuyện cho thằng bé nghe. Hôm nay, Thành Húc cực kì vui vẻ, miệng cứ lú lo không ngớt. Lộ Chi Phán đứng ngoài hành lang, đột nhiên nghĩ, sau khi cô ra đi, Thành Húc ở lại đây chắc chắn vẫn sẽ được chăm sóc tốt, Giang Thiệu Minh thực sự là một người cha mẫu mực. Cô nắm chặt tay, thời điểm anh biết được toàn bộ sự thật, cô sẽ rời khỏi nhà họ Giang.

Vì sao bỗng dưng lại có cảm giác bị thương thế này? Chẳng qua chỉ là ra đi muộn vài năm thôi mà! Đáng lẽ cô đã phải rời khỏi đây ngay sau khi sinh hạ Thành Húc, như vậy thì những phiền phức hiện tại mới không xảy ra.

Trong phòng Thành Húc không còn giọng nói của Giang Thiệu Minh, Lộ Chi Phán vội vàng quay về phòng ngủ, nghĩ xem lát nữa phải đối mặt với anh thế nào. Nghe tiếng bước chân vang lên ngoài hành lang, không hề dừng lại trước cửa phòng, cô bất giác cảm thấy hoảng loạn. Cô lao ra khỏi phòng, nhìn theo bóng lưng anh, “Anh đi đâu?”.

Giang Thiệu Minh quay người lại. Ánh đèn mờ ảo cũng không ngăn nổi anh trông thấy rõ sắc mặt cô. Cô dường như gầy đi nhiều, da dễ tái nhợt. Có lẽ những ngày qua đối với cô rất khó khăn. Nhưng một khi anh đã quyết định thì không ai có thể thay đổi. Anh thực sự không hiểu vì sao cô lại cố chấp đến vậy, vì sao nhất định không chịu nói ra sự thật? Làm sao cô có thể hiểu được cảm giác bị người thân lừa gạt khó chịu đến mức nào?

“Em lấy tư cách gì để hỏi anh câu này?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Tư cách gì ư? Lộ Chi Phán sững sốt. Đúng vậy, cô có tư cách gì mà hỏi anh câu này chứ! Cô là vợ anh sao? Không phải, ngay cả chính cô cũng nghi ngờ điều đó, huống chi là anh!

“Tư cách gì... quan trọng lắm sao?”

“Em cảm thấy không quan trọng à?” Giang Thiệu Minh nhếch môi cười. Nhiều lúc cô thành thực đến nỗi khiến người khác không biết phải nói gì! Một chút can đảm thừa nhận mình là vợ mà cô cũng không có, hoặc cứ mặt dày nói dối anh cũng được, nhưng cô không làm thế! Sự thành thực ngấm vào máu của cô khiến người khác phải cảm hận.

Lộ Chi Phán mím chặt môi, không nói gì nữa, sắc mặt trắng bệch.

Giang Thiệu Minh nhìn cô một lát mới lại hỏi: “Em thực sự không có ý định nói với anh sao?”

Lộ Chi Phán vẫn im lặng. Thái độ này của cô đã nằm trong dự liệu của Giang Thiệu Minh, vì thế anh không hề thất vọng hay ngạc nhiên.

“Bạn bè của anh không thích em, không chấp nhận em, là bởi vì họ cho rằng Tiểu Húc...”

Giang Thiệu Minh đột nhiên dừng lại. Họ đang đứng ngoài hành lang, nói ra những lời này sợ rằng Thành Húc nghe được thì không tốt. Anh bước nhanh vào thư phòng, Lộ Chi Phán cũng đi theo.

Đóng cửa lại, Giang Thiệu Minh nói tiếp: “Họ đối với em như thế là bởi họ cho rằng Tiểu Húc không phải con trai anh, cho rằng em đang hưởng thụ những thứ không thuộc về mình”.

Hóa ra là vậy! Cô tưởng rằng bọn họ không thích mình chỉ vì cô đã cướp đoạt thứ thuộc về người khác, không ngờ bọn họ còn hoài nghi cả con trai của cô.

“Giang Thiệu Minh, anh muốn nghĩ về em thế nào cũng được, nhưng anh không thể nghi ngờ Tiểu Húc. Nó là con trai anh. Em lấy tính mạng của mình ra để bảo đảm!” Lộ Chi Phán nhắm nghiền đôi mắt đã ướt. Không sao cả, ngày này cuối cùng đã đến!

Nhìn cô như vậy, Giang Thiệu Minh bỗng cảm thấy cô thật đáng thương. Anh quay mặt đi, sợ rằng bản thân không kiềm chế được sẽ thốt lên một câu: thôi vậy, không suy nghĩ nữa, không truy cứu chuyện gì nữa!

Không thể được, anh không thể làm vậy. Những người từng xuất hiện trong cuộc đời anh có lẽ cũng đóng vai trò rất quan trọng, anh không thể vì sự bình yên hiện tại mà phủ nhận sự tồn tại của họ.

“Vậy em giải thích đi, vì sao chưa chia tay với bạn trai mà em đã mang thai con của anh?”

Lộ Chi Phán không trả lời. Cô cảm thấy giải thích lúc này cũng không có tác dụng gì, nếu cần lời nói dối để bao che một vài thứ, thà rằng cứ giữ im lặng vậy thì hơn.

“Lộ Chi Phán! Hai lần làm thụ tinh đều thất bại, em làm thế nào mà có Tiểu Húc?”

Lộ Chi Phán sững sốt. Hóa ra anh đã biết được nhiều hơn cô tưởng. Đúng rồi, cô chỉ trông thấy anh trong vai trò một người cha, một người chồng tốt, và đã quên mất rằng anh còn là một doanh nhân giỏi trên thương trường, có điều gì anh muốn làm mà không được chứ?

“Anh nghĩ sao cũng được!” Cô hồ hững nói.

“Anh không muốn nghe câu nói này. Chỉ cần Tiểu Húc đúng là con trai của anh, anh sẽ không tính toán gì nữa cả, nhưng em phải nói cho anh biết vì sao bố mẹ anh lại nôn nóng dùng cách đó để có cháu trai?”

Anh kiên định nhìn cô.

“Em xin lỗi.” Cô lảng tránh ánh mắt của anh.

“Lần cuối cùng, Lộ Chi Phán, hãy nói rõ tất cả với anh.” Giang Thiệu Minh chợt thấy mình thật nực cười, vì sao cứ phải ép cô chứ? Đường như chỉ cần cô lên tiếng, anh sẽ tin tất cả là thật.

“Em xin lỗi.” Dứt lời, Lộ Chi Phán ra khỏi thư phòng.

Mấy ngày trước, cô còn hoang mang, lo sợ. Nhưng hôm nay, anh đã biết được chân tướng, cô lại cảm thấy trấn tĩnh lạ lùng.

Chuyện gì rồi cũng sẽ đến lúc phải kết thúc.

Hôm sau, Giang Thiệu Minh đến viện. Mặc dù đầu gối chưa hoàn toàn bình phục nhưng Tống Ngữ Vi đã có thể đi lại nhẹ nhàng, không cần thiết phải nằm viện thêm. Thấy Giang Thiệu Minh đến, cô ta không giấu nổi vẻ mừng rỡ.

“Em tưởng anh không đến?”

“Cô khỏe rồi chứ?”

“Bác sĩ nói em không sao rồi, vốn không bị thương nặng. Anh chuyển lời tới anh tài xế giúp em, xin lỗi vì em nằm viện lâu, làm phiền tới anh ấy.”

“Không sao là tốt rồi.” Giang Thiệu Minh bình thản nói, “Cô nói rằng trước đây chúng ta yêu nhau. Vậy vì sao lại chia tay? Vì sao cô bỏ đi?”

Nụ cười trên mặt Tống Ngữ Vi biến mất, dường như hồi tưởng lại quá khứ là một việc rất khó chịu.

“Vì bố mẹ anh cho rằng em không xứng đáng với anh. Ngay từ đầu hai bác đã không đồng ý chuyện chúng ta, nhưng anh kiên định nên hai bác mới miễn cưỡng chấp nhận. Chúng ta đã có những ngày tháng vô cùng hạnh phúc, cho đến khi anh nói với bố mẹ rằng sẽ kết hôn với em, hai bác lại quyết liệt phản đối. Hình như hai bác đã điều tra em, cảm thấy gia thế của em không phù hợp làm vợ anh. Bố mẹ em li hôn, em sống với bố. Quan hệ giữa em và mẹ kế rất tốt, thậm chí em còn vì mẹ kế mà không đến sống cùng mẹ ruột. Bố mẹ anh cho rằng em là đứa con gái bất hiếu, lại càng ghét bỏ em. Nhưng hai bác không hề biết rằng từ nhỏ em đã ở với bố và mẹ kế, chính mẹ kế một tay kiếm tiền nuôi nấng em. Sau khi bố em qua đời, mẹ kế đi theo con trai riêng nhưng vẫn để lại cho em hai căn hộ. Mẹ ruột em ở một căn, sau khi làm ăn thất bại, mẹ đã bán căn hộ đó đi rồi đến ở cùng em. Chỉ có điều, em với mẹ không hợp nhau nên em đã chuyển ra ngoài ở riêng...”

Giang Thiệu Minh trầm mặc giây lát rồi hỏi: “Vậy vì sao cô bỏ đi?”

“Khi đó, mẹ kế em bị bệnh. Con trai của bà có thành kiến với bà vì bà đã để lại hai căn nhà cho em, thế nên anh ta không chịu đưa bà đi viện. Em muốn bán căn hộ đi để lấy tiền đưa cho mẹ kế chữa trị nhưng mẹ ruột em nhất định không chịu. Đúng lúc em không biết phải làm thế nào thì mẹ anh đến gặp em. Bác gái cho em một khoản tiền, bảo em rời xa anh. Bác còn nói anh đã nghe lời họ, kết hôn với một cô gái môn đăng hộ đối. Em đã tin điều đó và nhận khoản tiền kia... Sau đó, anh gọi điện cho em, em tưởng rằng anh bị bố mẹ gạt nên đã một mực đợi anh, thế nhưng...”, nói tới đây, Tống Ngữ Vi khóc nức lên. “Hôm đó, em không thấy anh tới, em tưởng anh đã ruồng bỏ em như lời mẹ anh nói... Em... Em thực sự không biết anh xảy ra tai nạn, hôm ấy cũng là sinh nhật em.”

Giang Thiệu Minh trầm mặc, tất cả chỉ đơn giản vậy thôi sao? Trên đường đến đây, anh vẫn còn suy nghĩ về chuyện của Lộ Chi Phán. Anh biết năm đó, thứ mà bố mẹ anh đề cao ở cô chính là cái hư danh “tiểu thư nhà họ Lộ”. Bởi họ hiểu rõ, không ai muốn để con gái mình đi làm công cụ sinh nở, chính vì thế, Lộ Chi Phán là lựa chọn hoàn hảo nhất. Nếu muốn, họ có thể giữ cô lại làm Giang thiếu phu nhân, nếu không muốn, họ chỉ cần giữ đứa trẻ và đuổi cô đi mà không cần lo lắng tới phản ứng của nhà họ Lộ. Dù mọi chuyện diễn ra thế nào thì vẫn đi tới kết quả mà họ muốn.

Anh cảm thấy bố mẹ mình không phải kiểu người quá coi trọng gia thế, nhưng giờ đối diện với Tống Ngữ Vi, anh chợt nhận ra, ai rồi cũng sẽ thay đổi. Có lẽ ngay từ đầu, bố mẹ anh cũng rất coi trọng vấn đề này, chỉ là sau bao nhiêu biến cố trong cuộc sống, họ đã không còn bận tâm tới nó nữa.

14. Chương 14

Ngày anh gặp tai nạn chính là sinh nhật của Tống Ngữ Vi sao? Cách đây không lâu, anh cũng đã nghiêm túc xem kĩ chứng minh thư của cô ta, bởi sự xuất hiện của cô ta là nguyên nhân dẫn đến bao xáo trộn trong cuộc sống vốn đang bình lặng của anh. Ngày sinh trên chứng minh thư là theo lịch Âm, nếu đổi sang lịch Dương thì chính xác là ngày anh xảy ra tai nạn mấy năm trước. Vụ tai nạn của anh vốn được che đậy rất

kín kẽ, chỉ gần đây mới bị báo chí nhắc đến nhưng không ai biết rõ thời điểm anh gặp tai nạn, vậy mà Tống Ngữ Vi lại có thể nói rõ ràng mọi chuyện như thế. Cô ta thực sự là người con gái đã gắn bó với anh suốt một thời gian dài.

Sự việc đã rõ ràng phần nào, nhưng Giang Thiệu Minh lại không cảm thấy kích động hay vui vẻ như anh tưởng. Thật giống như đang nghe câu chuyện của một người xa lạ nào đó, chứ không phải những gì bản thân anh đã trải qua.

Giang Thiệu Minh tóm lược lại toàn bộ những thông tin mình có được, lập tức tìm ra hai điểm khó hiểu. Đầu tiên là việc anh chấp nhận làm thụ tinh ống nghiệm với Lộ Chi Phán - một người phụ nữ vốn xa lạ với anh vào thời điểm đó. Thứ hai, nếu mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy thì tại sao tất cả mọi người phải giấu giếm anh? Có thể bố mẹ hy vọng anh sống vui vẻ bên Lộ Chi Phán và con trai nên không muốn để anh biết về quá khứ, nhưng việc họ ngăn chặn anh tiếp xúc với những người có liên quan thật sự là khó hiểu.

“Nếu đó là sự thật... Xin lỗi, tôi đã quên hết tất cả nên không có ấn tượng gì với những gì cô kể, bây giờ nghe chỉ giống như đang nghe chuyện người khác mà thôi.”

Tống Ngữ Vi lắc đầu, nước mắt vẫn tuôi rơi, “Không phải nếu, đó là sự thật! Đó là những chuyện chúng ta đã trải qua... Anh bị mất trí nhớ và quên em cũng không sao cả, nhưng xin anh đừng nhìn em với ánh mắt xa lạ như thế, nó khiến em sợ hãi...”

Giang Thiệu Minh thở dài, đưa khăn tay cho cô ta.

“Anh... em nghe nói anh đã kết hôn và có con. Chắc hẳn cô ấy là một người môn đăng hộ đối với anh? Thật tốt, hai bác có thể yên tâm, còn anh cũng hạnh phúc.” Tống Ngữ Vi nói những lời này trong khi nước mắt vẫn đang rơi, có vẻ như cô ta không thể không chế được cảm xúc của mình. “Anh đã quên hết tất cả, như vậy cũng tốt, dù sao bố mẹ anh cũng không muốn anh nhớ lại em. Bây giờ anh có thể tiếp tục cuộc sống hạnh phúc của anh, làm người chồng tốt của vợ anh, người cha tốt của con anh. Anh và cô ấy đã ở bên nhau lâu như thế, chắc chắn anh đã có tình cảm với cô ấy rồi. Anh đã quên em nên sẽ không khó xử, cũng không cần cảm thấy mắc nợ em đâu. Em vốn dĩ đã bị loại ra khỏi cuộc đời anh từ lâu lắm rồi, hiện giờ như vậy cũng tốt... Chỉ cần anh hạnh phúc...”

Phòng bệnh chìm vào yên lặng. Tống Ngữ Vi ngược lên nhìn Giang Thiệu Minh, thấy anh cũng đang trầm mặc nhìn mình. Cô ta chợt hoảng hốt, không rõ mình đã nói gì sai.

Giang Thiệu Minh quay mặt đi, “Việc này không cần cô bận tâm. Hơn nữa, họ giấu giếm tôi lâu như vậy, tại sao tôi cần phải làm theo sự sắp đặt của họ chứ!”

“Đó là người thân của anh, anh cũng nên đứng trên lập trường của họ để suy nghĩ.”

Giang Thiệu Minh lắc đầu, không muốn tiếp tục chủ đề này.

“Cô thu dọn xong hết chưa? Tôi đưa cô về.”

Tống Ngữ Vi định nói không cần nhưng cuối cùng vẫn đi theo Giang Thiệu Minh. Lên xe, cô nói địa chỉ của mình. Giang Thiệu Minh nhíu mày, nơi ở của Tống Ngữ Vi khá gần công ty anh. Cũng phải, có như vậy mới xảy ra việc xe của anh đụng phải cô ta.

Tống Ngữ Vi ngồi ở hàng ghế sau, yên lặng nhìn cảnh vật bên ngoài cửa kính.

Xe chạy được một đoạn, Giang Thiệu Minh chợt cau mày, “Vì sao tất cả mọi người xung quanh tôi đều cố tình giấu giếm tôi? Chuyện giữa tôi và cô ấy thì có gì cần che giấu...”

Tống Ngữ Vi quay lên nhìn anh, “Có thể bố mẹ anh không muốn anh nhớ lại chuyện quá khứ nữa nên mới không nhắc tới.” Ngừng lại một lát, cô ta bỗng hỏi: “Mấy người bạn thân của anh khỏe không? Em không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi thăm tình hình của họ thôi. Trước kia họ rất tốt với em, nhất là Trần Song Bân, anh ta rất dễ gần, hay nói đùa nữa...”

“Bọn họ vẫn ổn.” Giang Thiệu Minh sa sầm mặt lại. Quả nhiên tất cả mọi người đều biết rõ sự thật, chỉ có đương sự là anh thì bị lừa gạt.

“Nhưng họ chưa từng nhắc tới cô.” Anh nói tiếp.

Tổng Ngữ Vi buồn bã cúi đầu,” Em hiểu. Dẫu sao anh cũng đã mất trí nhớ, họ đương nhiên mong muốn điều tốt nhất cho anh, muốn anh bắt đầu cuộc sống mới. Hơn nữa, anh bây giờ không chỉ có một mình, anh đã có con, có một gia đình cần phải chăm lo. Đối với bố mẹ anh, có lẽ vụ tai nạn kia là một nỗi đau mà họ không muốn nhớ đến. Bởi vì chính họ khiến em phải rời xa anh nên anh mới đi tìm em và gặp tai nạn...”

Nói tới đây, cô ta lập tức ngừng lại, lắp bắp: “Em...em xin lỗi...Em không có ý đó...”

“Không sao”, Giang Thiệu Minh hờ hững, “Đó vốn là sự thật. Bố mẹ tôi là nguyên nhân gián tiếp dẫn tới vụ tai nạn đó, vì thế họ mới không nhắc đến những chuyện đã xảy ra. Ai muốn thừa nhận chính mình làm hại con trai mình chứ?”

“Anh... Dù thế nào, hai bác cũng vì muốn tốt cho anh.”

“Cô không cần nói đỡ cho họ. Tôi mất trí nhớ chứ không mất đi năng lực đánh giá sự việc.” Giang Thiệu Minh có phần tức giận.

Xe đến gần con hẻm nhỏ, Tổng Ngữ Vi bảo anh dừng lại. Khu này đường xá chật hẹp, nếu tiến sâu vào thì rất khó quay đầu xe. Nhà cửa ở đây đều đã cũ kỹ, chẳng còn mấy người ở. Chẳng bao lâu nữa, nơi này sẽ bị dỡ bỏ và thay thế bởi những công trình kiến trúc hiện đại.

“Em tự đi được, anh đưa em đến đây là được rồi.” Tổng Ngữ Vi mỉm cười nói.

“Không sao.” Giang Thiệu Minh đáp.

Đi thêm một đoạn nữa mới đến tòa nhà mà Tổng Ngữ Vi ở, cũng cũ kỹ không kém tòa nhà bên ngoài và chỉ có một cầu thang bộ. Tổng Ngữ Vi đi lại vẫn khá khó khăn, phải bám vào tay vịn cầu thang mà đi.

“Cô ở tầng mấy?”

“Tầng năm.”

Lúc này, hai người đã lên đến tầng ba. Một cụ bà từ trong nhà đi ra, trông thấy Tổng Ngữ Vi, ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Liên, đây là bạn trai cháu hả? Đẹp trai quá!”

“Bà Vương, bà đừng hiểu lầm... Anh ấy... là đồng nghiệp của cháu.” Tổng Ngữ Vi bối rối giải thích.

“Bà già rồi nhưng vẫn tinh mắt lắm đấy nhé!” Bà cụ cười cười.

Tới tầng năm, Tổng Ngữ Vi mới gượng gạo nói: “Anh đừng để bụng nhé. Em với cháu gái của bà Vương chơi thân nên thỉnh thoảng bà rất hay trêu đùa em”.

Giang Thiệu Minh không mấy bận tâm tới điều này, anh còn đang suy nghĩ chuyện khác.

“Vì sao bà ấy lại gọi cô là Tiểu Liên?”

“Đó là tên ở nhà của em. Ngày trước, ngay cửa nhà em có một hồ sen lớn. Em rất thích hoa sen nên bố cứ gọi em là Sen, nhưng mẹ bảo gọi thẳng như thế chẳng hay gì cả, bèn đổi thành Liên...”, Tổng Ngữ Vi mở cửa, thở dài, giọng nói nhỏ dần, “Đó là khi họ chưa li hôn...”

Giang Thiệu Minh theo Tổng Ngữ Vi vào nhà. Căn phòng tuy nhỏ nhưng sạch sẽ và gọn gàng. Anh có chút không quen khi vào nhà của một cô gái như vậy.

“Nhà cửa chỉ có vậy, chắc anh không quen đâu nhỉ?” Tổng Ngữ Vi vừa nói vừa rót nước cho Giang Thiệu Minh.

Anh đặt cốc nước lên bàn và ngồi xuống ghế, đưa mắt nhìn khắp gian phòng.

Tổng Ngữ Vi gượng gạo giải thích nơi này sắp bị phá bỏ, cô đang tìm nhà khác để chuyển đi. Lát sau, cô lấy trong ngăn kéo ra vài thứ, đưa cho anh.

“Đây là của chúng ta, dù anh không nhớ nhưng có thể giữ làm kỉ niệm...” Nói đoạn, cô ta quay mặt đi, “Anh đi đi! Bây giờ anh không còn là Giang Thiệu Minh thuộc về em nữa rồi!”

Giang Thiệu Minh nhìn những món đồ mà Tống Ngữ Vi đưa. Có một vài bức ảnh, một sợi dây chuyền gắn hình trái tim khá phổ biến, đây chỉ là đồ trang sức thông thường, giá trị không cao, nhưng chắc chắn rất có ý nghĩa với những người yêu nhau.

Nhìn bờ vai đang run lên từng hồi của Tống Ngữ Vi, Giang Thiệu Minh hiểu cô ta đã bày tỏ rõ lập trường của bản thân. Anh đã quên hết mọi chuyện, đã không còn là người đàn ông yêu cô ta sâu đậm trước kia.

“Tôi đi đây!” Anh đứng dậy và nói.

Ra khỏi cửa, anh nhếch môi cười một cách đầy mỉa mai lẫn chua xót.

Cầm theo những bức ảnh kia, Giang Thiệu Minh xuống tầng ba, gõ cửa nhà bà Vương. Bà cụ trông thấy anh, không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, nhưng vẫn để anh vào nhà.

“Thật xin lỗi vì làm phiền bà. Ừm... cháu là đồng nghiệp của Tống Ngữ Vi, hiện giờ chúng cháu tạm thời vẫn chưa xác định quan hệ rõ ràng. Nãy cháu thấy bà gọi cô ấy là Tiểu Liên, chắc hai người rất thân thiết?”

Bà Vương là một người tinh ý, nghe Giang Thiệu Minh hỏi vậy lập tức hiểu ra anh muốn tìm hiểu Tống Ngữ Vi.

“Tiểu Liên là một cô bé tốt bụng. Nó ở đây cũng khá lâu rồi, mọi người ở khu này đều biết nó. Con bé vất vả lắm, phải tiết kiệm từng đồng, chứ không tiêu xài phung phí như cháu gái ta. Cậu phải đối xử tốt với con bé đấy nhé...”

“Sao bà lại gọi cô ấy là Tiểu Liên ạ?”

“Cháu gái ta gọi thế nên ta cũng gọi thế. Mẹ Tiểu Liên từng đến đây mấy lần, nghe hai mẹ con nó cãi nhau, ta mới biết con bé tên thật là Tống Ngữ Vi. Hôm ấy hai mẹ con nó to tiếng với nhau lắm, ta nghe con nhỏ nhà ta kể, mẹ của Tiểu Liên bắt con bé đi xem mặt, đối tượng không phải người tử tế gì nên con bé không chịu đi. Chẳng thấy mẹ nào lại như thế...”

..die- n0-e d-a-n-le-q—uy-d-on.

Nói chuyện với bà Vương một lát thì Giang Thiệu Minh xin phép ra về. Anh không quên dặn bà cụ giữ kín việc mình tới đây.

Rời khỏi khu nhà tập thể, anh lập tức gọi điện hẹn gặp một người bạn, sau đó lái xe đến địa điểm hẹn.

Nhận được điện thoại của Giang Thiệu Minh, Lý Cần vô cùng kinh ngạc. Xưa nay, Giang Thiệu Minh chưa từng chủ động tìm gặp anh ta, thế nên Lý Cần không do dự mà lập tức đồng ý.

Chẳng mấy chốc Giang Thiệu Minh đã có mặt tại quán cà phê. Thời gian đối với anh hiện giờ vô cùng quý giá, mọi hành động của anh buộc phải nhanh gọn nhất có thể, bởi anh hiểu rõ dù bản thân có cẩn thận và kín đáo đến đâu thì những việc anh làm sớm muộn cũng sẽ bị truyền đến tai bố mẹ, như vậy sẽ rất rắc rối.

“Giám đốc!” Trông thấy Giang Thiệu Minh, Lý Cần vội đứng dậy chào.

Giang Thiệu Minh ngồi xuống ghế, không gọi đồ uống mà lập tức bỏ mấy tấm ảnh lên bàn, “Nếu năng lực chuyên môn của anh không có vấn đề gì, những cái này có thể dùng máy móc chuyên dụng để kiểm tra độ thật giả được chứ?”

Lý Cần liếc nhìn vị Tổng giám đốc của mình. Đó vốn dĩ không phải câu hỏi, ý của Giang Thiệu Minh chính là nếu anh ta không thể phân biệt được thật giả thì chứng tỏ năng lực của anh ta có vấn đề. Lý Cần cầm những bức ảnh kia lên, xem xét cẩn thận hồi lâu rồi nói: “Giám đốc, nếu anh tin tưởng tôi thì không cần dùng tới máy móc làm gì, toàn bộ đều là ảnh thật, không hề chỉnh sửa dù là một chi tiết nhỏ. Hơn nữa, nhìn ảnh có thể đoán được, người chụp rất nghiệp dư”.

Giang Thiệu Minh yên lặng giây lát rồi thu lại những tấm ảnh.

“Tôi biết rồi, anh đi làm việc của anh đi. Gọi anh ra giờ này, làm phiền anh rồi!”

“Không có gì, dù sao tôi cũng đang không bận.”

Giang Thiệu Minh không nói gì thêm, vẫy tay ra hiệu cho anh ta có thể đi. Anh gọi một tách cà phê và ngồi trầm ngâm. Ban đầu, anh có phần ngờ vực những điều Tống Ngữ Vi nói, nhưng lúc này, anh cảm thấy bản thân đã quá đa nghi. Đúng là bất kì ai cũng có thể biết chuyện quá khứ của anh và nói ra một cách trơn tru, tuy nhiên chỉ có Tống Ngữ Vi mới rõ ràng từng chi tiết nhỏ như vậy. Bình rượu có khắc tên anh và cô ta, thời điểm anh xảy ra tai nạn và những tấm ảnh này, tất cả đều là bằng chứng thuyết phục cho thấy Tống Ngữ Vi chính là người con gái mà anh từng yêu.

Anh day day thái dương, hàng lông mày nhíu lại.

”Giang Thiệu Minh, rốt cuộc là mày đang quá mức lý trí mới nghi ngờ những gì Tống Ngữ Vi nói, hay mày vốn dĩ không muốn thừa nhận cô ta từng là người yêu của mày?”

Ánh mắt anh đượm vẻ buồn bã. Người muốn tìm bằng được sự thật là anh, nhưng kết quả lại không phải thứ mà anh hy vọng. Điều này khiến anh cảm thấy phát điên.

Hành động của Tống Ngữ Vi rất mâu thuẫn với những gì cô ta nói. Cô ta mong muốn anh tiếp tục cuộc sống hạnh phúc hiện tại, nhưng lại đưa cho anh kỉ vật của hai người, dường như vẫn muốn anh nhớ về cô ta. Có lẽ đây là điểm khác nhau giữa đàn ông và phụ nữ? Chỉ có điều, anh cảm thấy có thứ gì đó chưa ổn, nhất là lí do khiến hai người xa nhau mà Tống Ngữ Vi nói.

Anh tin bố mẹ mình không phải tuýp người quá coi trọng gia thế của ai đó. Khiến họ kịch liệt phản đối Tống Ngữ Vi, chắc hẳn đã có một nguyên do nào khác.

Rời khỏi quán cà phê, Giang Thiệu Minh lái xe đến thẳng công ty. Lúc này đang có hai phòng ban phải tăng ca. Anh tự mình rà soát lại sổ sách của công ty năm năm trước. Sau một đêm tỉ mỉ xem xét, anh không phát hiện ra điều gì bất thường, vài tháng trước khi anh gặp tai nạn, công ty hoạt động khá ổn định. Dù bố anh có cẩn thận đến đâu cũng không thể sửa đổi những thông tin này, hơn nữa, dù có sửa thì anh cũng nhìn ra được.

Giang Thiệu Minh chán nản ngồi đó, chẳng lẽ anh đoán sai rồi ư?

Anh đã nghĩ đến khả năng Tống Ngữ Vi là “tai mắt” mà công ty đổ thủ gài vào để lấy thông tin kinh doanh, khiến công ty phải chịu tổn thất nặng nề. Vì thế, bố mẹ anh mới không nhắc đến chuyện năm đó, tránh khiến anh cảm thấy áy náy. Thế nhưng suy đoán này dường như đã sai. Chuyện của anh không liên quan tới việc làm ăn của công ty. Một lần nữa, anh lại đi vào ngõ cụt.

Rốt cuộc là vì sao?

Anh vẫn cho rằng hướng suy nghĩ của mình đúng, nhưng vì sao vẫn không đi đến kết quả? Những giả thiết anh đưa ra đều xoay quanh một điểm mà anh tin chắc, rằng tất cả việc làm của bố mẹ đều vì muốn tốt cho anh. Chẳng lẽ niềm tin này của anh cũng sai? Vấn đề nằm ở đâu? Thật mờ mịt.

Anh nhắm mắt lại, tỉ mỉ hồi tưởng lại mọi thứ. Hiện tại điều duy nhất anh có thể khẳng định chính là anh và Lộ Chi Phán không hề yêu nhau. Lộ Chi Phán đã sinh cho anh một đứa con nhưng không rõ bằng cách nào mà cô mang thai đứa bé. Người yêu thực sự của anh là Tống Ngữ Vi, hai người đã trải qua quãng thời gian vô cùng hạnh phúc.

Anh sẽ bắt đầu lại một lần nữa, anh không tin bản thân không thể tìm về quá khứ của mình.

Sau khi ăn sáng, Lộ Chi Phán chuẩn bị đưa Thành Húc đến nhà trẻ. Thành bé cứ liên tục hỏi cô vì sao tối qua Giang Thiệu Minh không về. Cô xoa đầu con trai, nói: “Chỉ cần con nghe lời bố, bố sẽ mau chóng về.”

Đúng lúc này, bên ngoài có tiếng xe ô tô. Thành Húc mừng rỡ mở to hai mắt, “Mẹ, mẹ không nói dối con”.

Nói rồi, cậu bé lập tức chạy ra cổng đón bố. Giang Thiệu Minh xuống xe, bế bổng con trai lên.

“Sao tối qua bố không về nhà ạ?”

“Vì bố có nhiều việc phải làm.”

“Bố vất vả rồi.”

“Tiểu Húc học cũng vất vả!”

Anh đặt thằng bé vào trong xe. Anh vốn định tối về nhà sớm, cùng con trai ăn cơm và kể chuyện cho thằng bé nghe trước khi ngủ. Trẻ con luôn muốn được ở gần bố mẹ như vậy, anh không muốn để con cảm thấy điều gì bất thường. Đêm qua không về nhà là việc ngoài ý muốn, thế nên sáng nay anh nhất định phải về gặp con và đưa con đến nhà trẻ.

“Em cũng lên xe đi!” Anh nói với Lộ Chi Phán.

“Oa! Thích quá! Hôm nay con được cả bố và mẹ đưa đi học!” Thành Húc reo lên.

Không biết vì sao Giang Thiệu Minh lại bảo mình cùng đi, nhưng nhìn con trai vui mừng, cô vẫn nghe theo.

Thành Húc vào nhà trẻ, bầu không khí trở nên yên ắng đến ngột ngạt. Ở với nhau cũng được một thời gian, Lộ Chi Phán phần nào hiểu được con người Giang Thiệu Minh. Anh bảo cô đi cùng, ắt hẳn là có chuyện muốn nói.

“Em đã gọi hai người giúp việc quay lại làm. Có họ ở nhà cũng tiện để ý Tiểu Húc.”

Lộ Chi Phán chủ động lên tiếng, ít nhất thì chuyện liên quan đến con trai cũng khiến anh quan tâm. Cô có cảm giác bản thân thật kém cỏi, rơi vào hoàn cảnh này, cô chẳng những không oán giận mà còn cảm kích anh. Mặc dù biết cả hai lần thụ tinh ông nghiệm thất bại, nhưng anh vẫn tin tưởng Thành Húc là con trai mình, không hề yêu cầu đến bệnh viện làm xét nghiệm, cũng không hề ghét bỏ thằng bé.

“Anh đưa em về.”

Hai người lên xe, Giang Thiệu Minh mới tiếp tục: “Anh không biết tại sao em không chịu nói chuyện với anh, có lẽ em có lí do riêng, hoặc đã đồng ý với bố mẹ anh điều gì. Nhưng anh nhất định sẽ tự tìm ra sự thật.”

Hiện tại anh đã biết được phần nào, nhưng chưa đủ. Anh muốn khôi phục trí nhớ, muốn nhớ lại trọn vẹn quá khứ của mình.

Anh nhìn qua gương chiếu hậu, chờ đợi phản ứng của Lộ Chi Phán, chỉ thấy cô lặng lẽ cắn môi. Anh ảo não cười, “Chính vì mọi người không ai chịu nói, anh lại càng tò mò. Hay mọi người không chỉ là những người chứng kiến, mà còn là người trong cuộc?”

Lộ Chi Phán vẫn im lặng.

Giang Thiệu Minh nhíu mày vì thái độ của cô.

Lát sau, cô khẽ thở dài: “Không cần thăm dò em...”

Một câu không đầu không cuối, nhưng Giang Thiệu Minh lại hiểu rõ. Không cần thăm dò cô nữa, vô dụng thôi, bởi cô sẽ không nói gì cả.

Về đến nhà, Lộ Chi Phán chủ động xuống xe, nhưng không mở được cửa. Cô nhìn Giang Thiệu Minh. Lúc này, anh mới chậm rãi lên tiếng: “Lộ Chi Phán, em không nói thì có người khác nói, chẳng hạn như... Tống Ngữ Vi”.

Dứt lời, anh ngược lên nhìn cô qua gương chiếu hậu. Quả nhiên sắc mặt cô bỗng dưng trắng bệch.

“Anh nói cái gì?” Lộ Chi Phán hoảng hốt lắc đầu, “Không... không thể nào”.

“Cái gì không thể? Cô ta không thể cho anh biết mọi chuyện hay là anh không thể tìm được cô ta?” Giang Thiệu Minh quay lại nhìn cô.

Lộ Chi Phán nhắm nghiền hai mắt, “Tại sao phải ép em như thế? Năm lần bảy lượt thăm dò em để làm gì? Thiệu Minh, lúc này anh thực sự rất xa lạ...”

Anh không tiếp lời, hóa ra cô biết hết mọi chuyện.

Lộ Chi Phán thử đẩy cửa xe một lần nữa, cửa mở. Cô bước ra ngoài.

Giang Thiệu Minh lái xe đến công ty. Tìm lại trí nhớ là chuyện của cá nhân anh, không thể làm ảnh hưởng tới công việc. Cuối ngày, anh lại đến khu tập thể Hạnh Phúc tìm gặp Tống Ngữ Vi. Hai chữ “hạnh phúc” sơn trên tường đã rất mờ, nếu không nhìn kĩ thì không thể nhận ra.

Tổng Ngữ Vi có phần kinh ngạc khi thấy Giang Thiệu Minh xuất hiện ngoài cửa nhà mình với một túi trái cây. Hiện giờ cô đã nghỉ việc ở nhà máy, công việc này không có bất kì đãi ngộ nào, hễ không thể đến làm thì chỉ có thể tự giác xin thôi việc.

“Anh vẫn chưa ăn tối phải không? Để em đi nấu cơm.”

Giang Thiệu Minh không từ chối. Tổng Ngữ Vi mở tủ lạnh lấy nguyên liệu mang vào bếp. Trong tủ bát có rất ít bát đũa, chứng tỏ bình thường chỉ có một mình cô ta ở nhà.

Lúc ăn cơm, Giang Thiệu Minh ăn khá ít, khiến Tổng Ngữ Vi tưởng rằng anh không thích những món cô ta làm.

“Tổng Ngữ Vi, tôi đã nghĩ rất lâu”, Giang Thiệu Minh chợt lên tiếng, phá vỡ bầu không khí im lặng. “Tôi và cô từng yêu nhau, vì một vài hiểu lầm và những rắc rối nảy sinh mà xa nhau, vậy thì bây giờ chúng ta vẫn nên ở bên nhau. Chỉ có điều, đã nhiều năm trôi qua, tôi không biết chúng ta còn có thể quay về như trước đây được hay không, nhưng cứ thử xem sao, xem có thể tìm lại được cảm giác rung động như ngày xưa.”

Tổng Ngữ Vi sửng sốt, “Không... Nếu làm vậy, còn vợ con anh thì sao?”.

“Cô ấy vốn có thỏa thuận với nhà họ Giang, mỗi người một vai trò, trở về đúng vị trí của mình chẳng phải rất tốt sao?”

15. Chương 15

Nghe chính miệng Giang Thiệu Minh nói ra ba chữ Tổng Ngữ Vi, Lộ Chi Phán có cảm giác trái tim mình bị đâm trúng. Cô không dám tin, đồng thời lại cảm thấy sự việc vốn nên tiến triển như vậy.

Nhưng làm sao anh biết Tổng Ngữ Vi? Cô không nghĩ rằng anh đã biết tất cả về con người đó, những gì anh biết được chỉ là một vài manh mối mà thôi. Hơn nữa, cô tin chắc không ai chủ động nhắc tới Tổng Ngữ Vi trước mặt anh, vậy thì anh biết được do đâu và đã biết những gì rồi?

Cả buổi sáng ở nhà trong tâm trạng thấp thỏm, đến chiều, Lộ Chi Phán đưa thẻ nhà trẻ cho người giúp việc đi đón Thành Húc, còn cô thì tới công ty. Cô ngồi trong quán cà phê đối diện công ty, chính bản thân cô cũng không rõ vì sao mình phải làm thế này. Cô rất muốn biết rốt cuộc anh đang làm gì, muốn biết anh đã điều tra được những gì.

Ngồi đợi cho đến giờ tan làm, cuối cùng cô cũng trông thấy Giang Thiệu Minh ra khỏi công ty. Cô lập tức lên một chiếc taxi và bám theo anh. Tài xế là một người nói nhiều, giúp cô phần nào bớt đi cảm giác căng thẳng.

Giang Thiệu Minh dừng xe trước một khu tập thể cũ kĩ, Lộ Chi Phán vẫn ngồi trong taxi, lặng yên quan sát anh đi vào bên trong. Cô không biết anh tới đây gặp ai, làm gì, cô cứ chờ như vậy, rất lâu. Thế rồi, cô thấy anh trở ra, cùng với một người nữa.

Lần đầu tiên cô có cảm giác tim đập loạn nhịp như vậy. Cô đưa tay lên bưng kín miệng.

Bên cạnh Giang Thiệu Minh lúc này chính là Tổng Ngữ Vi. Hai người họ dường như đang tản bộ cùng nhau.

Lộ Chi Phán thực sự không dám tin vào mắt mình, cô run rẩy cầm điện thoại lên chụp ảnh, rồi bảo tài xế lái xe đi. Sau khi trấn tĩnh lại, cô mở điện thoại ra xem. Đây là những gì Giang Thiệu Minh nói sao? Anh tìm được Tổng Ngữ Vi, nên đã biết rõ mọi chuyện sao?

Cô nhắm mắt lại, chưa bao giờ thấy lòng mình nặng trĩu như vậy. Nhưng cô không hề khóc, thậm chí cô vẫn ngồi ăn cơm bình thường với con trai, cùng trò chuyện với thằng bé về buổi học hôm nay. Lúc này đây,

cô có cảm giác sự việc mà mình từng huyền tưởng cuối cùng đã xảy ra. Mặc dù từng băn khoăn, từng bất lực, nhưng đã chuẩn bị sẵn tâm lí đón nhận.

Tối nay, Giang Thiệu Minh vẫn trở về kể chuyện cho Thành Húc và dỗ thằng bé ngủ. Không biết có phải quá nhạy cảm hay không, anh thấy biểu hiện của Lộ Chi Phán có gì đó hơi lạ. Anh hiểu rõ, từ khi mình quyết định tìm hiểu sự thật, giữa hai người đã xuất hiện khoảng cách.

Lúc này, ở bệnh viện Tá Minh, viện trưởng Lưu Cảnh Toàn đi công tác dài ngày vừa trở về. Trợ lý Tiểu Trần sau nhiều lần cân nhắc, đã báo với ông về việc Giang Thiệu Minh đến bệnh viện yêu cầu xem hồ sơ bệnh án. Lưu Cảnh Toàn có phần lo lắng, dù những tài liệu kia không đủ để nói lên điều gì, nhưng rõ ràng hành động của Giang Thiệu Minh rất bất thường. Ông lập tức gọi điện báo cho vợ chồng Giang Trọng Đạt đang du lịch nước ngoài. Nói chuyện với Lưu Cảnh Toàn xong, vợ chồng Giang Trọng Đạt vội vã thu dọn hành lí trở về.

Lên máy bay, Ôn Khả Vân đã bình tĩnh hơn so với lúc nghe điện thoại. Bà vừa day trán vừa gượng cười, “Lấy ông đúng là khổ. Cứ tưởng từ giờ tôi có thể kê cao gối ngủ ngon, thật không ngờ vẫn chưa hết lo lắng”.

“Bà nghĩ nhiều quá thôi!” Ông Giang thở dài. Tuy nói vậy, nhưng trong lòng ông cũng không khỏi thấp thỏm.

“Ông thì không nghĩ nhiều? Lúc Thiệu Minh xảy ra tai nạn, đầu ông chẳng bạc hẳn một nửa đấy thôi!”

Ở độ tuổi này, hai người đã không còn dễ bị kích động như khi còn trẻ, trước khi biết rõ sự việc nặng nhẹ đến đâu thì không nên quá lo lắng mà làm ảnh hưởng tới sức khỏe.

“Nhiều lúc tôi rất giận bản thân, nếu biết mọi chuyện sẽ đi đến nước này, tôi thà chấp nhận làm người xấu. Dù Thiệu Minh có trách tôi, tôi cũng nhất quyết không chấp nhận chuyện giữa nó và Tiểu Vi. Nếu thế, có lẽ hiện giờ đã không phức tạp như vậy. Không biết rồi việc này sẽ đi đến đâu.”

“Bà đừng nói thế, dù thời gian có quay lại thì bà vẫn sẽ tác thành cho hai đứa nó thôi. Bà quên lúc đó bà thích con bé Tiểu Vi đến mức nào à? Bà còn nói Tiểu Vi là con gái bà, còn Thiệu Minh là do bà nhất về nuôi...”

Chuyện cũ còn rõ ràng như mới ngày hôm qua. Ôn Khả Vân không kìm được cảm xúc, khóe mắt hoen đỏ.

“Cuối cùng duyên mẹ chồng nàng dâu quá ngắn ngủi...”

Đâu phải chỉ có duyên mẹ chồng nàng dâu ngắn ngủi, tình duyên giữa Giang Thiệu Minh và Tống Ngữ Vi mới thực sự là mỏng.

Hai người xuống máy bay, Giang Thiệu Minh đã đợi sẵn để đến đón họ. Ôn Khả Vân quan sát con trai một lượt rồi nói: “Sao lại gầy đi thế này?”.

Dường như cha mẹ nào cũng thích nói câu này sau nhiều ngày không gặp con cái.

“Tiểu Phán đâu rồi? Sao nó không đi cùng con?” Giang Trọng Đạt hỏi.

”Cô ấy và Tiểu Húc ở nhà, con từ công ty đến thẳng đây.

Giang Trọng Đạt gật đầu, không nói gì thêm. Lên xe, ông hỏi thăm tình hình làm ăn của công ty. Mọi thứ vẫn vậy, không có gì bất thường.

Người vui vẻ nhất là Thành Húc. Biết ông bà nội sắp về, cậu bé cứ quanh ra quần vào ở cổng để đón. Ông Giang vừa xuống xe liền nhắc bóng cháu trai lên và xoay tròn khiến thằng bé vừa thích vừa sợ. Lộ Chi Phán đứng bên cạnh cũng phải bật cười.

Ôn Khả Vân nhìn Giang Thiệu Minh, khẽ nói: “Cứ như vậy không tốt sao?”. Vợ đẹp, con ngoan, gia đình êm ấm.

“Như vậy đúng là rất tốt.” Giang Thiệu Minh cũng quay sang nhìn mẹ mình, “Nhưng cuộc sống không nên cứ như vậy, phải không ạ?”.

Ôn Khả Vân bất đắc dĩ lắc đầu, xem ra một số việc đã không thể che giấu thêm được nữa.

Thành Húc được ông bế xong, lại muốn được bà bế. Ôn Khả Vân tươi cười ôm cháu trai vào lòng, hôn nhẹ lên trán thằng bé.

Lộ Chi Phán đứng ở cửa nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô. Có lẽ vị trí của cô không quan trọng như chính mình vẫn tưởng, dù đối với gia đình này hay đối với Thành Húc. Cô ở lại đây là vì không nỡ rời xa con trai, chứ không phải con trai không thể sống thiếu cô.

Ăn cơm xong, Thành Húc hí hửng mở túi quà của ông bà. Túi lớn túi nhỏ đều căng phồng khiến cậu bé vô cùng thích thú. Mai là cuối tuần, tối nay cậu có thể chơi lâu hơn một chút.

Gia đình có vẻ đang hạnh phúc không gì sánh bằng, nhưng niềm hạnh phúc ấy nhanh chóng bị phá vỡ.

“Bố, mẹ, công ty còn vài việc cần xử lý, con đến đó đã.”

Hai người cùng ngẩng lên nhìn Giang Thiệu Minh. Nhóc Thành Húc cũng dừng chơi nhìn bố, chỉ là cậu nhóc đã sớm quen với việc bố bận rộn công việc nên không nói gì cả.

Khi Giang Thiệu Minh đi ra đến cửa, ông Giang bỗng lớn tiếng: “Thiệu Minh, công ty làm gì có việc gì gấp gáp, bố biết rất rõ”.

Giang Thiệu Minh mỉm cười, “Nhưng con lại thấy rất nhiều việc”. Dứt lời, anh cất bước đi thẳng, để mặc bố cau mày đằng sau.

Ôn Khả Vân lo lắng nhìn Lộ Chi Phán nhưng cô chỉ cười, tựa hồ đã quen với việc này.

Đến khuya, ông Giang dỗ dành Thành Húc đi ngủ. Cậu bé háo hức nghe ông kể chuyện nước ngoài nên không còn buồn vì bố vắng nhà. Lúc này, Ôn Khả Vân sang phòng Lộ Chi Phán, thấy cô đang ngồi thẩn thờ trên giường, tay cầm điện thoại nhưng mắt nhìn nơi khác. Bà tới gần, cô mới giật mình quay lại, “Mẹ!”.

Ôn Khả Vân ngồi xuống bên cạnh con dâu, ánh mắt trù mến, “Thiệu Minh đang tìm hiểu chuyện quá khứ phải không?”.

Lộ Chi Phán gật đầu.

“Con bé ngọc này, vì sao không nói với bố mẹ?”

“Con xin lỗi.” Cô cúi gằm mặt.

Ôn Khả Vân ôm lấy cô, “Con có làm gì sai đâu mà phải xin lỗi? Mẹ biết con không muốn bố mẹ lo lắng, dù con nói ra thì bố mẹ cũng không ngăn được Thiệu Minh. Là nhà họ Giang có lỗi với con”.

“Mẹ đừng nói vậy...”

“Thiệu Minh hiện giờ...”, Ôn Khả Vân lắc đầu. Bà dễ dàng nhận ra thái độ của Giang Thiệu Minh đã thay đổi. Làm mẹ, thấy con trai như vậy, đương nhiên xót tận ruột gan, nhưng bà lại không biết phải làm thế nào.

Lộ Chi Phán gượng cười, “Khiến bố mẹ phải lo lắng rồi. Anh ấy là người thông minh, hôm nay rời khỏi nhà trước mắt bố mẹ như thế, không những là tỏ rõ thái độ, mà còn... Bố mẹ trở về đột xuất, chắc chắn anh ấy cũng biết lý do, nhưng anh ấy lại không nói gì cả. Anh ấy muốn chúng ta biết rằng anh ấy sẽ tự mình tìm hiểu mọi chuyện”.

Ôn Khả Vân sững sốt, đúng là bà còn chưa nghĩ đến những điều này.

“Tiểu Phán, con chịu khổ rồi!”

Cô lắc đầu, “Có gì đâu ạ, hôm nay tự nhiên con nghĩ linh tinh thôi. Mấy năm qua, bố mẹ đã rất tốt với con, đặc biệt là mẹ! Nhờ mẹ mà con được cảm nhận tình yêu thương thật sự. Bố mẹ không để con chịu thua thiệt gì cả, thời gian ở đây, con đã nhận được rất nhiều kể cả vật chất lẫn tinh thần. Con rất vui...”.

“Tiểu Phán, sao đột nhiên con lại nói những chuyện này?”

“Mẹ, lời thừa thãi con không nói nữa. Con biết mình không thể mang Tiểu Húc đi được, bố mẹ chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho thằng bé. Đáng lẽ con nên đi từ mấy năm trước rồi...”

Ôn Khả Vân cầm lấy tay Lộ Chi Phán, “Con nói gì thế hả? Con là mẹ của Tiểu Húc, chẳng lẽ con không muốn cố gắng vì con trai mình sao? Vừa gặp chút khó khăn, con đã định buông xuôi, con nhu nhược đến thế à? Thiệu Minh tỏ thái độ thì đã sao, tìm hiểu ra chân tướng thì đã sao? Chuyện hồi đó đâu có liên quan gì đến con. Con là mẹ của Tiểu Húc, là người gần gũi nhất của Thiệu Minh. Nó đối với con không phải là không có tình cảm, con phải tự tin vào bản thân mình chứ!”

Lộ Chi Phán cắn môi, “Mẹ, cô ấy đã trở về”.

“Ai?”

“Tổng Ngữ Vi.”

Ôn Khả Vân nhú mày, “Tiểu Phán, con đang nói mê sáng gì thế? Có phải vì dạo này suy nghĩ nhiều quá không?”.

Lộ Chi Phán không đáp mà chỉ đưa điện thoại cho Ôn Khả Vân xem tấm ảnh kia.

“Tiểu Phán...” Ôn Khả Vân nắm lấy tay Lộ Chi Phán, phát hiện tay cô rất lạnh.

Hai người đang ở trung tâm thương mại, nhìn Giang Thiệu Minh và Tổng Ngữ Vi chọn đồ trong một gian hàng phía xa. Ôn Khả Vân tự nhận hiểu rõ con trai mình, nhưng lúc này đây, bà thật sự không biết phải nói gì.

“Mẹ không cần nói gì đâu.”

Lộ Chi Phán không hề tỏ ra thất vọng hay đau khổ, dường như người đàn ông đi bên cạnh Tổng Ngữ Vi không phải chồng mình. Hai người họ cũng nhau mua sắm, nói cười vui vẻ. Cảnh tượng này vốn không xa lạ với cô, trước kia cô đã từng chứng kiến họ như vậy, chỉ là tâm trạng ngày đó và bây giờ khác nhau mà thôi. Nhưng cô hiểu rõ, vai trò của mình vĩnh viễn không thay đổi: cô là kẻ ngoài cuộc. Sẽ không bao giờ cô trở thành nhân vật chính, như một thói quen, cuộc đời cô chỉ có thể gặp sao hay vậy.

Ôn Khả Vân nhú mày, “Tiểu Phán, con phải tin tưởng Thiệu Minh, nó không như con nghĩ đâu. Bây giờ nó làm vậy nhất định là...”.

“Anh ấy làm gì cũng không còn quan trọng nữa rồi.” Nói đoạn, Lộ Chi Phán quay lưng bỏ đi.

Ôn Khả Vân lập tức đuổi theo giữ cô lại, ánh mắt bà sắc bén, “Sao con lại nhu nhược như vậy? Gặp chút chuyện đã muốn bỏ cuộc? Có ai sống trên đời này mà không trải qua sóng gió? Cuộc sống chính là một ảo ảnh, con mạnh thì nó yếu, con yếu thì nó mạnh. Ông trời chẳng cho không ai cái gì bao giờ, muốn có thì phải giành lấy. Tiểu Phán, hãy tin mẹ, con nên dừng cảm đối mặt, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Mẹ luôn ủng hộ con”.

Nghe vậy, Lộ Chi Phán không kiềm được nước mắt, “Mẹ, con tưởng...”.

Cô tưởng rằng Ôn Khả Vân sẽ để mặc mình, dù sao Giang Thiệu Minh mới là con trai của họ, họ nên lo lắng cho anh mới phải.

“Đừng buồn, rồi đâu sẽ vào đấy thôi!” Ôn Khả Vân dịu dàng an ủi cô.

“Mẹ, con mệt mỏi lắm rồi, không muốn làm gì nữa...”

Nếu thật sự cố gắng thế nào cũng không thay đổi được vận mệnh, thì cô sẽ chấp nhận tất cả, sẽ không đấu tranh với ông trời nữa. Cuộc đời cô vốn xưa nay đều không nằm trong tay cô.

Trên đường về nhà, Ôn Khả Vân bắt đầu suy nghĩ lại tất cả mọi chuyện đang diễn ra. Từ những điều Lộ Chi Phán nói tới qua và hành vi của Giang Thiệu Minh gần đây, trong đầu bà chợt xuất hiện ý nghĩ, liệu có phải Giang Thiệu Minh cố tình để bà và Lộ Chi Phán bất gặp trong trung tâm thương mại hay không? Mục đích chính là muốn ép họ chủ động nói ra sự việc năm xưa. Bà ôm Lộ Chi Phán vào lòng, sống chung một mái nhà đã nhiều năm, bà hiểu rõ con người Lộ Chi Phán thế nào. Từ lâu bà đã coi cô là con dâu của mình, chỉ tiếc rằng cô quá dễ nhụt chí. Hiện giờ còn chưa rõ người phụ nữ kia có phải Tổng Ngữ Vi thật hay không, mà cho dù đúng là cô ta thì Lộ Chi Phán vẫn có thể thử cạnh tranh một lần. Chỉ cần dựa vào sự thật Tiểu Húc là con trai của cô và Giang Thiệu Minh, phần thắng đã nghiêng về cô. Đáng tiếc, Lộ Chi Phán không nhìn ra điểm này.

Thành Húc đang ngồi chơi với ông, trông thấy bà và mẹ về, vội chạy ra đón.

“Mẹ ơi, con muốn chơi thả điều!”

Thời tiết thế này làm sao thả điều được? Dù vậy, Lộ Chi Phán không nỡ từ chối con trai. Hai mẹ con mang điều ra sân chơi.

Ôn Khả Vân nói với chồng mình: “Chuyện của Thiệu Minh, ông hãy coi như không biết, cứ để tự tôi giải quyết”.

Giang Trọng Đạt khó hiểu nhìn bà.

Ôn Khả Vân cười cười, “Ngay từ đầu do tôi đã quá cố chấp nên mới dẫn đến tình cảnh ngày hôm nay, đương nhiên tôi phải có trách nhiệm giải quyết hậu quả”.

Bữa tối, bầu không khí trên bàn ăn cũng không đến nỗi tệ. Chỉ có Thành Húc ủ rũ vì cả ngày không được trông thấy bố, nhưng sau khi Lộ Chi Phán giải thích rằng Giang Thiệu Minh bận việc ở công ty, cậu bé cũng không hỏi thêm gì nữa.

Ăn cơm xong, Giang Trọng Đạt chơi với cháu trai, Ôn Khả Vân lại sang phòng Lộ Chi Phán trò chuyện với cô. Bà bước vào phòng, bật đèn lên, ngồi xuống giường, “Tiểu Phán, con không thể cứ như thế này mãi được”.

Lộ Chi Phán ngồi dậy, “Mẹ!”.

Ôn Khả Vân mỉm cười, “Con trông thấy Thiệu Minh và Tiểu Vi ở bên nhau rồi phải không? Có cảm thấy ước ao không?”.

Lộ Chi Phán cảm thấy cổ họng mình khản đặc, không thể nói nên lời. Đúng, cô rất ngưỡng mộ họ. Tình yêu của họ như một câu chuyện cổ tích, đẹp đến mức khiến người ta không đành lòng phá vỡ, cam tâm tình nguyện đứng một bên làm kẻ qua đường.

“Tiểu Phán, xét về mọi mặt, con không hề thua kém Tiểu Vi, thậm chí con còn xinh đẹp hơn nó. Cuộc đời con không được êm đềm như người khác, con không nên cảm thấy tự ti vì điều đó, ngược lại, con phải hãnh diện mới đúng. Đó là những tài sản quý báu của con, đến hoa sen mọc lên giữa bùn đất còn khiến người ta phải ca ngợi nữa cơ mà! Con trải qua biết bao nhiêu biến cố thăng trầm mà vẫn giữ được tấm lòng lương thiện, thế đã là tốt hơn rất nhiều người rồi.”

“Mẹ, mẹ muốn con tranh giành ư?”

“Chứ sao nữa! Chẳng lẽ con cứ từ bỏ dễ dàng thế à? Mẹ không cho phép con làm thế. Con là con dâu nhà họ Giang, mẹ luôn ủng hộ con. Con ngẫm mà xem, những thứ mà Tiểu Vi sở hữu, chính con cũng có thể sở hữu...”

Hạnh phúc đâu phải tự nhiên mà có, cần nỗ lực tìm kiếm.

“Nhưng...”

Nhưng cô biết lấy gì để tranh giành, để nỗ lực đây? Lộ Chi Phán hiểu rằng, Ôn Khả Vân vẫn chưa có ý định nói rõ chân tướng cho Giang Thiệu Minh. Thực ra điều này cũng dễ hiểu, xuất phát điểm là vì không muốn Giang Thiệu Minh bị tổn thương, dần dà biến thành một sự cố chấp, không muốn ai phá vỡ bí mật đã tốn công che giấu nhiều năm như vậy.

“Con đừng tự đánh giá thấp bản thân.” Ôn Khả Vân cầm điện thoại của Lộ Chi Phán lên, tìm số liên lạc của Giang Thiệu Minh rồi đưa điện thoại cho cô, “Con hãy gọi cho nó, nói rằng con đã mang thai. Giọng phần chấn lên một chút”.

Lộ Chi Phán kinh ngạc nhìn mẹ, “Nhưng con đâu có mang thai?”.

“Giờ chưa có nhưng sau này sẽ có!” Ôn Khả Vân vỗ vai cô.

Lộ Chi Phán chần chừ không cầm lấy điện thoại. Sao phải làm như vậy chứ? Nhất thiết phải dùng thủ đoạn đó ư? Năm đó, mọi chuyện xảy ra vào thời điểm Giang Thiệu Minh đang vô cùng hạnh phúc, vì thế

cô luôn có cảm giác mình là kẻ cướp đoạt niềm vui của người khác. Nếu bây giờ dùng đến cách này, dù thực sự giữ được Giang Thiệu Minh thì cả đời cô cũng không thể sống thoải mái.

“Tiểu Phán, con có thấy Thiệu Minh rất yêu thương Tiểu Húc không? Nó rất thích trẻ con, trước giờ vẫn luôn muốn có thêm một đứa con gái đấy thôi! Ngay từ đầu chính là vì Tiểu Húc nên nó đã chấp nhận cuộc sống hiện tại. Nếu bây giờ con mang thai, nó nhất định sẽ chịu thỏa hiệp, nó sẽ không còn ở bên cạnh người phụ nữ khác nữa mà về nhà với con. Có con trai con gái rồi, nó cần gì phải tìm hiểu quá khứ nữa? Tương lai đã có con và bọn trẻ ở bên cạnh, những chuyện xảy ra trước kia sẽ chỉ như gió thoảng mà thôi.”

Lộ Chi Phán lắc đầu. Không, cô không thể làm thế.

Ôn Khả Vân nhú mày, “Tiểu Phán, gọi cho Thiệu Minh nói với nó tin này”.

Nói rồi, bà nhét điện thoại vào tay Lộ Chi Phán.

...

“Không cần phiền phức vậy đâu, có chuyện gì nói trực tiếp với con đây này.”

Giang Thiệu Minh đẩy cửa bước vào, dáng vẻ ung dung, tự tại nhìn hai người họ.

Lần đầu tiên Lộ Chi Phán có cảm giác căn phòng này không đủ rộng, cô giống như một kẻ trộm bị bắt ngay tại chỗ. Cô không còn mặt mũi nào để nhìn anh nữa.

Ôn Khả Vân vẫn khá bình tĩnh, bà cười với Giang Thiệu Minh, “Con ăn tối chưa? Về từ lúc nào thế?”.

“Ý mẹ muốn hỏi con đã đứng ở đây bao lâu, đã nghe được gì rồi phải không?” Giang Thiệu Minh nói bằng giọng điệu hờ hững, “Toàn bộ, con đã nghe thấy toàn bộ. Rất tiếc đã phá hỏng kế hoạch của mẹ!”

Dứt lời, anh cất bước đi thẳng.

Thật nực cười, chỉ vì anh coi trọng gia đình, yêu thương con cái, sống có trách nhiệm, mà mọi người liền lợi dụng điều đó để lừa gạt anh sao? Xã hội này trước giờ vẫn luôn tồn tại những chuyện tương tự, người hiền lành thật thà dễ bị bắt nạt, bị lợi dụng. Anh vốn dĩ rất ghét cách hành xử đó, thật không ngờ có một ngày anh lại bị chính người thân của mình đối đãi như vậy.

Giang Thiệu Minh ngồi trong xe, cảm thấy bản thân sắp phát điên. Anh nghĩ đến tính khả thi của kế hoạch kia, không thể phủ nhận rằng, nếu thực sự Lộ Chi Phán mang thai, anh sẽ lựa chọn tương lai ở bên cô, cho dù có phần tiếc nuối quá khứ mơ hồ.

Hóa ra người thân nhất của anh cũng có thể làm những việc khiến anh bị tổn thương.

Ôn Khả Vân tìm đến khu tập thể Hạnh Phúc. Cả ngày hôm nay bà đã tới đây ba lần, sáng và chiều đều không có người ở nhà, nếu buổi tối mà vẫn không tìm được người thì bà chỉ có thể tiếp tục đến, ngày nào cũng sẽ đến! Nhất định bà phải gặp đối phương, có vậy mới biết được mục đích của cô ta là gì.

Ôn Khả Vân gõ cửa, lát sau có tiếng nói trong nhà vọng ra: “Ai vậy?”.

Ôn Khả Vân không trả lời.

“Ai thế? Không nói thì tôi không mở cửa đâu.”

“Tôi là người bên công ty nước, phiền chị cho tôi vào kiểm tra đường ống nước một lát.”

Lúc này, Tống Ngữ Vi mới đi ra mở cửa, trông thấy Ôn Khả Vân, sắc mặt cô ta thoáng cái trắng bệch, “Bác...”.

“Cô không biết tôi là ai cũng dễ hiểu thôi, tôi cũng không biết cô là ai!” Ôn Khả Vân quan sát căn phòng một lượt rồi quay sang nhìn Tống Ngữ Vi, cười nói: “Thôi, đừng diễn kịch nữa, cô còn không rõ tôi là ai sao?”.

“Cháu không biết bác đang nói gì”, Tống Ngữ Vi vừa nói vừa liếc nhìn đồng hồ trên tường. “Nhưng đã đến thì đều là khách, để cháu rót nước mời bác.”

“Cảm ơn, không cần đâu.”

Tống Ngữ Vi vẫn đi rót một cốc nước mang ra, sau đó, cô lại nhìn đồng hồ.

Ôn Khả Vân hỏi: “Được rồi, tôi không phải kiểu người rườm rà, để tôi nói thẳng, cô muốn bao nhiêu tiền?”.

Tống Ngữ Vi nhìn về phía cửa, lòng đang hoang hốt lập tức bình tĩnh trở lại.

“Bác gái, bác coi cháu là loại người nào chứ, sao lại dùng tiền để chà đạp cháu?”

Cô ta bất ngờ cất cao giọng, Ôn Khả Vân có chút giật mình, mất vài giây mới định thần lại, “Cô tiếp cận con trai tôi chẳng lẽ không phải vì tiền sao? Người thông minh không nói những lời thừa thãi, ra giá đi, trong lúc tâm trạng tôi còn chưa đến nỗi nào”.

“Cháu tôn trọng bác, nhưng không cho phép bác chà đạp lên lòng tự trọng của cháu. Mấy năm trước, bác đã dùng cách này để ép cháu từ bỏ anh Thiệu Minh, như vậy còn chưa đủ sao? Lúc đó mẹ kể cháu bị bệnh, cần tiền chữa chạy, cháu không còn cách nào khác là phải nhận số tiền đó. Nhưng đó cũng là vì bác đã nói dối cháu. Anh Thiệu Minh gặp tai nạn, hai bác không hề cho cháu biết. Hôm nay bác lại tiếp tục dùng cách này ép cháu rời đi...”.

“Cô đang nói vớ vẩn cái gì thế hả...”

Lời nói của Ôn Khả Vân bị cắt ngang bởi Tống Ngữ Vi, cô ta mở cửa, chỉ ra ngoài: “Bác gái, nơi này không hoan nghênh bác, mời bác đi cho!”.

Sự căm phẫn trên gương mặt cô ta chuyển thành tủi hận khi trông thấy Giang Thiệu Minh đứng bên ngoài. Ôn Khả Vân cũng đã nhìn thấy con trai mình. Bà tức tối nhìn Tống Ngữ Vi, thật không ngờ mình lại mắc bẫy một cách thảm hại như thế.

Thấy sắc mặt lạnh băng của Giang Thiệu Minh, Ôn Khả Vân biết bây giờ mình nói gì cũng vô dụng. Bà rời khỏi khu nhà tập thể, tâm trạng rối ren vô vàn cảm xúc. Quả thực là thất sách, bà đã không lường trước được việc đối phương ỷ mưu tính kế. Chắc chắn cô ta đã sớm biết Giang Thiệu Minh sẽ đến nhà vào giờ đó. Chẳng lẽ mấy ngày nay sau khi tan làm, Thiệu Minh đều tới nhà cô ta ư? Cả sáng và chiều cô ta luôn ở nhà nhưng cố tình không ra mở cửa cho bà vì muốn đợi Giang Thiệu Minh. Ôn Khả Vân cảm thấy mình như muốn nổ tung, tự đứng lại xuất hiện một người phụ nữ nham hiểm! Có lẽ người mà bà phải đi điều tra về cô ta đã sơ suất, để cô ta phát hiện ra điều bất thường nên mới dẫn đến màn kịch ngày hôm nay.

Thật là cao tay!

Về đến nhà, Ôn Khả Vân kể lại sự tình cho chồng và con dâu nghe, không quên an ủi con dâu. Từ sau tối qua, tâm tình Lộ Chi Phán càng xuống dốc, cô chỉ cười mỗi khi trông thấy con trai, những lúc khác thì luôn ủ rũ, phiền muộn.

“Tiểu Phán, là mẹ sai, không liên quan gì đến con cả. Mẹ đã nói chuyện với Thiệu Minh, có trách gì thì trách mẹ, nhưng nó không nói gì cả, chắc không để bụng đâu. Đều là người nhà cả, mẹ là mẹ của nó, làm sao nó giận mẹ được chứ!”.

Lộ Chi Phán im lặng hồi lâu mới mỉm cười nói: “Chắc mẹ đã mệt rồi, mẹ đi nghỉ đi ạ!”.

Thấy thái độ hờ hững của Lộ Chi Phán, Ôn Khả Vân biết cô không tin lời mình, bà đành thở dài ra khỏi phòng.

Lộ Chi Phán thẫn thờ đứng bên cửa sổ. Cuộc đời cô từ lúc được sinh ra đến giờ luôn bị ép phải lựa chọn những điều bản thân không muốn. Vì bố mẹ li hôn, cô phải về nhà ngoại sống để chịu sự ghẻ lạnh của bà và cậu; vì mẹ tái giá, cô phải đối mặt với chuỗi ngày không ngớt tiếng cãi vã của mẹ và chồng; vì mẹ giết chết chồng rồi tự tử, cô trở thành trẻ mồ côi, phải tới cô nhi viện; vì được vợ chồng Lộ Phong nhận nuôi, cô phải làm những việc mà đáng lẽ con gái họ phải làm; vì Tiểu Húc ra đời, cô phải ở lại nhà họ Giang...

Chưa một lần cô được sống theo ý mình, cô thậm chí không biết mình mong muốn một cuộc sống như thế nào, muốn được bước trên con đường ra sao?

Cô có cảm giác chỉ còn thiếu một chút động lực nữa thôi, là có thể được giải thoát hoàn toàn.

Lần tiếp theo Ôn Khả Vân hẹn gặp Tống Ngữ Vi tại một câu lạc bộ cao cấp, cô ta vui vẻ đồng ý. Những địa điểm như thế này rất thích hợp để nói chuyện riêng tư mà không bị ai làm phiền.

Ôn Khả Vân đến sớm, nhàn nhã ngồi đợi trong phòng riêng. Tống Ngữ Vi xuất hiện với bộ trang phục hàng hiệu trên người, chỉ cần nhìn thoáng qua, Ôn Khả Vân cũng biết đó là do Giang Thiệu Minh mua cho cô ta. Nhất thời, bà khó có thể chấp nhận được điều này, chẳng lẽ con trai bà lại không nhìn ra bản chất ham tiền của người phụ nữ kia sao?

Tống Ngữ Vi ngồi đối diện Ôn Khả Vân, ánh mắt ẩn giấu nụ cười, “Bác gái, chuyện hôm qua cho cháu xin lỗi nhé. Chắc bác bức lắm?”, vừa nói, cô ta vừa cầm ly rượu lên, hướng về phía Ôn Khả Vân, “Cháu xin tạ tội với bác”.

Ôn Khả Vân nheo mắt, không trả lời. Cô ta muốn gạt bỏ chuyện hôm qua thế này ư? Làm sao dễ dàng vậy được?

Tống Ngữ Vi lại tươi cười nói tiếp: “Bác gái, trước giờ cháu luôn ngưỡng mộ những người phụ nữ như bác, không những đối phó được với ”hoa cỏ đại” bên ngoài mà còn lấy được lòng chồng, cuối cùng trở thành Giang phu nhân độc nhất vô nhị. Bác chính là thần tượng của cháu, cháu vẫn luôn ước mơ được như vậy, chỉ tiếc phúc phận mỏng nên đến giờ vẫn chưa thực hiện được. Nếu một ngày nào đó cơ hội xuất hiện, cháu sẽ lập tức nắm lấy, mong bác hiểu cho”.

Ôn Khả Vân cười khẩy. Bà đã cùng Giang Trọng Đạt đi qua vô vàn sóng gió của cuộc đời mới có được ngày hôm nay. Vậy mà trong mắt cô ta, mọi chuyện chỉ đơn giản như vậy? Đúng là ảo tưởng hão huyền! Người trẻ tuổi bây giờ càng ngày càng thích mộng mơ.

“Tống Ngữ... Liên!”, Ôn Khả Vân ngừng lại, “Cô và chị gái của cô, tính cách thật trái ngược”.

Tống Ngữ Liên không hề kinh ngạc, cô ta biết sớm muộn gì Ôn Khả Vân cũng điều tra ra thân phận thật sự của mình.

“Giống cái mặt là đủ rồi, không phải sao?”

Ôn Khả Vân nhũn màu. Nếu không phải vì diện mạo y chang như hai giọt nước của họ, bà sẽ không bao giờ nghĩ ra được họ là chị em. Thật nực cười, Tống Ngữ Liên có thể làm những chuyện mà Tống Ngữ Vi cả đời này cũng không dám làm. Theo những gì bà sai người điều tra, sau khi bố mẹ hai người họ li hôn, Tống Ngữ Liên theo mẹ, sống vất vả thiếu thốn, còn Tống Ngữ Vi theo bố lại được mẹ kế yêu thương, chăm sóc chu đáo. Biết chuyện mẹ kế của Tống Ngữ Vi để cho cô hai căn hộ, hai mẹ con Tống Ngữ Liên bèn kéo đến đòi sang tên một căn, chẳng bao lâu sau vì làm ăn đổ bể, họ bán nhà đi để trả nợ. Tống Ngữ Vi xảy ra chuyện không may, bọn họ sợ mẹ kế của cô quay lại đòi nhà, nên đã bày mưu hoán đổi thân phận giữa hai chị em, làm giấy chứng tử với tên Tống Ngữ Liên. Từ đó, Tống Ngữ Liên phải sống dưới thân phận của chị gái.

“Một người mà ngay đến tên thật của mình cũng không dám dùng, phải dùng tên chị gái, sống như thế cô không thấy đáng buồn ư?”

“Có chứ, lúc nào cháu cũng cảm thấy thế!” Tống Ngữ Liên nói rành mạch từng từ. “Vì vậy ông trời mới thương xót dành tặng cháu một cơ hội đổi đời, trở thành người có địa vị!”

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Ôn Khả Vân quăng tập tài liệu xuống bàn, “Tôi mà giao những thứ này cho Thiệu Minh, ý nghĩ viển vông của cô sẽ thành trò cười!”.

“Bác sẽ không làm vậy đâu!” Tống Ngữ Liên bình thản đáp. “Nếu muốn thì bác đã làm rồi chứ chẳng chờ đến bây giờ, lại còn tìm gặp cháu. Mặc dù cháu không rõ vì sao bác lại lừa gạt con trai mình nhưng chắc chắn rằng bác sẽ không bao giờ chủ động nói ra sự thật với anh ấy.”

Ban đầu, Tống Ngữ Liên cũng không nghĩ rằng mình sẽ làm việc này, hiện giờ cảm giác lâng lâng vẫn còn rõ ràng. Từng gặp nhau một vài lần trước kia, trong ấn tượng của cô ta, Giang Thiệu Minh là một người đàn ông lịch lãm, chỉ tiếc rằng gia cảnh không tốt. Đúng vậy, ngày đó chính miệng Tống Ngữ Vi nói với cô ta như thế! Lúc ấy, Tống Ngữ Liên còn cảm thấy cuộc đời thật công bằng, tuy rằng Tống Ngữ Vi có người yêu đẹp trai nhưng lại nghèo khổ, cô ta không cần phải đổ kị với chị gái nữa. Có lần ăn cơm cùng nhau, Tống Ngữ Vi còn nói hai người họ đang cố gắng làm việc và tiết kiệm tiền để mua nhà. Tuy rằng không thích Tống Ngữ Vi, nhưng hai mẹ con Tống Ngữ Liên cảm thấy điều này cũng rất tốt, quan trọng là Tống Ngữ Vi có ý định ra ở riêng sau khi kết hôn, như vậy hai mẹ con họ có thể giữ lại căn hộ. Tống Ngữ Vi và Giang Thiệu Minh kết hôn mà không tổ chức tiệc cưới, đủ thấy hoàn cảnh của đôi phương khó khăn đến

mức nào. Khi Tống Ngữ Vi bị bệnh, Giang Thiệu Minh đến tìm hai mẹ con Tống Ngữ Liên nhưng họ không chịu gặp vì cho rằng anh đến xin tiền chữa bệnh. Sau khi Tống Ngữ Vi qua đời, có người gửi đồ đạc của cô về nhà. Tống Ngữ Liên sợ xui xẻo, định vứt hết đi nhưng tình mẫu tử của mẹ cô ta đột nhiên trỗi dậy, đem cất toàn bộ đồ của con gái trong phòng cũ. Cũng may mẹ làm vậy nên bây giờ cô ta mới biết được nhiều chuyện quá khứ của chị gái mình như thế.

Sau khi biết Giang Thiệu Minh chính là người thừa kế của nhà họ Giang, Tống Ngữ Liên cảm thấy giận sôi người. Một người đàn ông xuất sắc như vậy mà Tống Ngữ Vi dám nói dối là một kẻ nghèo khổ, rõ ràng là sợ hai mẹ con cô ta tìm đến cửa đòi tiền. Thật đáng ghét!

Tống Ngữ Liên căm ghét người chị có gương mặt giống hệt mình đó. Vì sao Tống Ngữ Vi được sống trong no đủ và yêu thương, trong khi bản thân cô ta lại phải theo mẹ chịu khổ cực vất vả? Cuộc đời thật không công bằng. Cô ta thậm chí không có cơ hội học hành tử tế, còn Tống Ngữ Vi thì được đi du lịch, rồi gặp được Giang Thiệu Minh. Thật khiến người ta căm hận!

Thấy Ôn Khả Vân trầm mặc, Tống Ngữ Liên lại nói tiếp: “Bác không cảm thấy đề nghị này rất hay sao? Làm vậy có thể giải thích được toàn bộ sự việc năm xưa, mặc dù khiến hai bác mang tiếng chia rẽ đôi uyên ương, nhưng hai bác vẫn có thể giữ được bí mật kia. Còn cháu thì nhận được những gì cháu muốn. Bác yên tâm, nếu trở thành vợ của anh Thiệu Minh, cháu nhất định sẽ hiếu thảo với hai bác. Về phần con trai anh ấy, hai bác giữ lại cũng được, cháu sẽ đối xử tốt với nó, còn không giữ lại thì càng tốt, tự cháu cũng có thể sinh”.

“Tống Ngữ Liên, cô đúng là mắc bệnh hoang tưởng nặng rồi!” Ôn Khả Vân tức giận nói.

“Cháu nói gì sai sao?” Tống Ngữ Liên cũng lên giọng. “Đó rõ ràng là một cách giải quyết êm đẹp. Chúng ta đều trở thành người thắng cuộc.”

“Đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa! Con trai tôi tuyệt đối không để mất tới loại đàn bà như cô!”

Không ư? Lẽ nào chỉ có Tống Ngữ Vi mới đáng để mất tới sao? Cô ta thua kém gì chị gái mình chứ? Tống Ngữ Vi có được sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người, còn cô ta, chẳng lẽ không có tư cách để thừa hưởng những gì chị gái mình để lại? Vì sao lại là Lộ Chi Phán được hưởng tất cả?

“Vậy thì cứ chờ xem sao! Nhưng cháu có một câu muốn nhắc nhở bác, anh Thiệu Minh dường như đã không còn bất cứ tin tưởng nào đối với bác và Lộ Chi Phán nữa!” Nói rồi, cô ta đứng dậy, nhếch miệng cười, “Hoan nghênh sự hợp tác của bác. Bất kì lúc nào thay đổi chủ ý, bác hãy liên hệ với cháu”.

Ánh mắt cô ta đầy sự hận thù. Rồi sẽ có một ngày cô ta giẫm đạp lên trên những kẻ đã coi thường cô ta. Còn nữa, nhất định cô ta phải sinh con với Giang Thiệu Minh, đến lúc đó, cô ta sẽ đuổi đưa con hoang của Lộ Chi Phán ra khỏi nhà họ Giang.

16. Chương 16

Ôn Khả Vân trở về nhà với sắc mặt vô cùng khó coi. Bà bắt đầu nghi ngờ tất cả đều là màn kịch do Tống Ngữ Liên dựng lên. Nếu không, Giang Thiệu Minh làm sao biết được nhiều chuyện quá khứ như vậy? Gia đình bà đang êm ả hòa thuận, vậy mà bỗng chốc bị điều đứng bởi một người phụ nữ tham lam và độc ác. Bà nhất định sẽ không để cho con trai mình ở bên cạnh ả đàn bà đó.

Cơm nước xong xuôi, Lộ Chi Phán và Ôn Khả Vân ra ngoài tản bộ.

“Mẹ, sắc mặt mẹ hôm nay không được tốt lắm.”

Ôn Khả Vân cầm tay Lộ Chi Phán lên, vỗ về: “Mẹ không sao, chuyện gì rồi cũng sẽ qua, sẽ ổn cả thôi.”

Biết trong lòng Ôn Khả Vân có tâm sự, nhưng bà không muốn nói, cô hỏi cũng vô dụng mà thôi.

Ngoài trời rất lạnh, hai người mau chóng vào nhà. Lộ Chi Phán sang phòng Thành Húc, hôm nay thằng bé ngủ sớm, cả người quần chặt chần, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ nhắn. Cô nhìn con trai mà lòng mềm nhũn.

Chuông điện thoại reo, Lộ Chi Phán nhú mào, ai còn gọi điện cho cô vào giờ này?

Cô chợt cảm thấy mình thật đáng thương, chỉ một cuộc điện thoại cũng khiến cô giật mình. Hóa ra không phải cô không nở rời khỏi nhà họ Giang, mà cô đã quá ỷ lại vào nơi này nên không thể bỏ đi. Cô không có nhà, cũng chẳng có bạn bè, có thể đi đâu chứ?

Lộ Chi Phán về phòng riêng, đóng cửa lại rồi mới nhận điện thoại.

“Lộ Chi Phán!” Tổng Ngự Liên cất giọng cao ngạo. Cô ta đã tốn nhiều công sức mới tìm được số điện thoại của Lộ Chi Phán trong danh bạ di động của Giang Thiệu Minh. Nhìn cái tên “Tiểu Phán”, cô ta có chút phần nộ, nhưng không sao cả, cô ta sẽ nhanh chóng xóa bỏ sự tồn tại của Lộ Chi Phán.

“Xin hỏi ai đấy?” Lộ Chi Phán lấy làm lạ.

“Tổng Ngự Vi! Chắc hẳn cô biết rồi chứ? Hay là sống sung sướng ở nhà họ Giang lâu quá rồi nên quên mất người đã cho cô vị trí đó? Lộ Chi Phán, làm người không nên vong ơn!”

Khi nói những lời này, Tổng Ngự Liên không khỏi nghĩ đến Tổng Ngự Vi. Cô ta cảm thấy chị gái mình thật quá ngu ngốc, vì sao có thể giao chồng mình cho một người phụ nữ khác, còn chúc họ sống hạnh phúc bên nhau?

Lộ Chi Phán sững sờ. Tổng Ngự Vi sao?

“Cô... rốt cuộc cô là ai?”

“Là tôi, người đến để nói với cô rằng: đến lúc bước ra khỏi câu chuyện cổ tích được rồi đấy. Lộ Chi Phán, cô mặt dày hưởng thụ mọi vinh hoa phú quý của nhà họ Giang, còn tỏ ra huênh hoang như thế? Cô không cảm thấy ghê tởm sao?”

“Cô muốn nói gì?”

“Nói gì sao?” Tổng Ngự Liên cười, “Hôm nay mẹ chồng cô về, cô có thấy gì lạ không?”

“Cô đã làm gì với mẹ tôi? Ngay cả một người già cô cũng không buông tha sao?”

“Ha ha... lúc này cô vẫn còn nói đỡ bà ấy? Thế có muốn nghe những gì tôi đã nói với bà ta không? Tôi nói rằng chúng ta hãy hợp tác đi, tôi là Tổng Ngự Vi, năm xưa bị các người ép phải rời xa Giang Thiệu Minh, để rồi cô nhảy vào thế chỗ. Bây giờ tôi quay về, muốn nói lại duyên cũ tình xưa với Giang Thiệu Minh. Còn cô, Lộ Chi Phán, trước kia cô ở đâu thì quay về đó đi!”

“Hoang đường!”

“Hoang đường ư? Lộ Chi Phán, cô nhận từ nhà họ Giang nhiều ân nghĩa như vậy rồi, chẳng lẽ không nên làm gì đó trả ơn hai người già cả kia sao? Những điều tôi nói với anh Thiệu Minh rất chặt chẽ, anh ấy đã tin hoàn toàn rồi. Chỉ cần tôi trở về, mọi chuyện đều sẽ bắt đầu lại. Hai người già có thể bảo vệ được bí mật của họ, tôi và anh Thiệu Minh có thể ở bên nhau, anh ấy cũng sẽ thôi đi tìm cái gọi là chân tướng. Về phần cô, vốn dĩ cô nên biến khỏi đây từ lâu, nếu cô muốn, tôi sẽ để cô mang con trai theo, dù sao tôi cũng có thể tự sinh cho anh Thiệu Minh một đứa!”

Lộ Chi Phán cố gắng giữ bình tĩnh, “Cô đừng có mơ! Tất cả những gì cô mong muốn sẽ không xảy ra”.

“Đồ đàn bà đê tiện! Cô xứng đáng với những gì hiện có sao? Giang thiếu phu nhân, cái danh nghe hay quá nhỉ, nhưng không đến lượt cô hưởng đâu! Người Giang Thiệu Minh yêu là Tổng Ngự Vi, anh ấy không hề có một chút tình cảm nào dành cho Lộ Chi Phán cô! Vì sao cô còn không chịu đi? Tiếc vinh hoa phú quý của nhà họ Giang chứ gì? Đúng là đồ phụ nữ tham lam. Bao nhiêu năm qua, cô đã chiếm được tất cả những thứ thuộc về người chết. Có phải cô cảm thấy rất hài lòng không? Nhìn lại mình đi, ngay cả một người đã chết, cô cũng không sánh bằng. Giang Thiệu Minh nhất quyết tìm cho ra sự thật, rõ ràng cô chẳng là gì với anh ấy cả.” Tổng Ngự Liên thở dài, “Đừng trách tôi nói những lời khó nghe, cùng là phụ nữ với nhau nên tôi muốn nhắc nhở cô mà thôi. Cô nên chủ động rời khỏi căn nhà đó, hoặc là bị họ đuổi đi. Thử nghĩ mà xem, giữa cô và Giang Thiệu Minh, bọn họ sẽ chọn ai? Đương nhiên là họ sẽ không do dự gì mà từ bỏ cô!

Nói thật cho cô hay, mẹ của anh Thiệu Minh đã xiêu lòng trước đề nghị của tôi rồi. Cô cũng đừng nên cố chấp mà khiến mọi người phải tốn thời gian. Chính cô hiểu rõ nhất bản thân có xứng đáng hưởng thụ tất cả hay không. Gia đình họ đã đối xử với cô rất tốt, cô rời đi chính là giúp họ, đừng nên nhần tâm khiến hai người già cả rồi còn phải buồn phiền!”

Sắc mặt Lộ Chi Phán tái nhợt, “Tôi không tin, nửa từ cũng không tin.”

“Cô có tin hay không thì đó cũng là sự thật. Giang Thiệu Minh chỉ yêu Tống Ngữ Vi, anh ấy sẽ không thích cô. Trước đây, anh ấy tốt với cô, chẳng qua là vì cô là mẹ của con trai anh ấy mà thôi. Giờ anh ấy tìm ra sự thật, tôi ắt có cách khiến anh ấy từ bỏ cuộc sống hiện tại. Điều này cũng rất hợp với ý muốn của bố mẹ anh ấy. Hơn nữa, chúng tôi ở bên nhau lâu như vậy, anh ấy nhất định sẽ yêu tôi. Tôi là người duy nhất trên thế giới này giống y hệt Tống Ngữ Vi. Cho dù sau này đến một lúc nào đó, anh ấy phát hiện ra sự thật, anh ấy cũng sẽ tốt với tôi, không chỉ vì tôi giống Tống Ngữ Vi, mà còn bởi tôi là em gái của chị ta. Một tương lai như vậy, chắc chắn cũng là điều bố mẹ anh ấy muốn.”

Lộ Chi Phán im lặng. Cô không tin mình lại bị người phụ nữ này làm lay động. Đúng thế, bố mẹ Giang Thiệu Minh đều không hy vọng anh nhớ lại quá khứ, nếu có một cơ hội tốt như vậy, hẳn là họ sẽ nắm lấy. Còn cô, cô có là gì đâu? Cô biết rõ người mà Giang Thiệu Minh yêu chỉ có một, đó là Tống Ngữ Vi. Liệu anh có bị rung động trước một người con gái có gương mặt y hệt Tống Ngữ Vi không? Cô đã hưởng thụ tất cả những thứ đáng lẽ thuộc về người khác, nhưng ai cũng cho đó là điều đương nhiên, ngay cả cô cũng vậy. Đây mới là điểm đáng sợ.

Nhưng cô thật sự không cam lòng. Cô đã ở bên anh lâu như thế, anh rất tốt với cô, chẳng lẽ không nảy sinh chút tình cảm nào ư?

Cô lắc đầu, “Tôi không tin cô!”

“À, biết Giang Thiệu Minh coi cô là gì không? Chỉ là một người ”để mướn” mà thôi. Ha ha...”

“Không, tôi không tin!”

Giọng kích động của Lộ Chi Phán lọt vào tai Tống Ngữ Liên.

“Tôi có thể chia sẻ cho cô một bí mật! Giang Thiệu Minh có tình cảm với tôi rồi đó. Anh ấy không chỉ đi dạo cùng tôi, mà còn đưa tôi đi mua sắm nữa. Ha ha... Hơn nữa, hôm nay chúng tôi sẽ có một buổi tối cực kỳ lãng mạn bên nhau. Cô có muốn đến cảm nhận một chút không? Khách sạn XX, nhớ đến sớm nhé, kẻo không gặp được tôi và anh Thiệu Minh đâu.”

Tống Ngữ Liên đắc ý cúp máy, sau đó ngồi xuống sofa trang điểm. Cô ta chán ghét nhìn chiếc bàn trước mặt, nghĩ thầm, không bao lâu nữa cô ta sẽ rời khỏi đây, chuyển đến một căn nhà rộng lớn, mặc những bộ đồ đắt tiền, dùng những mỹ phẩm tốt nhất, lúc nhàn rỗi sẽ cùng Giang Thiệu Minh đi dự tiệc tùng lớn nhỏ, cho người ta thấy cô sống sung sướng đến mức nào. Thật tuyệt!

Lúc này, Lộ Chi Phán vẫn chưa hết bàng hoàng. Trong đầu cô xuất hiện hàng loạt những câu từ phũ phàng vừa nghe được, “để mướn”, chiếm đoạt vị trí của người khác, chuyện cổ tích, không có tình cảm,... Từ đáy lòng cô có tiếng ai đó đang gào thét: “Không đúng, anh ấy sẽ không đối xử với mình như vậy!”. Thế nhưng, sự kháng cự đó quá yếu ớt, dường như hình ảnh Giang Thiệu Minh đối xử tốt với cô chỉ là do cô tự tưởng tượng ra.

Mây muốn tiếp tục như vậy sao?

Lộ Chi Phán ra khỏi phòng ngủ, bên ngoài yên ắng không một tiếng động. Từ khi Giang Thiệu Minh không trở về, cả căn nhà trở nên yên ắng và buồn tẻ. Cô xuống tầng trệt, ngạc nhiên khi thấy bố mẹ chồng giờ này vẫn ngồi ở phòng khách. Cô nghe được giọng nói chát chúa phiến muộn của Ôn Khả Vân: “Ông à, tôi hối hận rồi”. Nói tiếp là một sự im lặng. Lát sau, hai người cùng trở về phòng.

Lộ Chi Phán chỉ nghe được một câu đó, “tôi hối hận rồi”. Hối hận điều gì? Hối hận vì để cô vào nhà họ Giang ư? Hay vì năm xưa không đuổi cô đi sau khi sinh Thành Húc?

Ông bà Giang vẫn còn nói gì đó, thanh âm rất nhỏ. Lộ Chi Phán không có can đảm nghe lén, cô sợ đáp án đúng như những gì cô đoán. Cô không muốn một lần nữa bị ruồng bỏ, cảm giác ấy thật sự đau đớn.

Lộ Chi Phán lặng lẽ ra khỏi nhà, bắt xe tới địa điểm mà Tống Ngữ Liên nói. Lúc này đã khá muộn, khách sạn ít người ra vào. Lộ Chi Phán đứng sau một chiếc ô tô, kiên nhẫn chờ.

Hay là mình đến muộn, hai người đã vào trong rồi? Lộ Chi Phán vừa nghĩ vừa cảm thấy nực cười, hóa ra cô lại tin rằng Giang Thiệu Minh sẽ cùng người phụ nữ kia đến khách sạn. Bàn tay cô siết chặt, cơ hồ đã bị gió thổi lạnh cứng, nhưng cô không hề phát giác.

Lát sau, một chiếc xe dừng trước cửa lớn của khách sạn. Nhác thấy nó, Lộ Chi Phán không khỏi run lên.

Giang Thiệu Minh, thật sự là anh sao?

Đúng thế, hai người họ cùng nhau xuống xe. Tống Ngữ Liên khoác tay Giang Thiệu Minh, tựa đầu vào người anh. Giang Thiệu Minh không hề từ chối.

Cô không trông rõ sắc mặt của anh, nhưng có thể thấy gương mặt rạng rỡ như hoa của Tống Ngữ Liên. Hình ảnh đó như một tảng đá lớn đè nặng trong lòng cô, khiến cô cảm thấy khó thở. Nước mắt trào ra, toàn thân cô run rẩy trong gió đêm lạnh lẽo.

Giang Thiệu Minh và Tống Ngữ Vi mới là một đôi hoàn hảo. Đây là sự thật mà cô trốn tránh từ lâu, rốt cuộc hôm nay cô cũng phải thừa nhận. Chẳng phải như vậy càng tốt ư? Vốn dĩ từ lâu cô đã coi tình yêu giữa Giang Thiệu Minh và Tống Ngữ Vi là câu chuyện cổ tích kia mà! Bây giờ, anh ở bên một cô gái giống hệt Tống Ngữ Vi, đó mới là cái kết đẹp của chuyện cổ tích. Cô còn gì mà đau lòng, mà buồn bã chứ?

Nhưng thực sự trái tim cô đang quặn lên từng cơn, cô đau đớn như thể mình sắp chết.

Mày đã yêu anh ấy thật rồi ư?

Lộ Chi Phán yếu ớt ngồi xuống, hai tay ôm lấy cơ thể mình. Họ vào khách sạn giờ này để làm gì? Cô không phải trẻ con, dù có muốn tự lừa mình cũng không được. Cô mỉm cười chua xót, tại sao lại đến đây để rồi chuốc lấy nỗi đau này cơ chứ?

Cô lấy di động ra gọi điện cho Giang Thiệu Minh, nhưng chuông vừa reo hai tiếng thì bị tắt.

“Cô gì ơi?”, giọng một người đàn ông cất lên, “Cô không sao chứ?”.

“Tôi rất khó chịu... phiền anh đưa tôi đến bệnh viện được không?”

Người đàn ông chần chờ giây lát, cuối cùng vẫn dìu Lộ Chi Phán lên xe, có lẽ anh ta cũng hoảng sợ vì sắc mặt tái nhợt của cô.

Đến bệnh viện, cô nói lời cảm ơn đối phương rồi bảo anh ta về trước, cô không muốn làm phiền anh ta thêm. Sau khi làm xét nghiệm, cô lại một mình ngồi chờ kết quả từ bác sĩ.

“Cô mang thai hơn chín tuần rồi. Tuy nhiên thai yếu, nếu muốn giữ đứa bé, cô phải chú ý tránh căng thẳng.”

Lời của bác sĩ cứ luẩn quẩn trong đầu cô. Cô lại mang thai, ngay trong thời điểm này. Khoảnh khắc Giang Thiệu Minh tắt điện thoại đi, cô đã hoàn toàn mất hết hy vọng. Ông Trời vì sao lại đối xử như vậy với cô?

Bác sĩ đề nghị cô nằm viện vài hôm để quan sát thêm nhưng cô từ chối. Cô còn chưa biết có nên giữ lại đứa bé hay không. Cô không muốn tiếp tục phạm sai lầm thêm nữa. Ra khỏi bệnh viện, cô đặt tay lên bụng mình.

“Con à, làm sao đây? Sự xuất hiện của con không thể tác động đến quyết định của mẹ, không phải vì con không quan trọng với mẹ, chỉ là mẹ muốn sống vì bản thân một lần mà thôi.”

Nếu không thể cho đứa bé này một cuộc sống tốt đẹp, cô thà rằng không sinh nó ra. Từ bỏ một sinh mạng là điều vô cùng tàn nhẫn, nhưng miễn cưỡng đem nó đến thế giới này cũng là một sự vô trách nhiệm.

Lộ Chi Phán bắt taxi về nhà. Cô thực sự đã quá mệt mỏi, cả tâm hồn lẫn thể xác. Nhưng lúc này cô không còn do dự hay khó xử nữa, cô đã có được một sự giải thoát khác.

Ông bà Giang thấy cô về, vội vàng ra hỏi han.

“Con xin lỗi, lại khiến bố mẹ lo lắng rồi.” Lộ Chi Phán cười.

“Khuya thế này, con còn đi đâu?” Ôn Khả Vân hỏi.

“Con đến bệnh viện, tự nhiên cảm thấy trong người khó chịu.”

“Bác sĩ bảo sao?”

“Bác sĩ nói con bị áp lực quá thôi.”

Hai người không hỏi gì thêm nữa, nhưng khi quay vào phòng, Ôn Khả Vân lại nhủ mảy nói với chồng mình: “Liệu con bé có giấu chúng ta chuyện gì không? Nếu đúng là như vậy, với tính cách của nó, đáng lẽ nó sẽ không nói ra mới phải”.

“Bà nghĩ nhiều quá rồi...”

17. Chương 17

Bốn giờ sáng, Giang Thiệu Minh ra khỏi phòng, để lại đằng sau là tiếng khóc lóc thảm thiết của Tống Ngữ Liên. Anh không quay đầu lại, chỉ ra hiệu cho Thẩm Ngôn cứ đi trước, sau đó cũng rời khỏi khách sạn. Anh lấy một liều thuốc ra hút. Hóa ra sự thật là vậy, đó là lí do mọi người đều giấu anh sao?

Anh cảm thấy mình lúc này như chiếc cung tên đã bị kéo căng, thiếu chút nữa là phóng đi. Anh cố gắng kết nối những điều mình biết, nhưng không thể nào khơi dậy được trí nhớ. Rạng sáng, đứng ở lề đường hút thuốc, gió lớn khiến hơi thuốc phả vào mặt, cảm giác tự ngược đãi bản thân này lại khiến anh thấy dễ chịu hơn.

Cuộc điện thoại lúc tối của Lộ Chi Phán suýt nữa thì cắt ngang Thẩm Ngôn nói chuyện, may mà anh kịp thời tắt máy. Anh ném đầu thuốc lá đi, lấy điện thoại ra, nhìn đến thất thần. Từ ngày anh ép Lộ Chi Phán nói ra sự thật, cô chưa từng chủ động tìm anh. Cô là một người rất nguyên tắc và chịu đựng giỏi. Vì sao hôm nay cô lại đột nhiên gọi điện cho anh? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì rồi?

Giang Thiệu Minh gọi điện lại cho Lộ Chi Phán nhưng không ai nghe máy. Nóng ruột, anh bèn gọi cho bố mẹ, bấy giờ mới biết cô bị ốm, một mình đến viện lúc đêm hôm. Chắc là cô đã rất khó chịu nên mới phải gọi anh, cũng may mà cô gặp được người tốt trên đường, nếu không, thực không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bây giờ anh đã rõ ràng mọi chuyện, cũng không cần gấp gáp gì nữa, tuy rằng trong lòng anh vẫn chưa nguôi thấp thỏm.

Lộ Chi Phán trải qua một đêm ngon giấc, không mộng mị, cũng không sợ hãi. Thậm chí khi tỉnh dậy, cô có cảm giác như mình được giải thoát, đêm tối đã qua đi, giờ đang là ban ngày. Chỉ có điều, cô thật không ngờ mở mắt ra lại trông thấy anh.

“Mẹ nói đêm qua em đi viện. Giờ trong người sao rồi?” Giang Thiệu Minh lảng tránh ánh mắt của cô, “Tối qua em gọi điện đúng lúc anh đang có việc quan trọng phải làm, cho nên...”.

Lộ Chi Phán hờ hững nhìn người đàn ông trước mặt. Đêm qua anh làm gì, không còn ý nghĩa với cô nữa rồi, càng không ảnh hưởng tới tâm trạng của cô lúc này. Hai người vẫn có thể được gặp nhau một lần mà không to tiếng, như vậy đã hơn cả những gì cô mong đợi rồi, sau này, cô sẽ không phải tiếc nuối điều gì cả.

“Em ổn.”

Giang Thiệu Minh nhìn cô hồi lâu, “Em nghỉ ngơi đi”.

Cô gật đầu.

Giang Thiệu Minh đứng dậy, ra khỏi phòng. Anh đã ngồi đây hai, ba tiếng đồng hồ.

Lộ Chi Phán nhìn theo bóng lưng anh. Thì ra đây chính là kết cục của hai người?

” Giang Thiệu Minh!” Cô buột miệng.

Anh quay đầu lại.

Cô mỉm cười, “Không có gì”. Chỉ là muốn nhìn gương mặt anh thêm một chút mà thôi, lần cuối cùng.

Khi bóng anh đã khuất sau cánh cửa, những lời chưa nói của cô mới thốt lên thành tiếng.

“Giữ sức khỏe, tạm biệt!”

Dưới tầng trệt, Ôn Khả Vân đã tự mình chuẩn bị bữa sáng. Trông thấy Giang Thiệu Minh đi xuống, bà vội nói: “Thiệu Minh, qua đây ăn chút gì đã”.

“Con không ăn đâu.”

“Thiệu Minh, đừng đi vội, mẹ có chuyện muốn nói với con.”

Giang Thiệu Minh đứng lại, nhìn mẹ mình, “Không cần đâu mẹ”. Sau đó, anh đi ra cửa.

Ôn Khả Vân định cố nói thêm nhưng đành thôi. Hôm qua, bà và chồng đã trò chuyện rất lâu, quyết định kể toàn bộ sự việc với anh. Dẫu sao họ cũng không thể giấu được mãi nếu như Giang Thiệu Minh quyết tâm tìm hiểu. Giấu giếm những chuyện trước kia là đúng hay sai, không một ai có thể trả lời rõ. Nhưng nếu cứ tiếp tục, e rằng sẽ thành cái cớ để kẻ khác lợi dụng. Chuyện đến nước này, Ôn Khả Vân mới bắt đầu cảm thấy hối hận. Giá mà ngay từ đầu nói rõ với Giang Thiệu Minh, thì tất cả đã không xảy ra.

Tối qua, khi Giang Thiệu Minh đưa Tống Ngữ Liên đến khách sạn, Thẩm Ngôn đã có mặt ở đó trước. Vì nghe Giang Thiệu Minh nói muốn giới thiệu mình với bạn bè nên Tống Ngữ Liên không nghi ngờ gì. Thẩm Ngôn vờ như quan tâm hỏi han cô ta, rồi chớp thời cơ tiến hành thuật thôi miên. Đó là kế hoạch mà anh ta và Giang Thiệu Minh đã bàn bạc từ trước, sau khi cân nhắc rất nhiều phương án khác nhau, họ đã quyết định chọn cách này.

Bức màn bí mật nhanh chóng được vén lên. Tống Ngữ Liên và Tống Ngữ Vi là hai chị em sinh đôi. Sau khi cha họ qua đời, trận chiến tranh giành nhà ở đã diễn ra. Hai mẹ con Tống Ngữ Liên cho rằng căn hộ đó là do người chồng, người cha quá cố của mình mua được, giờ ông qua đời, đương nhiên căn hộ thuộc về họ. Vì quan hệ với mẹ ruột và em gái không tốt, Tống Ngữ Vi đã dọn ra ngoài, sau đó bận học hành ở trường đại học, cô cũng rất ít khi trở về. Tốt nghiệp, Tống Ngữ Vi đưa Giang Thiệu Minh về nhà ra mắt gia đình. Hai mẹ con Tống Ngữ Liên kịch liệt phản đối vì thấy Giang Thiệu Minh quá nghèo, nếu không mua nổi nhà riêng thì Tống Ngữ Vi vẫn sẽ quay về căn hộ này. Mãi đến khi Tống Ngữ Vi nói sau khi kết hôn sẽ ra ở riêng, hai mẹ con họ mới miễn cưỡng chấp nhận.

Tống Ngữ Vi bị bệnh nặng, không thể chữa trị. Giang Thiệu Minh đến thông báo cho mẹ cô thì bà ta nói rằng, ung thư không thể điều trị khỏi, chỉ lãng phí tiền của. Thế là từ đó, Giang Thiệu Minh không tới tìm họ nữa.

Nhận được tin Tống Ngữ Vi qua đời, hai mẹ con Tống Ngữ Liên mới bắt đầu lo sợ, vì tên chủ căn hộ là Tống Ngữ Vi. Thế là họ nghĩ ra cách tráo đổi thân phận hai chị em và đã tốn rất nhiều công sức, tiền bạc để làm lại giấy tờ. Ít lâu sau đó, Ôn Khả Vân gọi điện bảo họ đến nhận di vật của Tống Ngữ Vi, nhưng họ không đi, Ôn Khả Vân đành sai người mang tới.

Tống Ngữ Liên vô tình bắt gặp Giang Thiệu Minh đến thăm công trường, biết thân phận thật sự của anh, cô ta cực kỳ căm phẫn. Cô ta tìm cách xuất hiện trước anh, vốn chỉ định dựa vào danh phận em gái của Tống Ngữ Vi để được anh cất nhắc. Thế nhưng cô ta không ngờ anh đã bị mất trí nhớ và quên hết tất cả, hơn nữa, người thân xung quanh anh lại không nói rõ chuyện năm xưa cho anh biết. Lần đầu tiên Tống Ngữ Liên cảm thấy việc bản thân sống dưới cái tên của chị gái thật may mắn. Cô ta nhất định phải nắm lấy cơ hội đổi đời có một không hai này. Cô ta sẽ trở thành người yêu của Giang Thiệu Minh, sẽ kết hôn và sinh con với anh, tất cả những việc mà Tống Ngữ Vi làm, cô ta cũng sẽ làm được!

Nghĩ vậy, Tống Ngữ Liên lập tức về xem lại toàn bộ di vật của chị gái. Cuốn nhật kí là thứ quan trọng nhất giúp cô ta biết được mọi chuyện giữa Tống Ngữ Vi và Giang Thiệu Minh, từ khi gặp gỡ đến lúc chia lìa. Cô ta ghi nhớ tất cả và kể lại trơn tru cho Giang Thiệu Minh nghe. Cô ta tự coi mình là Tống Ngữ Vi, bắt chước mọi hành động của chị gái mình, hy vọng có được những thứ từng thuộc về Tống Ngữ Vi. Em gái thừa hưởng từ chị gái, đây chẳng phải lẽ đương nhiên sao?

...

Giang Thiệu Minh đã có được đáp án mà anh đi tìm bấy lâu. Hóa ra người mà anh nên nhớ nhất đã không còn trên đời này.

Sau khi trở về trạng thái bình thường, Tống Ngữ Liên ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Anh... anh vừa làm gì với em?”

Giang Thiệu Minh không trả lời. Thẩm Ngôn hắng giọng rồi lên tiếng: “Làm việc cần phải làm, cô Tống Ngữ Liên!”.

“Anh nói vớ vẩn cái gì thế? Anh gọi tôi là gì?” Tống Ngữ Liên hốt hoảng, nhìn Giang Thiệu Minh, “Em không phải Tống Ngữ Liên, em là Tống Ngữ Vi, là người mà anh yêu thương nhất. Chúng ta đã kết hôn, anh không nhớ sao? Anh đã quên thật rồi!”.

“Không nhớ nữa, cho nên phải nghe những lời dối trá của cô sao?” Giang Thiệu Minh lạnh lùng nhìn đối phương.

“Em không nói dối anh! Tất cả đều là thật...”

Thẩm Ngôn lắc đầu, “Rất xin lỗi, cô Tống Ngữ Liên, cô vừa mới kể rõ sự thật ra cả rồi...”.

Tống Ngữ Liên sững sờ nhìn Giang Thiệu Minh, “Anh cố tình phải không? Cố tình đưa em tới đây để ép em nói ra sự thật phải không? Ha ha... đều là kế hoạch của anh!”.

Giang Thiệu Minh chỉ im lặng. Ban đầu, khi nghe Tống Ngữ Liên nói đến chuyện vườn nho, bất kể có thật hay không, thì anh cũng xác minh được rằng, cô ta là một trong số những người biết rõ nội tình. Bởi vậy anh phải khai thác từ cô ta.

“Vì sao? Vì sao anh không lừa em thêm một thời gian nữa? Vì sao không tiếp xúc với em thêm một thời gian nữa?” Tống Ngữ Liên không cam lòng. Nếu ở cạnh nhau lâu hơn, chắc chắn Giang Thiệu Minh sẽ phát hiện ra điểm tốt của cô ta, sẽ thấy cô ta không kém cạnh chị gái mình.

“Một thời gian nữa? Để rồi cô tiếp tục làm tổn thương người thân của tôi sao?” Giang Thiệu Minh nhúu mày. Từ khoảnh khắc Tống Ngữ Liên bày mưu hãm hại Ôn Khả Vân, anh đã không muốn tiếp tục nhìn mặt người phụ nữ xảo quyệt này thêm một giây nào nữa. Mặc dù có thành kiến với bố mẹ và Lộ Chi Phán, nhưng họ đều là người thân của anh, anh cần phải bảo vệ họ.

“Họ đã lừa dối anh! Anh còn phải che chở cho họ?”

“Tôi nói rồi, đó là người thân của tôi!”

“Rốt cuộc em đã làm gì chưa tốt khiến anh nghi ngờ...” Tống Ngữ Liên lặp đi lặp lại câu hỏi này, cô ta thực sự không hiểu vì sao bản thân đã cẩn thận như vậy mà vẫn bại lộ.

Ngay từ đầu, Giang Thiệu Minh đã từng nghĩ đến những điểm đáng ngờ trong lời nói và hành động của Tống Ngữ Liên, nhưng lí do anh không tin cô ta chỉ đơn giản là vì anh tin vào trực giác của mình, tin tưởng rằng bản thân sẽ không thích một người phụ nữ như vậy: hư vinh và giả tạo.

18. Chương 18

Giang Thiệu Minh rời khỏi nhà với tâm tình phức tạp. Chuyện quá khứ như một ảo ảnh tồn tại trong đầu anh và bị sương mù dày đặc che khuất. Anh đã phải rất nỗ lực để bước đi trong màn sương ấy. Dần dần, sương tan ra, anh bắt đầu thấy được dáng vẻ của chính mình trong quá khứ, chỉ còn một lớp hơi sương mỏng manh cuối cùng nữa thôi nhưng anh đã hết kiên nhẫn để chờ đợi nó tự tiêu tán. Những hình ảnh hư thực thực xuất hiện trong đầu, anh dường như trông thấy bóng dáng người con gái kia chậm rãi quay lại, mỉm cười dịu dàng, rồi nói cho anh nghe những chuyện họ từng trải qua bên nhau...

Giang Thiệu Minh nhanh chóng tìm hiểu thông tin về bất động sản do mình đứng tên. Trước kia anh chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng giờ thì anh chắc chắn rằng, anh và Tống Ngữ Vi có một căn nhà riêng.

Anh lái xe đến một con ngõ cũ kĩ nhưng rất nên thơ. Mảng tường đất cao ngang tầm mắt được bao phủ bởi những đám dây leo xanh mướt. Anh thông thả đi vào trong, con đường này rất đỗi quen thuộc, dường như anh đã đi qua vô số lần, bên cạnh anh là một cô gái, hai người vừa đi vừa trò chuyện vui vẻ.

“Anh, tối nay mình ăn gì nhỉ? Hình như nhà vẫn còn khoai tây, làm khoai xào nhé!”

“Anh nhìn này, bìm bìm nở hoa rồi! Đẹp quá! Mình đi mua thêm giống hoa nhài hay dành dành về trồng trên đường này nhé, sau này hoa nở chắc chắn sẽ thơm lắm đấy!”

“Ông lão và bà lão kia thật khiến người ta ghen tị quá đi! Mai sau em già, anh cũng phải diu em như vậy nhé!”

“Chúng ta ở đây đến tận khi già được không, em thích nơi này lắm... Quan trọng nhất là... em rất thích anh! Thiệu Minh, em yêu anh...”

...

Những câu nói kia lần lượt vang lên bên tai, anh cơ hồ nghe thấy giọng nói ngọt ngào của cô xen kẽ với tiếng gió thổi nhẹ nhẹ. Viễn mắt đã lướt từ khi nào, anh vẫn bước đi thật đều, cảm nhận từng chút sự quen thuộc, có cô, có chính anh. Lần đầu tiên đặt chân tới đây, họ đã thích nơi này, không có nhà tầng, phòng ốc nhỏ hẹp nhưng sạch sẽ và đầy đủ. Tường cũng không được cách âm nên có thể nghe rõ tiếng nói cười bên nhà hàng xóm, tiếng muỗi vo ve giữa hè,... Những âm thanh ấy trở thành một sự tồn tại ấm áp và thân thuộc. Có một lần hai người đối bụng, bỗng ngửi thấy mùi rau xào nhà hàng xóm, hai người nhìn nhau rồi bật cười...

Rẽ vào một con hẻm nhỏ, anh biết, đây chính là đường về nhà. Đã nhiều năm trôi qua, anh không còn nhớ con đường này, cũng quên mất căn nhà này, thậm chí, quên cả người từng ở trong đó. Anh đứng trước cánh cửa gỗ cũ kĩ với chiếc khóa kiểu thịnh hành mấy năm trước.

Cô từng nói, mỗi lần về đến nhà đều có cảm giác nhẹ nhõm và thư giãn, không còn thấy hối hả và căng thẳng như trong thành phố nữa.

Anh đứng rất lâu trước cửa rồi mới đi sang trái mấy bước, giỏ lan treo bên cạnh rất lâu không được chăm sóc nhưng vẫn xanh tốt. Anh trầm ngâm nhìn giỏ hoa, sau đó thò tay vào, bới một lớp đất mỏng, quả nhiên thấy một chiếc túi vải nhỏ với hình bông hoa và con bướm được thêu bên ngoài. Cô rất thích cụm từ “điệp luyện hoa” - một thứ tình yêu sâu nặng và âm thầm, đến nỗi không biết bao nhiêu lần cô kéo anh ra ngoài chỉ để chụp ảnh bướm và hoa. Cô tự tay thêu hình lên chiếc túi dùng để đựng chìa khóa dự phòng, giấu dưới giỏ hoa lan. Cô nói, trách nhiệm của chiếc túi này là lớn nhất, vì nó chứa chìa khóa nhà, có được nó, là có thể mở cửa, bọn họ có thể về nhà.

Có được nó, là có thể về nhà...

Giang Thiệu Minh lấy chiếc chìa khóa ra rồi mở cửa. Cửa gỗ cũ kĩ phát ra những âm thanh đặc trưng của năm tháng. Sàn nhà bằng gỗ tối màu, đồ gia dụng đầy đủ tiện nghi đều được thiết kế theo phong cách cổ. Chính giữa phòng khách có treo một chiếc đèn chùm hình bông hoa, trước kia, họ thường hay ngồi ăn cơm dưới bóng đèn này. Anh tiếp tục đi vào phòng bếp, dù bếp không rộng nhưng đầy đủ vật dụng. Anh đứng đó, ngẫm nhìn tất thấy, có thể hình dung được cảnh tượng hai người cùng nhau làm cơm, cảnh cô xào nấu thức ăn, thi thoảng cho anh nếm thử một miếng để xem đã vừa miệng hay chưa...

Rất nhiều hình ảnh lần lượt hiện lên trong đầu anh như một thước phim quay chậm. Không có phím tạm dừng, cũng không có phím tắt, anh chỉ có thể để mặc cho chúng tiếp tục phát.

Ra khỏi bếp, Giang Thiệu Minh đi sang gian phòng duy nhất của căn nhà. Chiếc giường được che bởi một tấm màn mỏng màu hồng, anh tiến đến, vén màn lên, chăn gối đã được gấp gọn gàng, chạm tay vào dính một chút bụi. Trên tường treo một vài tấm ảnh, bọn họ đều cười rất hạnh phúc. Giang Thiệu Minh ngồi xuống giường, phút chốc, anh cảm thấy bản thân thật bất lực. Mỗi nụ cười trong những tấm ảnh kia tựa hồ ẩn giấu rất nhiều tâm sự mà anh không thể nào thấu hiểu.

Họ gặp nhau trong một chuyến du lịch rồi bắt đầu cuộc hành trình của riêng hai người. Trường đại học của họ chỉ nằm cách nhau một con phố, thi thoảng họ lại rủ nhau đi chơi, đến những quán ăn vặt gần trường. Tiếp xúc lâu ngày, hai người nhận ra quan điểm sống và cách suy nghĩ khá giống nhau. Không hẳn là có chung sở thích, nhưng họ luôn tôn trọng nhau và tìm được hướng giải quyết mà cả hai đều hài lòng. Cô vui vẻ đi xem đá bóng với anh dù bản thân không thích môn thể thao này, anh cũng đưa cô đến lễ hội hoa mẫu đơn, tự tay tết một chiếc vòng nguyệt quế đội lên đầu cô...

Tình yêu của họ đến tự nhiên và rất êm đềm. Mọi người cho rằng yêu nhau mà không cãi nhau thì rất lạ, nhưng sự thật là hai người chưa từng to tiếng, họ thấu hiểu và tin tưởng đối phương.

Suốt mấy năm sinh viên, bạn học của anh đều biết tới sự tồn tại của cô, không ai ngạc nhiên về việc họ kết hôn. Sau khi nói chuyện với bố mẹ, anh đưa cô về nhà ra mắt. Chính cô là người đề nghị tổ chức hôn lễ đơn giản, họ chỉ cần đi đăng ký kết hôn là được. Cô không thích bị gán một cái danh phận lên người, cô muốn một cuộc sống yên bình, không có bất kì xáo trộn nào. Cô cũng không cho người nhà của mình biết chuyện, mẹ và em gái không ưa cô, cô về nhà chỉ khiến họ khó chịu mà thôi. Dù đã kết hôn, cô cũng không kể rõ sự thật về gia thế của Giang Thiệu Minh cho người nhà mình biết, vì cô hiểu rõ con người họ, mẹ cô sẽ đưa ra những yêu cầu quá đáng đối với nhà họ Giang, và cả em gái cô cũng sẽ không thoải mái. Cô không muốn Giang Thiệu Minh gặp phiền toái vì mình.

Sau khi kết hôn, anh bắt đầu từng bước tiếp quản công ty, còn Tống Ngữ Vi cũng có công việc riêng của mình. Anh rất hiếm khi đi dự tiệc, luôn tự giác tránh xa những người phụ nữ lạ. Tan làm về nhà, họ cùng nhau nấu cơm, rửa bát. Những lúc anh gặp khó khăn, cô không cần hỏi cũng biết tâm trạng của anh không vui, cô rủ anh đi tản bộ cho thư giãn, khi anh chủ động mở lời, cô mới nhẹ nhàng khuyên nhủ. Cuối tuần, hai người cùng nhau ra ngoại ô chơi, cô thường tìm những giống hoa để mang về nhà trồng. Hai người thậm chí còn lên kế hoạch làm một mảnh vườn trồng các loại trái cây.

Khi ấy, anh không hiểu tình yêu là gì, anh chỉ biết bên cạnh mình có Tống Ngữ Vi là đủ. Cô hiểu anh, tin tưởng anh như tin tưởng chính mình, chỉ cần nhìn vào mắt nhau là biết đối phương đang nghĩ gì.

Cô nói, bất kể chuyện gì xảy ra, cô vẫn luôn tin tưởng rằng tình yêu thuần khiết là tuyệt vời nhất. Giữa hai người không có bất kì giấu giếm nào, bởi điều đó không cần thiết. Ngay cả khi cô bị bệnh, cô cũng nói cho anh biết, cô rất tích cực phối hợp điều trị.

Anh giao toàn bộ công việc cho người khác quản lý để dành thời gian bên cô. Cuộc phẫu thuật đầu tiên diễn ra thành công, cô xuất viện, hai người tiếp tục cuộc sống thư thái như trước. Lần đầu tiên anh cảm thấy hóa ra không có gì là mãi mãi, hóa ra cô cũng có thể biến mất khỏi thế giới này. Lúc ngồi chờ bên ngoài phòng phẫu thuật, anh đã rất bình tĩnh, cũng chẳng có gì to tát cả, anh sẽ luôn ở bên cô.

Sau đó, bệnh tình của cô tái phát và càng xấu đi. Anh lại đưa cô đến bệnh viện. Trải qua rất nhiều buổi trị liệu, thân thể cô mỗi ngày một yếu, da dẻ nhợt nhạt, tóc rụng dần. Cô nằm trên giường bệnh, cầm tay anh mà nói: “Làm sao đây? Giờ em đã trở nên xấu xí rồi, anh có còn thích em nữa không?”

“Thế ư? Anh thấy em vẫn như trước mà!” Anh nắm chặt tay cô, lòng đau xót cùng cực.

“Hóa ra trong mắt anh, em lúc nào cũng xấu xí!”

“Xấu thì có sao chứ!”

Cô lắc đầu. Không sao cả, cô xấu thì anh cũng vẫn yêu cô như vậy. Cô rất muốn nói với anh rằng cô không sợ chết, cô chỉ sợ sau khi mình đi rồi, anh sẽ đơn độc một mình.

“Sau này chỉ còn mình anh, phải làm sao đây?”

“Đừng lo cho anh. Em muốn ăn gì để anh làm?”

Thấy anh không còn sốt sắng lo chuyện điều trị của mình, cô mơ hồ có chút bất an. Sau khi anh đến công ty giải quyết vài việc, cô bèn gọi điện cho Ôn Khả Vãn. Chẳng mấy chốc bà đã đến.

“Mẹ, trở thành vợ của anh Thiệu Minh là điều hạnh phúc nhất trong đời của con. Con rất biết ơn cuộc đời đã để con gặp được anh ấy. Cũng cảm ơn bố mẹ đã chấp nhận người con dâu như con. Có thể trở thành

con dâu nhà họ Giang, con thực sự cảm thấy rất may mắn. Nhưng con đã có lỗi với bố mẹ, con không thể sinh cho bố mẹ một đứa cháu, cũng không ở bên cạnh chăm sóc bố mẹ được, sau này cũng không thể...”

“Tiểu Vi, rồi con sẽ khỏe lên thôi...”

“Mẹ, bệnh con thế nào con rõ nhất. Con không sợ chết, con chỉ sợ sau khi con đi rồi, còn mình anh ấy cô độc.”

Cô hiểu quá rõ con người anh. Hai người đã coi nhau là duyên phận duy nhất trong đời, nếu không có đối phương, bản thân sẽ chỉ còn một nửa.

“Mẹ, con sợ... sợ anh Thiệu Minh sẽ làm chuyện thiếu suy nghĩ...”

“Thiệu Minh là đứa chín chắn, nó biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không...”

Ôn Khả Vân nhìn gương mặt đầm nước mắt của con dâu, chợt hiểu ra cô đang ám chỉ điều gì, bà run rẩy mở miệng: “Con... con nói...”

Tống Ngữ Vi gạt đầu. Cô biết Ôn Khả Vân sẽ nghĩ cách ngăn cản Giang Thiệu Minh. Quả nhiên mấy ngày sau, anh đến nói với cô, bố mẹ muốn anh sinh một đứa con, anh có nên đồng ý không? Lúc đó, Tống Ngữ Vi đã nói, đây là việc mà cô bàn bạc cùng bố mẹ anh. Điều khiến cô tiếc nuối nhất chính là không thể sinh con cho anh, cô hy vọng trước khi nhắm mắt, có thể trông thấy con của anh, hoặc ít nhất được biết về sự tồn tại của đứa bé. Cô nhìn anh với ánh mắt tràn ngập yêu thương. Cả cô và bố mẹ anh đều đang âm thầm gài bẫy anh, họ tin rằng anh sẽ vì đứa con mà tạm gạt nỗi đau sang một bên, chấp nhận làm một người cha tốt. Anh biết điều đó, thế nên cô lại càng thương anh.

Giang Thiệu Minh đồng ý yêu cầu của bố mẹ, họ cũng đã nhanh chóng tìm được người thực hiện. Tống Ngữ Vi không quá để tâm tới cuộc sống riêng tư của Lộ Chi Phán, bởi cô biết rõ bố mẹ chồng sẽ lo liệu chu đáo. Hơn nữa, cô cũng rõ ràng thời gian còn lại của mình không được bao nhiêu.

Ngày lại ngày trôi qua, cuối cùng tin tức Lộ Chi Phán mang thai cũng tới, chính miệng Giang Thiệu Minh nói với Tống Ngữ Vi. Cô không kìm được xúc động, sờ tay lên bụng Lộ Chi Phán, nơi đó đã có một sinh mệnh hình thành, cô không còn gì phải lo lắng nữa.

Hôm ấy, anh đưa cô ra ngoài phơi nắng. Ánh mặt trời ấm áp như vậy nhưng cô lại cảm thấy rất buồn ngủ. Cô cầm lấy tay anh, sợ mình thực sự ngủ thiếp đi mất.

Anh chậm rãi ngồi xuống nhìn cô.

“Thiệu Minh, gặp được anh là điều may mắn nhất trong cuộc đời này. Cảm ơn anh đã yêu em, đã cho em một gia đình hạnh phúc. Cảm ơn anh đã cho em được gặp gỡ anh!”

Anh ôm cô vào lòng. Cô ngược lên nhìn anh, chạm tay vào mặt anh.

“Thiệu Minh, em đã không thực hiện lời hứa ở bên anh cả đời. Cho nên, em cũng muốn anh rũ bỏ lời hứa của mình. Hãy để em trở thành quá khứ của anh, như vậy em mới không thấy hổ thẹn nữa. Anh không cần làm gì cho em cả, chúng ta như vậy mới công bằng...”

“Anh phải trở thành một người cha tốt, chăm sóc con của anh...”

“Hứa với em đi!”

Giang Thiệu Minh lặng lẽ gạt đầu.

Bấy giờ, Tống Ngữ Vi mới yên tâm nhắm mắt.

Giang Thiệu Minh tựa cằm vào đầu cô, “Em lừa anh, em nói ở bên anh đến già nhưng lại nuốt lời. Thế nên, anh cũng sẽ lừa em một lần, như vậy mới công bằng.”

Chuyện cũ tái hiện rõ mồn một trong đầu. Giang Thiệu Minh có cảm giác bản thân đang bị lạc trong một bộ phim kì lạ, không cần người khác kể lại, anh vẫn có thể hiểu rõ từng chi tiết. Tất cả đều là những sự việc đã từng xảy đến với anh, thuộc về quá khứ của anh.

Anh ngồi thật lâu trong căn phòng u tối, muốn làm gì đó cho bớt trống trải nhưng lại không biết làm gì. Mọi thứ ở đây quá đỗi quen thuộc, chiếc chìa khóa trên tay anh đã khóa lại cánh cửa của căn nhà, cũng đồng thời khóa chặt cánh cửa trái tim anh.

Đời người biến hóa không ngừng, đâu chỉ có lòng người.

Giang Thiệu Minh ngẩng đầu lên, nhìn tấm ảnh treo trên tường. Anh đi tới, chạm vào gương mặt đang cười rạng rỡ trong đó.

“Em muốn anh vẫn ghi nhớ em, hay quên em đi?”

Không ai lên tiếng.

Cô vẫn cười, nụ cười thuần khiết như tuyết trắng. Nhưng khi nhìn vào mắt cô, anh dường như nghe được câu trả lời của cô.

Anh hạ tay xuống, khóe mắt đã nhòa đi.

Anh rõ hơn ai hết, nếu cô có thể lên tiếng, nhất định cô sẽ không khuyên anh nên quên hay nên nhớ. Cô tin tưởng anh sẽ đưa ra quyết định đúng đắn nhất. Cuộc đời anh từ xưa đến nay vẫn luôn do anh làm chủ.

Quãng thời gian hai người ở bên nhau, điều đáng quý nhất không phải là họ yêu nhau nhiều thế nào, hiểu nhau rõ đến đâu, mà là họ luôn tin tưởng đối phương chính là nửa kia hoàn chỉnh của mình, là người đáng để bản thân nỗ lực sống. Đó mới là may mắn trong tình yêu.

Anh nhớ đến giấc mộng kia, bóng lưng quay lại như một lời vĩnh biệt. Đó chẳng phải chính là suy nghĩ nằm sâu trong tiềm thức của anh đấy ư?

Quá khứ suy cho cùng chỉ là những thứ đã qua, còn anh, anh còn có cả tương lai phía trước.

Anh mỉm cười nói với người trong ảnh: “Cảm ơn!”.

Cảm ơn em đã dành cho anh những kí ức đẹp đẽ nhất.

Cảm ơn em đã không khiến anh thất vọng.

Cảm ơn em đã ở bên anh từng phút, từng giây.

Cảm ơn em đã xuất hiện trong cuộc đời anh.

Điện thoại đổ chuông, Giang Thiệu Minh vội bắt máy. Giọng nói hoảng hốt của Ôn Khả Vân ở đầu dây bên kia vang lên khiến anh chợt nhúm mày. Anh mau chóng ra khỏi căn nhà, cảm giác như mình vừa đắm chìm trong một cơn mộng mị bị cú điện thoại này đánh thức.

Anh bỏ chìa khóa vào túi vải, đặt lại chỗ cũ.

Trong đầu anh bây giờ văng vẳng lời nói của mẹ.

Tiểu Phán bỏ đi rồi...

Chưa bao giờ anh thấy bản thân ê chề như lúc này. Những ngày vừa qua, anh đã quên mất cô, thậm chí lạnh nhạt với cô. Anh không ngờ cô lại bỏ đi một cách dứt khoát như vậy. Anh muốn nhanh chóng giải quyết mọi chuyện với Tống Ngữ Liên để cô ta không có cơ hội làm tổn thương tới cô. Anh hy vọng rằng cô sẽ nhậm nại và tin tưởng anh, nhưng anh đã nhầm. Cô không phải Tống Ngữ Vi, cô không thể tin tưởng anh tuyệt đối. Cuộc đời cô là một chuỗi những nỗi đau và tủi hờn. Cô nhạy cảm, yếu đuối, chẳng qua không biểu hiện ra ngoài mà thôi. Hành động của anh thời gian gần đây đã khiến cô không còn cảm giác an toàn, vì thế, cô chỉ có thể lùi một bước để tự bảo vệ mình. Anh gần như đã quên mất điều này. Nghĩ đến nguyên nhân tất cả mọi người giấu giếm anh về chuyện quá khứ, sắc mặt anh thoáng cái trắng bệch, bởi anh hiểu vì sao cô quyết định ra đi.

Giang Thiệu Minh vừa về đến nhà, Ôn Khả Vân liền đưa cho anh một bức thư.

“Tiểu Phán kêu mệt, mẹ bảo nó lên phòng nghỉ ngơi để mẹ đi hầm một bát canh tắm bổ. Làm xong, mẹ bưng lên phòng thì không thấy nó đâu nữa, chỉ có bức thư này...” Ôn Khả Vân buồn bã nói.

Giang Thiệu Minh lặng yên đọc bức thư ngắn ngủi. Lộ Chi Phán chỉ để lại vài lời cho bố mẹ anh, cảm ơn hai người đã yêu thương và đùm bọc cô suốt mấy năm qua. Cô không hề nhắc tới anh và con trai. Tâm trạng anh lúc này vô cùng phức tạp. Anh biết cô không nói gì đến Thành Húc là bởi cô hiểu rằng mình không thể đưa thằng bé cùng đi, ở đây thằng bé sẽ được nuôi dạy tốt, được ông bà yêu thương hết mực. Nhưng còn anh thì sao, cô không nhắc đến anh là vì cớ gì? Mấy chữ trong thư bị nhòe mực, cô đã khóc ư? Trái tim anh đau đớn như bị ai đó xé toạc. Anh vẫn luôn nghĩ cô là một người cố chấp, rõ ràng rất luyện tể nhưng vẫn làm theo lựa chọn ban đầu. Sự do dự trong tính cách không hề ảnh hưởng tới sự quyết đoán trong hành động.

“Thiệu Minh...”

“Mẹ, đừng nói gì cả, con biết cả rồi, tất cả mọi chuyện. Con cũng biết lí do mọi người giấu con...”

Nước mắt trào ra, Ôn Khả Vân tiến lại ôm lấy con trai, “Thiệu Minh, mẹ sai rồi, mẹ không nên gạt con, không nên làm như vậy... nếu không, Tiểu Phán đã chẳng phải bỏ đi... Giờ phải làm sao đây?”

“Mẹ đừng tự trách mình, con sẽ đưa cô ấy trở về.”

Giang Thiệu Minh thở dài. Lúc này, anh không muốn truy cứu ai sai ai đúng nữa, khi sự việc đã xảy ra thì điều nên làm chính là tìm cách ngăn chặn những chuyển biến xấu. Truy cứu quá khứ là điều vô nghĩa, hơn nữa còn làm tổn thương tới Lộ Chi Phán.

Anh khuyên mẹ không nên quá lo lắng, sau đó một mình lái xe đi tìm cô. Cô rời khỏi nhà chưa lâu, chắc hẳn chưa đi được xa. Ở đây cô không có bạn bè thân thiết, anh nhất định phải tìm ra cô trước khi cô quyết định đi đến nơi nào đó thật xa. Thế nhưng, lái xe được một quãng đường dài, anh mới phát hiện ra, trong đầu mình không hề có một manh mối nào. Anh giận dữ đập lên phanh, lấy điện thoại ra gọi cho trợ lý yêu cầu điều tra thông tin hành khách mua vé máy bay và cả bến xe khách. Tuy nhiên, tình hình phía bến xe không mấy khả quan vì không cần vé vẫn có thể lên xe và xuống xe tùy ý được. Cô sẽ đi đâu đây?

Hành lí của Lộ Chi Phán không nhiều, cô chỉ mang theo vài bộ quần áo để thay. Khoảnh khắc rời khỏi nhà họ Giang, cô cảm thấy rất nhẹ nhõm. Rốt cuộc thì đã có một lần cô được sống cho bản thân mình, không bị ai ràng buộc. Thành phố này đổi thay từng ngày, nhưng cô vẫn có thể nhớ kĩ đường về nhà. Cô lên xe buýt ra bến xe khách, mua vé rồi ngồi đợi đến khi xe kín chỗ và khởi hành. Cô cũng chuẩn bị sẵn túi nilon để phòng bị say xe, nhưng rất may là không phải dùng tới, đến tận lúc xuống. Còn nhớ một lần say xe rồi bị mẹ mắng, cô thật không hiểu, rõ ràng cô đã rất mệt rồi mà mẹ còn mắng lấy mắng để. Thế nhưng bây giờ cô muốn nghe mắng cũng không được nữa rồi. Bến xe phố huyện khác xưa rất nhiều, rộng rãi và trật tự hơn. Cô lên tuyến xe chạy về xã, ngắm nhìn con đường quen thuộc đến gần ngơ. Hóa ra không phải nơi nào cũng sẽ đổi khác theo thời gian, chỉ ít thì miền quê cũ này của cô vẫn như xưa. Nơi này không có tiềm lực phát triển, đường đi lối lại không được tu sửa. Đối lập hẳn với xã bên cạnh, họ khai thác triệt để một điểm du lịch nhỏ nên điện đường trường trạm cũng khá hơn rất nhiều.

Lộ Chi Phán đã mua một ít đồ ăn có thể lấp đầy bụng, vì chưa biết sẽ ở đây bao lâu nên cô mua khá nhiều để dự phòng. Đi ngang qua một cửa hàng bán bánh pháo, cô phân vân giây lát rồi quyết định mua một ít pháo và tiền vàng. Cô cầm những thứ này đến nghĩa trang, mộ phần của ông bà ngoại và của mẹ cô nằm cạnh nhau. Cô bày tiền vàng trước bia mộ, thắp hương, cung kính dập đầu. Bắt đầu đốt pháo, cô vẫn có chút sợ hãi, trước kia cô chưa từng thử đốt thứ này vì không dám, hôm nay cô bỗng muốn đốt một lần. Cô nhìn dây pháo hồi lâu, cuối cùng hạ quyết tâm coi như thử thách chính mình, cũng không phải chuyện gì to tát. Cô châm lửa rồi chạy ra xa, tiếng nổ lộp độp vang lên, vọng lại từ bên kia núi đồi.

Hóa ra chỉ cần thử một lần là không có việc gì không thể làm.

Lộ Chi Phán trở lại ngôi nhà cũ của bà ngoại, từng mảng vôi trắng bong tróc khiến ngôi nhà trở nên hoang vu. Cô không có chìa khóa, còn nhớ hồi nhỏ thấy cậu hay đá chân vào cánh cửa để mở cửa, thế là cô cũng thử bắt chước. Quả nhiên cửa mở ra. Căn nhà bỏ không đã lâu, khắp nơi đều bị phủ bụi, không khí ngập mùi ẩm mốc. Cô mở rộng cửa, thử bật đèn lên, không ngờ vẫn có thể sáng. Cô quét tước gian phòng tiếp

khách và một phòng ngủ, tạm thời sẽ ở lại đây ít ngày. Dọn dẹp xong cũng là lúc màn đêm phủ xuống, vận động suốt mấy tiếng đồng hồ khiến cơ thể cô ấm lên.

Bỗng có tiếng ai đó bên ngoài gọi vào. Cô ra cửa, nhìn đối phương hồi lâu rồi nói tên mình, không ngờ đối phương vẫn còn nhớ cô. Đó là ông Tôn hàng xóm, ông đã già hơn xưa nhiều nhưng trông vẫn rất khỏe mạnh. Thôn này rất nhỏ, chỉ có bốn gia đình sinh sống, hiện tại còn lại hai. Vậy mà thôn bên cạnh vốn dĩ đông đúc hơn, nhưng đến nay chẳng còn người nào ở. Ông Tôn nói với cô, ông không muốn bỏ quê mà đi, ở đây có ruộng có đất, đi theo con cái thì chẳng biết làm gì, chỉ khiến người khác vạ lây.

Ngồi hàn huyên hồi lâu, bỗng nhiên ông Tôn hỏi cô: “Cháu có còn giữ liên lạc với chị gái không?”.

Lộ Chi Phán sững sốt, lát sau mới lắc đầu. Đã lâu lắm rồi cô không nghe tin tức về chị mình.

“Năm nào chị cháu cũng về một vài lần, vừa nãy ta còn tưởng là chị cháu cơ đấy. Chẳng ngờ lại là cháu.”

“Chị cháu có về ạ? Chị ấy về làm gì ạ?”

“Về thắp hương, Tết nào cũng đưa cả nhà về, tiết Thanh minh cũng về nữa...”

Lộ Chi Phán thật không ngờ chị gái mình vẫn trở lại đây thường xuyên như vậy, nhất là khi biết chị còn về vào ngày giỗ mẹ. Hóa ra ai cũng sẽ thay đổi, trước kia chị hận mẹ thấu tận tim gan, nhưng chị vẫn quay về thắp hương cho mẹ. Mẹ biết được điều này, chắc hẳn sẽ cảm thấy khuây khỏa phần nào.

Còn cô thật đúng là một đứa con bất hiếu!

Ông Tôn về rồi, cô mới đi xách nước, rửa mặt mũi chân tay, sau đó lên giường ngủ. Ngày mai sẽ là một khởi đầu mới, cô tin tưởng như vậy.

19. Chương 19

Lộ Chi Phán gặp Giang Thiệu Minh lần đầu tiên vào lúc cô vừa bị phản bội. Khi đó, trong đầu cô chứa đầy những suy nghĩ tiêu cực về thế giới. Cô rất cố chấp, với cô, phản bội là phản bội, không cần biết lí do là gì. Cô có cảm giác rằng mình chấp nhận yêu cầu đến nhà họ Giang chỉ là một sự bông bột nhất thời mà thôi, cô sẽ mau chóng hồi hận ngay ngày hôm sau. Nhưng cô đã nghĩ quá đơn giản, kể từ lúc gặt đầu với vợ chồng Lộ Phong, cô đã không còn quyền hồi hận. Lúc nghe họ khuyên nhủ, cô đã nghĩ sẽ dùng cách này để trả ơn dưỡng dục của họ, một lần cho hết. Cô thật không ngờ, đứa trẻ do mình sinh ra có ý nghĩa lớn lao với bản thân đến thế.

Khi gặp Giang Thiệu Minh ở bệnh viện, cô nhìn anh bằng ánh mắt không mấy thiện cảm. Một người đàn ông sẵn sàng sinh con với người phụ nữ khác trong khi vợ mình đang mắc bệnh hiểm nghèo, càng nghĩ, cô càng cảm thấy nực cười. Ấn tượng sâu sắc nhất của cô về Giang Thiệu Minh không phải là cái vẻ anh tuấn lịch lãm, mà là ánh mắt của anh, xa lạ đến mức mỗi lần trông thấy anh, cô đều phải tự nhắc nhở bản thân rằng mình là ai.

Quãng thời gian đó, cô đã đọc rất nhiều câu chuyện tiêu cực về hôn nhân. Mỗi lần thấy Giang Thiệu Minh ân cần chăm sóc vợ, cô lại nghĩ người đàn ông này thật khéo diễn kịch, ngay cả cô cũng phải tin anh ta là người nặng tình, hoặc giả anh ta rất từ bi, đợi vợ mình qua đời rồi mới lộ rõ bản chất. Nhà họ Giang sẽ nhanh chóng có thêm một vị thiếu phu nhân nữa. Rõ ràng Giang Thiệu Minh hoàn toàn có thể cùng Tống Ngữ Vi sinh con, cho dù cô ấy bệnh nặng, nếu Giang Thiệu Minh thật sự muốn thì vẫn có biện pháp. Nhưng dường như anh không muốn vậy.

Đến nhà họ Giang, cô không phải làm gì ngoài việc cùng Giang Thiệu Minh tới bệnh viện làm đủ kiểu xét nghiệm. Cô sẽ mang thai đứa con của người đàn ông xa lạ này, chỉ nghĩ thôi đã thấy châm chọc.

Cho đến một ngày, cô thấy Giang Thiệu Minh đưa Tống Ngữ Vi ra bãi cỏ. Anh nhẹ nhàng ôm Tống Ngữ Vi vào lòng, mọi thứ xung quanh như không còn tồn tại. Lộ Chi Phán chợt cảm thấy bản thân thật ích kỷ,

chỉ vì thất bại của bản thân mà phủ nhận tất cả tình yêu đẹp đẽ khác. Ở đâu đó trên cuộc đời này vẫn tồn tại những mối tình sâu đậm, chỉ là chúng ta quá vội vã bước đi nên không phát hiện ra mà thôi.

Có một lần cô và Tống Ngữ Vi được gặp riêng nhau. Tống Ngữ Vi đã mỉm cười vẫy tay với cô, “Trông tôi lúc này xấu lắm phải không?”.

Cô lắc đầu.

“Tôi biết là rất xấu, tôi không muốn ở bên anh ấy trong bộ dạng này. Nhưng tôi lại ích kỷ, muốn tranh thủ từng ngày ở bên anh ấy.”

“Cô biết tôi là ai chứ?” Lộ Chi Phán thực sự muốn nhắc nhở đối phương về lí do mình có mặt ở đây. Cô không hiểu vì sao Tống Ngữ Vi lại vô tư nói những lời này với mình, có phải cô ấy quá ngây thơ rồi không?

Nhưng Tống Ngữ Vi gật đầu, nét mặt thoáng qua nỗi thất vọng, “Nghe nói, cuộc phẫu thuật thất bại?”.

Lộ Chi Phán nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó tin, trên đời này lại có người phụ nữ sẵn sàng chia sẻ chồng mình ư? Bao nhiêu quan điểm trước giờ của cô dường như đã thay đổi. Hóa ra thực sự tồn tại người phụ nữ chủ động lấy lòng cô gái khác vì chồng của mình.

Tống Ngữ Vi nhìn cô hồi lâu, dường như hiểu được cô đang nghĩ gì nhưng cũng không hề giải thích, “Giá mà tôi còn sống đến ngày được trông thấy con của anh ấy”.

Lộ Chi Phán nhất thời không biết phải nói gì.

“Cô có thể ở bên họ được không?” Tống Ngữ Vi chợt hỏi.

Lộ Chi Phán nhú mày, “Xin lỗi, tôi phải nhắc nhở cô, tôi và họ đều là những người xa lạ với nhau”.

Đứa bé, chỉ là một giao dịch mà thôi.

Tống Ngữ Vi gật đầu, không nói gì thêm nữa. Cuộc sống của mỗi người đều có sự lựa chọn riêng.

“Xin lỗi.”

“Không sao.”

Đã có lúc Lộ Chi Phán thực sự muốn biết kết quả giữa Giang Thiệu Minh và Tống Ngữ Vi như thế nào, là dối trá, hay chân tình? Một vài lần bắt gặp hai người họ ở bệnh viện, họ ngồi bên nhau, nói rất ít, thời gian tựa như ngừng trôi. Cũng có lần cô trông thấy anh đứng cuối hành lang hút thuốc, rất lâu anh mới rời đi. Cô tiến lại gần, thấy dưới sàn rải rác đầu thuốc lá. Khoảnh khắc ấy, cô đã không còn nghi ngờ tình yêu của anh đối với Tống Ngữ Vi.

Cuộc phẫu thuật thứ hai thất bại, cô đã nghĩ, có lẽ họ sẽ tìm người khác thay thế. Nhưng không hề, bởi Giang Thiệu Minh không đồng ý. Nguyên văn câu nói của anh với bố mẹ là: “Đã hại một người rồi, không nên hại thêm một người nữa”.

Thế là, họ lại tiếp tục chuẩn bị cho lần thụ tinh thứ ba.

Hôm đó, cô đang ở trong phòng gấp quần áo thì Giang Thiệu Minh trở về. Hai người rất ít khi tiếp xúc, nên trông thấy anh vào, cô không khỏi cảm thấy kì lạ. Anh đứng tựa cửa, nghiêng trái nghiêng phải, cô cứ tưởng anh say nhưng khi anh đến gần lại không thấy mùi rượu.

“Vì sao? Vì sao muốn... sinh con cho tôi?”

Chắc anh định hỏi vì sao cô muốn làm một “công cụ sinh con”? Suy nghĩ giây lát, cô trả lời: “Đó là lựa chọn của tôi”.

“Vậy sao?” Anh cười, nụ cười chất chứa nhiều bi thương.

Cô không rõ chuyện đó diễn ra thế nào, Giang Thiệu Minh rất bình thản, thực hiện từng bước một. Đúng là rất đau, nhưng cô không hề kêu ra tiếng. Cô cũng không nghĩ anh là một kẻ bại hoại, bởi vì có những giọt nước mắt rơi trên mặt cô. Hóa ra không phải lúc nào người ta cũng cảm thấy hạnh phúc khi làm chuyện đó, mà đôi khi là vì tuyệt vọng. Đúng thế, chắc hẳn anh đã rất bế tắc, thế nên mới khóc như vậy.

Sau khi kết thúc, anh nhanh chóng rời đi, chỉ để lại một câu: “Xin lỗi!”.

Cô những tưởng anh nói xin lỗi với mình, nhưng về sau mới biết là không phải.

Giang Thiệu Minh bỏ đi trong trạng thái vô hồn. Khi làm thụ tinh ông nghiệm thất bại, anh đã hy vọng đó là dấu hiệu chứng tỏ Tống Ngữ Vi sẽ khỏi bệnh, đáng tiếc, không phải hy vọng nào cũng sẽ thành sự thực. Khi nghe bác sĩ nói thời gian còn lại của Tống Ngữ Vi không được mấy ngày, anh đã hoàn toàn tuyệt vọng. Giờ phút ấy, anh không còn bận tâm tới việc có nên chạm vào một người phụ nữ xa lạ hay không, anh chỉ mong Lộ Chi Phán mau chóng mang thai, càng nhanh càng tốt.

Lộ Chi Phán không gặp lại Giang Thiệu Minh kể từ hôm ấy, nhưng cô vẫn đến bệnh viện thăm Tống Ngữ Vi.

Tống Ngữ Vi sờ bụng cô, nở nụ cười yếu ớt, “Tốt quá rồi”.

.d-i-e-n-d-a-n-l-e-q-u-y-d-o-n.

Sau khi Tống Ngữ Vi qua đời, ông bà Giang ngày nào cũng để mắt tới Giang Thiệu Minh như sợ hãi điều gì đó. Nhưng anh tỏ ra rất bình thường, thậm chí một mình lo liệu hậu sự cho Tống Ngữ Vi. Mọi người dần yên tâm hơn và phần nào bớt lo lắng. Cho đến một ngày, tin anh gặp tai nạn truyền đến.

Biết chuyện, Lộ Chi Phán chỉ cười nhưng không hiểu sao nước mắt lại trào ra. Cô biết đây không phải tai nạn, anh muốn đến bên người con gái mà anh yêu tha thiết. Cuối cùng, cô cũng hiểu được vì sao anh không tìm cách có con với Tống Ngữ Vi. Anh không nỡ rời xa con của hai người, nhưng có thể từ bỏ đứa con do người phụ nữ khác sinh ra. Ngay từ đầu, anh đã có quyết định của riêng mình. Thế nên lời xin lỗi kia là anh nói với đứa bé sẽ hình thành trong bụng cô, đứa bé còn chưa ra đời đã bị anh vứt bỏ.

Lộ Chi Phán trầm nghĩ, anh ấy chết rồi cũng tốt, ước nguyện của anh ấy đã thành hiện thực. Nhưng khi thấy ông bà Giang gầy hẩn đi sau vụ tai nạn của Giang Thiệu Minh, cô chợt cảm thấy hổ thẹn vì ý nghĩ của chính mình. Ngày xảy ra chuyện. Giang Thiệu Minh không hề uống rượu, đoạn đường đó cũng rất vắng vẻ, xe đâm vào dải phân cách rồi lật nhào. Cô nghĩ, đó mới chính là con người thật của anh, dù tự sát cũng không muốn liên lụy đến người khác.

Vợ chồng Giang Trọng Đạt túc trực ngày đêm bên giường bệnh của con trai. Lộ Chi Phán cũng tới thăm anh vài lần. Bác sĩ nói tình trạng của anh rất nguy kịch khiến họ nghe mà chết lặng. Sau đó, rất may mắn anh được cứu sống, nhưng chỉ có thể sống đời thực vật và không có khả năng tỉnh dậy. Tuy nhiên, đối với bố mẹ anh mà nói, như vậy đã là rất tốt rồi.

Bụng mỗi ngày một lớn, Lộ Chi Phán vẫn đều đặn tới bệnh viện trò chuyện cùng Giang Thiệu Minh.

“Anh khiến em thật không biết nên nói gì bây giờ. Em tưởng trên thế gian này chỉ có phụ nữ mới si tình, sao anh cũng như vậy?”

“Nhưng dấu sao cũng cảm ơn anh, anh khiến em tin vào chuyện cổ tích, dù cho... nó không thuộc về em...”

“Anh cảm thấy hổ thẹn với đứa bé này, nhưng em sẽ đối xử với nó thật tốt. Đôi khi em hy vọng anh có thể tỉnh lại, để bố mẹ anh bớt đau thương, nhưng lại có những lúc em mong anh cứ như vậy thôi, thuộc về một câu chuyện cổ tích...”

“Nhưng thôi, cứ để mọi thứ thuận theo tự nhiên đi! Nên thế nào thì thế đó. Không nên dùng tính mạng để chứng minh tình yêu vĩ đại, cũng không nên dùng cái chết để kết thúc một tình yêu!”

Cô còn nói với anh rất nhiều về đứa bé đang lớn dần trong bụng mình.

..—

Sau khi Thành Húc chào đời, cô đến gặp Giang Thiệu Minh lần cuối để từ biệt anh. Rồi chợt nhớ đến câu xin lỗi của anh, cô bỗng thấy do dự. Ngay cả anh còn cảm thấy có lỗi với sinh linh bé bỏng này, trong khi cô là người mang nặng đẻ đau lại nỡ lòng bỏ lại nó. Tiểu Húc chưa sinh ra đã mất bố, nếu bây giờ không có cả mẹ ở bên thì thật đáng thương. Rồi cô nghĩ đến những năm tháng phiêu bạt như bồ công anh của mình, cuối cùng, lựa chọn ở lại.

Cô thường đưa Thành Húc đến bệnh viện, nói cho thằng bé biết đây chính là bố của nó. Thành Húc lớn lên, bắt đầu chủ động trò chuyện với bố, lau mặt cho bố.

Bản thân Lộ Chi Phán cũng không rõ từ khi nào mình có thiện cảm với người đàn ông này, rõ ràng giữa hai người chẳng có mối quan hệ nào, bọn họ hoàn toàn xa lạ với nhau. Thế nhưng mỗi khi nhìn anh, cô luôn thấy cảm động.

Đôi khi cô nghĩ mình đã quá nhạy cảm, sao có thể dễ dàng cảm động vì những gì một người đàn ông làm cho người phụ nữ anh ta yêu đến vậy?

...

Lộ Chi Phán bị đánh thức bởi tiếng đập cửa liên hồi. Cô dụi mắt ngồi dậy, không biết có phải mình nghe nhầm hay không. Thôn làng này quá mức yên tĩnh, một tiếng động nhỏ cũng có thể nghe rõ ràng. Đúng là ai đó đang gõ cửa nhà cô, hình như không chỉ một người. Cô xuống giường bật đèn, chẳng hiểu công tắc hay bóng đèn bị làm sao, ấn mãi mà không sáng, cô đành phải nhờ đến ánh sáng lờ mờ của điện thoại. Ở đây không có dép lê, cô chỉ có thể đi giày mình mang theo.

“Tiểu Phán, mau xuống mở cửa đi, chị gái cháu về này!” Giọng nói của ông Tôn vọng lên.

Chị ư? Lộ Chi Phán ngừng tay đang buộc dây giày, bỏ cả điện thoại lại, cứ thế lần theo lan can bước xuống cầu thang.

Hai tiếng chị gái khiến lòng cô trào dâng nỗi xót xa. Trong kí ức của cô, chị là một thiếu nữ vẫn thường xuyên lên lút mua kẹo về cho cô ăn, dùng tiền tiết kiệm mua tặng cô một chiếc kẹp tóc thật đẹp,... nhưng cũng chính là người mà nhiều năm sau đã nhìn cô bằng ánh mắt lạnh băng, và nói với mẹ: “Sao mẹ lại là loại phụ nữ này chứ? Có một người mẹ như mẹ chỉ khiến con cảm thấy nhục nhã!”.

Sau này, cô thường tự hỏi bản thân, có phải đối với chị, mình cũng chỉ là sự tồn tại đáng xấu hổ hay không? À không, chính xác phải là bằng chứng của nỗi xấu hổ mới đúng.

Lộ Chi Phán xuống đến cửa, bàn tay cô run lẩy bẩy, ổ khóa sắt lại giống như bị đóng băng khiến cô không thể nào cầm vào được.

Từ Lâm đứng bên ngoài, thấy vậy cũng hết kiên nhẫn, Lộ Chi Phán trông thấy cô mà cũng không chào một tiếng.

“Chị em cháu đúng là có duyên, về cùng một lúc.” Ông Tôn cầm đèn pin đứng bên cạnh Từ Lâm, “Hai đứa vào nhà trò chuyện nhé, ta về đây”.

Nói rồi, ông quay lưng chậm rãi trở về. Trông thấy hai cha con nhà đối diện cũng đi ra cửa vì nghe tiếng động, ông Tôn vui mừng kể lại với họ. Chị em đoàn tụ, thật đáng mừng.

Từ Lâm vút túi đồ xuống đất rồi vào trong nhà, tìm chỗ bật đèn. Mai mới là ngày giỗ mẹ, Từ Lâm vốn không định về từ hôm nay, nhưng vì cha cô gọi điện nói có chuyện muốn bàn bạc, bảo cô về gặp ông trước rồi tiện đường tới đây làm giỗ mẹ. Kết quả, cô về đó chỉ rước bực vào người. Cha và mẹ kể chẳng qua là muốn cô bỏ tiền ra cho em trai mua nhà, nhưng cô không đồng ý, nên đã bị họ mắng chửi là đứa con bất hiếu. Từ khi cô lên cấp ba, họ không cho cô tiền học phí, cô phải cố gắng lắm mới thi vào được một trường tốt, miễn học phí hoàn toàn. Sau đó, cô lại vất vả làm thêm để kiếm tiền học lên đại học. Họ làm cha làm mẹ mà không quan tâm, yêu thương cô, thì cũng đừng hòng muốn lấy một đồng nào từ cô. Tìm được một công việc tốt, tiền lương cao, hoàn toàn là do cô tự thân vận động. Bọn họ đã yêu thương con trai đến vậy thì đi mà kiếm tiền cho nó, cô không có trách nhiệm gì cả. Dọc đường đến đây, Từ Lâm càng nghĩ càng tức giận. Không có cha mẹ cũng được, dẫu sao nhiều năm qua cô đã sống như một kẻ mồ côi. Thật không ngờ lần này về nhà cũ lại gặp được em gái, đã lâu lắm rồi hai chị em không gặp nhau.

Đèn bật lên, ánh đèn dù lờ mờ nhưng vẫn trông rõ mặt người. Lộ Chi Phán nhìn túi đồ dưới đất đến thất thần. Bà ngoại lúc sinh thời có theo một giáo đạo nào đó mà cô không biết rõ, bà không cho ai mang bánh pháo vào nhà, cũng không được dùng gương. Thế nên, mỗi khi ai đó về thắp hương đều phải để pháo bên ngoài. Không ngờ nhiều năm rồi mà chị vẫn còn thói quen đó.

“Sao cảm như hén thế? Không nhận ra ai nữa à?” Từ Lâm nhìn em gái.

Lộ Chi Phán bấy giờ mới ngẩng đầu, nhưng lúng túng không nói thành câu: “Chị...”.

Từ Lâm chăm chú quan sát em gái, phát hiện Lộ Chi Phán rất gầy, hệt như mẹ, dù ăn nhiều thế nào cũng vẫn giữ được vóc dáng mảnh khảnh.

“Quý hóa quá! Bao nhiêu năm không thèm liên lạc gì mà vẫn còn nhớ tôi là chị cô?”

“Chị”, Lộ Chi Phán tiến lên một bước, nhưng không dám quá gần. “Hiện giờ chị sống tốt không?”

Từ Lâm sờ ghế, thấy không có bụi mới ngồi xuống, “Thế nào là tốt, thế nào là không tốt? Tôi bây giờ có công việc ổn định, đã lấy chồng sinh con, gia đình không giàu có gì nhưng đầy đủ, thế là tốt hay không tốt?”.

“Rất tốt.” Lộ Chi Phán trầm nghĩ, quả nhiên chị gái mình vẫn là một người quyết đoán.

Từ Lâm nhú mày, “Còn cô? Đang yên đang lành về đây làm gì? Sống sung sướng quá nên muốn thử cuộc sống nông thôn cho mới mẻ à?”.

Lộ Chi Phán nhất thời không biết nên nói gì, rất lâu mới lên tiếng: “Tại xa quê đã nhiều năm nên em muốn về xem bây giờ nơi đây có khác xưa nhiều không thôi”.

“Thật sao? Thế sao chỉ có một mình?” Từ Lâm nhướng mày.

“Đi một mình cũng tốt mà!”

Từ Lâm bỗng đứng đứng phắt dậy khiến chiếc ghế đổ ụp.

“Thôi đi, không phải vòng vo. Cái nhau với chồng hay có chuyện gì? Trông như người mất hồn thế kia còn giả bộ!”

Lộ Chi Phán mở miệng định phản bác, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

Từ Lâm bắt mắt nhìn em gái, sau đó bắt đầu đi đi lại lại trong nhà. Cô biết đứa em gái này không hùng hổ giống bố, không hiên ngang ngẩng cao đầu dù có bị mắng chửi như mẹ, cũng không mạnh mẽ như bao người khác. Nhiều năm qua, cô đã từng nghe ngóng tin tức về đứa em gái thất lạc, biết cô được một gia đình khá giả nhận nuôi, còn được gả cho một người đàn ông tốt, cô cũng yên tâm.

Đi được mấy vòng, Từ Lâm hết kiên nhẫn, vùng vằng nói: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”.

“Từ bây giờ... chỉ còn mình em thôi.” Lộ Chi Phán gian nan mở miệng.

“Chồng em có người khác?” Từ Lâm thật không quen nhìn bộ dạng chán nản này của em gái.

Lộ Chi Phán lắc đầu.

“Làm ăn phá sản?”

Vẫn lắc đầu.

“Có cô bồ cũ nào đưa con riêng về ăn vạ?”

Lộ Chi Phán cười, “Không đâu chị, anh ấy không làm gì sai cả, chỉ là... em đột nhiên không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy nữa, ừm... coi như vấn đề tại em đi”.

Từ Lâm gạt đầu, “Đi ngủ đi, còn đứng đây làm gì?”.

Đã lâu không gặp lại chị, Lộ Chi Phán ít nhiều có chút xúc động, liên tục hỏi thăm chuyện của Từ Lâm. Cô vô cùng ngưỡng mộ chị gái mình vì mọi thứ trong cuộc sống đều do chính chị ấy quyết định.

Hai chị em hàn huyên rất khuya, đến khi Lộ Chi Phán ngủ thiếp đi mới thôi. Từ Lâm chưa ngủ được ngay, cô nằm suy nghĩ miên man về rất nhiều chuyện. Nhớ lại trước kia nghe hàng xóm nói mẹ mình bằng những lời lẽ xấu xa, cô đã cảm thấy vô cùng tủi hổ. Mẹ cô vì tiền mà có thể làm bất cứ chuyện gì. Khi ấy trong tư tưởng của cô vốn không có từ li hôn, cô căm ghét mẹ, cũng căm ghét đứa em gái xinh xắn như búp bê của mình. Khi bố mẹ li hôn, mẹ đã hỏi cô có muốn theo mẹ không, cô dứt khoát lắc đầu. Mẹ đưa em gái đi, chỉ còn cô nằm trong chăn mà khóc. Cuộc sống của cô sau đó không mấy tốt đẹp, ông bà nội không thích cô, bố nhanh chóng tái hôn, mẹ kế mang theo một người con trai trạc tuổi Lộ Chi Phán. Tính tình cô vốn lạnh

nhật nên vắng mẹ và em gái thì cuộc sống của cô cũng không hề bị xáo trộn. Sự hờ hững của mẹ kể càng khiến cô có động lực học tập để mau chóng rời khỏi ngôi nhà này.

Lần đầu tiên Từ Lâm cảm thấy tuyệt vọng về gia đình chính là khi mẹ cô qua đời. Đúng hôm ấy, cô quyết định trốn học một buổi để đi thăm mẹ, tới nơi, cô không gặp được mẹ, mà chỉ thấy những người xa lạ đang nguyên rửa mẹ cô. Giây phút đó, cô cho rằng chính họ mới là những người xấu xa. Mẹ cô dù có làm chuyện thất đức thì cũng chưa hại gì đến họ, vì sao họ còn chửi rửa một người đã chết chứ, cuộc đời vốn đã dành quá nhiều đày đoạ cho người phụ nữ ấy rồi. Sau khi mẹ qua đời, cô rất hy vọng bố đón em gái về. Cô sẵn sàng nuôi Lộ Chi Phán, sau này đi làm, cô sẽ kiếm thật nhiều tiền mang về nhà. Thế nhưng, mẹ kể cười vào mặt cô đầy châm chọc mà nói, đợi đến lúc cô tự kiếm được tiền thì bọn họ đã chết già, tiền tiết kiệm trong nhà chỉ đủ cho em trai, không thể nuôi đứa con hoang kia được... Những lời đó khiến Từ Lâm càng ghê tởm bà ta hơn và đã hiểu được phần nào. Trước khi bố mẹ cô li hôn, người phụ nữ này đã có thai với bố cô, vậy mà bây giờ bà ta còn mặt mũi mà mắng chửi mẹ cô sao? Sau này trưởng thành, lăn lộn trong xã hội càng lâu, Từ Lâm càng thấu hiểu được nhiều cách đối nhân xử thế giữa người với người, dần dà, cô không còn hận mẹ, tuy rằng vẫn biết những việc mẹ làm là sai trái. Thậm chí có đôi khi, cô cảm thấy mẹ thật đáng thương, bị tất cả người thân bức ép, không thể nói lên suy nghĩ của chính mình, rồi lại phải gánh chịu những lời lẽ thô tục từ miệng lưỡi thiên hạ. Nếu là người khác, có lẽ đã suy sụp rồi.

Nhớ lại chuyện cũ, Từ Lâm không khỏi thở dài. Cô nhìn em gái nằm bên cạnh. Trước kia cô từng lén đến gặp Lộ Chi Phán một lần ở nhà trẻ, khi Lộ Chi Phán đi đón con trai. Cô chỉ cần biết em mình vẫn sống tốt, vậy là đủ.

Sáng hôm sau, hai chị em đều dậy sớm. Vùng quê này độ ẩm lớn, khí trời càng lạnh hơn. Tiếng gà trống gáy liên hồi bên ngoài, Lộ Chi Phán mở mắt ra, còn tưởng mình đang nằm mơ.

Ông Tôn gọi hai chị em cô sang nhà ăn sáng. Không thể từ chối, Lộ Chi Phán và Từ Lâm đành phải đi. Ăn xong, hai người liền ra mộ thắp hương. Tiếng pháo nổ giòn tan, âm vang giữa núi đồi.

“Mẹ nhất định rất vui.” Lộ Chi Phán chợt nói.

“Vậy sao? Ừm, em về thăm mẹ mà, đương nhiên mẹ phải vui rồi.” Từ Lâm làm bộ không hiểu ý em gái.

Lộ Chi Phán cũng không giải thích. Cô nhìn con đường mòn ngay gần đó, nhớ lại ngày xưa rất thích con đường này vì có thể tìm được khoai lang để ăn. Đã mấy lần cô bị ong đốt khi đang bới khoai ở đây. Kí ức rõ mồn một như mới ngày hôm qua...

“Về thôi!” Từ Lâm lên tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Lộ Chi Phán. Rõ ràng cô không đa sầu đa cảm như em gái.

Lộ Chi Phán đi theo sau Từ Lâm, khẽ nói: “Không hiểu sao lúc này em thấy rất hạnh phúc!”

“Hạnh phúc chỗ nào chứ? Gia đình vui vẻ hay trúng số độc đắc?”

Lộ Chi Phán đành giữ im lặng.

Về tới nhà, Từ Lâm liền thu dọn đồ đạc. Thấy Lộ Chi Phán đứng ngây một chỗ, cô nàng quát: “Đứng đấy làm gì, dọn đồ đi!”

“Sao ạ?”

“Còn sao giảng gì, chẳng nhẽ mày muốn ở đây luôn à? Từ Phán, chị không cần biết mày cãi nhau với chồng hay có chuyện gì xảy ra nên chạy về đây, nhưng đã gặp mày ở đây rồi, chị không thể để mày một mình được. Không thấy báo đài suốt ngày đăng tin phụ nữ bị mất tích đấy à, ra đường là phải cẩn thận! Mau thu dọn hành lý đi!”

Lộ Chi Phán còn chưa hoàn hồn thì Từ Lâm đã nhanh tay sắp xếp gọn gàng. Cô không kìm được lòng mà khóc nức lên. Hóa ra cảm giác bị người thân ghét bỏ cũng hạnh phúc đến vậy.

Nhà Từ Lâm cách đây khá xa, hai chị em phải đi xe khách mất vài tiếng đồng hồ. Lộ Chi Phán ngồi gần cửa sổ, Từ Lâm vừa lên xe lại xuống mua hai chai nước. Hiện giờ không phải ngày lễ Tết nên hành khách tương đối ít, còn rất nhiều ghế trống.

Chỉ trong một giờ ngắn ngủi đi từ thôn làng ra đường lớn để bắt xe, Lộ Chi Phán lại có cảm giác như vận mệnh của mình xoay vần. Những ngôi nhà thấp bé chìm ngấm giữa núi đồi thoáng cái biến thành cao ốc và xe cộ nườm nượp, hết như một giấc mơ. Cô nắm tay Từ Lâm, khéo mắt chợt nhòe đi. Chưa bao giờ cô nghĩ rằng một thời điểm mình cô độc nhất lại được người thân dang rộng vòng tay đón chào, chị gái vẫn đối xử với cô rất tốt.

Từ Lâm chau mày nhìn em gái. Trước kia có lẽ cô sẽ hỏi Lộ Chi Phán bằng được xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng hiện giờ đến tuổi này rồi, không muốn phải cưỡng ép đối phương nói những điều người ta không muốn.

“Lại sao thế?”

“Tự dưng thấy như đang nằm mơ vậy!” Lộ Chi Phán mỉm cười.

Từ Lâm nhéo má cô, “Ngần ấy năm cũng không chịu tới tìm chị, nhưng không sao, mày sống tốt là được rồi. Bây giờ... dù sao mày vẫn có một người chị gái này, chị sẽ không để mặc mày đâu”.

“Em cứ tưởng...” Lộ Chi Phán cắn môi.

“Con bé ngốc này! Mọi chuyện đã qua lâu như vậy rồi, chị sao có thể ôm khư khư quá khứ theo mình cả quãng đời phía trước chứ? Hồi đó chị còn nhỏ, đúng là rất tức giận, nên mới đối xử với mẹ và mày như thế. Nhưng không có nghĩa là cả đời này chị đều vậy.”

Lộ Chi Phán cúi đầu, “Em đột nhiên thấy mình vẫn thật may mắn!”.

Nếu thực sự may mắn thì vì sao hiện giờ chỉ còn một mình lẻ loi? Từ Lâm thở dài, nghĩ trong lòng như vậy nhưng cũng không muốn vạch trần em gái.

Xe rời bến, Lộ Chi Phán nhìn ra ngoài cửa sổ. Ven đường có người phụ nữ dắt tay một đứa bé khiến cô chợt nhớ đến con trai. Sau khi cô đi rồi, liệu Thành Húc có nhớ cô không? Trong lòng cô vô cùng mâu thuẫn, cô vừa muốn con trai quên mình đi và sống vui vẻ, nhưng nếu thật sự như vậy, cô lại cảm thấy chạnh lòng. Cô không tìm được lòng mà nghĩ tới Thành Húc, tới người đàn ông kia. Không biết anh sẽ làm gì tiếp theo đây, giữ gìn hồi ức của anh rồi đưa ra quyết định mà anh muốn ư?

Bố mẹ giấu anh chuyện xảy ra năm đó là vì sợ anh lặp lại hành động ngốc nghếch kia. Còn cô không nói với anh thực ra cũng là vì sự ích kỷ của bản thân. Cô không muốn phải thừa nhận rằng anh yêu sâu đậm một người con gái khác, còn mình chỉ là một kẻ ngoài cuộc không liên quan.

Lộ Chi Phán thở dài, vì sao trong lòng cô luôn mâu thuẫn như vậy?

“Đừng có thở dài! Như bà cụ ấy!” Từ Lâm cau có lên tiếng, mắt không rời tờ tạp chí trong tay.

“Chị, anh rể là người như thế nào? Em đến nhà chị liệu có tiện không?”

“Có gì mà không tiện chứ.” Từ Lâm vẫn không ngẩng đầu lên.

“Hay là, chị cứ gọi điện nói trước với anh rể một câu?”

“Không cần!” Từ Lâm lật một trang báo, “Nhà chị do chị làm chủ”.

Giọng điệu ngang ngược của Từ Lâm khiến Lộ Chi Phán im bật. Xem ra chị sống rất tốt mới có thể tự tin nói ra những lời như vậy.

Từ Lâm rót cuộc cũng bỏ tờ báo xuống, ngẫm nghĩ gì đó rồi mới mở miệng: “Anh rể em tính tình rất tốt, lại hiếu khách, em không phải lo. Mẹ chồng cũng ở cùng bọn chị, tính không đến nỗi nào nhưng trước kia đã từng cãi nhau với chị. Chị kệ thôi, muốn cãi nhau thì cãi nhau, dù sao chị cũng chỉ có một mình, chẳng việc gì phải sợ. Chị còn nói với bà ấy, cãi nhau nữa thì sau này bà ấy về già, chị sẽ không chăm sóc, cũng không cho chồng chị chăm sóc. Muốn li hôn thì li hôn, con để lại cho nhà họ nuôi, để rồi xem có tìm được cô con dâu thảo hiền nào khác về không!”.

“Chị vẫn vậy, tính tình chẳng thay đổi chút nào. Nhưng như thế lại tốt, em thích chị như thế, làm việc quyết đoán, không bị ai ràng buộc.”

“Mọi người ai cũng sẽ có lúc phải thỏa hiệp, không thể chỉ nói như vậy được. Thực ra chị đối với mẹ chồng cũng không đến nỗi nào, sắm sửa quần áo cho liên tục, chẳng để mất mặt với ai. Chồng chị cũng biết rõ mà. Chung sống một nhà sao tránh được những lúc to tiếng, quan trọng là bản thân phải nghĩ thoáng.”

“Nếu không thì sao?” Lộ Chi Phán chợt hỏi. “Nếu như, em nói là nếu, trước khi kết hôn, anh rể từng yêu một người rất sâu đậm thì sao?”

“Sao cái gì mà sao?” Từ Lâm lấy làm lạ. “Bọn họ từng yêu nhau thì có ảnh hưởng gì tới chị? Người anh ấy cưới là chị, người tiêu tiền anh ấy kiếm là chị, dù anh ấy có mất vài phút để hoài niệm tình cũ thì chị cũng chẳng tổn hại gì cả.”

“Ý em là, họ rất yêu rất yêu nhau...”

Từ Lâm lắc đầu, “Chị luôn cho rằng trên đời này không có cái gì gọi là tình yêu thuần túy thật sự, kiểu gì cũng có yếu tố khách quan tồn tại, có thể là tính cách không hợp hoặc bị ngăn cản. Có tình yêu đâu phải việc vĩ đại, cũng chẳng phải điều gì đáng để kiêu ngạo, quan trọng là phải chiến thắng cuộc sống, phải sống thật lâu! Con người không nên quá mức đề cao tình yêu, nếu hai người có thể ở bên nhau lâu dài chứng tỏ hai người hợp nhau. Tình yêu là gì chứ? Là sự rung động ư, nhưng sao ngay cả một chút biến động trong cuộc sống cũng không trụ lại được? Có thể ở bên nhau lâu dài thì không cần phải lo lắng điều gì nữa rồi”.

Nghe những lời của Từ Lâm, Lộ Chi Phán mơ hồ hiểu ra được gì đó, cô chỉ biết im lặng. Tuy nhiên, chuyện của Giang Thiệu Minh và Tống Ngữ Vi đâu chỉ đơn giản là yêu, họ là những người sẽ đi cùng đối phương đến cuối cùng, tiếc rằng Tống Ngữ Vi không còn nữa.

“Chị!”

“Ừm?”

“Không có gì, em chỉ muốn gọi vậy thôi!”

Từ Lâm vuốt tóc em gái. Đột nhiên nghĩ đến hồi nhỏ, cô hay rủ Lộ Chi Phán lên sườn núi bới khoai lang. Ngày ấy...

Sau khi Lộ Chi Phán bỏ đi, nhà họ Giang bao trùm bởi bầu không khí trầm lắng. Giang Thiệu Minh mỗi tối đều dỗ con trai đi ngủ. Thăng bé liên tục hỏi anh rằng mẹ đã đi đâu, anh chỉ có thể nói dối rằng cô đi công tác. Thành Húc ngủ say, anh mới trở về phòng mình. Anh đứng trước cửa rất lâu. Trước đây, mỗi lần về nhà, anh đều biết chắc rằng bên trong căn phòng này luôn có người chờ mình, nhưng hiện giờ thì không. Anh đẩy cửa, bước vào trong. Đồ đạc cô mang đi rất ít nên căn phòng nhìn qua dường như không có bất kì thay đổi nào, nhưng anh lại cảm thấy vô cùng trống trải. Anh lấy điều thuốc ra, lặng yên hút. Chưa khi nào nghĩ bản thân sẽ có lúc phạm sai lầm, bây giờ anh mới biết, hóa ra mình cũng giống như số đông mọi người, mắc phải rất nhiều lỗi và để lỡ rất nhiều thứ. Chính điều này đã khiến bố mẹ và Lộ Chi Phán thiếu lòng tin ở anh. Hành động của anh năm xưa rõ ràng đã làm tổn thương họ.

Anh rất ghét hai chữ “hối hận”, dù là hiện tại, anh cũng không hề cảm thấy hối hận về quyết định của mình. Những việc anh đã làm năm đó là để thực hiện lời hứa với Tống Ngữ Vi, nhưng cuối cùng anh đã không chết, vì thế, anh tôn trọng kết cục này, anh sẽ bắt đầu một cuộc sống mới. Chỉ có điều, trong lúc mải mê tìm lại kí ức, anh đã quên mất phải an ủi người khác, trong lúc đắm chìm giữa khúc mắc của bản thân, anh đã quên mất sự lo âu của người khác. Chính anh đã khiến Lộ Chi Phán thiếu đi cảm giác an toàn, bức cô phải bỏ đi. Nếu anh cố gắng tạo sự tin tưởng nơi cô dù chỉ chút ít thì có lẽ cô đã không đi như vậy.

Cửa phòng đột nhiên mở ra. Giang Thiệu Minh lập tức quay sang nhìn. Nỗi mong đợi vừa lóe lên trong đầu khiến anh không khỏi tự giễu bản thân. Làm sao có thể là cô được chứ?

Ôn Khả Vân thở dài khi trông thấy điều thuốc trên tay con trai, “Đều là lỗi của mẹ, nếu không phải mẹ cứ khăng khăng...”.

Giang Thiệu Minh bỏ đầu thuốc xuống, đi tới trước mặt Ôn Khả Vân, lau nước mắt trên mặt bà, “Mẹ luôn là người mẹ tốt của con, điều này mãi mãi không thay đổi”.

“Thiệu Minh...”

“Mẹ đừng lo lắng, con sẽ tìm cô ấy về. Chúng ta vẫn sẽ là người một nhà, vẫn hạnh phúc như trước đây.”

“Tiểu Phán chắc rất buồn...”

“Con nhất định sẽ đưa cô ấy về! Mẹ yên tâm.”

Như những gì anh đã nói với bố mẹ, nếu số phận đã cho anh sống tiếp, anh sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống hiện tại của mình, sẽ không làm gì khiến họ buồn phiền. Từ sau khi anh khôi phục trí nhớ, thứ thay đổi lớn nhất chính là tình cảm của anh với Thành Húc. Trước đây, anh chỉ đơn thuần coi thằng bé là con trai mình, hôm nay, anh còn thêm cảm giác mắc nợ với con. Đứa bé này, năm xưa đã bị chính anh vứt bỏ.

Ôn Khả Vân lặng lẽ gật đầu. Mọi chuyện đã đi đến tình cảnh này, ngoài đau lòng ra, bà cũng chỉ biết cầu mong tất cả rồi sẽ lại tốt đẹp như xưa.

Sau khi tìm hiểu, Giang Thiệu Minh đã biết Lộ Chi Phán không mua vé máy bay hay tàu hỏa. Xem ra không phải cô đi đến nơi nào quá xa xôi, chỉ là anh không thể đoán ra cô có thể đi đâu. Anh nghĩ, có lẽ cô sẽ đến từ biệt một vài người nếu cô thực sự muốn bỏ đi, nhưng ở đây cô không có bạn bè, lại không quay về nhà họ Lộ, vậy thì chỉ có khả năng cô trở về một nơi nào đó đã ở trước kia. Thế nên, anh đã tìm hiểu rất nhiều thông tin về cô. Một cô gái phải đối mặt với vô số lời thóa mạ chỉ vì mình là đứa con riêng, bị người nhà ghét bỏ, cuộc sống không như ý, thậm chí phải chứng kiến cảnh mẹ và dượng chết trước mặt mình...

Xem những tài liệu về Lộ Chi Phán, Giang Thiệu Minh thấy lòng mình vô cùng xót xa. Anh nhớ tới khuôn mặt tươi cười của cô, dáng vẻ lo âu của cô, và cả nỗi khát khao hạnh phúc trọn đời của cô... Cô vẫn luôn mong muốn giữ chặt nhiều thứ, nhưng luôn bị người khác vứt bỏ. Giờ đây, cô sợ hãi bị ruồng rẫy một lần nữa nên mới chủ động buông tay.

Giang Thiệu Minh bắt đầu phân tích một cách lí trí. Đối với Lộ Chi Phán, những người ruột thịt của cô chính là những người làm tổn thương cô lớn nhất, chắc chắn cô sẽ không đi tìm họ. Nhưng mẹ ruột của cô, mặc dù bị người đời cười chê, thì vẫn là người yêu thương cô hơn ai hết, thậm chí, bà còn chết vì cô. Vậy nên trong lòng cô, mẹ mãi mãi là người mẹ tốt nhất trên đời. Rất có thể trước khi rời bỏ thành phố này, cô sẽ đến chào mẹ lần cuối?

Giang Thiệu Minh nhìn dòng địa chỉ trên tài liệu, đó thực sự là một nơi rất khó tìm.

20. Chương 20

Nhà của Từ Lâm ở thành phố kế bên, đáng lẽ chỉ mất khoảng một giờ đồng hồ nếu đi tàu cao tốc từ thành phố An Minh, nhưng vì hai chị em cô ngồi xe khách đường dài từ thị trấn nên tốn chừng hơn bốn tiếng. Lộ Chi Phán ngủ thiếp đi trên xe, đến nơi, cô mở mắt ra đã là đầu giờ chiều, ánh nắng không biết từ khi nào xuất hiện, khiến cái lạnh được xua tan phần nào. Lộ Chi Phán muốn mua thứ gì đó làm quà cho con gái của Từ Lâm nhưng bị Từ Lâm gạt phăng đi. Tuy vậy, cô vẫn cương quyết mua một chiếc váy mùa đông cho cháu gái. Trẻ con đứa nào cũng thích quà, dù là bộ quần áo mới, vài cái bánh, hay món đồ chơi,... đều có thể khiến chúng mừng rỡ. Lộ Chi Phán hoàn toàn hiểu điều đó, chỉ cần nhìn Thành Húc là biết. Cô đứng ở khu bày bán quần áo trẻ em hồi lâu, người bán hàng hoàn toàn hiểu rằng cô đang chú ý đến những chiếc váy mùa hè bán hạ giá cuối vụ, bèn đơn dả ra giới thiệu. Lộ Chi Phán lắc đầu, cô chỉ đột nhiên nhớ đến lần cuối cùng Giang Thiệu Minh đi mua sắm ở trung tâm thương mại. Khi ấy, cô cũng đứng trước quầy trang phục trẻ em như thế này, anh đã nói gì nhỉ?

“Không cần ám chỉ cho anh thấy em đang muốn có một đứa con gái đâu!”

Mỗi câu mỗi từ trong kí ức vẫn còn rõ ràng như thế, vậy mà hôm nay như đang cách xa muôn trùng. Liệu rằng lúc này anh có đang nhớ đến cô? Cô ra đi rồi, anh có cảm thấy nhẹ nhõm, hay trong một giây nào đó, anh sẽ đột nhiên nghĩ về cô, cũng giống như cô không tìm được lòng mình mà nghĩ về anh vậy?

“Sao thế?”

Câu hỏi của Từ Lâm kéo Lộ Chi Phán ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ. Cô tươi cười đáp: “Em không sao, đi thôi chị”.

Lúc đi ngang qua một tấm gương lớn, nhìn xuống bụng mình, Lộ Chi Phán đột nhiên nhớ tới chuyện mà cô vẫn một mực trốn tránh. Ngày qua ngày, đã đến lúc không thể trốn tránh thêm được nữa.

Sau khi mua vài món đồ ăn vặt mà trẻ con thích, hai chị em mới cùng nhau về nhà. Dù sao cũng là lần đầu tiên gặp gỡ gia đình riêng của chị gái, Lộ Chi Phán không tránh khỏi hồi hộp. Cô liên tục hỏi Từ Lâm về sở thích và tính cách của bác thông gia và anh rể, đến nỗi Từ Lâm phát bực.

“Thôi thôi, em đừng lo, họ không dám bắt nạt em đâu. Họ mà làm gì em thì không xong với chị!”

Lộ Chi Phán nghe vậy, không hỏi gì thêm nữa.

Sau khi kết hôn, vợ chồng Từ Lâm tích góp và mua được một căn hộ trong khu chung cư bình dân với giá khá rẻ, hiện nay, giá căn hộ ở đây đã tăng lên rất nhiều. Lộ Chi Phán và Từ Lâm vào thang máy lên tầng mười một, đi vài bước thì tới nhà. Một cô bé chạy ra mở cửa, lập tức ôm lấy Từ Lâm.

“Mẹ, con nhớ mẹ lắm!”

Cô bé vừa ôm mẹ, vừa tò mò nhìn sang người bên cạnh.

Sự xuất hiện của đứa bé khiến Lộ Chi Phán bỗng chốc thấy lòng mình ấm áp. Cô rất thích trẻ con, nhất là con gái. Thế nhưng, cô nhanh chóng bị nỗi buồn bủa vây. Người đàn ông ấy... Anh đã từng muốn có một đứa con gái...

Từ Lâm gỡ tay con gái ra, đi vào nhà, giới thiệu Lộ Chi Phán với mọi người, còn nói thêm rằng sẽ để em gái mình ở đây ít ngày.

“Em gái, em à...” Từ Diệu Sinh nhìn Lộ Chi Phán, dường như không biết nên nói gì, chỉ sờ đầu nói, “Anh đi thu dọn phòng khách, phòng đó lâu rồi không dùng đến nên chắc bụi lắm”.

Từ Lâm gật đầu rồi bảo Lộ Chi Phán ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

Lộ Chi Phán quan sát nét mặt của bác gái và anh rể, cảm thấy họ không hề tỏ ý bất mãn hay có thái độ gì khác, nên mới bớt lo lắng. Bác gái vào bếp đặt ấm nước rồi nhanh chóng ra nói chuyện với cô. Bé Từ Từ nhận được quà của dì, nhảy cẫng lên vì thích. Từ Lâm nhíu mày nói: “Tư Tư, con phải nói gì?”.

Con bé lập tức quay sang cười nói với Lộ Chi Phán: “Cháu cảm ơn dì ạ!”.

“Không có gì!” Lộ Chi Phán cũng mỉm cười đáp lại.

“Dì ơi, dì thật xinh đẹp!” Nhìn sang Từ Lâm, cô bé nói tiếp: “Gần đẹp bằng mẹ cháu rồi!”.

Lộ Chi Phán và Từ Lâm cùng bật cười.

“Thế thì dì phải cố gắng thật nhiều để bằng mẹ cháu mới được!” Lộ Chi Phán xoa đầu cô bé.

Tư Tư gật đầu tán thành.

Lộ Chi Phán nhanh chóng quen với bầu không khí gia đình Từ Lâm. Mọi người đều rất thoải mái, cô muốn làm gì thì làm, không cần hỏi ý họ. Từ Diệu Sinh hết mực chiều vợ, thậm chí hơn mười giờ đêm vẫn ra ngoài mua đồ ăn cho Từ Lâm. Những chuyện như vậy cơ hồ đã thành thói quen, ngay cả bác gái cũng không có ý kiến gì.

Lộ Chi Phán ngủ trong căn phòng dành cho khách đã được Từ Diệu Sinh quét dọn sạch tươm. Cô trần trọc mãi vẫn không thể chợp mắt được. Cô đặt tay lên bụng, chẳng hiểu sao lại có linh cảm rằng đứa bé này nhất định là con gái. Đứa con gái mà cô hằng mong ước đã đến rồi, nhưng giờ cô biết làm gì với nó đây?

Cô cảm chiếc di động đã tháo thẻ sim, chần chừ hồi lâu, cuối cùng lại cất nó đi. Mọi thứ rồi sẽ ổn cả thôi, cô cũng sẽ có được cuộc sống như mình muốn.

Hôm sau, Lộ Chi Phán thức dậy thì vợ chồng Từ Lâm đều đã đi làm. Bác gái cũng đưa bé Tư Tư đến trường và quay về, chuẩn bị chút điểm tâm cho cô. Lộ Chi Phán cảm thấy ngại, trong khi đối phương lại tỏ ra vui vẻ. Ăn sáng xong, cô ra ngoài đi loay quanh một vòng cho biết đường qua lối lại, nhân tiện mua vài thứ đồ dùng cần thiết. Ngang qua sạp báo, Lộ Chi Phán dừng lại mua một tờ báo, nếu muốn bắt đầu cuộc sống mới ở đây thì phải tìm một công việc để nuôi lấy bản thân, cô không thể cứ ở mãi nhà chị gái được.

Giang Thiệu Minh nhanh chóng có mặt ở phố huyện hẻo lánh kia, sau đó lên xe khách đến thôn làng của Lộ Chi Phán. Đường quê khó tìm, trời đã tối, anh chỉ có thể đi một đoạn lại hỏi thăm một đoạn. Trước đó, anh cũng đã tới nơi ở cũ của Lộ Chi Phán sau khi mẹ cô tái hôn. Chỉ có điều, anh không tìm được tin tức gì của cô. Mẹ cô được đưa về an táng tại quê nhà, người dân ở đó chỉ nhắc đi nhắc lại vụ án thương tâm năm xưa và tỏ ra xót xa cho cô bé Từ Phán ngày ấy.

Từ Phán. Hóa ra đây mới là tên thật của cô.

Khắp vùng quê này không có lấy một cái nhà nghỉ đúng nghĩa, Giang Thiệu Minh đành thuê tạm một gian phòng trọ để ở trong vài ngày. Hôm sau, anh dậy rất sớm, ăn qua loa rồi xuất phát. Anh đi dọc theo đường quê vắng vẻ, chỉ loáng thoáng vài chiếc xe gắn máy, phải liên tục hỏi thăm người qua đường, anh mới đến được thôn làng kia. Anh hỏi dân làng về Từ Phán nhưng không ai biết, nên phải nói tên mẹ của cô ra mới tìm được nhà cũ của Lộ Chi Phán. Đó là một căn nhà cũ với những mảng tường bong tróc, ban công tầng hai không treo bất kì bộ quần áo nào, chứng tỏ không có người ở đây. Hai nhà bên cạnh đều có quần áo phơi ngoài sân, Giang Thiệu Minh bèn đứng chờ chủ nhà về. Quả nhiên, không lâu sau, anh trông thấy một ông cụ vác bó củi tiến về phía mình. Anh vội đi ra hỏi thăm.

“Cậu đến tìm Tiểu Phán hả?” Ông Tôn nói: “Hai hôm trước nó về đây, trông vẫn đáng yêu như hồi nhỏ. Mà cậu tìm nó làm gì?”

“Cháu là chồng của Tiểu Phán. Chúng cháu... có chút hiểu lầm thành ra cãi nhau, cháu đến đón cô ấy về.”

“Bọn trẻ các cô các cậu đều vậy cả, hễ có tí bất hòa là bỏ nhà đi! Đợi đến khi già như ta rồi mới biết, chẳng có chuyện gì to tát cả...”

Giang Thiệu Minh cười cười, “Tiểu Phán đi đâu rồi ạ?”

“Đi cùng chị gái nó rồi.”

...

Giang Thiệu Minh mau chóng trở về nhà, nhờ người tìm kiếm tin tức của Từ Lâm và an ủi con trai. Mấy ngày xa bố mẹ, Thành Húc rõ ràng rất buồn. Sáng hôm sau trên đường đến nhà trẻ, cậu bé lại phụng phịu hỏi bố: “Bao giờ thì mẹ về hả bố? Con nhớ mẹ lắm!”

“Ừm. Mẹ đang tức giận, nên mấy hôm nữa mới về nhà.”

“Sao mẹ lại tức giận ạ?”

“Mẹ cho rằng bố con mình không quan tâm tới mẹ, bố bận công việc, không dành thời gian ở bên mẹ, còn con cả ngày học bài, không chơi với mẹ, thế nên mẹ mới giận. Đợi mẹ về nhà, bố con mình cùng chơi với mẹ được không?”

Thành Húc gật đầu, “Con rất nhớ mẹ, bố nhất định phải đưa mẹ về nhé”.

“Ừ, bố sẽ cố gắng, Tiểu Húc cổ vũ bố đi nào!”

Cậu bé lập tức giơ nắm tay nhỏ nhấc lên: “Bố cố lên!”.

Sau khi đưa Thành Húc đến nhà trẻ, Giang Thiệu Minh lập tức lái xe sang thành phố lân cận, tìm tới nhà của Từ Lâm. Từ Lâm hiện giờ là bác sĩ, chồng của cô là công chức, cuộc sống gia đình rất hòa thuận. Biết được những điều này, Giang Thiệu Minh cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, chắc hẳn Từ Lâm sẽ đối xử tốt với Lộ Chi Phán. Cô vào nhà họ Giang từ khi còn rất trẻ, dành toàn bộ tuổi thanh xuân của mình ở đó, đến lúc bỏ đi, trong tay lại chẳng có một thứ gì. Một mình cô lưu lạc bên ngoài, anh thực sự rất lo lắng, bởi suốt mấy năm qua, cô chẳng mấy khi ra ngoài tiếp xúc với xã hội.

Giang Thiệu Minh dừng xe trước cổng khu chung cư. Anh ngồi trong xe suy nghĩ rất lâu, không biết gặp anh rồi cô sẽ có phản ứng thế nào? Bỏ trốn? Hay đuổi anh đi? Anh muốn giải thích với cô nhưng không biết nên nói thế nào, nói anh vốn không quên cô, không bức ép cô, hay phủ nhận quá khứ hoang đường kia?

Đúng là hoang đường! Lần đầu tiên anh cảm thấy mệt mỏi như vậy.

Anh rút một điếu thuốc ra hút. Nhất định trước khi gặp cô, anh phải nghĩ rõ ràng vì sao lại muốn đón cô về, cũng như vì sao anh chưa từng muốn cô rời đi, chưa từng muốn rời bỏ cô.

Khi anh tỉnh dậy trong bệnh viện, cô là người đã ở bên cạnh anh. Cô rất ít nói, thường lặng lẽ mang cơm đến rồi đợi anh ăn, khi anh mãi mê với các bài tập phục hồi sức khỏe mà quên mất thời gian, cô mới nhắc nhở một câu. Bởi cô ít khi lên tiếng, nên mỗi lần cô nhắc, anh đều chú ý lắng nghe.

Hai người cùng nhau đến làng quê kia du lịch, anh cảm thấy mỗi câu mỗi chữ mà cô miêu tả về thiên nhiên ở đó đều rất đẹp đẽ và yên bình. Thế nhưng khi anh đi một mình, anh lại thấy đó cũng chỉ là một vùng quê bình thường như bao nơi khác mà thôi.

Tính cách của cô như dòng nước chảy êm đềm, không có sóng trào, cũng không có nhiều màu sắc phong phú. Nhưng cô cứ như thế mà lặng lẽ chảy vào cuộc sống của anh, ngay cả bản thân anh cũng không hề phát hiện ra.

Lộ Chi Phán đang xem tin tức tuyển dụng trên báo thì Từ Lâm trông thấy, cô bèn nói ý định của mình với chị gái. Từ Lâm lập tức phản đối, nói rằng cô có thể thoải mái ở lại đây bao lâu tùy thích, không cần chuyển ra ngoài. Trước kia Từ Lâm cũng đã có ý định đón em gái về sống cùng mình, chỉ là sau khi biết Lộ Chi Phán đã kết hôn nên mới không tìm gặp nữa. Về chuyện công việc, Từ Lâm nói với Lộ Chi Phán, trước tiên phải suy nghĩ kỹ xem mình muốn làm gì, sau đó tham gia một khóa học rồi đến một vài công ty để thực tập, người có chút kinh nghiệm đi xin việc cũng dễ dàng hơn. Công việc là thứ gắn bó cả đời, cần phải biết nhìn xa. Lộ Chi Phán bị lời lẽ của Từ Lâm thuyết phục, đó mới là một cuộc sống đúng nghĩa, chứ không phải làm theo những gì mình tưởng tượng ra.

Từ Lâm khuyên cô trước tiên phải giải quyết triệt để vấn đề hiện tại, sau đó mới từng bước bắt đầu cuộc sống mới. Cô vẫn còn trẻ, dù thế nào cũng nên gạt quá khứ sang một bên để tiến về phía trước, rồi cũng sẽ phải kết hôn, sinh con... Nhưng muốn làm vậy, cô phải suy xét xem về mặt thủ tục giấy tờ có vấn đề gì không, mối quan hệ giữa cô và gia đình trước kia như thế nào.

Lộ Chi Phán liên tục trở mình trên giường, trong đầu cô đều là những lời của Từ Lâm. Cô kiên định rời khỏi nhà họ Giang không chút do dự, nhưng khi nghe viễn cảnh tương lai mà chị gái vẽ ra cho mình, cô lại cảm thấy thật lạ lẫm. Tuy vậy, cô vẫn phải thừa nhận rằng, đó mới là hiện tại mà cô cần đối mặt. Cô nghĩ đến một ngày nào đó, cả mình và Lộ Chi Phán đều tái hôn với một người khác, lòng bỗng quặn đau.

Lộ Chi Phán, mày đang làm gì thế? Người bỏ đi chính là mày kia mà, vì sao lại đau khổ?

Hiện giờ, có lẽ cô đã hiểu được tâm trạng của những người vì muốn gìn giữ hạnh phúc gia đình mà phải nhẫn nhịn chịu đựng những chuyện hoang đường. Muốn thay đổi hiện tại, không chỉ cần dũng khí lớn, mà còn cả khả năng thích ứng cao. Huống hồ, cả đời này cô cũng không thể cắt đứt mọi mối liên quan với nhà họ Giang được. Nếu không phải Từ Lâm đề cập đến, có lẽ cô đã quên mất rằng giữa mình và Lộ Chi Phán vẫn bị ràng buộc về mặt luật pháp. Cô đứng là ngây thơ, tưởng rằng đã rũ bỏ được mọi thứ, hóa ra sống hơn hai mươi năm trời mà cô lại làm một chuyện ngốc nghếch như đứa trẻ mười mấy.

Năm xưa, ông bà Giang nghĩ cho Tiểu Húc nên muốn cô và Giang Thiệu Minh kết hôn. Giang Thiệu Minh không từ chối, có lẽ đây là việc duy nhất anh có thể làm cho đứa con vốn bị anh vứt bỏ ngay từ đầu, anh không muốn nó bị coi là một đứa con riêng.

Lộ Chi Phán đắn đo rất lâu, cuối cùng quyết định đợi một thời gian ngắn nữa sẽ tìm gặp Giang Thiệu Minh để nói chuyện nghiêm túc về cách giải quyết những vấn đề đang tồn tại. Sau đó, cô mau chóng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, Lộ Chi Phán giúp bác gái đưa đón Tư Tư đi học. Con bé rất ngoan, thi thoảng chỉ đòi cái kẹo, cái bánh, cũng không gây rắc rối cho cô. Trên đường về, con bé liú lo kể chuyện bạn bè, khoe đã làm xong bài tập ngay ở lớp, lát về nhà có thể thoải mái xem phim mà không lo mẹ mắng.

Nhìn Tư Tư, Lộ Chi Phán lại nhớ đến Thành Húc, lòng cô trào dâng nỗi xót xa. Không biết giờ này thằng bé có nhớ cô không, có khóc đòi gặp cô hay không, có ngoan ngoãn học bài không,... Từng câu hỏi như mũi kim đâm vào ngực cô đau nhói, khóe mắt cay cay.

Đến cổng vào chung cư, Lộ Chi Phán đột nhiên dừng bước. Tư Tư ngược lên hỏi: “Dì làm sao thế?”.

Lộ Chi Phán định thần lại, mỉm cười xoa đầu cháu gái, “Dì chợt nhớ ra còn một việc nữa phải làm. Tư Tư lên nhà trước nhé, dì làm xong sẽ lên sau!”.

Con bé ngoan ngoãn gật đầu rồi đi về một mình.

Đợi Tư Tư vào trong tòa nhà rồi, Lộ Chi Phán mới bước về phía chiếc ô tô đang đỗ bên lề đường.

Lúc này, Giang Thiệu Minh cũng hạ cửa kính xuống, quay ra nhìn cô. Bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt ai nấy đều rất thản nhiên.

Sự yên tĩnh lạ thường này khiến Lộ Chi Phán chợt thấy buồn cười. Hôm trước cô nghe được cuộc trò chuyện phiếm của mấy cô gái trẻ ở đây, họ nói rằng không nên đối xử với đàn ông quá tốt, bằng không, họ sẽ chán ghét bạn cực độ, số đông nam giới đều thích những cô gái biết cách giày vò họ, như vậy mới là cuộc sống. Còn cô lại không thể làm được điều đó, ngay cả cãi nhau cũng không nổi. Thật là vô vị! Tính cách hai người khá giống nhau, liệu có thích hợp ở bên nhau?

Giờ phút này, Giang Thiệu Minh thấy lòng vô cùng nặng nề. Hôm qua anh vốn đã nhìn thấy cô, nhưng không biết nên xuất hiện trước mặt cô như thế nào. Anh không thể vô tư gọi cô lại, sợ rằng thái độ đó của mình sẽ càng đẩy cô ra xa hơn.

“Lên xe đi!” Giang Thiệu Minh nhìn cô hồi lâu, cuối cùng lên tiếng trước.

Lộ Chi Phán ngồi vào ghế phụ lái. Giang Thiệu Minh lặng im nhìn cô rồi bất giác mỉm cười. Đàn ông sợ nhất hai kiểu phụ nữ, một là quá độc lập, hai là quá nhiều tiền. Cả hai kiểu phụ nữ này đều không cần dựa dẫm vào đàn ông, thế nên họ có thể coi nhẹ đàn ông.

“Sao? Không nhận ra ai à?” Cô nói đùa.

“Em có vẻ vẫn sống tốt nhỉ?”

Cô nhìn vào mắt anh, “Không tốt thì phải thế nào?”. Khóc lóc đau buồn? Mặt mũi tiêu tụy như thể không sống nổi nếu thiếu anh? Thực ra, chẳng có ai là không thể rời bỏ ai. Tình yêu vĩ đại đến đâu cũng chỉ là do con người ta tô vẽ thêm thôi.

“Có thể giả vờ đau khổ một chút.” Anh nói.

Cô quay mặt đi, không trả lời. Giả vờ đau khổ ư, giả vờ nhớ thương ư? Liệu anh có quan tâm không?

Giang Thiệu Minh đưa cô đến một nhà hàng. Lộ Chi Phán xuống xe liền gọi điện cho Từ Lâm, báo mọi người không cần chờ cơm.

Hai người ngồi vào bàn, anh mới lên tiếng: “Món ăn ở đây rất ngon”.

Lộ Chi Phán không tiếp lời. Cô trầm nghĩ, ắt hẳn anh tới đây không phải mới chỉ ngày một ngày hai, vậy nên mới biết rõ nơi này đến thế.

Giang Thiệu Minh đưa thực đơn cho cô, cô cũng không làm khách, gọi vài món và một chai rượu. Trước khi nhân viên phục vụ đi, cô còn căn dặn họ mang li và rượu lên trước, đồng thời mang thêm một bình nước lọc.

Rất nhanh những thứ cô yêu cầu đã được bày đủ trên bàn. Bấy giờ, cô mới mỉm cười nói: “Giang Thiệu Minh, chúng ta làm vợ chồng cũng khá lâu rồi nhưng chưa chơi trò chơi bao giờ. Hôm nay thử chơi một lần nhé!”.

Giang Thiệu Minh nhìn chai rượu trên bàn, “Em muốn làm gì?”.

“Chúng ta thành thật với nhau một lần, uống cạn một li, được hỏi đối phương một điều... Nhưng mà, anh uống rượu, còn em... uống nước!” Cô thông thả nói.

“Thế mà cũng là chơi à?” Giang Thiệu Minh nhướng mày.

“Chẳng phải người ta nói phụ nữ được tạo thành từ nước ư, em uống nước là đúng rồi còn gì?”

“Nhưng đâu có ai nói đàn ông được tạo thành từ rượu?”

“Vậy anh nhường em một chút, không được sao?”

Giang Thiệu Minh rót rượu vào li, uống cạn, rồi hỏi cô: “Em ở nhà chị gái có thoải mái không?”

Lộ Chi Phán gật đầu, “Họ đối xử với em rất tốt”. Đoạn, cô uống một cốc nước, nói tiếp: “Tiểu Húc ở nhà ngoan không?”

“Ngaoan, anh không nói cho con biết chuyện em bỏ đi, chỉ nói là em đi làm.”

Cô khẽ gật đầu.

Giang Thiệu Minh lại uống một li rượu, “Em có ý định bỏ đi từ khi nào?”

“Lúc anh không nghe điện thoại của em, à không, ý định này luôn tồn tại trong đầu em, chỉ là đến lúc đó mới bộc phát mãnh liệt.”

Ánh mắt anh đánh lại.

Lộ Chi Phán uống tiếp một cốc nước, “Anh... đã biết tất cả rồi phải không?”

Giang Thiệu Minh gật đầu. Lần này, anh chỉ nhìn cô, không uống rượu nữa.

Lộ Chi Phán cũng không uống thêm nước. Cô cười, nụ cười mong manh như tờ giấy, cơ hồ chạm nhẹ là sẽ rách.

“Anh tìm em làm gì? Cảm thấy tìm ra sự thật về chuyện Tống Ngữ Vi vẫn chưa đủ, nên muốn nghe thêm nhiều điều hơn nữa từ em? Đáng tiếc, em chỉ có thể nói xin lỗi, chuyện giữa hai người, em không biết gì cả.”

Giang Thiệu Minh vẫn nhìn cô chằm chằm, đến nỗi cô có chút hoảng hốt né tránh ánh mắt anh.

“Lộ Chi Phán, em rất dễ tâm chuyện này.” Anh chợt nói.

Cô cắn môi, chẳng lẽ cô không nên để tâm ư?

“Vậy theo anh, em phải làm thế nào? Coi như tất cả chưa từng xảy ra sao? Tiếp tục vai một người mẹ tốt của Thành Húc, làm vợ tốt của anh, làm con dâu thảo của bố mẹ anh? Sau đó quên toàn bộ những chuyện đã xảy ra đi, tự nói với mình, quá khứ chưa từng xảy ra? Giang Thiệu Minh, ngay cả anh còn không làm được...”

“Thế ban đầu em đã làm thế nào?” Anh thản nhiên hỏi ngược lại cô.

Lộ Chi Phán sững sốt. Đúng vậy, cô đã làm thế nào? Khi anh tỉnh dậy, cô và mọi người giấu nhem đi mọi chuyện, coi quá khứ như chưa từng xảy ra, buộc anh bắt đầu một cuộc sống mới. Ấy vậy mà hôm nay, người so đo tính toán lại là cô. Cô lắc đầu, không trả lời câu hỏi của anh, “Anh còn chưa trả lời em, anh đến đây làm gì?”

“Em muốn anh làm gì?”

“Muốn anh đưa đơn li hôn.”

Lời cô vừa thốt ra khiến bầu không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống, sắc mặt Giang Thiệu Minh cũng trở nên rất khó coi. Nhưng cô không hề né tránh cái nhìn của anh, hồ như không bận tâm tới việc anh đang suy nghĩ điều gì.

Giang Thiệu Minh nhíu mày, ngón tay gõ nhịp xuống bàn, “Mạnh Chính Vũ từng tìm gặp anh, nói với anh rất nhiều chuyện liên quan đến em. Cả người chị không có quan hệ huyết thống với em cũng từng lấp lửng ám chỉ một vài thứ. Lộ Chi Phán, anh không phải thần thánh, không thể làm ngơ trước những gì họ nói, nhưng anh vẫn tin tưởng em. Anh tự nhủ với chính mình rằng, chuyện giữa em và Mạnh Chính Vũ đã trở thành quá khứ dù cho hai người đã từng yêu nhau nhiều đến đâu. Thế nên, anh không quan tâm tới việc họ đánh giá về em thế nào, anh cảm thấy cần phải tin tưởng bản thân, điều quan trọng không phải là em trong mắt người khác ra sao, mà là em trong mắt anh thế nào”.

“Giống nhau được sao? Chuyện giữa em và Mạnh Chính Vũ giống chuyện giữa anh và Tống Ngữ Vi? Chắc anh đã nhớ vì sao anh xảy ra tai nạn rồi phải không?” Cô ngẩng đầu, kiềm chế sự kích động. “Anh có biết vì sao anh có thể nói ra những lời kia không? Là bởi anh đã quên hết tất cả, những chuyện trước kia đều do

người khác kể lại cho anh. Nếu anh khôi phục trí nhớ, nhất định sẽ không nói như vậy. Ngay cả tình cảm của mình trước kia anh vẫn chưa tìm lại được, dựa vào cái gì mà nói với em những lời này?”

“Vậy nên em mới là người đúng ư? Vì anh từng tự sát một lần nên sau khi khôi phục trí nhớ anh cũng phải tự sát lần nữa, như vậy mới xứng với tình yêu trước kia của anh sao? Đã sáu năm rồi, không phải sáu ngày! Tình cảm mà anh từng có, anh không được phép có nhận định riêng sao? Chỉ những người ngoài cuộc chứng kiến hết thấy mới được đánh giá và tự ý đưa ra kết cục sao? Vì anh là người chung thủy nên cả đời này anh nhất định phải tâm tâm niệm niệm một người ư, không thể nảy sinh tình cảm với người khác ư?”

Trong mắt anh, tình cảm giữa anh và Tống Ngữ Vi không có gì khác biệt với tình cảm giữa Lộ Chi Phán và Mạnh Chính Vũ. Những gì anh làm cho Tống Ngữ Vi chính là thái độ của anh với tình yêu. Thái độ của mỗi người một khác, có những người yêu một cách cuồng si nhưng sau khi chia tay chỉ khóc lóc cho thỏa nỗi lòng rồi thôi, ta không thể vì thế mà phủ nhận sự nghiêm túc của họ đối với tình yêu đã qua.

Đúng lúc này, nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, phá vỡ bầu không khí ngột ngạt giữa hai người.

Giang Thiệu Minh cảm thấy bản thân thật bất lực. Tình cảm của anh, lại để mặc cho người khác phán đoán, khi anh mở miệng lại phải chịu sự phản bác, càng nghĩ càng thấy buồn cười. Người ngoài cuộc làm sao rõ ràng mọi uẩn khúc bên trong như đương sự cơ chứ?

Sau khi cô bỏ đi, anh không lập tức đi tìm chỉ vì muốn suy nghĩ cho thật rõ ràng mọi chuyện, hoặc là do anh hiểu rõ tâm trạng của cô, biết chắc cô sẽ không dễ dàng theo anh về. Tống Ngữ Vi đã là quá khứ, còn Lộ Chi Phán mới là hiện tại, không thể so sánh hai người họ với nhau, càng không thể đánh giá ai quan trọng hơn ai. Huống hồ, nếu không xảy ra chuyện của Tống Ngữ Vi, anh cũng không gặp được Lộ Chi Phán, dù có gặp thì cuộc sống của mỗi người cũng sẽ rẽ theo một hướng khác. Trên đời vốn không tồn tại hai chữ giá như, chúng ta chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước. Quá khứ không thể vứt bỏ, hiện tại càng không thể buông lời.

Có lẽ, sâu trong lòng anh vẫn có những tâm tư không thể nói ra, nhưng nó chỉ thuộc về riêng mình anh.

Lộ Chi Phán nhìn Giang Thiệu Minh, chợt cảm thấy xót xa cho bản thân. Vì sao khi chứng kiến tình cảm của người khác, cô lại phủ nhận tình cảm của mình? Đúng như anh nói, bất kể là cô hay Mạnh Chính Vũ, đều không bao giờ nguyện chết vì đối phương, vì thế cả đời này họ không thể có tình yêu thật sự ư?

Nhận ra mình đang bối rối, cô dặt dẹo nói: “Ăn thôi”.

Cho dù tỏ ra quyết đoán thế nào, cô cũng không thể lừa dối bản thân. Rõ ràng cô rất để tâm. Cô muốn trở thành người duy nhất... Không có tâm trạng ăn uống, đồ ăn dù có ngon đến đâu cũng trở nên vô vị trong miệng cô.

“Sao thế? Không hợp khẩu vị à?”

“Cảm thấy trong người hơi mệt, không muốn ăn.”

“Mệt hay là trông thấy anh nên ăn không ngon?”

Chẳng mấy khi anh nói đùa như vậy, Lộ Chi Phán có chút kinh ngạc. Cơ hồ nhận ra sự luống cuống của mình, anh hơi cúi đầu không nhìn cô nữa. Vào giờ khắc này, cô nghĩ, nếu thật sự quyết định ra đi, có lẽ về sau sẽ chẳng còn nhiều cơ hội gặp anh. Tương lai, anh sẽ lại kết hôn, Tiểu Húc sẽ gọi người phụ nữ khác là mẹ. Viễn cảnh ấy khiến sống mũi cô cay cay, chẳng hiểu sao cô lại chắc chắn rằng anh nhất định sẽ tái hôn và yêu thương người ấy hết mực.

Giang Thiệu Minh ăn vài miếng thì buông đũa xuống, uống một chút rượu rồi nói: “Anh không rõ lắm em đang lo lắng điều gì. Nguyên nhân ban đầu khiến anh phải tìm hiểu quá khứ của mình không phải là bởi ai đó trước kia rất quan trọng với anh, mà bởi anh không muốn sống mãi trong cảm giác mơ hồ, ai nói gì nghe nấy. Trong thời gian đó, đúng là anh đã không nghĩ đến cảm xúc của em, đây là lỗi của anh. Nhưng mà Lộ Chi Phán, anh luôn tin tưởng em, ngay cả lúc anh ép em nói ra sự thật. Chỉ cần em chịu nói, anh sẽ tin, nhưng em đã lựa chọn im lặng. Anh đã rất tức giận. Anh cũng hiểu nỗi khó xử của em, thế nên anh mới quyết định tự mình tìm hiểu mọi chuyện. Hôm ấy, khi em gọi điện thoại đến, anh đang nhờ người ta thôi miên Tống Ngữ Vi để khiến cô ta nói ra chân tướng, không thể gián đoạn, vì vậy anh mới tắt máy. Giữa anh và Tống Ngữ Vi không có gì cả, anh chỉ tiếp cận cô ta để tìm câu trả lời mà thôi”.

Ngừng một lát, anh tiếp tục: “Anh đã biết toàn bộ những việc xảy ra với mình, một mặt nào đó, anh rất mừng vì cuộc đời của mình đã được hoàn chỉnh. Những người đã từng đi ngang qua đời anh rất cuộc đã xuất hiện trong kí ức của anh, họ đáng để anh ghi nhớ, vì họ chiếm một vị trí quan trọng. Đời người như một chuyến tàu, ai đó xuất hiện trong đời ta đều là một thứ linh kiện quan trọng, có thể là chân ga, có thể là chân phanh, lại có thể là người bán vé hoặc hành khách,... Ừ thì có một vài người hoàn toàn không quan trọng, hoặc dễ dàng bị thay thế, nhưng chúng ta chẳng thể so sánh được chân ga hay chân phanh cái nào quan trọng hơn”.

Anh khẽ cười, “Anh hoàn toàn không ngờ em sẽ bỏ đi! Tiếp nhận sự thật này xong, vẫn còn cảm thấy không cam lòng. Có lẽ là vì anh không nghĩ em sẽ phản ứng dữ dội đến vậy. Anh biết bản thân đã không đủ tốt, anh chỉ tức giận vì em không chịu nói ra sự thật. Anh đã không ngừng cho em cơ hội đích thân nói với anh, nhưng em một mực không nói. Con người ai cũng có lòng ích kỷ, luôn nghĩ tới bản thân trước tiên, thế nên cùng một sự việc, lại có những kết luận không giống nhau”.

Lộ Chi Phán trầm mặc.

“Anh cảm thấy như vậy rất tốt.” Giang Thiệu Minh thở dài, “Chí ít, sau chuyện này, em sẽ không còn thỉnh thoảng thất thần, càng không cần lo sợ điều gì nữa, từ giờ em có thể sống thoải mái. Đối với cả anh và em đều là chuyện tốt”.

Đúng vậy, lúc này trong đầu anh đang đeo đuổi một ý nghĩ, nếu phải khoét sâu vết thương để chữa trị tận gốc, dù đau đến mấy cũng vẫn phải làm, bởi đó là cách tốt nhất, sau này sẽ không phải chịu đựng nỗi đau mỗi khi chạm vào vết thương nữa. Sự thẳng thắn của anh dường như khiến cô không thích ứng kịp.

“Em... Hình như lần đầu tiên anh nói nhiều như vậy”

“Chắc vậy, ngay cả em cũng không quen!” Cô cười, muốn dặn anh chăm sóc tốt cho Thành Húc, nhưng có lẽ điều này là thừa.

“Sao bây giờ, em sắp bị anh làm cho cảm động rồi!” Cô thở dài, “Nhưng sâu trong lòng lại có một tiếng nói nhắc nhở em rằng, nếu anh phục hồi trí nhớ, liệu anh có nói những lời như vừa rồi không? Nhớ lại tình yêu mà anh dành cho Tống Ngữ Vi, liệu anh sẽ thế nào?”

Thoáng thấy Giang Thiệu Minh thất thần, cô lắc đầu, cầm túi đứng dậy, “Em mệt rồi, em về trước đây. Cảm ơn anh đã mời cơm”.

Anh nhìn theo cô, nhận ra cô đã gầy đi nhiều.

“Lộ Chi Phán, anh cho rằng mỗi người đều nên tin tưởng phán đoán của bản thân. Chuyện giữa anh và Tống Ngữ Vi như thế nào, anh hiểu rất rõ. Chuyện giữa em và anh, anh cũng rõ ràng hơn ai hết. Hy vọng rằng em cũng có nhận định đúng đắn, đừng vội vàng phủ nhận tất cả.”

Cô khựng lại, anh đang nhắc nhở cô về kí ức chung của hai người sao?

“Vì sao em cho rằng anh chưa khôi phục trí nhớ?” Anh vẫn tiếp tục, “Anh đã nhớ lại tất cả, từng chi tiết nhỏ nhất trước và sau tai nạn. Thế nhưng, thời gian là một thứ rất kì lạ, nó mang đến vô vàn khả năng. Anh hiểu rõ mình nên làm gì hiện tại”.

Lộ Chi Phán mơ hồ, nửa hiểu nửa không.

Nếu tỉnh lại sau cơn hôn mê mà không bị mất đi trí nhớ, có lẽ anh vẫn sẽ tự vui mình trong hồi ức bị thương và bài xích cô. Nhưng hiện giờ quá khứ của anh không chỉ có Tống Ngữ Vi, mà còn có cả quãng thời gian anh ở bên Lộ Chi Phán. Anh không muốn nói đến chuyện yêu hay không yêu, đó chẳng qua chỉ là một dấu hiệu mà thôi. Điều anh rõ ràng nhất chính là muốn đón cô quay về, đơn giản như vậy.

...

Trên đường về nhà, Lộ Chi Phán thần thờ nghĩ tới những điều Giang Thiệu Minh nói, về quá khứ giữa hai người. Có sao? Chắc là có, vì thế nên cô mới ôm mơ mộng về một tương lai tươi đẹp phía trước. Sau khi chấp nhận sự thật đó chỉ là một giấc mơ viễn vông, cô đành bước chân ra. Có cảm giác như được giải thoát, nhưng đồng thời lại tiếc nuối. Ấy vậy mà bây giờ có người nói với cô: tất cả đều là thật, không phải mơ...

Lộ Chi Phán về tới nhà thì bác gái đã dỗ bé Tư Tư đi ngủ, chỉ còn vợ chồng Từ Lâm đang xem phim trong phòng, nghe rõ cả tiếng hai người tranh luận về bộ phim. Cô cảm nhận được tình cảm giữa chị gái và anh rể vô cùng tốt, cho dù họ có hay lời qua tiếng lại đi chăng nữa.

Nghe tiếng mở cửa, Từ Lâm đi ra, liếc nhìn đồng hồ rồi mới nhìn em gái, “Đi đâu thế? Tư Tư về bảo em có việc, chị cứ thấy là lạ...”.

Lộ Chi Phán mỉm cười, cô biết vì sao Từ Lâm cảm thấy lạ. Cô tới đây chưa được mấy ngày, chẳng quen biết ai mà lại ra ngoài ăn tối cùng người khác, không lạ sao được? Cô ngồi xuống ghế, rót nước uống. Đi bộ suốt đoạn đường dài khiến cơ thể nóng lên, thậm chí trên cổ còn lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Từ Lâm lặng lẽ ngồi xuống cạnh cô.

“Chị, anh ấy đến.” Lộ Chi Phán thở dài.

Từ Lâm nhanh chóng hiểu ra “anh ấy” là ai. “Cậu ta tìm em về à?”.

Ngẫm nghĩ giây lát, Lộ Chi Phán mới nói: “Em cũng không rõ nữa”.

Từ Lâm nhú mày, không hài lòng với câu trả lời của cô nhưng cũng chỉ im lặng.

Lộ Chi Phán tựa đầu vào vai chị, do dự hồi lâu mới lên tiếng: “Chị, em kể cho chị nghe chuyện của em nhé?”.

Cô có cảm giác mình đã sống quá mức thận trọng, mất rất nhiều thời gian mới đón nhận người chị ruột nhiều năm không gặp này.

Gạt bỏ rất nhiều khúc mắc sang một bên, cô bắt đầu kể lại chuyện của mình như đang kể chuyện của một người khác, không mang theo bất kì một chút cảm tính nào.

Từ Lâm vừa chăm chú lắng nghe, vừa khẽ vuốt tóc cô.

“Có phải em quá ngốc không?” Ở đây vài ngày ít ỏi, nhưng cô đã chứng kiến nhiều chuyện của những người sống trong khu chung cư này. Một ông chồng ngoại tình, người vợ muốn li hôn, nhưng phần lớn mọi người đều khuyên cô không nên làm thế. Thậm chí, khi vợ chồng họ cãi nhau, người ta còn cho rằng người vợ không hiểu chuyện.

Chuyện của họ nghiêm trọng đến vậy mà mọi người còn khuyên không nên li hôn, trong khi chồng cô chẳng phạm phải lỗi lầm gì. Cô biết rõ sẽ không tìm được người đàn ông nào tốt hơn anh, thế nên đôi lúc vẫn cảm thấy bản thân thật đáng buồn.

“Không thể đánh đồng như vậy được!” Từ Lâm lắc đầu, “Mỗi người có một nguyên tắc sống và giới hạn khác nhau, hơn nữa, hoàn cảnh cũng không giống. Thấy em như vậy, chị rất vui, em vẫn ngây thơ như xưa chứng tỏ em chưa phải chịu quá nhiều đau khổ”.

Sự ngây thơ thường hay bị hiện thực tàn khốc bào mòn. Từ Lâm thấm thía điều này hơn ai hết. Một mình cô bươn trải kiếm sống, quan hệ với bạn cùng phòng không được tốt bởi vì ít khi mời bạn bè đi ăn. Có lần cãi nhau với bạn, cô không ngại ngần động tay động chân, về sau không ai dám bắt nạt cô, thậm chí trong lớp có sự kiện gì quan trọng, mọi người đều thông báo cho cô biết.

Nghe chị nói, Lộ Chi Phán bỗng thấy lòng rất ấm áp, người quan tâm đến cô mới để ý tới việc cô có phải chịu khổ hay không.

Từ Lâm vuốt má cô, “Hoàn cảnh sống khác nhau, dẫn đến nhân sinh quan khác nhau. Khoảng thời gian đó cậu ta chênh mảng em, em có những suy nghĩ như vậy cũng là điều dễ hiểu. Chị biết, em chỉ sợ mình bị bỏ rơi”.

Lộ Chi Phán không kiềm chế được bật khóc thút thít trong lòng chị. Trải qua bao nhiêu biến cố, đi qua bao nhiêu ngã rẽ trong cuộc đời, những tương nhà họ Giang sẽ là bến đỗ bình yên, nhưng khi phải đối diện với ánh mắt lạnh lùng và sự hờ hững của anh, cô lại sợ hãi, bắt đầu hoài nghi...

Cô rất sợ, rất sợ bị bỏ rơi.

“Tất cả đều là quá khứ rồi!” Từ Lâm an ủi.

Đúng vậy, tất cả đã qua. Hiện giờ, cô không phải chỉ có hai bàn tay trắng, có nhiều hơn cô tưởng, chỉ vì quá nhạy cảm nên không nhận ra mà thôi.

21. Chương 21

Từ Lâm và Giang Thiệu Minh gặp nhau ở hồ nước gần khu chung cư. Màu nước đục ngầu, mặt hồ lác đác rác. Vào mùa hè, nơi này còn bốc lên mùi rất khó chịu. Lối đi rải rác lá rụng, sự yên tĩnh khiến người ta có cảm giác hiu quạnh.

Từ Lâm ngồi xuống chiếc ghế đá. Cô thuộc tuýp người hành động nên một khi đã quyết định thì sẽ thực hiện ngay.

Giang Thiệu Minh đi tới, không để ý tới lớp bụi trên ghế mà ngồi xuống luôn.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Từ Lâm đã biết người đàn ông này không thuộc cùng một thế giới với mình. Thần thái toát lên từ người anh được nuôi dưỡng từ nhỏ, không ai có thể sánh kịp. Từ Lâm thoáng chốc đã hiểu được tâm tư của Lộ Chi Phán. Một người như Giang Thiệu Minh, quả thực đáng để bất kì cô gái nào cũng phải ôm mơ mộng, và khi chiếm được trái tim anh rồi, sẽ lại lo lắng sợ đánh mất anh.

“Tôi là chị gái của Tiểu Phán, chị ruột.” Từ Lâm nói, “Đã muốn gặp cậu từ lâu mà giờ mới có cơ hội”.

“Em biết quan hệ giữa chị và Tiểu Phán.” Giang Thiệu Minh hơi nhíu mày, “Em phải cảm ơn chị, trong lúc cô ấy chỉ có một mình, không biết đi đâu, chị đã ở bên động viên cô ấy”.

“Không cần nói cảm ơn, nó là em gái tôi, chăm sóc cho nó là việc tôi nên làm.” Từ Lâm bình thản nói.

Giang Thiệu Minh không phản bác. Có lẽ đây chính là điều kì diệu của tình thân, cho dù trải qua bao nhiêu sóng gió, xa cách bao nhiêu ngày tháng, tình cảm cũng không thể phai nhạt, không thể khoanh tay đứng nhìn.

Từ Lâm chú ý quan sát Giang Thiệu Minh, chẳng hiểu sao lại cảm thấy anh thiếu cảm giác chân thực. Cô thả rằng về nhà ôm Từ Diệu Sinh ngồi xem phim còn thú vị hơn.

“Cậu không tò mò tại sao tôi lại tìm gặp cậu à?”

“Chính vì tò mò nên em mới tới.”

Từ Lâm suy nghĩ một lát rồi nói: “Tôi không biết cậu hiểu được bao nhiêu về chuyện của Tiểu Phán. Tôi và nó là chị em cùng mẹ khác cha. Bố mẹ chúng tôi li hôn sớm, Tiểu Phán từ nhỏ đã bị người ta nói này nói nọ. Người lớn dạy dỗ nó như thế nào chắc cậu không tưởng tượng ra được. Không biết trước kia nó có từng mong đợi điều gì không, nhưng nó luôn luôn rơi vào tình huống buộc phải chấp nhận tất cả, không có quyền lựa chọn điều gì cho mình. Vấn đề giữa cậu và nó, tôi là người ngoài không thể phát biểu, nhưng có một điều tôi rõ ràng, chính là nó sợ bị bỏ rơi”.

Giang Thiệu Minh trầm mặc, anh nghĩ, anh đã hiểu được lòng cô rồi. Trong khi anh mãi mê bận tâm tới những thứ không quan trọng, cô bất an vì thái độ của anh nên mới quyết định bỏ đi.

“Tôi không quan tâm giữa hai người xảy ra chuyện gì, tôi chỉ biết em gái mình đã chịu tủ thân. Cậu sẽ không hiểu được một người phụ nữ phải kiên quyết thế nào mới từ bỏ cả con mình. Tôi nghĩ, vấn đề nằm ở cậu, lỗi là do cậu, nên làm thế nào thì tự cậu cân nhắc.”

Giang Thiệu Minh gạt đầu cười, “Những điều chị nói đều đúng”.

Từ Lâm ngẩn người, “Ừm”.

“Em vẫn muốn cảm ơn chị lần nữa vì đã chăm sóc cô ấy.”

Trên đường về nhà, Từ Lâm càng nghĩ càng cảm thấy có gì đó bất thường. Lúc đầu khi hẹn gặp Giang Thiệu Minh, cô đã hình dung ra rất nhiều tình huống, nếu đối phương là một người ngạo mạn, cô dự định sẽ nói chuyện cho ra ngô ra khoai. Nào ngờ, kết quả lại trái ngược hoàn toàn, chẳng phải rất đáng tiếc sao?

Hóa ra thực sự có kiểu người luôn mang đến cảm giác thư thái cho người đối diện. Sau khi gặp Giang Thiệu Minh, Từ Lâm càng kiên định vào suy nghĩ của mình, ngay từ đầu nghe Lộ Chi Phán kể lại mọi chuyện, cô đã cảm thấy vấn đề giữa hai người họ không lớn. Chỉ cần người đàn ông không phạm lỗi, không quá gia trưởng thì có thể chấp nhận được. Hơn nữa, Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh còn có với nhau một đứa con, Từ Lâm đương nhiên hy vọng mọi khúc mắc giữa vợ chồng họ được tháo gỡ. Chỉ là, cô muốn em gái mình được tôn trọng, có như vậy thì sau này Lộ Chi Phán mới có tiếng nói riêng trong gia đình.

Từ Lâm vừa về tới nhà, Từ Diệu Sinh liền hỏi vợ: “Sao rồi, tình hình thế nào?”

“Hóa ra không phải kẻ giàu có nào cũng giống nhau!”

Từ Diệu Sinh bật cười, “Em có định kiến với người giàu mà thôi!”

“Chắc vậy! Con người Giang Thiệu Minh cũng được, còn vấn đề giữa họ, em không xen vào làm gì, cứ để tự họ giải quyết.”

Giang Thiệu Minh lái xe trở về công ty, giải quyết công việc xong mới về nhà. Thành Húc đã ngủ say, vợ chồng Giang Trọng Đạt vừa chợp mắt chưa lâu, nghe thấy tiếng xe liền trở dậy.

Đi đường dài cả ngày rồi lại làm việc đến khuya, lúc này Giang Thiệu Minh đã thấm mệt. Nhưng thấy bố mẹ lo lắng, anh đành xúc lại tinh thần, đi tới tiếp chuyện.

Giang Trọng Đạt khoác thêm áo cho vợ, mấy ngày nay hai người luôn phải nói dối quanh co khi Thành Húc liên tục hỏi mẹ bao giờ về nhà. Ôn Khả Vân thương cháu đến nỗi không dám nhìn vào mắt thằng bé.

“Con gặp được Tiểu Phán chưa?”

Giang Thiệu Minh gật đầu. Ba người ngồi xuống ghế, Ôn Khả Vân lại hỏi tiếp: “Ý con bé thế nào? Nó bảo sao?”

Nhìn sắc mặt con trai, Giang Trọng Đạt biết tình hình không ổn, ông vỗ tay vợ, ra hiệu cho bà đừng nóng vội. Đoạn, ông quay sang nói với Giang Thiệu Minh: “Con phải chú ý giữ gìn sức khỏe chứ, đi đến giờ này mới về sao được, mọi chuyện cứ từ từ rồi sẽ ổn thôi”.

“Mấy ngày rồi Tiểu Húc không được gặp con, mai con đưa nó đi nhà trẻ.”

Ông Giang gật đầu, “Tiểu Phán vẫn khỏe chứ?”

Giang Thiệu Minh mỉm cười. Có lẽ cũng có thể coi là ổn, so với những người ở nhà thì cô dường như nhẹ nhõm hơn nhiều.

“Vẫn khỏe ạ, cô ấy mới liên lạc được với chị ruột, hiện giờ đang ở nhà chị. Họ rất tốt với cô ấy, bố mẹ đừng lo!”

Ôn Khả Vân đang định lên tiếng thì lại bị chồng cắt ngang: “Thiệu Minh, ý bố mẹ thế nào chắc hẳn con cũng rõ rồi. Con thấy nên làm thế nào thì làm thế!”.

Nói rồi, ông kéo vợ về phòng. Ông hiểu tính cách của vợ mình, lúc này nếu để Ôn Khả Vân tiếp tục hỏi han thì sợ rằng Giang Thiệu Minh chẳng còn thời gian mà nghỉ ngơi nữa.

Nhìn theo bóng lưng hai người, Giang Thiệu Minh bỗng cảm thấy bản thân thật may mắn khi có bố mẹ hết lòng thương yêu mình như vậy. Trước kia anh không quá để tâm tới sự quan tâm lo lắng của bố mẹ với mình, hiện giờ làm bố rồi mới cảm nhận sâu sắc được điều này. Anh bước từng bước một lên cầu thang, ghé qua phòng con trai, ngắm nhìn gương mặt ngủ say của thằng bé một lát, sau đó mới về phòng mình.

Hôm sau, Giang Thiệu Minh dậy sớm ăn sáng cùng Thành Húc rồi đưa thằng bé đến nhà trẻ. Ngồi trong xe, Thành Húc vẫn nói chuyện líu lo như mọi khi, nhưng chỉ được một lát thì im bặt. Giang Thiệu Minh quay sang hỏi con trai: “Con sao thế?”.

“Bố ơi, con nhớ mẹ, bao giờ mẹ mới về?”

Thấy hai mắt thẳng bé ngân ngân nước, Giang Thiệu Minh chỉ biết thở dài, xoa đầu con mà nói: “Mới mấy ngày không gặp mẹ mà con đã nhớ mẹ đến thế, đằng này, mẹ đã vài năm không gặp chị gái, con nói xem mẹ có nhớ chị gái nhiều không?”.

Thành Húc cúi đầu nghĩ ngợi, phát hiện “vài năm” lâu hơn vài ngày rất nhiều.

“Nhưng mẹ không gọi điện cho con, mẹ không nhớ con!”

Giang Thiệu Minh cau mày, “Mẹ không nhớ con, thế con có nhớ mẹ không?”.

Thành Húc định nói “không”, nhưng mẹ không có ở đây, cậu dỗi cũng không được gì cả, đành trả lời thật: “Có nhớ!”.

Giang Thiệu Minh lấy điện thoại ra, mở chức năng ghi hình đưa cho con trai, “Nhớ mẹ thì nói ra, bố sẽ làm ”công cụ vận chuyển“, chuyển nỗi nhớ của con tới mẹ”.

Thế là, Thành Húc nghiêm túc nhìn vào camera điện thoại mà nói.

Nghe những lời ngây ngô của con trai, Giang Thiệu Minh thoáng chốc thấy lòng nhẹ nhõm hơn bao giờ hết, tâm tình rồi ren được gỡ bỏ.

“Bố nhất định phải đưa cho mẹ xem đấy nhé!” Thành Húc giao lại điện thoại cho bố.

“Vâng vâng, bố nhớ rồi!”

Thành Húc cười khúc khích.

Đưa con trai đến nhà trẻ rồi, Giang Thiệu Minh lại lái xe đường dài đến nhà Từ Lâm.

Lộ Chi Phán trước giờ vốn không thích rau thơm, cũng chưa từng ném thử, nhưng mấy ngày qua thói quen của cô đã bị Tư Tư thay đổi. Cô bé vô cùng thích ăn rau thơm, nên mỗi lần hai dì cháu ăn mì, con bé cứ nhìn chăm chăm cho đến khi cô ăn hết rau mới chịu. Hôm nay đi chợ, Lộ Chi Phán đã mua rất nhiều rau thơm, về tới chung cư, từ xa cô đã trông thấy xe của Giang Thiệu Minh.

Giữa hai người dường như có vô vàn điều để nói cho nhau nghe, nhưng nhìn thấy đối phương lại chẳng biết nên nói gì.

“Hôm qua anh về nhà.” Anh nhìn giỏ rau cô đang xách, hàng lông mày hơi nhíu lại.

“Bố mẹ... khỏe cả chứ?”

“Không ổn lắm, em cho rằng mẹ sẽ cho anh vào nhà nếu không đưa được em về à?” Anh cố gắng giảm bớt sự căng thẳng giữa hai người.

“Giang Thiệu Minh, vì sao anh muốn đón em về?” Cơ hồ không thực sự cần nghe đáp án, cô nói luôn: “Anh biết không, em vốn không thích rau thơm, cũng không có ý định sẽ ăn. Nhưng gần đây chịu sự giám sát của Tư Tư nên em đã phải ăn. Mùi vị cũng không đến nỗi nào, mỗi khi ăn mì mà không có nó lại thấy thiếu thiếu. Nhưng đó chỉ là thói quen mà thôi, vì quen tay nên mới bỏ rau vào bát, chứ không phải thích”.

Giang Thiệu Minh cau mày, “Cũng có nghĩa là em vốn không quá ghét nó phải không? Hoặc là trước kia em chỉ chưa có cơ hội để thích nó mà thôi, bây giờ có cơ hội rồi, làm quen một thời gian liền phát hiện ra ưu điểm của nó. Đây không phải thói quen, mà là đón nhận”.

Anh dừng lại quan sát cô, mỉm cười nói tiếp: “Thói quen là một cách sống được tích lũy lâu ngày tạo thành. Nhưng anh nghĩ, nền tảng đầu tiên để nó hình thành phải là sự yêu thích và đón nhận. Khi một người quen với sự hiện diện của một người, thì đó là sự may mắn chung của cả hai, bởi vì họ chịu đón nhận đối phương và cần có nhau”.

Lộ Chi Phán nhìn xuống giỏ rau, đột nhiên không muốn ăn nữa.

“Lí lẽ của anh thật đặc biệt!”

“Em là người đầu tiên được nghe lí lẽ đó của anh đấy.”

Hắn là cô nên cảm thấy vinh hạnh!

“Lên xe đi!” Giang Thiệu Minh mở cửa xe cho cô.

Lộ Chi Phán vẫn đứng im.

“Anh mời em ăn cơm!”

“Hình như em có quyền từ chối.”

Giang Thiệu Minh cúi đầu giây lát rồi bình thản nhìn cô nói: “Tùy em thôi, nhưng trước khi anh tới đây, Tiểu Húc đã dặn đi dặn lại anh phải đưa cho em một thứ. Anh không ăn thì hay quên cái này cái kia lắm, em cũng biết anh bị thương nghiêm trọng, chưa hoàn toàn bình phục mà!”.

Cô nhìn anh chằm chằm, trước giờ không phát hiện anh biết nói đùa kiểu này.

Giang Thiệu Minh mỉm cười với cô. Đàn ông quả nhiên là phái mạnh, đôi lúc cũng nên lợi dụng ưu thế này một chút.

Tâm trạng của cô lúc này đã bình tĩnh hơn nhiều, không còn quá kích động mỗi khi đối mặt với anh nữa. Rốt cuộc cô đã hiểu, vết thương khi đã thành sẹo thì ta sẽ không còn thấy đau.

“Em muốn ăn gì?” Giang Thiệu Minh hỏi cô.

“Tùy anh!”

Đối với hành vi ép buộc này của Giang Thiệu Minh, cô không cảm thấy khó chịu, nhưng cũng không lấy gì làm vui vẻ. Giống như trong lúc cô do dự giữa đi và không đi, luôn có người khác đưa ra quyết định thay cô, cảm giác thật không thoải mái gì.

Đèn đỏ bật lên, Giang Thiệu Minh dừng xe, ngón tay gõ đều đều lên bánh lái.

“Rảnh thì gọi điện về cho bố mẹ, bố mẹ đều lo lắng cho em. Mẹ gầy đi nhiều, em an ủi mẹ mấy câu cho mẹ yên tâm.”

Nghe vậy, Lộ Chi Phán không khỏi cảm thấy hổ thẹn. Cô không gọi điện hỏi thăm bố mẹ là bởi không biết nên nói gì, càng không có mặt mũi nào nói chuyện. Hai người họ xưa nay luôn đối xử tốt với cô, bên cạnh cô mỗi khi giữa cô và Giang Thiệu Minh có xích mích.

Xe dừng trước cửa một nhà hàng xa lạ, Lộ Chi Phán ngược lên nhìn biển hiệu, rồi quay sang hỏi Giang Thiệu Minh: “Anh từng đến đây ăn rồi à?”.

“Không, lần trước đi ngang qua thấy rất đông người đợi ngoài cửa.”

Lộ Chi Phán gật đầu. Hiện giờ quán ăn mọc lên như nấm sau mưa vậy mà vẫn có nhiều người sẵn sàng chờ đợi, chứng tỏ nhà hàng này rất được ưa thích.

Hai người vào trong, bàn trống không còn nhiều nên Giang Thiệu Minh đã chọn phòng riêng. Lộ Chi Phán không phản đối, dù sao thì hai người họ đều cần yên tĩnh. Phục vụ mang hoa quả lên cho họ thưởng thức trong khi chờ thức ăn.

“Dạo này anh không bận à?” Lộ Chi Phán nhìn Giang Thiệu Minh hỏi. “Chạy qua bên này suốt như thế công việc ai lo? Hay là anh công tác ở đây?”

“Vẫn có thể bớt thời giờ được, trừ khi thực sự có việc không thể bỏ ngang. Thường thì đối với người mà mình để tâm, đàn ông sẽ không quá bận rộn.” Anh hờ hững nhìn cô.

Lộ Chi Phán bật cười, “Nghĩa là thời gian trước, em đã tự chuốc khổ vào mình rồi?”.

Giang Thiệu Minh không lảng tránh cái nhìn mang theo ý giễu cợt của cô, “Anh cho rằng vấn đề nằm ở cả hai chúng ta. Chẳng qua vì mỗi người đứng ở một lập trường riêng nên cách nhìn nhận khác nhau mà thôi. Chúng ta đều là người lớn, nên tự xem xét lại bản thân mới đúng”.

“Thế anh xem xét được những gì rồi?” Cô nhướn mày.

Giang Thiệu Minh nhếch môi: “Theo lí mà nói, em và mọi người giấu giếm anh sự thật như thế là bất công với anh. Không ai có quyền tự định đoạt cuộc đời của người khác, huống hồ, anh đã không dưới một lần cho

em cơ hội chủ động nói lại mọi chuyện với anh. Từ góc độ của mỗi người, em có cái lí của riêng mình, bố mẹ cũng có cái lí của bố mẹ. Chỉ có điều, tất cả lí lẽ đó đều dựa trên những nguyên tắc khô khan vô cảm. Nếu anh khiến em không vui thì đó là lỗi của anh, bây giờ anh đang cố cứu vãn, em có cảm nhận được không?”.

Lộ Chi Phán nhìn đi chỗ khác, lảng tránh ánh mắt của anh. Trần nhà sơn màu trắng, trong khi bốn phía đều là những đồ vật bằng gỗ đen, gương đồng phản chiếu hình ảnh của hai người họ. Vì sao anh lại khiến cô rơi vào trạng thái bế tắc như vậy?

Người ta thường nói, nếu có ai đó tốt hơn ta một chút thì ta sẽ sinh lòng đố kỵ, nhưng nếu tốt hơn rất nhiều thì lại trở thành ngưỡng mộ. Lộ Chi Phán nghĩ, cảm giác của mình đối với Giang Thiệu Minh hiện giờ chính là ngưỡng mộ.

Nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên, Giang Thiệu Minh chủ động gấp thức ăn vào đĩa cho cô.

Lộ Chi Phán điều chỉnh tâm tình của mình, “Anh đã từng nghĩ đến chuyện sẽ tìm một người khác... rồi tái hôn chưa?”.

“Không hề!” Giang Thiệu Minh quả quyết. “Giữa hai người xuất hiện vấn đề thì cần nỗ lực giải quyết. Ngoài chuyện sinh li tử biệt ra thì những thứ khác không thành vấn đề.”

“Ngộ nhỡ, hai người không hợp nhau hoặc là tính cách quá khác biệt.”

Giang Thiệu Minh buông đũa, “Anh nghĩ, những người không hợp nhau sẽ không ở bên nhau được lâu dài. Dù anh bị mất trí nhớ, nhưng chúng ta sống chung với nhau êm ấm như vậy cũng đủ để chứng minh chúng ta hợp nhau hay không. Anh luôn cho rằng thời gian sẽ đưa ra câu trả lời chính xác nhất”.

Lộ Chi Phán cúi đầu, “Người như anh, hình như không có ai là không hợp đâu nhỉ!”.

“Không ngờ em đánh giá anh cao vậy đó!” Anh nhìn cô, “Thế thì em hãy nói cho anh biết, vì sao lại là em, mà không phải ai khác?”.

Đúng vậy, vì sao là cô mà không phải người phụ nữ nào khác? Cô không trả lời được câu hỏi này, càng không dám nhìn thẳng vào mắt anh, chỉ có thể lảng lạng ăn tiếp. Hóa ra cô cũng như những người khác, đều nghĩ rằng bản thân là đặc biệt nhất. Giang Thiệu Minh gấp một miếng ớt xanh bỏ vào bát cô. Cô khựng tay lại, ngẩng đầu lên nhìn anh, muốn nói cảm ơn mà không thốt ra lời. Cô bỏ miếng ớt vào miệng, chậm rãi thưởng thức.

Có những hồi ức không nên nhớ đến, vì sợ nước mắt sẽ rơi.

Khi mới tỉnh lại sau trận hôn mê, anh đã xa lánh cô, nhưng dần dần, anh bắt đầu dựa dẫm vào cô, chỉ nhận khăn mặt cô đưa, ăn đồ cô mang tới. Những lần luyện tập phục hồi sức khỏe, hề đi được vài bước, lại quay đầu nhìn cô. Lần đầu tiên cô cảm thấy tầm quan trọng của bản thân, tựa hồ chỉ khi cô còn đứng đó, anh mới tiếp tục bước về phía trước.

Ăn qua loa một chút, cô ngẩng lên nhìn anh, hỏi: “Tiểu Húc nhờ anh mang cái gì đến cho em? Giờ nói được rồi chứ?”.

Giang Thiệu Minh không trả lời, lấy điện thoại ra đưa cho cô.

Lộ Chi Phán nhận lấy, trên màn hình hiển thị một đoạn video, gương mặt của Tiểu Húc khiến lòng cô thoáng chốc trở nên ấm áp. Cô ấn phím chạy. Đôi mắt to tròn của Thành Húc sáng trong, dường như không chút liên quan cuộc đời phức tạp này.

Lộ Chi Phán cầm chặt điện thoại trong tay, không hề nhận ra nước mắt mình đã rơi từ khi nào. Cô cố gắng kiềm chế bản thân, mỗi câu “nhớ mẹ” của thằng bé tựa kim đâm vào tim cô.

Giang Thiệu Minh không lên tiếng, tâm trạng lúc này cũng rất rối ren. Giọng nói của Thành Húc khiến anh cảm thấy vô cùng xót xa.

Dọc đường trở lại nhà Từ Lâm, cả hai chỉ im lặng, mỗi người đeo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

Lộ Chi Phán bước vào nhà trong trạng thái hồn bay phách lạc khiến Từ Lâm nhanh chóng nhận ra sự khác lạ.

“Tiểu Phán, em sao thế?”

Lộ Chi Phán ôm chầm lấy chị gái mà khóc nức nở. Từ lúc nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Thành Húc, cô dường như không thể kiềm chế được nỗi xúc động. Cô thấy hối hận vì không ở bên con, sinh con ra rồi bỏ mặc thằng bé vì sự ích kỷ của bản thân. Cô chưa bao giờ suy nghĩ xem thằng bé sẽ ra sao nếu mình bỏ đi. Không ai có thể thay thế vai trò của người mẹ, cô hiểu rõ điều này hơn ai hết, vậy mà chính cô lại để cho con trai mình trải qua những việc tồi tệ đó. Ngay từ khoảnh khắc sinh Thành Húc ra, cô cần phải có trách nhiệm với thằng bé đến cùng, không được phép từ bỏ giữa chừng, tất cả những thứ khác đều chỉ là cái cớ.

“Em lại gặp cậu ta rồi à?” Từ Lâm hỏi.

Cô gạt đầu. Hai người ngồi xuống ghế, Từ Lâm thở dài, “Lúc này em đang quá kích động, nghỉ ngơi một lát đi đã. Ngủ một giấc, sáng mai tỉnh dậy sẽ thấy mọi chuyện ổn cả thôi, đừng bao giờ đưa ra bất kì quyết định nào trong khi mình đang thiếu bình tĩnh”.

“Chị, em nhớ Tiểu Húc, thực sự rất nhớ nó. Em tưởng mình sẽ kiềm chế tốt, chỉ cần không nghĩ về nó, dần dần sẽ quen. Nhưng hóa ra không phải, nghe được giọng nói của thằng bé, em cảm thấy bản thân không còn âm ỉ, tủi hờn gì nữa, bao nhiêu khổ sở đều không đáng bận tâm...”

Từ Lâm vỗ vai cô, nói: “Tiểu Phán, đừng kích động như vậy!”

“Em thực sự rất buồn...”

“Em tỉnh táo lại đi, cho dù bây giờ em thỏa hiệp thì sẽ đi đến đâu chứ? Thà rằng đau khổ một lần, sau đó bình tĩnh tự đưa ra quyết định của bản thân. Chị nghĩ, khi Tiểu Húc trưởng thành, nó cũng không muốn em vì nó mà lựa chọn cuộc sống không vui vẻ, bởi vì nó không có trách nhiệm gánh vác cuộc đời của em.”

Lộ Chi Phán dần dần bình tĩnh lại. Trong phút giây vừa qua, thực sự cô đã muốn quên hết tất và theo Giang Thiệu Minh trở về. Cô phải cảm ơn anh vì đã không lợi dụng tình cảm của cô dành cho Tiểu Húc mà thuyết phục cô về nhà ngay lúc đó. Chỉ cần anh nói thêm vài câu thôi, có lẽ sự kiên trì của cô sẽ hoàn toàn tiêu tan.

Cô thở dài, “Đôi khi em nghĩ những người vì bản thân mà bỏ mặc con cái thật đáng cảm. Nhưng mỗi lần nhớ lại tuổi thơ của mình, em lại cảm thấy họ thật vô trách nhiệm, thậm chí không xứng đáng làm người. Thế nên, em không hề muốn mình cũng giống như họ. Khi đã quyết định mang đến cuộc đời này một sinh mạng, nhất định ta phải chịu trách nhiệm với nó, làm hết khả năng để khiến nó được hạnh phúc...”. Khóe mắt cô rưng rưng, “Em đã chứng kiến con lớn lên từng ngày, nghe tiếng khóc đầu tiên của nó, thấy nụ cười đầu tiên của nó, nhìn nó tập bò, tập đi...”.

Mỗi một chi tiết nhỏ nhặt nhất, cô đều ghi nhớ kĩ. Vậy mà hôm nay, cô lại lựa chọn bỏ đi, rời khỏi con trai mình.

Từ Lâm im lặng. Chính bản thân cô cũng đã từng vì Tư Diệu Sinh mà quyết định tiếp tục cuộc sống với Tư Diệu Sinh. Thoạt nhìn, số người vì một ai đó mà chịu thỏa hiệp có vẻ rất nhiều, nhưng thực chất, không phải ai cũng có cơ hội đó.

Lộ Chi Phán kìm nén nước mắt, đột nhiên cảm thấy trong người khó chịu. Cô vội đẩy Từ Lâm ra, chạy vào toilet.

Từ Lâm lo lắng đuổi theo, “Sao thế?”.

Lộ Chi Phán cúi đầu nôn khan. Cảm thấy đỡ hơn một chút, cô mở vòi nước rửa miệng và tay.

“Có phải đã ăn món gì lạ bụng không?...” Vừa hỏi, Từ Lâm vừa cầm tay cô lên để bắt mạch.

Lộ Chi Phán không ngăn cản.

Sắc mặt Từ Lâm thoáng qua sự hoảng hốt, cô chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn em gái, phát hiện Lộ Chi Phán tỏ ra rất bình tĩnh, dường như đã biết từ lâu.

“Tiểu Phán, đến bệnh viện đi, chị đưa em đi!”

Lộ Chi Phán lắc đầu, thở dài, “Không cần đâu”.

“Nhưng em...” Từ Lâm ngập ngừng.

“Em biết.” Cô cúi đầu.

Từ Lâm vô cùng kinh ngạc, vì sao Lộ Chi Phán đã biết mình mang thai mà còn quyết định bỏ đi? Đáng ra nên ở lại nhà họ Giang để được chăm sóc, hoặc nếu không muốn thì bỏ đứa con mới phải chứ. Thế nhưng, phụ nữ luôn bị làm khó như vậy, rõ ràng là trách nhiệm của cả hai, nhưng người chịu khổ cực khi mang thai chỉ có phụ nữ, không những sức khỏe chịu ảnh hưởng mà tinh thần cũng bị ảnh hưởng.

“Ừm, vậy đi nghỉ đi! Hôm nào đó vẫn phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe đấy.”

Lộ Chi Phán gật đầu, trở về phòng mình. Có lẽ do vừa khóc một trận nên lúc này cô cảm thấy cơ thể uể oải, cô nằm cuộn người trên giường, mắt nhắm nghiền. Vô số hình ảnh rời rạc hiện lên trong đầu cô, gương mặt của Tống Ngữ Vi, Giang Thiệu Minh, Ôn Khả Vân, Giang Trọng Đạt,... Tất cả bọn họ đều đứng trước mặt cô như đang diễn một vở kịch, còn cô chỉ là khán giả theo dõi nội dung. Dần dần, những người khác biến mất, chỉ còn lại một mình Giang Thiệu Minh đang tươi cười với cô. Hai người nắm tay nhau nhìn Thành Húc đang vui vẻ chơi thả diều cùng đám bạn. Bỗng có tiếng gọi “Mẹ!”, Lộ Chi Phán cúi xuống, cô bé tóc đuôi sam đang mở to mắt nhìn cô, hai tay giơ lên đòi bế, cô lập tức bế con lên...

Lộ Chi Phán mở mắt, cảm thấy xung quanh mông lung như chính tâm trạng mình lúc này. Dù biết rõ mình đang ở đâu, nhưng trong khoảnh khắc, vẫn nghi ngờ mình đang ở nhà, trong căn phòng thân thuộc, với một người thân thuộc.

Hóa ra nội tâm cô mâu thuẫn đến vậy, cô có thể lừa dối người khác nhưng không thể lừa dối chính mình. Cô đặt quá nhiều kì vọng vào tương lai giữa mình và Giang Thiệu Minh, có con trai, con gái của hai người.

...

22. Chương 22

Sáng cuối tuần, ánh nắng chan hòa phủ xuống vạn vật. Mặc dù trời đã vào đông từ lâu nhưng thời tiết không quá lạnh, có lẽ mùa đông năm nay ấm hơn mọi năm. Tư Tư đòi đi chơi, Từ Lâm thấy hôm nay đẹp trời nên vui vẻ đồng ý, thế là Từ Diệu Sinh lập tức chuẩn bị đồ mang theo.

Thành phố này khá nhiều nơi để vui chơi, như chỗ leo núi hay bãi cỏ để dã ngoại. Vào những ngày ấm áp như hôm nay thường sẽ rất đông người, Từ Lâm và Từ Diệu Sinh sau khi bàn bạc, quyết định đi đến một nơi vắng vẻ.

Vì không muốn chi trả quá nhiều các phí bảo hiểm, bảo dưỡng xe hơi nên vợ chồng Từ Lâm không sắm xe riêng, hơn nữa, gần chung cư có một tuyến đường sắt nhỏ, đi đâu cũng tiện, không cần thiết phải dùng đến ô tô. Cả gia đình lên tàu đến đầu kia thành phố, nơi có thể thấy núi sông liền kề, đối lập hoàn toàn với nửa bên này thành phố san sát những tòa nhà chọc trời. Tuy vậy, nằm ngoài dự đoán của họ, công viên này cũng rất đông người, ghế đá không còn mấy chiếc trống. Lâu không được ra ngoài chơi, cô bé Tư Tư vô cùng thích thú. Từ Lâm và Từ Diệu Sinh vừa ngồi nói chuyện vừa để mắt tới con gái.

Lộ Chi Phán đi dạo theo con đường đá nhỏ, hai bên là hoa cỏ. Con đường chạy quanh một khoảng đất hình trái tim, bên trong có vài cây mai thấp, hương hoa thơm ngát lan tỏa khắp không khí. Đi được một đoạn, cô trông thấy một đôi nam nữ đang chụp ảnh cưới, thợ chụp ảnh liên tục nhắc nhở hai người họ tạo dáng trước ống kính. Nhân lúc quay mặt đi, cô gái nhanh chóng hôn lên má chồng mình, chàng trai mỉm cười đầy hạnh phúc.

Lộ Chi Phán tiếp tục đi về phía trước. Hàng trúc che kín ánh mặt trời, tạo thành bóng râm lớn trên bãi cỏ. Cô đi ngang qua đó, tiến về phía một tòa nhà nhỏ với lối kiến trúc khá đặc biệt, tới gần cô mới nhận ra đó là một giáo đường, bên trong có vài người đang cầu nguyện. Không muốn làm ảnh hưởng tới họ, cô đi sang một gian khác. Bên này không có người, cách bày trí tuy đơn giản nhưng mang lại cảm giác bình yên.

Cô đang quan sát xung quanh thì có một người đàn ông ngoại quốc đi tới, nói với cô rất nhiều bằng tiếng Anh, nhưng vì đối phương nói quá nhanh nên cô không hiểu được toàn bộ. Anh ta đi khỏi chưa được bao lâu thì xuất hiện một người khác, lần này là người Trung Quốc.

“Tôi giúp gì được cho cô không?” Người đàn ông dịu dàng hỏi.

Cô lắc đầu, “Tôi xem thôi”.

“Ừm, cô cũng có thể vừa xem vừa nói chuyện với tôi!” Cách nói chuyện của người đàn ông này khiến người nghe rất có thiện cảm.

“Chúa Jesu có thật không?”

“Cô cảm thấy có thật thì có thật.”

“Vậy Ngài ấy ở đâu?”

Người đàn ông đặt tay lên ngực trái, “Ở đây.”

Lộ Chi Phán bật cười. “Tin tưởng điều này có làm anh thấy vui vẻ không?” Cô lại hỏi.

“Vui vẻ và tin tưởng có liên quan gì sao?” Người đàn ông bình thản nói: “Tôi không phải mục sư”.

“Vậy anh là gì?”

“Cô nghĩ là gì thì là cái đó.”

“Một tên khốn.”

Người đàn ông bật cười, “Theo chủ nghĩa duy tâm thì trong lòng ai đó nhận định bạn thế nào thì bạn chính là như thế. Cô đã cho rằng tôi là một tên khốn thì đúng là vậy rồi”.

Khá thú vị đấy, Lộ Chi Phán cười, “Thế anh nghĩ tôi là người thế nào?”

“Một người phụ nữ cố chấp và nặng tâm sự.”

“Nghĩa là không cần biết tôi có đúng là người như vậy không, anh vẫn tin rằng tôi cố chấp và nặng tâm sự?”

“Từ góc độ của tôi mà nói thì đúng vậy đấy.”

Lộ Chi Phán nhìn những bức hình vẽ trên tường, đáy lòng an tĩnh, “Coi như vậy đi!”.

Người đàn ông cười.

“Theo anh, duyên phận là gì?” Cô nheo mắt.

Đối phương ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Duyên phận chính là, khi cô bước vào đây, tôi cũng đúng lúc được gọi vào đây để lắng nghe tâm sự của cô. Vì sao lại là cô và vì sao lại là tôi?”.

“Tôi không cần ai tâm sự, anh đi làm việc của anh đi!”

Người đàn ông nhìn cô giây lát rồi gật đầu và rời đi.

~~

Lộ Chi Phán ngồi xuống một chiếc ghế phía cuối phòng. Lúc này, cô cảm thấy bình yên hơn bao giờ hết. Hóa ra chỉ cần chủ động buông tay, đứng ở một góc độ khác để suy xét sẽ cho ta quan điểm trái ngược. Trước kia, cô luôn cho rằng Giang Thiệu Minh và Tống Ngữ Vi mới là một đôi trời định, nếu Tống Ngữ Vi không rời khỏi thì Giang Thiệu Minh cũng không bao giờ từ bỏ câu chuyện cổ tích của hai người. Nhưng cũng chính vì sự ra đi của Tống Ngữ Vi nên mới có những chuyện về sau, bất kì cái “nếu như” nào hiện tại cũng vô dụng. Cô vẫn cho rằng sự tồn tại của mình chỉ là một kí hiệu mà thôi, dù không có cô, Giang Thiệu Minh cũng sẽ đối xử như vậy với người phụ nữ khác. Nhưng có đúng như vậy không? Đối lại một người phụ nữ bất kì, liệu anh có đón nhận, liệu bố mẹ anh có yêu quý? Đương nhiên là không. Cô chỉ đang tự phủ nhận bản thân mình mà thôi.

Lộ Chi Phán nhìn lòng bàn tay, hóa ra trên thế gian này chẳng có điều gì bế tắc mà không thể nghĩ thông suốt cả, chỉ là ta có muốn hay không thôi. Một khi bản thân đã đưa ra sự lựa chọn nào đó, chắc chắn sẽ tìm có để thuyết phục người khác, đồng thời cũng là thuyết phục chính mình.

Trên tàu trở về, Lộ Chi Phán đứng nghe những hành khách xung quanh mình nói chuyện, muôn hình vạn trạng cuộc sống hiện lên qua những lời bàn luận. Cô bất giác mỉm cười, quay sang nói với Từ Lâm: “Em muốn đến viện kiểm tra”.

Từ Lâm thoáng chút ngạc nhiên: “Ý em là...”.

“Phải đi viện kiểm tra thai nhi chứ!” Cô cười.

Từ Lâm nghe vậy mới nhẹ nhõm, vừa rồi cô còn tưởng Lộ Chi Phán muốn từ bỏ đứa con.

“Vây lát em đến bệnh viện A luôn nhé, chỉ qua vài trạm dừng nữa thôi.”

Lộ Chi Phán gật đầu.

Từ Từ nghe hai người nói chuyện, bèn kéo tay áo mẹ và hỏi: “Dì đi bệnh viện làm gì thế mẹ?”.

“Khám sức khỏe, giống mẹ vẫn hay đi khám ấy.” Từ Lâm trả lời con gái.

Cô bé gật đầu nửa hiểu nửa không.

Tới ga, ba người nhà Từ Lâm xuống tàu. Từ Diệu Sinh đến siêu thị mua thức ăn, để vợ và con gái về nhà trước. Từ xa, Từ Lâm đã trông thấy một chiếc xe hơi dừng trước lối vào, cô vỗ vai con gái bảo nó lên nhà trước sau đó đi về phía chiếc xe.

Giang Thiệu Minh bước xuống, không vòng vo: “Chẳng phải Tiểu Phán đi cùng mọi người sao?”.

Từ Lâm có chút ngạc nhiên, đoán chừng Giang Thiệu Minh đã tới đây từ sáng sớm và trông thấy ba người nhà cô cùng Lộ Chi Phán đi ra. Tuy không rõ vì sao Giang Thiệu Minh không ngăn Lộ Chi Phán lại ngay lúc đó, nhưng Từ Lâm vẫn thấy xúc động vì anh đã ở đây suốt mấy tiếng đồng hồ.

“Tôi để lạc mất nó rồi. Cậu cũng biết nó ở nhà tôi ăn không ở không mà, tôi lại không thể ra mặt bảo nó đưa tiền, việc gì tôi phải tìm nó về đúng không?”

Giang Thiệu Minh ngắt ra giấy lát rồi bật cười, “Mất ở đâu? Để em đi tìm thay chị?”.

“Mất rồi thì thôi, tìm về làm gì!”

“Tìm về rồi mới đòi được tiền chứ, cứ để đi mất như vậy chẳng phải chị bị thiệt sao?”

Từ Lâm mỉm cười, “Nó đến bệnh viện”.

“Sao cơ?” Giang Thiệu Minh nhú mày, chẳng lẽ cô ấy ốm rồi sao, “Tiểu Phán đi viện làm gì ạ?”

Từ Lâm ừ hừ một tiếng, thần nhiên đáp: “Trong bụng tự dưng xuất hiện một khối thịt lạ, đương nhiên phải đi cắt bỏ”.

Giang Thiệu Minh ngơ ngác mấy giây mới định thần lại, mặt biến sắc. Anh tức tốc mở cửa lên xe. Từ Lâm nói tên bệnh viện cho anh. Trước đây, cô có thể bình tĩnh khuyên nhủ Lộ Chi Phán suy nghĩ về tương lai, nhưng giờ thì khác, đứa bé trong bụng Lộ Chi Phán sẽ tạo ra một cơ hội tốt cho hai người họ.

Giờ này người xếp hàng đăng kí không quá đông, Lộ Chi Phán chỉ phải đợi vài người là tới lượt, nhưng khi sang phòng phụ khoa mới thấy có rất nhiều người đang đợi gọi tên. Cô cũng không hề sốt ruột, ngồi xuống ghế chờ. Sau khi biết mình mang thai, cảm giác có chút khác, chẳng hạn nên ăn gì, mặc quần áo cũng chú ý để không bị cảm lạnh... Cô từng nghe chuyện một sản phụ mọc răng khôn mà phải cố chịu đau, không được uống thuốc, cũng không được nhổ. Phụ nữ luôn phải hy sinh rất nhiều vì con cái. Có người nói, những ai kiếp trước mắc tội thì kiếp này phải làm phụ nữ để chịu khổ cả đời. Nghĩ đến đây, cô không khỏi cảm thấy buồn cười.

Đúng lúc này, Giang Thiệu Minh đột nhiên xuất hiện, kéo cô đứng dậy.

Lộ Chi Phán giật nảy mình, tim đập thành thịch. Khi bình tĩnh lại, cô mới nhận thấy vẻ hoảng hốt trên gương mặt lấm tấm mồ hôi của anh.

“Em định làm gì? Cho dù hiện giờ chúng ta đang có vấn đề nhưng trước khi đưa ra quyết định, em cũng nên bàn bạc với anh trước chứ, đừng có tự ý làm một mình như vậy! Anh muốn để em có thêm thời gian suy nghĩ kĩ càng, không có nghĩa là tùy em muốn làm gì thì làm.”

Lộ Chi Phán sững sốt, không rõ vì sao đột nhiên anh lại nổi giận.

“Nói đi, em định làm gì...”

Cô gạt tay anh ra, “Đừng có lay người em, em đang mệt.” Nói rồi, cô ngồi xuống ghế.

Giang Thiệu Minh nhìn cô, hồi lâu mới thốt lên lời: “Lộ Chi Phán, em... em thật tàn nhẫn. Mỗi khi anh tưởng rằng em đã mềm lòng thì đều không phải. Em kiên quyết rồi đi, không điều gì có thể làm thay đổi quyết định của em. Nhưng em cũng nên tôn trọng anh một chút mới phải chứ, con cũng là của anh, em không cần nhưng anh cần, em không muốn nuôi thì anh sẽ nuôi”.

Lộ Chi Phán ngẩn ra giây lát, chợt hiểu vì sao anh lại có thái độ lạ lùng này, nhưng cô không phản bác.

“Em...”, Giang Thiệu Minh bỗng chốc không biết phải nói gì, anh quay mặt đi, giọng khàn khàn: “Em có biết phẫu thuật đó rất có hại cho cơ thể em không? Có khả năng dẫn đến thiếu máu, sức đề kháng suy giảm, tổn thương màng tử cung. Em tùy tiện làm vậy, chẳng những tự làm hại mình mà còn không tôn trọng anh và đứa bé trong bụng...”. Chỉ cần nghĩ tới việc dùng đủ mọi cách phá bỏ thai nhi đang khỏe mạnh, là anh đã cảm thấy trái tim mình đau đớn tột cùng.

Lộ Chi Phán ngược lên nhìn Giang Thiệu Minh, hai tay cô siết chặt. Anh thực sự đang lo lắng ư? Phản ứng thái quá này của anh khiến cô có cảm giác rất lạ, dường như là vui mừng.

Đột nhiên, Giang Thiệu Minh ôm lấy cô, dịu giọng nói: “Anh hối hận rồi, anh không nên để em ở lại đây lâu như vậy. Anh cứ tưởng dần dần em sẽ nghĩ thông suốt, rằng quá khứ đã qua không ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của chúng ta. Anh không biết em mang thai, nếu biết, anh nhất định sẽ đưa em về ngay lập tức cho dù em vẫn chưa hết đau lòng. Làm vậy, ít nhất thì chuyện như bây giờ sẽ không xảy ra, anh thật sự hối hận rồi...”.

Cô chưa xót nhìn anh, “Thiệu Minh, em...”.

“Em đừng nói gì cả!” Giọng nói của anh có chút khác thường.

Cô khẽ thở dài. Đúng lúc này, y tá gọi tên cô vào khám. Anh buông cô ra, cô mỉm cười nói: “Đồng người quá, vẫn chưa kịp làm cái việc mà anh tưởng!”.

Giang Thiệu Minh ngẩn ra, sau đó gượng gạo cười, không biết nói gì lúc này.

Lần đầu tiên cô thấy anh bối rối như vậy. Cô vào phòng khám, bác sĩ hỏi thăm mấy câu rồi yêu cầu cô đi siêu âm. Lúc cô đi ra, Giang Thiệu Minh vẫn đứng đợi bên ngoài. Anh cầm lấy tờ giấy trên tay cô xem xét, “Còn phải làm những gì nữa?”.

Cô liếc nhìn anh, “Như lúc này đáng yêu hơn đấy!”.

Thấy tâm trạng cô tốt lên, anh mới cảm thấy yên tâm, “Lừa người tự hào đến thế cơ à!”.

“Có gì đáng tự hào đâu chứ! Cố ý lừa thì mới vui, đằng này em có nói gì đâu!”

Thì chính vì chưa nói gì mà vẫn lừa được nên mới khiến người ta không cam lòng! Giang Thiệu Minh đi nộp phí siêu âm rồi đứng đợi cùng cô. Không biết cô lấy đâu ra một quyển sách, cầm đọc để giết thời gian.

“Em biết khi nào?” Anh đứng tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực.

“Cũng khá lâu rồi.” Lộ Chi Phán đáp.

“Trước khi em bỏ đi à?”

Cô gạt đầu, quả nhiên trong mắt anh xuất hiện sự bất mãn. Chẳng hiểu sao, cô lại thấy vui vui, vì biết rằng anh sẽ không làm gì được mình.

Giang Thiệu Minh liếc cô vài giây, rồi tiến đến trước mặt cô, “Em cố ý?”

“Đúng thế! Nếu anh không đến tìm em thì em sẽ gửi cả hình siêu âm và phiếu phẫu thuật đến cho anh xem, khiến anh phải đau khổ!”

Giang Thiệu Minh nhéo má cô. Anh biết cô sẽ không làm vậy, sẽ không lợi dụng con mình. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Chúng ta lại vui vẻ như xưa nhé, có được không?”

Không nên giầy vò nhau nữa, ai làm sai thì người kia sẽ góp ý, thậm chí có thể cãi nhau, nhưng tốt nhất là không dùng tới biện pháp quyết liệt này, cảm giác đó thực sự rất khó chịu. Anh hôn lên mái tóc cô. Những người khác nhìn về phía họ, rồi lại nhanh chóng quay mặt đi.

Có người đứng dậy, Giang Thiệu Minh bèn bảo cô ngồi vào ghế trống, còn anh đi mua nước. Sản phụ ngồi bên cạnh quay sang bắt chuyện với Lộ Chi Phán: “Em mới kết hôn phải không?”

“A... Sao cơ ạ?”

“Thấy hai em tình cảm như vậy, vừa nhìn đã biết là mới kết hôn. Không giống như chồng chị, đưa vợ đi khám mà chẳng thấy tầm hơi đâu.”

Lộ Chi Phán cười trừ, không trả lời. Giang Thiệu Minh mua nước về, đợi thêm một lát thì đến lượt Lộ Chi Phán vào khám. Sức khỏe cả mẹ và con đều tốt.

Thấy Lộ Chi Phán về cùng Giang Thiệu Minh, vợ chồng Từ Lâm đều niềm nở chào đón. Bác Từ còn nhiệt tình vào bếp chuẩn bị một mâm cơm thịnh soạn. Cô nhóc Tư Tư nhận được quà của Giang Thiệu Minh, cũng vô cùng thích thú.

Giang Thiệu Minh và Từ Diệu Sinh ngồi ở phòng khách hàn huyên. Hai người trò chuyện khá hợp nhau, nên không hề có chút gượng gạo. Trong lúc đó, Lộ Chi Phán lại bị Từ Lâm kéo vào phòng hỏi han. Cô thật không ngờ “chiều” của mình lại có tác dụng nhanh chóng như vậy.

“Em suy nghĩ kĩ rồi chứ?”

Lộ Chi Phán gật đầu. Cô thực lòng ngưỡng mộ tính quyết đoán và thẳng thắn của chị gái, biết bản thân muốn gì và hợp với cái gì.

Từ Lâm trầm thổ dài, có rất nhiều điều muốn khuyên nhủ em gái nhưng chung quy đó cũng chỉ là lí lẽ suông, bản thân mỗi người phải tự mình trải nghiệm mới đáng giá. Hơn nữa, cô cũng không thể hiểu hết được cuộc sống của người khác, chỉ sợ nói sai điều gì.

“Chị chỉ cảm thấy nếu em thật sự đã nghĩ kĩ rồi thì hãy làm theo những gì mình muốn. Coi quá khứ như một trang sách, lật qua rồi thì cho qua, đừng chỉ vờ tươi cười mà vẫn canh cánh trong lòng. Cuộc sống cần phải trân trọng những điều hiện tại. Giữa em và cậu ta lúc nào cũng bình đẳng, không phải vì cậu ta đã làm gì mà em có thể kiêu căng.”

Lộ Chi Phán gật đầu, “Chị, em hiểu những điều chị nói. Em cũng đã suy nghĩ kĩ càng rồi”.

Từ Lâm ôm cô vào lòng, nghĩ tới tuổi thơ bất lực của mình, cô đã từng muốn kiếm thật nhiều tiền để có thể nhận nuôi em gái, nhưng khi có điều kiện rồi thì lại mất đi cơ hội. Người ta luôn nói chỉ cần còn sống thì còn cơ hội, nhưng một số chuyện thực ra không như vậy. Mất đi cơ hội đó là điều tiếc nuối nhất của Từ Lâm, hôm nay cô chỉ có thể nói lời chúc phúc người em này của mình.

Hai chị em trò chuyện đến khi được gọi ăn cơm mới đi ra ngoài. Từ Diệu Sinh và Giang Thiệu Minh cạ chén, Từ Lâm cũng không chịu đứng ngoài cuộc, cô uống một li rượu rồi hùng hổ tuyên bố: “Chúng tôi ở đây đều là người nhà của Tiểu Phán, cậu mà đối xử không tốt với nó thì chúng tôi sẽ đến tận cửa làm cho ra nhẽ đấy!”.

Giang Thiệu Minh còn chưa kịp lên tiếng thì Lộ Chi Phán đã nhanh miệng nói: “Thấy chưa? Em cũng có hậu thuẫn mạnh đấy nhé!”.

“Thấy rồi thấy rồi, từ giờ anh phải cảnh giác mới được.”

...

Lúc Giang Thiệu Minh về phòng ngủ thì thấy Lộ Chi Phán đang đứng bên cửa sổ nhìn ra màn đêm tối sẫm bên ngoài. Anh đi tới bên cô, ôm cô từ phía sau, khẽ thì thầm: “Bố mẹ sẽ không trách em đâu!”.

Lộ Chi Phán sững sốt, không ngờ anh lại biết cô đang lo lắng điều gì. Đúng là cô đang do dự chưa dám gọi điện về nhà, quả thực không biết nên nói gì với bố mẹ chồng.

Giang Thiệu Minh xoay người cô lại, nhét điện thoại vào tay cô. Cô mỉm cười với anh rồi ấn nút gọi.

Ôn Khả Vân nhanh chóng nghe điện. Nghe được giọng nói của bà, Lộ Chi Phán thoáng thấy sống mũi cay cay.

“Tiểu Phán hả con?”

“Mẹ!”

Ôn Khả Vân mừng rỡ, “Đúng là con thật rồi, Tiểu Phán, thời gian qua con đã ở đâu thế? Có khỏe không? Ăn uống đầy đủ không? Ấy, mẹ hồ đồ quá rồi, Thiệu Minh nói con ở nhà chị gái, đương nhiên phải sống tốt rồi, nhưng cứ nghĩ tới con là mẹ lại không yên tâm, sợ con lơ là ăn uống. Con hay chiều theo ý người khác, thành ra tự mình chịu thiệt thòi”.

“Con đâu có tốt như vậy ạ”, Lộ Chi Phán ngắt lời Ôn Khả Vân, không để bà tiếp tục suy đoán nữa. “Mẹ, con xin lỗi vì không gọi điện về cho mẹ.”

“Không sao, bố mẹ không trách con, bố mẹ biết bản thân con phải chịu không ít áp lực.”

“Bố mẹ vẫn khỏe chứ ạ? Trời càng ngày càng lạnh rồi, không biết bố mẹ có chịu được không.”

“Bố mẹ tuy già nhưng rất yêu thương bản thân, con không cần lo cho bố mẹ đâu. Tiểu Húc cũng rất ngoan.”

Lộ Chi Phán nắm chặt điện thoại trong tay, “Tiểu Húc nó...”. Có lẽ chẳng cần hỏi thêm nữa, chắc chắn thằng bé được chăm sóc rất tốt.

“Nó vẫn khỏe, chỉ suốt ngày hỏi khi nào con về thôi. Tiểu Phán, con...”

Nghe tiếng thở dài của Ôn Khả Vân, cô mỉm cười nói: “Mai con sẽ về cùng anh Thiệu Minh.”

“Vậy thì tốt rồi...”

Ôn Khả Vân nói Thành Húc đã đi ngủ nên cô không nói chuyện với thằng bé nữa, dù sao mai cũng được gặp lại con trai, cô không cần vội. Cúp máy, cô phát hiện Giang Thiệu Minh vẫn đang nhìn mình chăm chăm.

“Nhìn gì em?”

“Không được nhìn à?” Anh nâng cằm cô lên.

Cô cười, “Không được, phải trả phí!”.

“Không có tiền mặt, quẹt thẻ được không?”

Cô gạt tay anh xuống rồi sờ vào cổ anh, cảm giác có phần mê hoặc.

“Hóa ra em vớ được ông chồng giàu, quẹt thẻ vô tư thế nào cũng được.”

Giang Thiệu Minh bật cười, ôm cô vào lòng rồi nằm xuống giường. Cô nằm trên người anh, gõ nghịch ngón tay vào cánh tay anh.

“Sau này nếu có điều gì không vừa lòng, em hãy nói thẳng với anh, đừng có đoán già đoán non!” Anh vuốt tóc cô, “Anh không thích người khác vô đoán suy nghĩ của mình, cảm giác rất khó chịu. Giống như trước mặt có một quả táo và một quả lê, trong khi anh còn chưa quyết định sẽ ăn gì, thậm chí không muốn ăn, lại có người khẳng định chắc chắn rằng anh sẽ ăn táo. Thực sự không lấy gì làm thoải mái”.

Cô ngược nhìn anh, hồi lâu mới gạt đầu.

Anh thở dài, “Anh không hề có ý trách em!”.

“Thì em đâu có làm gì sai, anh trách em cái gì chứ!” Cô đồng dạc nói, sau đó vùi đầu vào ngực anh.

Hai người trò chuyện một lát rồi nhanh chóng đi ngủ.

Sáng hôm sau, Từ Lâm chuẩn bị một chút đồ cho Lộ Chi Phán mang đi, có món cháo do bác gái làm và quà cho Thành Húc.

Khi đã ngồi trong xe của Giang Thiệu Minh, Lộ Chi Phán chợt có cảm giác rất lạ. Dẫn đo thật lâu để rồi đưa ra quyết định chỉ trong chốc lát. Cô hạ cửa kính xuống, xe đã chạy được một đoạn đường dài.

Giang Thiệu Minh gõ tay lên vô lăng, do dự hồi lâu, cuối cùng mở miệng: “Giữa anh và Tống Ngữ Vi...”

Lộ Chi Phán vốn đang buồn ngủ, nghe anh nhắc đến cái tên này, thoáng cái trở nên tỉnh táo. Cô quay lại nhìn anh.

Giang Thiệu Minh cười, “Anh và Tống Ngữ Vi thỉnh thoảng có gặp nhau vài lần, sau đó hẹn hò, mọi chuyện tiến triển rất tự nhiên. Anh không biết nói vậy có khiến em suy nghĩ không, nhưng quả thực khi đó anh đã hy vọng được ở bên cô ấy, giống như hiện giờ rất mong muốn bước tiếp về phía trước cùng với em. Đối với anh, đó là một kí ức rất bình thường, không cần thiết phải làm quá lên mà coi nó là một câu chuyện cổ tích hay gì cả. Nếu cô ấy không xảy ra chuyện, có lẽ anh đã không gặp em. Nhưng nếu không phải em, cũng có thể anh vẫn đắm chìm trong quá khứ đau buồn ấy. Anh thực lòng cảm ơn sự xuất hiện của em! Cô ấy đã ở bên anh những tháng ngày đẹp đẽ, anh không thể phủ nhận chuyện đó, em hiểu ý anh không?”

Cô nhìn anh, lặng lẽ gật đầu.

Giang Thiệu Minh một tay điều khiển vô lăng, một tay vuốt tóc cô.

“Anh muốn tới thăm cô ấy một lát.” Anh đột nhiên nói.

Cô sững sờ, anh vẫn chưa đi ư? Cô những tưởng sau khi phục hồi trí nhớ, việc đầu tiên anh làm sẽ là đến thăm Tống Ngữ Vi. Nhưng hóa ra...

“Vốn định đi rồi, nhưng mẹ gọi điện nói em bỏ đi nên anh tức tốc về nhà. Bà xã bỏ nhà đi thì còn đâu tâm trạng mà hoài niệm chuyện xưa chứ!”

Nghe những lời này, cô không khỏi bật cười, “Đi thôi!”

Sự tồn tại của cô đã phủ định sự tồn tại của Tống Ngữ Vi sao? Ngay cả bản thân cô cũng không dám tin điều này.

Giang Thiệu Minh lái xe về thành phố theo một con đường khác chạy ngang qua nghĩa trang. Hai người xuống xe, Giang Thiệu Minh mua một bó hoa rồi đi vào trong. Lộ Chi Phán không đi cùng, bất luận thái độ của anh đối với Tống Ngữ Vi hiện giờ ra sao, cô cũng không muốn vào đó.

Giang Thiệu Minh đứng lặng yên trước mộ một lát rồi nhanh chóng trở lại.

Lộ Chi Phán có chút kinh ngạc, “Nhanh thế à?”

“Không thế thì sao?”

Cô cười cười, không nói gì thêm.

Anh nắm tay cô đi ra xe. Đi được mấy bước, cô chợt hỏi: “Vì sao anh biết Tống Ngữ Vi là giả?”

“Vì anh tin bản thân!”

“Hả?”

“Anh tin mình sẽ không thích kiểu phụ nữ như cô ta.”

“Thế... em thuộc loại phụ nữ nào?”

Anh cười với vẻ gian xảo. Tới gần xe, cô lay lay cánh tay anh, đòi nghe đáp án. Anh không còn cách nào khác, đành nói: “Là người phụ nữ của anh!”

Phụ nữ của anh? Trả lời kiểu gì vậy!

Thế nhưng, câu trả lời này đúng là rất ngọt ngào.

23. Chương 23

Ôn Khả Vân từ sáng đã ra ngóng vào trông, mặc cho chồng khuyên nhủ không nên ra cổng vì trời rất lạnh. Chưa thấy người về thì bà chưa thể yên tâm, vẫn nhất quyết đứng đó chờ.

Giang Trọng Đạt không còn cách nào khác, đành đi theo vợ. Hai người đứng ở cổng, nói vài chuyện băng quơ. Thấy xe của con trai về, Ôn Khả Vân sốt sắng nhìn theo, mãi đến khi Lộ Chi Phán bước xuống, bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Giang Thiệu Minh thấy mẹ hết vuốt tóc lại vuốt mặt Lộ Chi Phán, tiến lại hỏi với giọng bất mãn: “Mẹ, rốt cuộc con có phải là con trai ruột của mẹ hay không vậy?”.

“Không phải, tôi nhặt anh ngoài đường về đây!” Ôn Khả Vân liếc con trai một cái, băng quơ nói.

Giang Thiệu Minh ngẩn ra. Lộ Chi Phán bật cười.

Sắc mặt Ôn Khả Vân rạng rỡ lên rất nhiều, chuyện cũ đã qua thì không nên nhắc tới. Lúc này, bà thấy lòng không còn nặng trĩu nữa, bà nhìn con trai, “Con tìm Tiểu Phán về được rồi thì mẹ không so đo với con nữa, nếu còn lần sau thì mẹ không để yên đâu đấy!”.

Giang Thiệu Minh đi tới bên cạnh Lộ Chi Phán, “Thấy không, địa vị của anh bị hạ thấp rồi!”.

Cô lườm anh, “Anh vẫn còn địa vị cơ à?”.

Giang Thiệu Minh chỉ còn biết im lặng.

Vào nhà, Ôn Khả Vân kéo Lộ Chi Phán ngồi xuống ghế rồi hỏi han tình hình cô những ngày qua.

Trong lòng cô, Ôn Khả Vân luôn là một người phụ nữ hiền hậu và khéo léo. Bà không hề đề cập tới chuyện quá khứ, mà chỉ nói cho cô biết những ngày qua Giang Thiệu Minh đã sống ra sao, vừa lo giải quyết công việc, vừa an ủi bố mẹ, chăm sóc con trai.

Trong lúc mẹ chồng nàng dâu đang tâm sự, Giang Thiệu Minh và ông Giang lại bàn chuyện công việc.

Buổi chiều, sau khi nghỉ ngơi, Lộ Chi Phán và Giang Thiệu Minh cùng nhau đi đón Thành Húc. Thực lòng mà nói, cô có chút căng thẳng, ngồi trên xe cứ thấp thỏm không yên.

Giang Thiệu Minh bất đắc dĩ lắc đầu, “Tiểu Húc vẫn ổn, em đừng lo!”.

“Em chỉ... Nó có cao thêm chút nào không, có béo ra không, có... có ghét em không?”

Anh xoa đầu cô, “Em xa nhà một tháng chứ đâu phải một năm?”.

Cô cười, trước giờ cô chưa từng rời xa con trai lâu đến vậy, đương nhiên không tránh khỏi căng thẳng, cô sợ con trai ghét mình. Nếu thằng bé biết rõ ngọn ngành sự việc, không biết nó có hận cô hay không?

Tới nhà trẻ, hai người đứng bên ngoài, đợi lớp của Thành Húc được ra. Cậu bé xếp hàng cùng các bạn, trông thấy bố mẹ đến, vui mừng nhảy căng lên, hai tay vẫy vẫy, “Mẹ, mẹ ơi...”.

Sau khi chào cô giáo, Thành Húc liền chạy ra ôm lấy Lộ Chi Phán, “Mẹ...”.

Cô bế con trai lên, “Tiểu Húc nhà ta lớn thêm rồi!”.

Thành Húc dụi đầu vào ngực cô, giọng nỉ non: “Mẹ không được đi nữa, con nhớ mẹ lắm, rất nhớ...”.

Mắt cô thoáng cái ửng đỏ, “Mẹ cũng rất nhớ con...”.

Thằng bé ngược lên nhìn cô, “Mẹ nói dối, mẹ đâu có gọi điện cho con!”.

Hai tay cô run rẩy, “Là lỗi của mẹ. Mẹ sai rồi, Tiểu Húc tha thứ cho mẹ nhé?”.

Thành Húc nhìn cô một lúc rồi gơ ngón út lên, “Mẹ phải hứa với con sau này không được bỏ đi như thế nữa, con mới tha thứ cho mẹ!”.

Lộ Chi Phán gơ một tay lên ngoắc tay với con trai. Bây giờ, Thành Húc mới nói: “Con tha lỗi với mẹ!”.

Cô ngắm nhìn gương mặt con trai, khe thở dài, rồi ôm thành bé thật chặt.

Ba người lên xe, Giang Thiệu Minh dịu dàng nhìn con trai rồi lại nhìn bụng của Lộ Chi Phán, khóe miệng mỉm cười.

Cuộc sống chỉ cần như vậy là đủ, nhưng anh biết đây mới chỉ là sự khởi đầu.

Biết chuyện Lộ Chi Phán mang thai, vợ chồng Giang Trọng Đạt vô cùng phấn khởi. Khi nghe Giang Thiệu Minh gọi đứa bé trong bụng Lộ Chi Phán là “con gái”, ông Giang cau mày tỏ ý không vừa lòng. Gia đình họ xưa nay không hề ủng hộ việc đoán giới tính đứa bé, càng không phải vì thích mà mong muốn đứa bé phải là trai hay gái. Giang Thiệu Minh bị trách cứ, không dám gọi như vậy nữa.

Một thời gian sau, bụng của Lộ Chi Phán đã lộ rõ. Vợ chồng Từ Lâm đến thăm cô một lần, mọi người còn cùng nhau đi dã ngoại.

Những tháng cuối của thai kì, Lộ Chi Phán chỉ thích ngồi đọc sách. Nhóc Thành Húc đi học về thường đến bên mẹ và trò chuyện với em bé.

“Bao giờ em mới ra ngoài này thế? Mau ra nhé, anh sẽ dạy em viết chữ, dạy em hát. Anh có rất nhiều đồ chơi cho em chơi cùng nữa!”

Lộ Chi Phán im lặng nghe con trai nói.

Thằng bé tiếp tục: “Nhưng em không được nghịch ngợm đâu nhé, hư là sẽ bị anh đánh đòn đó. Bây giờ em cứ ngoan ngoãn nằm trong bụng mẹ cho lớn thêm đã nhé!”.

Lúc này, dì giúp việc vào phòng nói có khách tới tìm cô.

Lộ Cẩm Trình xách theo một túi đồ lớn đứng trong sân. Từ xa, anh đã trông rõ bụng của Lộ Chi Phán, thoáng chốc thấy lòng trùng xuống.

Mấy tháng gần ngủi vừa qua, Lộ Chi Phán ở nhà tĩnh dưỡng nhưng cũng biết được rất nhiều chuyện xảy ra. Lộ Thi Tình và Mạnh Chính Vũ li hôn, mặc cho bố mẹ ngăn cản thế nào, Lộ Thi Tình cũng không chịu thay đổi quyết định. Lộ Thị hiện giờ do Lộ Cẩm Trình quản lý, nửa năm qua, anh đã cố gắng rất nhiều để cải tổ và phát triển công ty.

Lộ Cẩm Trình đưa túi quà cho dì giúp việc rồi đi đến trước mặt cô.

“Anh đen đi rồi đấy!” Cô nói.

Lộ Cẩm Trình lắc đầu, “Đàn ông mà, cần trắng để làm gì!”.

Hai người ngồi xuống ghế. Anh chăm chú quan sát cô, làn da trắng trẻo hồng hào tôn lên thần thái điềm tĩnh và nhàn nhã của cô.

“Anh ta rất tốt với em!”

“Vâng.”

Lộ Cẩm Trình cười, tận mắt thấy cô sống hạnh phúc, vậy là anh có thể yên tâm được rồi.

Hai người trò chuyện thêm một lát thì Lộ Cẩm Trình đứng dậy chuẩn bị về. Lộ Chi Phán giữa anh ở lại dùng cơm nhưng anh từ chối. Lúc anh quay người đi, cô bỗng lên tiếng: “Em mãi coi anh là anh trai tốt, còn anh thì sao? Cũng mãi coi em là em gái tốt phải không?”.

Lộ Cẩm Trình trầm ngâm giây lát rồi quay lại nhìn cô, “Em mãi mãi là em gái của anh”.

“Vậy thì em gái có thể hỏi anh một việc được không? Bao giờ anh mới chịu đưa chị dâu đến giới thiệu với em?”

Bốn mắt nhìn nhau, rồi cả hai cùng bật cười.

“Nhất định anh sẽ không giấu em đâu, rồi anh sẽ mang về cho em một người chị dâu vừa xinh đẹp vừa nét na!”

“Em sẽ đợi.”

Giang Thiệu Minh về đến cổng thì bắt gặp Lộ Cẩm Trình từ trong nhà đi ra. Hai người hỏi thăm vài câu xã giao rồi chào nhau. Thời gian này, công ty không quá nhiều việc nên Giang Thiệu Minh cứ đúng giờ tan làm liền trở về nhà. Anh nhìn quyển sách cô đang cầm trên tay, nhíu mày nói: “Đọc ít thôi kéo mỏi mắt”.

“Bây giờ em chỉ có sở thích này thôi, dù sao cũng đang bị chán ghét mà!” Cô chu môi.

Giang Thiệu Minh có vẻ rất thích bộ dạng hờn mát này của cô, anh giơ tay lên chạm vào môi cô, “Đây gọi là quan tâm!”.

“Hứ!” Cô quay mặt đi.

Anh ngồi xuống bên cạnh, sờ bụng cô. Giờ đây anh có thể cảm nhận được sự khác biệt rõ ràng. Mỗi ngày anh đều mong chờ sự ra đời của đứa bé này.

“Anh trai em đến đây làm gì?” Anh bỗng dừng hỏi.

“Đến thăm em chứ còn làm gì!”

Anh cười, không tiếp lời.

“Thái độ gì vậy?” Cô liếc xéo anh.

“Em nghĩ là gì thì chính là như thế!” Anh kéo cô dậy. Ngồi thế là đủ rồi, về phòng thôi.

Buổi tối, Lộ Chi Phán chợt thấy bụng đau âm ỉ, khiến cả nhà được một phen sợ hết vía, vội vàng đưa cô đến bệnh viện. Nào ngờ, sau khi khám xét các kiểu, bác sĩ nói cả mẹ và con đều không có vấn đề gì.

Lộ Chi Phán nằm trên giường bệnh, cảm thấy vô cùng xấu hổ vì tự mình làm lớn chuyện.

Giang Thiệu Minh bảo bố mẹ về nhà trước, sau đó vào phòng bệnh với cô. Anh kéo chăn ra nhìn cô, không kìm được bật cười, “Em đúng là biết dọa người khác!”.

Cô tỏ ra biết lỗi, “Em chỉ sợ nhớ xảy ra chuyện gì với con chúng ta...”. Thế nên cô luôn cẩn thận từng chút một, chờ đợi ngày đứa bé chào đời.

Giang Thiệu Minh hiểu cảm giác của cô, nhưng chợt nhận thấy có gì đó hơi lạ. Hiện giờ cô chuyên tâm dưỡng thai và chăm sóc Tiểu Húc, dường như không còn để ý đến anh được bao nhiêu.

“Lộ Chi Phán, bây giờ đối với em, chỉ có con là quan trọng thôi phải không?”

Cô liếc anh, chẳng lẽ anh lại ghen với cả con sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cau-chuyen-ma-anh-khong-biet>